

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

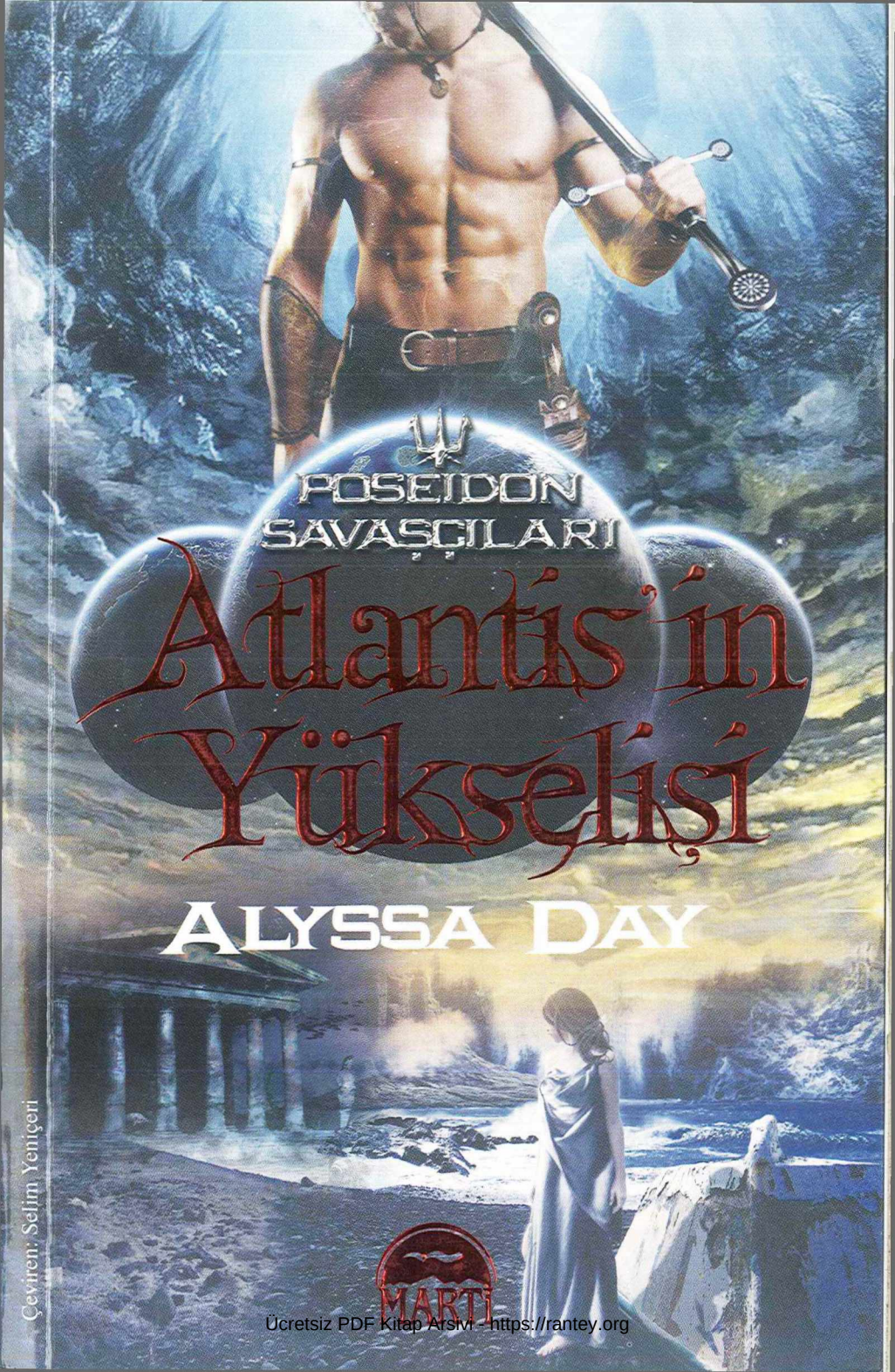
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

POSEİDON
SAVAŞÇILARI

Atlantis'in Yükselişi

ALYSSA DAY

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

POSEIDON SAVAŞÇILARI

Atlantis'in Yükselişi

ALYSSA DAY

Yüzyıllar önce dünyanın en gelişmiş toplumu olan Atlantis'e neler oldu?

Atlantis'in prensi ve gelecekteki kralı Conlan, Deniz Tanrısı Poseidon'un çalınan en önemli silahı Trident'i bulmakla görevlendirilir. Bu silah kötü amaçla kullanıldığı takdirde tüm kıtayı yok edebilecek kadar tehlikelidir. Conlan, zorluklarla dolu bu mücadele sırasında kendini hiç beklenmedik bir durumun içinde bulur: bir ölümlüye beslediği yasak duygular ve arzular...

Karar anı gelmiştir: Conlan ruh eşi olduğuna inandığı ölümlünün mü yoksa büyük bir tehdit altında olan ve tüm umutlarını kendisine bağlayan Atlantis halkının mı yanında duracaktır? Yasak aşk bu baskının üstesinden gelebilecek midir?

facebook.com/martiyayinlari
twitter.com/MARTI-YAYINLARI

www.martiyayinlari.com

ISBN 978-605-348-086-0

9 786053 480860

internetten sipariş: okuoku.com

717

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Atlantis'in Yükselişİ **Alyssa Day**

Orijinal Adı: Atlantis Rising
Yayın Yönetmeni: Şahin Güç
Çeviren: Selim Yeniçeri
Editör: Rose Mary Samanoğlu
Dizgi: N. Cumhur Özkaya
Redaksiyon: Işıl Kocaoğlu
Son Okuma: Gamze Büyükkaya
Kapak: Yasin Öksüz
Baskı: Ezgi Matbaa
Yenibosna/İSTANBUL
Tel: 0 212 452 23 02

1. Baskı: Şubat 2013
ISBN: 978-605-348-086-0
Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright © ALYSSA DAY

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurchihan Kesim Ajans aracılığıyla
Martı Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

MARTI YAYINCILIK

Martı Yayın Dağıtım San Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mh. Davutpaşa Cd. Yılanlı Ayazma Sk.
No:8 TOPKAPI/ZEYTİNBURNU/İSTANBUL
Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13 - 483 13 30
Faks: 0 212 483 27 38
www.martiyayinlari.com info@martiyayinlari.com

POSEIDON
SAVAŞÇILARI

Atlantis'in Yükselişi

ALYSSA DAY

Çeviren: Selim Yeniçeri

*Yeni şeyler denememe izin veren
ve daima başarımın köklerini atan,
dünyanın en iyi editörü Cindy Hwang'a.
İyi bir editör ağırlığınca altın eder;
Cindy ağırlığınca elmas ediyor.*

*LCDR Judd'a
kelimelere dökemeyeceğim kadar çok neden için.*

*Ve her kitapta
saat on birde
hayatımı kurtaran
Michelle Cunnah'ya.*

TEŞEKKÜR

Teşekkürler, öncelikle beni güldüren, benim için harika anlaşmalar yapan ve her kitapta yaptığım “öffffff” aramalarımnda nazıkçe güzel şeyler söyleyen Steve Axelrod’a.

Denizyıldızı Kulübü’nden harika dostlarım Christine, Cheryl, Kathy ve Val’a teşvikleri için teşekkürler. Ayrıca, beni dinleyen, sabırlı davranan ve harika tavsiyeler veren bütün inanılmaz dostlarıma: Lani Diane Rich, Michelle Cunnah, Barbara Ferrer, Eileen Rendahl, Whitney Gaskell, Beth Kendrick, Cindy Holby ve Marianne Mancusi. Poseidon Savaşçıları’nın sembolü için Megan Emish’e. RomanceDesigns.com’daki dostlarım Deb ve Tara’ya gecikmeli olarak teşekkürler.

Zeki ve cömert dostlar Suz Brockmann, Ed Gaffney, Eric Ruben, Virginia Kantra ve Cathy Mann’e ve *Into the Storm*’da heveslerini benimle paylaşan, bu kitabın ilk okumalarını dinleyen herkese teşekkürler.

Kesinlikle doğru orantılarda komik, huysuz ve inanılmaz olan Jenny Crusie ve Cherries’e.

Ve elbette ki *daima* bu kitabın son iki haftasında biraz fazla pizza yiyip biraz fazla televizyon izlemek zorunda kalan ama asla şikâyet etmeyen çocuklarıma teşekkürler; siz *en iyisisiniz*.

Sevgili Okur,

Atlantis yolculuğumda bana katıldığın için teşekkürler. Ücretsiz ekran koruyucular indirmek ve sadece üyelere açık e-posta listeme katılmak için lütfen www.alyssaday.com'da beni ziyaret et.

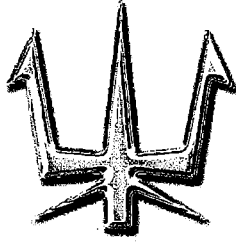
Alyssa

Bu kıtada, Atlantis'te, Kralların büyük ve muhteşem gücü doğmuştu... Ama ilerleyen zamanlarda, büyük depremlerin ve tufanların ardından, yıkım dolu bir gün ve gece geldi ve savaşçılar toprak tarafından yutuldular; tıpkı Atlantis Kıtası'nın denizlere gömülüp ortadan kaybolduğu gibi.

– Plato, *Timaeus*, yaklaşık olarak MÖ 600

Yerkabuğunun büyük hareketlerinin tekrarlandığından şüphe etmek zor...

– Albert Einstein, Charles Hapgood'la yazışmalarından,
8 Mayıs 1953

Atlantis'in Başkenti, MÖ 9600

İnsanların açgözlülüğünün Atlantislileri yuttuğu Büyük Felaket'ten önceydi. Poseidon'un Tapınağı'nda, yedi Atlantis adasının ortasında, bir grup savaşçı, Deniz Tanrısı'nın başrahibiyle buluşmuştu. Başrahip onları yedi kişiden yedi gruba böldü ve her birine kutsal bir görevle güçlü bir emanet verdi; sihirli bir taş. Bazıları, onlara yaşam veren su tarafından meraklı gözlerden ve hırslı tutkulardan gizlenmesi için dünyanın dibine gönderilecekti. Diğerleri belli yerlerde insanların topraklarına katılacaktı; büyük bir tufan kopması durumunda soyu koruyacak yüksek yerlerde.

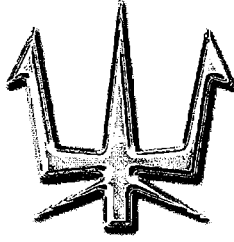
Hepsi bekleyecekti. İzleyecekti. Ve koruyacaktı.

Ve insanoğlunun yıkımının arifesinde ilk uyarı olacaktı.

Sonra, ancak ondan sonra Atlantis tekrar yükselecekti.

Çünkü onlar Poseidon Savaşçılarıydılar ve taşıdıkları Trident işareti, insanlığı korumak yönündeki kutsal görevlerinin tanığıydı.

Hoşlarına gitsin ya da gitmesin.

1. BÖLÜM

*Cehennem boş
Ve bütün iblisler burada.*

– William Shakespeare, *Fırtına*

Atlantis'in Başkenti, Günümüz

Conlan kapının önünde bir elini salladı ve yedi yıldan uzun süredir kapısından geçmemiş bir savaşçıyı tanıyıp tanımayacağını merak etti.

Tam olarak yedi yıl, üç hafta ve on bir gün.

Göğsüne kadar şifalı suya gömülmüş halde beklerken, ölüm onunla alay ediyordu; görüşünün kıyısında titreşiyor, onu saran masmavi okyanus sularında parıldıyor, yanından ve bacağından sürekli süzülen kıpkırmızı kanda atıyordu. Bir elini dizine dayayıp kendini kaldırmak neşesizce güldü.

“Şu kaltak vampir Anubisa beni yenemediyse, şimdi de kesinlikle vazgeçmiyorum,” diye hırladı, etrafını saran boş karanlığa.

Yanardöner yakamozlar onun meydan okumasına cevap verir gibi parlayarak kapı önünde genişledi. İki adam –iki sa-
vaşçı– irileşmiş gözlerle, aralanmış dudaklarla ve yüzlerinde
şaşkınlık ifadeleriyle kapıdan baktılar. Conlan, kapının ancak
geçmeye değer bulduğu şeyi veya kişiyi alacak kadar geniş-
leyen açıklığından daldı.

“Prens Conlan! Yaşıyorsunuz,” dedi nöbetçilerden biri.

Conlan, “Öyle de denebilir,” dedi ve Atlantis’e girdi.
Yedi yıldan uzun süredir ilk kez gördüğü ülkesinin manza-
rasına bir an bakarken, ciğerlerini denizde süzölmüş taze ha-
vayla doldurdu. Biraz uzakta, Poseidon Tapınağı’nın altın
rengi damarlı beyaz mermer sütunları, yapay günbatımının
renklerini yansıtıyordu. Onu görünce Conlan’ın nefesi ke-
sildi.

Bu bir daha asla göremeyeceğini düşündüğü bir manza-
raydı.

Özellikle de vampir kaltak gülerek gözlerini almayı
önerdiği zaman.

“Göremeyen bir Büyük Prens. Filozof Kral babanın
kayıbı için ne de uygun bir metafor, genç Prens parçası.
Neden yalvarmıyorsun?”

Vampir, cehennemin derinliklerinden çıkmış yaratıklar
için hazırlanmış zincirlerle bağlanmış halde çaresizce duran
Conlan’ın etrafında yürüyerek elindeki gümüş dikenli kir-
bacı acelesizce ona vurmuştu. Zarif parmaklarından birini
uzatarak kırbacın arkasından hevesle süzülen kana dokun-
muştu.

Sonra gülümseyerek parmağını ağzına götürmüştü.

“Ama yalvaracaksın. Tıpkı daha hayattayken annenin etini kestiğimde babanın yalvardığı gibi,” diye mırıldanmıştı, gözlerinden kötücül şehvet pırıltıları saçarak.

Conlan saatler boyunca kükreyerek nefretini ve öfkesini kusmuştu.

Günler boyunca.

Acı yüzünden yedi kez deliliğın eşİğine gelerek ağlamıştı.

Tutsaklığının her yılında bir kez.

Ama asla yalvarmamıştı.

“Ama o yalvaracak,” dedi, olduğı yerde dik durmaya çalışırken gayretle konuşarak. “Onunla işim bitmeden önce kendisi yalvaracak.”

“Majesteleri?” Nöbetçiler ona yardım için koşarken diğerlerini çağırarak için bağırdılar. Conlan dişlerini sıkarak başını kaldırdı ve dönüştüğü hayvan gibi hırladı. İki nöbetçi de oldukları yerde donakaldılar.

Kudurmuş gibi görünen hükümdarlarına nasıl tepki vereceklerini bilemiyorlardı.

Conlan vatanının toprağındaki ilk adımlarını yardımsız atmaya kararlı bir halde öne doğru sendeledi.

“Hemen Alaric’e haber vermeliyiz,” dedi iki savaşçıdan daha yaşlı, daha deneyimli olanı. *Marcus. Yoksa Marius muydu?* Conlan dikkatini toplamaya çalıştı; adamı kesinlikle tanıyor olmalıydı.

Bir şeyleri hatırlaması önemliydi.

Evet, *Marcus*.

“Kanamamız var, Majesteleri.”

“Öyle de denebilir,” diye tekrarladı Conlan, sendeleyerek bir adım daha atarken. Sonra dünyası kapkaranlık oldu.

Ven gözlem odasında durarak, Poseidon’un başrahibinin bitkin bir halde ağabeyine yardım etmeye çalıştığı aşadaki şifa salonuna baktı. Alaric’in enerjisini tüketmek çok zordu. Şimdiye kadar Deniz Tanrısı’na hizmet eden başrahiplerin en güçlüsü olduğu söyleniyordu.

Savaşçıların bir rahiple diğeri arasındaki farkı bildiği söylenemezdi. Ya da genellikle önemsedikleri. Ancak şimdi bu ayrımı önemsiyordu.

Hem de çok.

Ven, Anubisa’nın Conlan’a tam olarak ne yaptığını merak ederken, parmaklarını yumuşak ahşaba gömüp tirabzanı sımsıkı kavradı. Alexios’a ne yaptığını biliyordu. Conlan’ın en güvendiği muhafızlarından, Yedilerden biri olan Alexios, Anubisa’nın misafirperverliğini iki yıl tatmıştı. Onun ve sadece acıyla, işkenceden cinsel bir zevk duyan Agolagnialı kötü havarilerinin.

Ve sonra Anubisa onu Girit’te bir domuz pisliği yığının içinde çırılçıplak bir halde ölüme terk etmişti. Vampir Ölüm Tanrıçası, sembolizme çok meraklıydı. Belki de bu, babası ve kocası Kaos’tan aldığı bir mirastı ve ciddi şekilde çarpıtıldığı asıl nokta da orasıydı.

Savaşçının anılarını geri getirmek Alaric’in yaklaşık altı ayını almıştı. O süreçte savaşçının ruhunu temizlemek için Tapınak’ta iki arındırma döngüsü yapılmıştı.

Ven bunu düşünmek istemiyordu –düşünmekten kesinlikle nefret ediyordu– ancak bazen Alexios’un, Anubisa ta-

rafından sürüklendiği karanlık cehennem çukurundan tamamen geri dönüp dönemediğini merak ediyordu.

Alaric sorun olmadığını söylemişti. Alexios, Yedilerden biriydi. Ven'in ona güvenmesi bir onur meselesiydi.

Yediler, bütün Atlantis'in Büyük Prens'inin en güvenilir muhafızlarıydı. O yokken, öldüğü düşünülürken bile.

Dünyanın yüzey bölgelerinde devriye gezen savaşçı gruplarına liderlik edip onları koordine etmişlerdi. Bir sürü gibi –kan emiciler onlara ne diyordu, koyun mu?– güdülmeyi seven lanet olasıca insanları izleyerek.

Ven ve diğer Poseidon Savaşçıları gölgelere gizlenmek zorundayken. Gözden uzak. Kendilerini hissettirmeden. Yüzeyde dolaşanları kan emiciler, tüylü canavarlar ve geceleri ortaya çıkan bütün pisliklerden koruyarak. Açıkçası, çoğu zaman kötüler o türler arasında çoğunluk oluyordu.

Diğer yandan, aşağı yukarı son on bir bin yıldır kesinlikle iyi bir iş çıkarmışlardı. Ta ki o gece ucubeleri on yıl kadar önce tabutlarından çıkmaya karar verene kadar. Önce vampirler, sonra Biçimdeğiştirenler. Bu olduğunda, Poseidon Savaşçıları'nın işi milyon kat daha zorlaşmıştı.

Nedeni ne olursa olsun, Anubisa kendi halkına –vampir toplumuna– Atlantis'in sırlarını anlatmaya gerek duymamıştı. Ama Ven bunun her an değişebileceğinin farkındaydı. Tanrıların ve Tanrıçaların ne kadar kaprisli olduğunu bilen biri varsa, kesinlikle bir Atlantisli olabilirdi.

Poseidon'un kaprisiyle okyanusun dibini boylamışlardı.

Bu konuda asla şikâyet etmemişti. En azından yüksek sesle.

Yine de, büyük, kötü ve çirkin yaratıklar özgürce dolaşırken ve Atlantisliiler gölgelerin arasında gizlenmek zorundayken insanları savunmak zordu. Ama Ven konuyu Konsey’de yüzü öfkeden morarana kadar tartışmış ve sonunda vazgeçmişti. Yaşlılar kimsenin Atlantis’i bilmesini istemiyordu ve Conlan tahta çıkana kadar, kimse onların görüşüne karşı gelemezdi.

Ven ağabeyine bir kez daha bakarken salonun etrafını saran nişlerde tapınak bakirelerinin çaldığı arp ve flütlerin sesini duymuyordu. Müziğin şifa etkisi olduğuna inanılıyordu.

Ven güldü. Öyle olabilirdi, ancak Conlan o neşeli, havai Debussy pislüğinden nefret ederdi. Taç giyme töreni için tahta çıktığında muhtemelen Bruce Springsteen veya U2 çalınmasını isteyecekti.

Eğer. Eğer Conlan tahta çıkarsa.

Conlan’ın durumu kötüleşirse neler olabileceğini bile düşünmek istemiyordu, çünkü ondan sonraki kardeş kimdi? Evet. Ven, Kralın İntikamı olmaktan çıkıp bir anda Büyük Prens oluverirdi ve hiçbir şeye liderlik edecek bir kişiliği ya da becerisi yoktu.

Aşağıda kıpırdamadan yatan ağabeyine tekrar baktı. Conlan, doğumundan itibaren Kraliyet, onur, görev bilinci ve bunlarla ilgili bütün zırvalıklar ruhuna işlenmiş gibi büyümüştü. Ama Ven tam bir sokak dövüşçüsüydü. Ruhunun büyük, çirkin bir parçası vardı; sonunda, ölmeden önce annesinin yanındayken zayıflayıp ölen parça. Annesi kaçıp kendisini kurtarması için ona yalvardığında. Ağabeyini güvende tutmasını istediğinde.

Annesi ölürken Ven hıçkırıklar arasında ona söz vermişti.

Sözünü tutmakta da ne kadar başarılı olmuştu ama!

Ahşap, sıkılmış yumruklarının arasında ezildi.

“Çıplak ellerle odun kırmak zordur,” dedi kuru bir ses.

Ven başını kaldırıp rahibe bakmak yerine kanayan avuçlarındaki kıymıkları çıkarmaya odaklandı. “Evet, bu tırabzanları artık eskisi gibi yapmıyorlar,” diye mırıldandı.

Alaric yanma gelerek –daha çok havada süzülerek; adam gerçekten ürkütücüydü– durdu. Duygusuz bir sesle, “İstersen şunu iyileştirebilirim,” dedi.

“Bence bugün yeterince şifa verdin, ne dersin?”

Alaric bir şey söylemek yerine tırabzanın üzerinden aşağıda uyuyan Prens’e baktı.

Alaric, Prens’i izlerken, Ven de onu izliyordu. Alaric ve Conlan, haşarı çocuklar olarak büyürken Krallık’ta birlikte koşturmuşlar, oyun ve şakalarıyla sokakların ve tarlaların altını üstüne getirmişlerdi. Bir ebeveyn ya da Kraliyet vârisine ve kuzenine saygılı halktan bir kişi tarafından nadiren engellenmişlerdi.

Daha sonraları hanlarda garson kızlarla aynı şekilde devam etmişlerdi.

Artık rahibin çocuksu bir tarafı yoktu. Unvanının yetkisini bir zırh gibi taşıyordu. Görünmez ama şaşmaz bir şekilde. Yüzünün keskin düzlükleri ve burnunun şahin gagası gibi biçimi, kendisine karşı çıkan herkese kim olduğunu hatırlatıyordu; iliklerine kadar kendini hizmete adanmış bir din adamı.

Gücün gereksinimi. Hafifçe parlayan yeşil gözler de düşmanlarını uyarmaya yetmiyorsa, gücü yetiyordu.

Kara hayalet, başrahip, Poseidon'un gücünün aracısı.

Korkunç piç.

"Hayır, artık hiçbirimizde çocuksu bir sevimlilik filan kalmadı, değil mi, Alaric?"

Alaric bir kaşını kaldırdı ama yoruma şaşırdığını gösteren başka bir hareket yapmadı. "Düşmanın tarafına geçip geçmediğini bilmek istiyorsun," dedi yorgun yüzüyle. On saatte uzun süre şifa verdikten sonra ayakta durabilmesi bile oldukça etkileyiciydi.

"Alexios'tan sonra..." diye başladı Ven ama devam edemeyerek durdu. Anubisa ağabeyinin ruhunu ele geçirdiyse, o zaman Kraliyet ailesinin başı gerçekten belada demektir. Beş bin yıllık bir sözü tutmuş olurdu.

O zaman Ven cehennem kapılarından geçip hançerlerini o kan emicinin kışına kendisi sokmak zorunda kalırdı ve o çatışmadan asla canlı çıkamayacağını bilecek kadar dürüsttü.

Alaric derin bir nefes aldı. "O sağlam."

Ven'in bütün vücudu öylesine derin bir rahatlıkla sarktı ki görüşü bir an bulandı; gözlerinin önünde uçuşan gri noktaları savuşturmak için gözlerini kırıştırdı. "Poseidon'a şükür!"

Alaric sessiz kalınca Ven şüphelendi. Sadece minik bir şüphe. "Alaric? Bana söylemediğin bir şey mi var? Reisen'in Tapmak binasına girip Trident'i çalmasından sadece birkaç saat sonra Conlan'ın buraya geri dönmesi sadece tesadüf mü?"

Rahip dişlerini sıktı, ancak bir dakika daha sessiz kaldı. Sonunda konuştu. “Reisen konusunda bir şey söyleyemem. Onu görmek imkânsız. Ancak Conlan...”

Alaric tereddüt etti ve sonra bir karar vermiş gibi başıyla onayladı. “Prens sağlam. Her nasılsa, yedi yıl boyunca işkence görmesine rağmen sağlam kalmış. Düşman onun zihnini veya ruhunu ele geçirememiş. Ne var ki...”

Ven, Alaric’in kolunu sımsıkı yakaladı. “Ne? Ne var?”

Alaric bir şey söylemedi; sadece Ven’in eline baktı. Alaric’in istediği takdirde Ven’in elini tek bir element gücü akımıyla yakıp kül edebileceğini ikisi de biliyordu.

Ama o anda Ven’in umurunda bile değildi.

Yine de iç çekerek Alaric’in kolunu bıraktı. “Sorun ne? O benim ağabeyim. Bilmeye hakkım var.”

Alaric belli belirsiz başıyla onaylayarak Conlan’ın kıpırdamadan yatan vücuduna baktı. “Düşmanın onun ruhunu ele geçirememiş olması, Conlan’ın bütün hâkimiyeti koruduğu anlamına da gelmez. O kadar uzun süren bir işkenceden kimse ruhu sağlam bir şekilde kurtulamaz.”

Ven’e duygusuz gözlerle baktı. Duygusuz. Ölü. Donuk. Yıkım vaadiyle. Ven rahibin gözlerinden bir vampirin kışını tekmeleme ihtiyacının yansıdığını gördü.

“Conlan bize geri döndü, Ven. Ancak tam olarak ruhunun ne kadarının geri döndüğünü uzun bir süre bilemeyebeiliriz.”

Ven gülümser gibi dişlerini sıktı. “Bunu anlayacağız. Ağabeyim tanıdığım en güçlü savaşçıdır. Ve Anubisa, Kralın İntikamı olmamın ne anlama geldiğini tam olarak anlayacak.”

Gözleri parlarken hançerlerinin kabzalarını kavradı. “Büzüşmüş kışına intikamımı sokacağım.”

Alaric’in yeşil gözleri bir an öylesine güçlü parladı ki Ven kendi gözlerini kısmak zorunda kaldı. “Ah, evet. Anlayacak. Ve bu ders için sana memnuniyetle yardım ederim.”

İkisi birlikte gözlem odasından çıkarlarken Alaric, Ven’in ezdiği tirabzana ve sonra Ven’e baktı. “Poseidon’un da istediği bir intikamı var.”

Ven başıyla onaylayarak hayatındaki ikinci resmi yemini etti. *Kendi ölümüm anlamına gelse bile, Anubisa yok edilecek. Poseidon’a yemin ederim.*

O kaltak düşecek.

“İlginç bir zamanlama.”

Conlan, parmakları Anubisa’nın kendisinden çaldığı kılıcı tutmak için yüzüncü –bininci– kez kaşınırken gerildi. Sonra sesin aşinalığı iyileşme sürecinin uyuşukluğunu böldü.

“Alaric,” dedi, yastıkların üzerinde gevşeyerek.

Poseidon’un başrahibi ona bakarken, dudaklarında çok hafif bir gülümseme vardı. “Sürekli haklı olmak biraz yorucu. Hoş geldin, Conlan. Uzun bir tatil miydi?”

Conlan şifacıların mermer-altın masasının üzerine oturarak esnedi ve yeniden dikilip iyileştirilmiş olan ete baktı. Eski haline dönen kemiklere.

Asla iyileşmeyecek olan yara izlerine.

O kadının yüzünü büyük bir enerji topuyla yakarak vücudundan ayırma isteğiyle tutuşuyordu. İçi kavruluyordu. Kendini toparladı ve tekrar rahibe odaklandı.

“Sürekli haklı mı?” diye sordu. “Hayatta olduğumu biliyor muydun?”

“Biliyordum,” dedi Alaric, yüzündeki sert çizgiler belirginleşirken. Kollarını göğsünde kavuşturdu ve beyaz mermer bir sütuna yaslandı.

Conlan'ın bakışları oymalı biçimlerin etrafını saran bakır damarlara çekildi. Yunuslar sıcıyor, deniz perileri gülüşerek oynuyordu. Yeşil ve mavi lav lelelerinin kokusu havayı dolduruyordu.

Yedi yıl boyunca kendisinden çalman yuvasının görüntüleri ve kokuları...

Bakışlarını tekrar Alaric'e çevirdi. “Beni çürümeye mi terk etmiştin yani?” İhanet duygusu sağduyuyla çatışıyordu. Alaric'in Tapınak karşısında sorumlulukları vardı; halk karşısında da.

Atlantis'e.

Alaric durduğu yerde doğrularak kollarını indirdiğinde, öfkeyle parlayan buz gibi yeşil gözlerinden içindeki gücün büyüklüğü yansıyor. “Seni aradım. Yedi yıl boyunca her gün. Bugün sen gelmeden bile kardeşine katılmaya hazırlanıyordum; tutsak edildiğin yeri bulup seni oradan kurtarmak için umutsuz bir yolculuğa daha çıkacaktı.”

Conlan, Anubisa'nın ayırıcı büyüsunü hatırlayarak dişlerini sıktı ve başıyla onayladı. “Bizi gizledi. Demek tahmin ettiğimizden bile daha güçlü.”

Zaten mermere kazınmış düzlükler ve çizgiler daha da sertleşebilirmiş gibi, Alaric'in yüzü sertleşti. “Anubisa,” dedi. Bu bir soru değildi. “Gece Tanrıçası'nın... faaliyetle-

rini... gizlemek için ölüm boşluğunu yansıtabilmesi şaşırtıcı değil aslında.”

İşkence kelimesi söze dökülmeden aralarında asılı kalmıştı. En azından rahip bundan söz etmeyecek kadar nazikti.

Conlan başıyla onaylayarak boynunun altındaki yara izine uzandı ve birden ne yaptığını fark etti. Hemen elini indirdi. “Beni sudan uzak tuttu. Beni hayatta tutacak kadar içecek su dışında hiçbir suya yaklaştırmadı. Hiçbir gücü kanallı etme şansım yoktu; hiç.”

Alaric’in gözlerine bakabildiğinde, Conlan orada gördüğü keder ve öfkeyle yüzünü buruşturdu.

“Bir kez bile. Varlığına işaret eden en küçük bir titreşim bile yakalayamadım,” dedi Alaric, hançerinin yeşim kabzasını kavrayarak. Bıçağı aşağı bakacak şekilde Conlan’a uzattı. “Sadakatimden şüphelenir varsayarsanız, kuzen, hayatımı hemen sona erdir. Başarısızlığım için bunu hak ediyorum.”

Conlan aile bağlantısından söz edilmesini, zihninin Atlantis politikalarının inceliklerini hesaplayan şüpheli köşesine kaydetti. Alaric en azından iki anlamı olmayan tek bir kelime bile etmezdi. Sık sık polemik, bazen pedagojik. Asla amaçsız değil.

Conlan hançeri alarak ellerinde çevirdi ve sonra hızlı bir hareketle sahibine geri uzattı. “Görevinde başarısız olduysanız, *Rahip*, Poseidon’un adaleti çabucak seni bulur. Benimkine gerek yok.”

Alaric siyah saçlarını omuzlarının üzerinde sallarken, unvanın vurgulanması karşısında gözlerini kıstı. Sonra bir kez başıyla onaylayarak hançeri zümrüt kakmalı kılıfına

soktu. “Sizin de dediğiniz gibi. Başka sorunlarımız var, *Prensım*. Nihayet geri döndünüz; yükseliş aracınız kaybolduktan saatler sonra.”

“Anlat bana,” dedi Conlan, öfkesi iradesinin son kırıntılarını da zorlarken.

“Reisen. Yardımcılarımdan ikisini öldürdü.” Alaric yumruklarını sıkarak tükürür gibi konuşuyordu. “Conlan, onu aldı. Trident’i aldı. Yukarı çıktı. Eğer hortlaklar onu ele geçirirse...”

Alaric’in sesi kesildi. Öyle bir gücün yanlış ellere geçmesinin bedelini ikisi de biliyordu. Poseidon’un eski başrahibi, gücünü kötüye kullandığı için Tapmak zindanının karanlık boşluklarında hâlâ çürüyordu.

Poseidon, kendisine ihanet edenlere ölümcül hatırlatmalar yapıyordu.

Conlan keskin bir nefes alırken, kollarındaki tüyler Alaric’in odaya yaydığı neredeyse görünmez olan element enerjisine tepki olarak diken diken oldu. Gücü öyle dışarı sızıyorsa, rahip kontrolünü korumakta gerçekten zorlanıyor olmalıydı. Ya da yedi yıldır gücünde muazzam bir artış olmuştu.

Conlan hangisinin kendisini daha çok endişelendirdiğini bilemiyordu.

Dostlukları politika ve gücün getirdiği zorlanmalarla yıpranmıştı. Conlan, Alaric’e hayatı pahasına güvenirdi. Değil mi?

Bu bir adamın kafatasını ayırmak için yeterliydi
Zihnini ele geçirmeye çalışan deliliğe karşı koyacak bir

Kraliyet metanetini korumak için, çarşafı yumruklarının arasında sıkarak kendini tutmaya çalıştı.

Zihnini.

Benliğini.

Ruhunu.

Kalbi uzun zaman önce gitmişti. Leydi annesine yükledikleri ikiyüzlülükleri fısıldayan ipek kelimeleri duymak için zorlayan bir kırbacın ucunda paramparça olmuştu.

Anubisa ve Algolagnialı dinsizleri... Annesini santim santim öldürmüş ve bunun tadını çıkarmışlardı. Dahası, hepsi yanlarına kâr kalmıştı. Anubisa'nın ailesine işkence edişini kendisine anlatırken nasıl orgazm olduğunu hatırlayınca bütün benliği titredi.

Tekrar, tekrar, tekrar.

“Conlan?” Alaric’in sesi onu ölüm ve kan dolu anılarından neredeyse fiziksel bir şekilde çekip aldı. Alaric. *Saatler* sonra demmişti...

“Saatler mi? Ve ben buradayım,” dedi Conlan, hatırlayarak. “Gitmeme izin verdi. Biliyordu, Alaric. *Biliyordu!*”

Son günü. Son saati.

“Ah, *Prens parçası*, bana öyle zevk verdin ki,” diye mırıldamıştı kulağına. Sonra çıplak vücudundan aşağı kayarak, teri, kanı ve bacaklarından aşağı süzülen diğer daha koyu sıvıları yalamıştı. “Ama sanırım artık halkına geri dönmelisin. Seni harika bir sürpriz bekliyor. Ve artık şu halinle eğlenceli olamazsın zaten.”

Ayağa kalkarak yardımcılarından birini çağırmıştı. “Özel muhafızlarımdan on ikisi. On iki, anladın mı? Bu ge-

çici zayıflığa aldanmayın. Atlantis'in Prensi'nin... gizli güçleri vardır." Bir parmağını Conlan'ın erkekliğinin üzerinden kaydırmış ve Conlan yüzünü buruşturduğunda gülmüştü.

Sonra bakışlarını yardımcısına çevirmişti. "Onu dışarı atın."

Conlan'ın yedi yıldır tutulduğu hücrenin kapısına hâlâ çırilçıplak ve uzun kıvırcık saçları kandan matlaşmış halde yürümüşü. Sonra durmuş ve omzunun üzerinden ona bakmıştı. "Soyun beni eğlendiriyor, Prens parçası. Kardeşine sıranın onda olduğunu söyle."

Conlan bunun üzerine küfretmişti. Ona bildiğini bile bilmediği kelimeler savurmuştu. Sonunda muhafızlar gelmişti ve biri, Conlan'ın başına indirdiği sopasıyla küfürlere kızdığını göstermişti.

Görüntüleri zihninden temizledi. Artık Anubisa'nın cehenneminden kurtulmuştu.

Ancak anılarından *asla* kurtulamazdı.

Bir daha asla tamamen aklı başında olamayabilirdi.

Ama o Atlantisli Conlan'dı ve geri dönmüştü. Halkı yenik bir Prens değil, bir Kral istiyordu.

Alaric'e baktığında rahibin yüzündeki endişeyi gördü. Belki Alaric de bir Kral istiyordu.

Bu kadar intikam hayaliyle uğraşmak yeter; şimdi gerçeğe dönme zamanı.

"Artık koşan boğa festivalinde yaramazlık yapan çocuklar değiliz, değil mi?" dedi Conlan, bir özgürük anını hatırlayarak. Babasının oğlu olmasının gerektirdiği şeylerden önce. Alaric'in Poseidon rahibi olarak kutsanmasından önce.

Alaric yüzünü yana yatırdı ve yavaşça başını iki yana salladı. “Çok uzun yıllardır değiliz, Conlan.”

“Çok uzun,” diye karşılık verdi Conlan. “Çok, çok uzun.” Bacaklarını masanın yanından sarkıtarak kalkmak için doğruldu.

“Çocukluğunu geride bırakmış olabilirsin ama ‘sadakati asla geride bırakamazsın. Sen benim Prensimsin, ancak – ondan da öte– benim dostumsun. Bundan asla şüphe etme,” dedi Alaric.

Conlan, başrahibin gözlerindeki gerçeği gördü ve kendini daha iyi hissetti. Elini uzattı ve ikisinin de ihtiyacı olduğu şekilde arkadaşlıklarını söze dökmeden tazelemek için birbirlerinin bileklerine sarıldılar.

Sonra vücudunu yine düzgün şekilde kullanabildiğini görmekten memnun bir tavırla gerindi. Enerjiye ihtiyacı vardı. “Yani hem tahta çıkışım hem de uzun zaman önce ölmüş bir bakireye karşı olan kocalık görevlerim ertelendi,” dedi keyifsizce. “İkincisi için çok fazla endişelendiğimi söyleyemeyeceğim.”

“Ölü değil. Sadece uyuyor ve ihtiyaç duymanı bekliyor. O senin kaderin,” diye hatırlattı Alaric.

Hatırlatılmaya ihtiyacı varmış gibi. O görev yüzlerce yıldır zihnini meşgul etmiyormuş gibi. Aşkın Poseidon Savaşçıları’nın üreme kalıplarıyla hiç ilgisi yoktu; özellikle de Kraliyet soyundan gelenlerinkiyle.

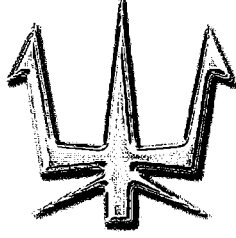
Kaşlarını çattı. *Aşk...* En iyi haliyle çocukları kandıran bir mit. “Ben gidiyorum. O alçak Reisen’in izini süreceğim. Trident’i geri alacağım, Başrahip. Ve Miken Hanedanlığı’nın adaleti yerini bulacak.”

Alaric ona sırtarak bir zamanlar Conlan'ın tanıdığı çocuğu hatırlattı. “*Birlikte* gidiyoruz. Ven yolculuğa hazırlanıyor. Eve hoş geldin töreni buraya kadar.”

Conlan gülümsemeye karşılık vermeye çalıştı, fakat yüzünü yıllar boyunca acıyla buruşturmaya alıştıktan sonra ağzı gülümsemeyi unutmuştu; yıllar boyunca sadece öfke ve çaresizlikle kükremişti.

Alaric bir kaşını kaldırdı ve gülümsemesi silindi. “Bu... *ilginç*... bir ifade. Sana ne yaptıklarını bir gün bana tam olarak anlatman gerekecek.”

“Hayır,” diye karşılık verdi Conlan. “Anlatmayacağım.”

2. BÖLÜM

Virginia Beach

“Dina, bebeğini düşün.” Riley Dawson, odasının tek penceresinin önünde çömelip ellerini gevşeterek iki yanına doğru açtı.

Tehditkâr olma, tehditkâr olma, tehditkâr olma.

Riley, on altı yaşındaki hamile kadının çok büyük ve çok çirkin bir tabancayı baygın adamın boğazına daha da derin itişini izlerken, yüz kaslarını sakın bir ifadeyle gevşetmeye zorladı. Adamın teni bembeyazdı ama göğsü sık nefeslerle kalkıp iniyordu.

Ölmemiş. Yaşamasını sağlayalım, Riley.

“Bebeğimi düşünüyorum zaten, Riley. Sen karışma! Bebeğim baba olarak asla bunun gibi pislik bir sokak kedisiyle büyümeyecek.” Dina’nın bakışları odada dolaşıp, Riley’in yüzüne bir bakış attıktan sonra, yatağın kenarında hiç kıpırdamadan ve bembeyaz bir yüzle yatan Morris’e geri döndü.

Riley adamın göğsünün hareket ettiğini görebiliyordu. Aylık ziyareti için açık kapıdan içeri girerken gördüğü gibi

kafatasının arkasına şiddetle inen silahın darbesine rağmen hâlâ nefes alıyordu. Ama EMT personelinin gürültüleri ve ölüm kokusuyla dolu odalarda o kadar çok dolaşmıştı ki bir yaşamın bir anda bitebileceğinin farkındaydı. Ve Dina'nın silahı tutan eli titriyordu.

“Dina, dinle beni. Morris’i başka bir kızla yakaladığın için çok üzgünüm. Korkunç bir hata yapmış. Bunun için çok üzgün olduğundan da eminim. Ama bebeğini düşünmelisin. Sana ihtiyacı var, Dina. Morris’e zarar verirsen hapse girer-sin ve o zaman bebeğini kim büyütür? Annenin bunu yapamayacağını biliyorsun.” Riley’in bacak kaslarına kramp girmişti; çok uzun süredir yerde çömeldiği için bacakları artık itiraz ediyordu. Ani bir hareket yapmamaya dikkat ederek biraz kıpırdandı.

Dina kullanılmamaktan paslanmış gibi bir sesle güldü. “O çatlak orospu mu? O anne filan değil. Bebeğimin yanına bile yaklaşamaz.”

“Bu doğru. Dünyada bebeğinle ilgilenebilecek en iyi kişinin kendin olduğunu biliyorsun. Ona bir isim seçtin mi?”

Onları konuşturmaya devam et. Daha keyifli konularla dikkatlerini dağıt; kişisel bağlantıları olan konularla. Riley’in kulaklarında yüzlerce saat süren eğitimindeki okutmanlardan birinin sesi kulaklarında yankılanıyordu.

Doğru. Keyifli konular; kadın, adamın kaypak gırtlara bir silah dayadığı zaman. Her an altına işeyebileceğim gerçeğine ne demeli? Kılavuzlar bu küçük gerçekten hiç söz etmiyordu.

Dina hafifçe gülümsedi. “Ona Paris adını vereceğim. Şu Fransa’daki şehir gibi. Kulesi olan. Çok güzel. Okulda öğ-

renmiştik. Bir gün onu oraya götüreceğim. Paris Marguerite, büyükannemin adı.”

“Çok güzel bir isim, Dina. Paris Marguerite. Şimdi lütfen silahı bana ver. Paris Marguerite’in annesiz büyümesini istemezsin, değil mi?” Riley ağrıyan bacak kaslarına aldırmadan yavaşça yerden kalktı. Avucunu açarak elini uzattı.

“Lütfen silahı bana ver. Sana yardım edeceğim. Her şeyi birlikte yoluna koyacağız. Lütfen silahı bana ver, böylece Paris Marguerite de yanında kendisiyle ilgilenen annesiyle birlikte büyüsün.” Dina tereddüt edip, bir Riley’e, bir Morris’e bakarken Riley nefesini tuttu.

Bir insanın hayatı, bir ergenin kararsızlığına bağlıydı. Lanet olasıca kılavuzda bu da yazmıyordu.

Dina titreyerek derin bir nefes aldı ve omuzları biraz sarktı. Silahı Morris’in ağzından çekerek Riley’e doğru uzattı. Riley son yarım saattir tuttuğu nefesinin ciğerlerinden çıkışını hissetti.

Şükürler olsun, şükürler olsun, şükürler olsun, ben...

Morris’in gözleri aniden açıldı. Ağzından süzülen kanla yataktan fırladı ve Dina’nın çenesine bir yumruk indirdi. “Sen benim başıma mı vurdun, kaltak? *Bana* silah mı çektin? Morris’e silah çekenlere ne olduğunu göstereceğim sana.”

Dina darbenin etkisiyle yere yuvarlanırken, Morris onun karnını tekmelemek için ayağını kaldırdı. Riley durduğu köşeden aniden fırlayarak, çığlık çığlığa üzerlerine atıldı: “Hayır, hayır! Morris, hayır! Ona zarar verme! Bebeğinizi incitme!”

Oda aniden bölük pörçük hareket görüntüleri ve gürültülerle doldu. Riley tekmenin Dina’nın şişmiş karnına ağır

çekimdeymiş gibi olanca şiddetiyle indiğini gördü. Dina'nın çığlık attığını duydu. Morris'in çığlık attığını duydu. Biri daha mı çığlık atıyordu; kendisi mi?

Morris'in kendisinden elli kilo daha ağır olduğunu umursamadan adamın üzerine atıldı. "Hayır, hayır, *hayır!* Ona zarar verme! Durmak zorundasın, Morris! 'Durmak zorun...'"

Morris, Riley'in saçlarını öfkeyle yakalayarak başını arkaya çekti. "Kimse bana ne yapacağımı söyleyemez. Özellikle de işe yaramaz bir sosyal hizmetli!"

Morris yumruğunu kaldırdı. *Kıpırda. Kıpırdamalısın.*

Riley başını sola çekti ve dev yumruk aynı anda yüzünün yan tarafına indi. *Bu kadar yeter. Belki. Lütfen Tanrım, boynum kırılmasın. Gözlerim kararıyor. Savaş, Riley. Ayık kalmak için savaşmalısın.*

Yumruk tekrar geliyordu. "Hayır, lütfen..."

Ama Morris ona aldırmadı; yüzü öfkeyle buruşmuştu ve aklın sesini duyacak halde değildi. Yumruk yine patladı ama bu kez onun yumruğu değildi.

Hedef de Riley'in yüzü değildi.

Gök gürültüsü mü? Gök mü gürledi? Çok karanlık...

Riley bayılmamak için direnirken, saçlarını tutan el gevşedi. Morris'in yüzündeki ifade ağır çekimde nefretten şaşkınlığa dönüştü. İkisi de Morris'in gömleğinin üzerine yayılan kızılığa baktı. Riley yüzüne sıçrayan koyu, yapış yapış şeye şaşkınlıkla dokunurken, oda karanlığa gömüldü.

Conlan kapıyı Birleşik Devletler Doğu Sahilleri'ne odaklayarak açtı. Tam olarak Virginia'ya. Ven, Alaric'in dediğine göre, "istihbarat topluyordu."

Tercüme: Her yönde millerce mesafede bulabildiği bütün serserileri pataklayarak bilgi almak. Kardeşi her zaman doğrudan yaklaşımı tercih ederdi.

Ven şimdi Conlan'ı yüzeye çıkarırken kendilerine eşlik etmeleri için Yedilerin geri kalanını toparlıyordu. Ancak Conlan bekleyecek durumda değildi; kardeşini bile. Belki de özellikle kardeşini. Ven'in gözlerinde acıma pırıltılarını bir an dahi görececek olsa, o...

Neyse. Boş ver. Kapıya odaklan.

Büyü yedi yıl kullanılmadıktan sonra paslanmıştı. Ya da iyi gününde olan kapı onunla oyun oynuyordu ki Conlan kapıdan geçip kendini suyun içinde bulunca bunu keşfetti.

Bir sürü su.

Neyse ki kendini açıklıktan bırakmadan önce güdüsel olarak derin bir nefes almıştı. Zor yoldan öğrendiği zor bir ders daha vardı: Kapının kendi gücü vardı ve on bir bin yıldan uzun süre önce onu ilk kullanan Atlantislilerden bağımsızdı.

Kaprisli şeyin üzerine bir *Dikkat!* tabelası asmalılardı. Bacaklarını çırparak yüzeye yöneldiğinde, ay ışığında parılayan bitki örtüsüne ve sualtı ortamına bakınca yaklaşık on metre derinlikte olduğunu anladı.

Ama denizde mesafeler aldatıcı olabilirdi.

Bir de kıynın ne tarafta olabileceği sorunu vardı elbette. Kapıdan geçtikten sonra kendini okyanusun ortasında bulan ilk kişi o olmazdı.

Kapının şaka anlayışı buydu işte. Kapıların duyguları varsa, bu seferki kesinlikle kara mizahtan anlıyor demekti.

Yüzeye çıkıp ciğerlerini havayla doldururken, neredeyse somut bir güç ona çarptı. Bir an başı acıyla kasıldı ve sonra bir anahtar kapanmış gibi aniden kesildi. Ağzına acı bir tat doldu; turşu suyuna batırılmış limon gibi ekşi bir tat.

Bir acı dalgası daha benliğini sarsarak dengesini bozdu. Yakınlardaki kumsalı fark ettiğinde neredeyse yine 'dalgaların dibine batmak üzereydi.

Zihnindeki yangından kurtulmaya çalışarak başını iki yana salladı. Bir kahkaha patlattı. Son zamanlarda acıya dayanıklılık konusunda bolca egzersiz yapmıştı. *Düşün, lanet olsun.*

Hasarlı beynini yine çılgınca düşünceler doldurdu. *Bir Atlantis Prensi'nin kafası okyanusta yarılıp açılırsa ses çıkarır mı?*

Neredeyse yine gülecekti ama bunun yerine burnuna su kaçırdı. Öksürükler arasında nihayet kollarını ve bacaklarını hareket ettirebildiğinde kıyıya yöneldi; sonunda dibe basıp yürüyebileceğini fark edene kadar yüzdü.

Eğitimi devreye girerek onu ayakta tuttu. *Analiz et. Düşün. Mantığını kullan.*

Üçüncü bir acı dalgası benliğini sararak onu dizlerinin üzerine çökmeye zorladı ve yüzü dalgaların arasına girdi. Yine ayağa kalkmak için kendini zorlayarak kıyıya doğru ilerledi.

Vampirin zihin gücü mü? Öyle gelmiyor Zihnini ele geçirebilirler ama acıyı bu şekilde yansıtamazlar. Reisen olabilir mi? Trident ona bilmediğimiz bir güç mü kazandırdı?

Çizmeleri kuru kumlara değdi ve çökerek dizlerinin üzerine yığıldı. Zihninden Ven'e seslendi.

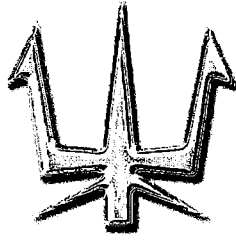
Yardıma ihtiyacı vardı.

Ama çağrısına cevap veren, Ven'in tanıdık kalıpları değildi. Bunun yerine, zihninde minik bir farkındalık uyanmış, esintiye tutulmuş mum alevi gibi titriyor ve sonra tekrar odaklanıyordu.

Acıyla kavrulan bir güzellik görüntüsü. Güneş rengi saçları olan bir kadın.

Zihninde bir şey kapandı ve kadınla acı kayboldu. Neredeyse zihinsel bir kapı kapanmış gibiydi.

Ve onu kapayan kişi Conlan değildi.

3. BÖLÜM

Riley, bir yandan parmaklarıyla nabzını yoklayıp diğer yandan da gözlerini kontrol eden tıp teknisyenine bakarken gözlerini kırptırdı. Bakışlarının hissettiği kadar bulanık olduğunu bilerek başını çevirip odayı inceledi.

Adam cümlesini bu kez daha yavaşça tekrarladı; sanki Riley ilkinde onu anlamamış gibi. “Acil servise gidip muayene olmanız gerek.”

Hayır anlamında başını iki yana sallamaya başladı ama sonra başına saplanan sancı yüzünden durdu. “Acil servise gitmek istemiyorum. Sadece bir yumruktu.”

Adamın elini kolundan itti ve titreyen bacaklarının üzerinde ayağa kalktığı anda anladı ki durumu adamı muhtemelen haklı çıkarıyordu ama canı cehennemeydi. “Daha kötülerini de gördüm. Biraz yürümem gerek. Temiz hava almalıyım.”

Artık cinayet mahalline dönüşmüş olan ortamdan sorumlu detektif konuşmuştu. Riley’in işi bitmişti. Artık oda onu boğuyordu.

Bir cinayet mahalline ne kadar çok insanın geldiğini görünce başlangıçta şaşırılmıştı. Sıradan birinin ölümü yüzün-

den çok fazla sayıda resmi tip toplanmıştı; fotoğraflar çekiliyor, parmak izleri alınıyor, ölçümler yapılıyordu.

Modern polis çalışmasının detaylarıyla gölgelenen ölümün kutsallığı. Ona nedense yanlış geliyordu; her zaman öyle gelmişti.

Çok fazla şey görüp yaşamıştı. Keşke o da ablası gibi bir sekreter olsaydı. Quinn asla umutsuzluğu veya çaresizliği tatmamıştı. Yumrukları da. Giysilerine bulaşan kanı da.)

Kuru temizleme faturası yüksek olacaktı.

Tıp teknisyeni geri çekildi ve Riley'in gözlerine tuttuğu kalem feneri söndürdü. "Beyin sarsıntısı geçirdiğinizi sanmıyorum, ancak gözünüz berbat şekilde moraracak. Gerçekten bizimle gelip muayene olmalısınız."

Riley'in midesi bulanıyordu. Adamdan uzaklaşarak kullaklarını ona kapadı ve odayı tekrar inceledi. Ucuz bir apartman dairesi. Şiddetin ardından kalan kargaşa.

Ölümün leş kokusu, kan ve vücuttan süzülen atıklar. İlk kez bir ölüme tanık olduğunda o akıntı Riley'i şaşırtmıştı. Son aşağılanış. Morgun profesyonel ve duyarsız ilgisine terk edilmiş kirli bir ceset.

Riley kendi gırtlığından süzülen hafif iniltiyi duydu ve bastırdı. Artık daha sağlamdı. Alışmış ve sertleşmişti.

Her türlü duyguya karşı bağışıklıydı.

En azından kendine öyle olduğunu söylüyordu. Ayıyı görene kadar.

Odanın bir köşesindeki beşiğin yanında, boynuna pembe kurdele bağlanmış dev gibi bir oyuncak ayı aptal aptal sırtarak odaya bakıyordu; yaşananlardan hiç etkilenmemişti.

O lanet olasıca pembe kurdele bardağı taşıran damla oldu.

“Buradan çıkmam gerek. Lütfen, yolumdan çekilin. Lütfen.” Olduğu yerde dönerek tıp teknisyeninin yanından geçti ve yerde çömelerek resimler çeken personelin arasından dikkatle yürüdü.

“Hey, Dawson! Nereye gittiğini sanıyorsun?” Daha önce konuştuğu dedektif –*Ramsey miydi? Ramirez miydi?*– bir çift temiz eldiven giyyordu ve Riley’e bakarken yüzündeki çizgiler derinleşmişti. “Berbat görünüyorsun. Onlarla birlikte acil servise gitmelisin.”

Riley durmadı, sadece biraz yavaşladı. “Kusacağım. Gidip yıkanmam ve dinlenmem gerek.” Omuzunun üzerinden dedektife bir bakış attı. “En kısa sürede sizi ararım.”

Adam muhtemelen itiraz etmek için ağzını açtı ama Riley’in umurunda bile değildi. Ne yapacaklardı ki? Onu tutuklayacaklar mıydı? Kim olduğunu biliyorlardı ve sadece ününden kaynaklansa bile, sözüne güveniliyordu.

Dedektif başıyla onayladı. Anlayış veya Riley’in tanımlamak istemediği başka bir şey adamın yüz ifadesini yumuşattı. *Acıma mı?* Merhametini Dina ve bebeğine saklamalıydı. Onların ihtiyacı olacaktı. Riley sadece işini yapıyordu.

Bu kez sesi... *tuhaf*... çıksa bile güldü. Evet, işini yapıyordu. İşinde ciddi şekilde çuvallıyordu!

Bir gün daha, bir ceset daha. Bu yıl sekiz cinayet olmuştu.

Dedektif başıyla onayladı. “Pekâlâ. Bize şimdilik yeterince şey anlattın zaten. Sabah beni ara. Kartımı vermiştim.”

Riley cebine tıktığı kartvizite dokundu ve kapıya yöneldi. Sabah. Detektifi sabah arayacaktı. Şimdi suya ulaş-

malıydı. Kumsala. Sığınağına. Kendisini çağıran okyanusun gücünü ve dinginliğini hissediyordu.

Dalgaların okşamasını hissetmeye ihtiyacı vardı; o zaman kendini daha iyi hissedecekti.

Conlan karanlıkta gözlerini kapatıp, duyularıyla yakınlardaki bir varlığı yoklayarak durdu.

Dost mu, düşman mı?

Hah, bir düşmanı neredeyse tercih ederdi. İçinden, birinin kışını iyice tekmelemek geliyordu. Gülümseme yerine dişlerini gösterdi. Sonra gözleri aniden açıldı.

Çünkü duyguyu zihninden uzak tutan kapı yine ardına kadar açılmıştı. Acı selinin altında ayakta kalmaya çalışarak sendeledi. Yapabildiği tek şey kendini ona bırakmaya çalışırken kardeşinin veya Alaric'in bir an önce gelmesi için dua etmektir. Yine gözlerini kapatıp odaklanmaya çabaladı. Eğitiminin kılıçlarla ve hançerlerle ilgili olmayan kısmına yöneldi.

Bölgelere ayır. Bir Poseidon Savaşçısı duyguları onaylayamaz. Kibrin bedeli hayatındır, Conlan!

Archelaus'un neredeyse zihninde fısıldadığını duyabiliyordu. *Bütün duyularını kullan. Asla sadece zihnine güvenme. Düşmanın illüzyon yaratma potansiyelini küçümsemek ölüm anlamına gelir.*

Yine odaklanmaya çalıştı. Duygulardan uzaklaşmayı başardı. Zihni sorunu kendi ikiliğinde analiz etti; duygusuz hesapçılık, büyük kederi inceliyordu.

Kanıtlar nedenin öznel olmadığını gösteriyor. Nesnel olanı araştır.

O halde kendi dışında demekti. Biri –ya da bir şey– Conlan'ın zihinsel savunmasını yaracak kadar güçlü keder dalgaları yayıyordu.

Belki de dilediği düşman. Dost olmadığı kesindi. Hiçbir Atlantisli diğerine duygu gönderemezdi. “Eh, ne dilediğine dikkat et derler, değil mi?” diye mırıldandı kendi kendine, acı selini bastırmaya çalışırken kasları gerilerek.

Ancak bir an kaynağı düşündü. Biri bir yerlerde inanılmaz ölçüde acı çekiyordu.

Riley boş otoparktaki iki boş yeri de kaplayarak eski Honda'sını dikkatsizce park etti ve kumsala yöneldi. Bu saatte soğuk bir ekim gecesinde kumsalda pek kimse olmazdı.

Deniz havasının ve tuzlu suyun kokusu burnuna gelince derin bir nefes aldı ve biraz olsun huzur duydu. Midesi son yemek yediğinden beri on dört saat geçtiğini hatırlatan bir şekilde guruldadı. Neredeyse hiç düşünmeden, genellikle yanında taşıdığı protein çikolatasını almak için elini ceketinin cebine attı.

Onun mesleğinde düzenli yemekler pek düşünülemezdi.

Paketin bir köşesini yırtarken aklına geldi: Morris bir daha hiçbir şey yiyemeyecekti.

Bu düşünceyle midesi ağzına geldi ve Riley öne doğru eğildi. Sihirli sayı kaçtı? Etkilenmeyecek hale gelmesi için kaç kez birinin ölümünü izlemesi gerekiyordu?

Ve bunu istiyorsa kendisi ne tür bir insan olabilirdi?

Kendini doğrulmaya zorlayarak saatine baktı ve kısık sesle küfretti. Sokağa çıkma yasağı başlamak üzereydi. Sokağa çıkma yasağını biliyordu; hatta yeni kanuna uygun şekilde 2006 İnsan Olmayan Türleri Koruma Kanunu'nun bir kopyasını evinin bir penceresine asmıştı bile. "Ümurumda değil. Bu yürüyüşe ihtiyacım var. İnsan saatini birkaç dakika geçirdim diye kimse beni tutuklamaz," diye mırıldandı. Okyanus şifa demekti. Teselli. Zihninin umutsuzca ikisine de ihtiyacı vardı.

Kendi kendime konuşuyorum. İşte bu, yaklaşan deliliğin bir işareti.

Nihayet kumlara ulaştığında boş bir konserve kutusunu tekmeledi ve açmadığı protein çikolatasını cebine geri attı. Belki daha sonra yerdİ.

Ay ışığı insan meselelerinden etkilenmemiş bir şekilde dalgaların üzerinden yansıyarak dans ediyordu. Riley başını kaldırarak ayın fazını kontrol etti. O sabah radyodaki ay alarmını duyamamıştı.

İlkdördün. Güzel. Dolunaya daha iki gün vardı.

Biçimdeğiştirenler varlıklarını ilk kez belli ettiklerinden beri, herkes ayı takip etmekte uzmanlaşmıştı. On yılda bu kadar çok şeyin değışmesi ilginçti. Daha önce olsa, muhtemelen ilkdördünü maymunlarla bağdaştırırdı.

Ay sadece masal kitaplarında sığırların üzerinden atladığı bir şeyken hayat daha kolaydı.

Sığırlar. Masal kitapları.

O lanet olasıca oyuncak ayı ve pembe kurdelesİ.

Riley suyun kenarında kumlara oturarak gözyaşlarına boğuldu.

Zihnine taze bir keder dalgası hücum ettiğinde, Conlan başını kaldırarak havayı kokladı.

Kadın yakınlarda. Kadın mı? Nereden bildiğimi bilmiyorum ama evet, bir dişi. Belki de buradan birkaç mil uzakta?

Yürümeye başladı ve adımlarını hızlandırdı.

Koşmaya başladı. Türünün doğaüstü hızıyla saf su moleküllerine dönüştü.

Onu bulmalıyım.

Açıklanamaz ama yoğun bir zorunluluk duyuyordu. İlkel kararlılık.

Onu hemen bulmalıyım.

Riley titrek bir şekilde nefes alarak onu derinlere çekmeye çalışan kederi bastırmaya çabaladı. Dina hapse girecekti.

Lütfen, Tanrım, Dina'yı koru.

Riley yine aya baktı ve acı acı güldü. *Neden zahmet ediyorum ki? Daha önce ettiğim yüzlerce dua bir fark yaratmış gibi. En kötüsü de bebek. Yaşasa bile bir üvey aileye verilecek.*

Riley geçenlerde bir üvey aileye verdiği bir bebeği düşündü; daha iyilerden biri. Bayan Graham bütün çocuklarını

seviyordu, ancak hastalıklı olanlara özel bir ilgisi vardı. Küçük, kıvranan, uyuşturucu bağımlısı vücudunu yeni bakıcısına teslim ederken, bebek Riley'in yüzüne bakmıştı. Minik parmakları hiç gelmeyebilecek bir güneş ışığını arayan denizşakayıkları gibi açılıp kapanmıştı.

Ürpererek kollarını ovaladı. Bayan Graham'ın kontenjanı dolmuştu. Riley'in listesinde onun kadar iyi biri yoktu. Dina'nın bebeği, muhtemelen Dina ve Morris'i biçimlendiren şiddet ve yoksulluk kültürünün daha da berbat bir türevinde büyüyecekti.

Tabii bebek yaşarsa.

Riley bu düşünceyi zihninin arkasına neredeyse fiziksel bir şekilde attı. Oraya giremezdi. Henüz değil.

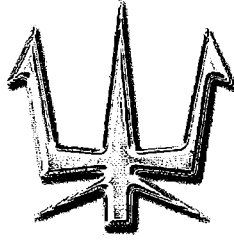
Aklını kaybetmeye bu kadar yakinken olmazdı.

Kutuya koy, Riley. Yarın düşünürsün.

Boğazında yükseleceğini hissettiği çılgılığı bastırmak için dişlerini sıkarken bile, altıncı hissiyle tuhaf bir şekilde tehdidi algılamıştı. Kumların üzerinde ilerleyerek bulutların yansıttığı gölgelere girip çıktıklarını göz ucuyla görür gibi oldu.

Üç taneydiler. Aniden çömelme pozisyonuna fırladı ve koşmaya hazır bir şekilde bir kaçış yolu bulabilmek için etrafı taradı.

Kendini kurtarmaya çalışırken bile bu kadar çaresiz hissetmesi –sadece bir an için olsa bile– şaşırtıcıydı.

4. BÖLÜM

Conlan havada daha önce olduğundan daha hızlı hareket ediyor, deniz havasındaki su damlalarını bir prizma gibi kullanmaya odaklanıyordu. Sonunda bir siluet gördü.

Atlantisli görüş yeteneğine aferin.

Gölgeler kadının yüzünü gizliyordu. Görebildiği tek şey, kumsalda büzülmüş olan ince bir vücuttu. Kadının titreyen omuzlarını görünce kederinin etkisi daha da güçlendi.

Savunmasını yaran duygusal el bombasının kaynağı, kesinlikle bu kadındı. Kadın kesinlikle savunmasını yaran duygusal el bombasının kaynağıydı. Ordu filan değildi. Vampirlerin zihin kontrol komplosu da değildi.

Yalnız ve dişi bir insan. Ve *duygu* yansıtıyordu.

Bu bir *aknasha* 'ydı. Yani empatikti.

Gördüklerine inanamayan Conlan, çekingen bir tavırla kadına zihinsel bir sonda gönderdi. Kadının zihni dalgaya kenetlendi ve düşüncelerinin enerjisi savunmacı bir şekilde ayağa kalktı. Tehlikeyi hissetmiş gibiydi.

Kadın onun bir avcı olduğunu sandı. Conlan gülümser gibi dişlerini gösterdi. Kendisi için daha kötülerini de düşünmüştü.

Zihinsel kalkanlarını indirmeye çalıştı ama kadının enerjisi ona saldırdı. Savunma saldırıya dönüşmüştü; Conlan'ın ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Zihnimden defol! Meydan okuma. Cesaret.

Saf, sıcak duygu.

Ve derinlere gömülmüş bir korku.

Mantığı imkânsız olandan anlam çıkarmaya çalıştı. Artık Atlantisliler bile artık zihin sondasına *duygu* yansıtmıyordu. Ama kadın bunu yapabiliyordu. Çok yoğun, çok ilkel bir seviyede, savaşçı duyuları kadına yönelmiş olan tehdidi neredeyse kaçırıyordu.

Üç taneydiler. Kadına zarar vermek niyetindeydiler. Conlan antik bir dilde kısık sesle bir küfür savurdu.

Hepsi ölecek.

Hızını daha da artırdı.

Riley aniden üzerine yürüyen üç kişiden çok daha büyük bir tehdit algılayarak başını kaldırdı. Bir şeyi –birini– neredeyse içinde hissedebiliyordu.

“Harika. Ya yeni zihin kontrol güçleri olan vampirlerimiz oldu ya da şu lanet olasıca altıncı hissim çıldırdı,” diye mırıldandı, kumsaldan kalkıp yürümeye başlarken. *Hızlı adımlarla.*

Belki de yanılıyordu. Belki de sadece kumsalda yürüyüşe çıkmış üç adamdı.

Evet, ben de Goldilocks'um zaten.

“Dur bakalım bebek. Seninle biraz sohbet etmek istiyoruz,” diye seslendi üç kişiden biri, kalın bir sesle. Diğer-

leri güldüler ve kahkahalarındaki tehdit, Riley'in omurgası-nı ürperten bir korku dalgası yarattı.

Etrafındaki hava yoğunlaşmış, sanki kararmıştı; bu arada karşı bir güç toparlanarak tehdit oluşturunuyordu.

Ama Riley'i tehdit etmiyordu.

Karanlık, yanından geçerken Riley'e süründü ve sonra arkasında uğursuz bir buluta dönüştü. Riley adımlarını hızlandırıp neredeyse koşmaya başlarken omzunun üzerinden arkaya baktı. Adamlar durmuş, ağızları açık halde izliyorlardı.

"Bu da ne böyle?" dedi içlerinden biri, kollarını ovalayarak. Göbeği kemerinin üzerinden taşıyordu ve yağlı saçları taranarak kel kafasına yapıştırılmıştı. Boynunun yan tarafından öfkeli görünüşlü kırmızı bir yara izi yükseliyordu. Adam, Riley'in kendisine baktığını görerek laf attı. "Ah, evet, benimle dalaşmaya heveslisin, değil mi, piliç? Sanırım sen diğeri kadar sert değilsin."

Adamlar başlarını eğerek Riley'in peşinden koşmak için bulutun içine daldılar.

Riley ürpererek koşmaya başladı. Havadaki görünmeyen tehdit artmıştı.

Bunu hiçbir insan yapamazdı. Soyut bir varlıktı ama kesinlikle somut bir tehditti.

Ah, hayır. Lütfen biri bana yardım etsin. Bu lanet olasıca bir vampir Ya da bir biçimdeğiştiren. Sokağa çıkma yasasına kesinlikle uymalıydım.

Kumlar adımlarını engelleyerek onunla alay ediyor, tökezlemesine neden oluyordu. Peşindekilerin gürültülerinin giderek yaklaştığını duyuyordu.

Paniğini bastırmaya çalıştı. *Sorumlu olduğun insanlara söylediklerini hatırla. Tecavüz; korkunç, insanın kanını donduran bir şey ama öldürmez. Cinayet değildir. Sadece geçicidir. Hayatta kalmaktan daha önemli bir şey yoktur. Bunu atlatabilirsin.*

Zihninde insanlık dışı bir kükreme yankılandı; hayır, zihninde değildi. *Duymuştu.* Aniden durarak peşindekilere baktı.

Adamlar da durmuştu. “Bu da neydi, Red? O lanet olası kurt adamlarının buralarda dolaşmadığını söylemiştin!” diye sızlandı biri.

Riley kapana kısılmış halde başını iki yana salladı ve kendini devam etmeye zorladı.

Bir grup tecavüzüne kurban gitmektense, görünmez bir vampire yem olmak belki daha iyidir. Biçimdeğiştirenler için henüz çok erken.

“Anlaşılan bugünlerde tecavüzcüler ay fazlarını takip etmiyor,” dedi isteriye kapılmak üzereyken.

Kükreme tekrar duyuldu ve Riley olduğu yerde donakaldı. Korku bütün benliğini sarmıştı. O sesi hiçbir insan çıkaramazdı.

Ölecekti.

Kahkahasını bastırdı. Belki de onu morgda Morris’in yanındaki çekmeceye koyarlardı.

Zihninde bir ses –ipek gibi melodik bir ses– yankılandı.

Hortlaklar seni asla alamaz, küçük aknasha. Bizim için çok değerlisin. Bu ilginç yeteneği nasıl kazandığını anlamamız gerek.

Sesin kadife gibi okşayıcılığı Riley'in zihinsel savunmasına yakalanmış, zihnine ulaşmaya çalışıyordu.

Duruma rağmen hayrete kapılan Riley, karşılık vermeyi denedi. *Kimsin sen? Benimle nasıl böyle konuşabiliyorsun? Hiçbir vampir veya biçimdeğiştiren bu güce sahip değildir, değil mi?*

Ses zihninde yine yankılandığında nazikliği silinmiş, bunun yerine buz gibi bir ton gelmişti. *Bu peşindeki aptallar için endişelenme. Onları biraz öldürme havamdayım.*

“Öldürmek mi?” Riley'in ruhunun küçük, karanlık bir köşesi bu fikirden hoşlanmıştı ama vicdanı kabul etmiyordu.

Bu gece yeterince ölüm görmüştü.

Bir ömre yetecek kadar ölüm görmüştü.

“Hayır. Her kimsen, onları öldürme. Lütfen, sadece kaçmama yardım et,” dedi yüksek sesle, muhtemelen lanet olasıca bir kan emiciyle pazarlık ettiğini bilerek.

Kenara çekil. Hemen. Onlar öldüler bile. Çaresiz kadınları seçen sürüngenlerden hoşlanmam. Yabancıнын kibirli tavrından hoşlanmasa bile, melodik ses tonu Riley'in duyularını sarmış ve sinir uçlarını uyarmıştı.

Emretmek için yanlış kadını seçtin, ahbap. Ve doğaüstü bir varlıksan, yemeye kalkışmak için de yanlış kadını seçtin.

Riley adımının ortasında durup savunma amacıyla hızla dönerek çömeldi ve dördüne karşı kendini savunmasının nasıl mümkün olabileceğini merak etti.

Üstelik içlerinden biri de bir evi bile kaldıracak kadar fazla doğaüstü güce sahipti.

Ne kadar öfkeli! Seni yemek mi? Ben vampir değilim, öfkeli kadın. Ama itiraf etmeliyim ki her nedense... senin ta-

dına bakma fikri beni o kadar da mutsuz etmez. Üstelik daha yüzünü bile görmedim. Şimdi burada karşısındakinin zihnini kontrol eden hangimiz bakalım?

Yabancıнын sessiz kahkahası Riley’in zihnine hücum ettiğinde seks kokuyordu. Bir ateş dalgası, Riley’in bütün benliğini yalayıp geçti.

Riley yüzünün alev alev kızardığını hissederken karanlık olduğu için şükrederek, “Umarım bu söylediğine bir cevap beklemiyorsundur,” diye mırıldandı. “Hangi salak hayatı tehlikedeyken kendini seksi hissederek ki? Bundan sonra da seksi bir gecelik giyip seri katil hokey oyuncularıyla bodruma mı ineceğim yani?”

Riley, hepsinden, haydutlardan ve zihnini kontrol eden adamın olası yönünden uzaklaşmaya çalıştı; ama tek bir kadının dördüne karşı şansı olamazdı.

Riley yumruklarını tırnaklarını avuçlarına gömecek kadar sıkıp onları izlerken, serseriler etrafını sarıyordu. Leş gibi vücutlarından yayılan ekşi koku bastırmaya çalıştığı mide bulantısını güçlendiriyordu ve midesi ağzına geliyordu.

Üçüne karşı kendini asla savunamazdı ve artık kaçması imkânsızdı. Sadece onlardan değil, zihnine fısıldayan yabancıdan da kaçamazdı. Ama en azından ulaşabildiği her noktaya yumruk ve tekme indirebilirdi.

Dövüşmeden teslim olmayacaktı.

Sakin ol. Bu serserileri ben hallederim. Ve sonra, ak-nashâ, zihin sondası yardımıyla nasıl duygu aktardığın konusunda biraz sohbet edeceğiz. Benden kaçmayı aklına bile getirme.

Önündeki tıknaz, kaslı adam göğsünü yakalamak için

uzandığında Riley bir adım geri çekildi. Adamın nefesinden yayılan kokuyu alabiliyordu; bira ve daha güçlü başka bir şey.

“Haydi, bebeğim, bize bir öpücük ver.” Adam dudaklarını büzerek şapırdattı ve diğer iki serseri ulur gibi güldü.

Aralarından birinin kendisine dokunması fikriyle midesi yine ağzına gelen Riley, bir an geri çekilecekmiş gibi yaptı ve ardından ayağını içindeki bütün öfkeyle serserinin bacak arasına indirdi.

Ve sert bir şekilde isabet ettirdi.

Adam kasıklarını tutarak ulurken büyük, çirkin bir kaya gibi kumların üzerine çöktü. Riley geri sendeledi ve arkasındaki serseri, kirli tırnaklarını ince ceket kumaşının üzerinden tenine gömerek Riley'in omuzlarını yakaladı. Riley acıyla tısladı ve tepkisine zihnini kavuran bir erkeğin öfkesi karşılık verdi. Biri arkasından gökyüzüne doğru kükredi.

Biri değil; o.

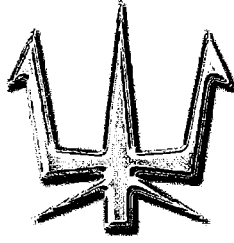
Riley'i tutan adam acıyla inleyip geri çekilerek Riley'den uzaklaştı. Riley başını sertçe iki yana sallarken aynı anda üçünü de gözünden ayırmamaya çalışıyordu.

En azından yerdeki adam bir yere gidecek gibi görünmüyordu. İnleyerek ve komik bir sesle bir şeyler geveleyerek orada öylece yatıyordu. *Aferin bana!*

Ve sonra onu gördü. Kara gölge, ayakları yere değmiyormuş gibi görünecek kadar büyük bir hızla kendisine doğru koşan uzun boylu bir adama dönüşmüştü.

Her yanından güç ve öfke akıyordu. Riley olduğu yerde donakaldı.

Ya kurtulmuştu ya da kesinlikle sonu gelmişti.

5. BÖLÜM

Conlan benliğini kavuran kızıl bir öfke dalgasının arasında soluklanmaya çalıştı. Tam anlamıyla gözü kararmıştı.

Bu hoşuna gitmişti. *Haydi bakalım!*

Kollarını kaldırarak suyu denizden yönlendirdi. Su parçalar halinde havaya yükselirken buza dönüştü. Hedeflerine buzdan hançerler fırlattı; Poseidon'un yayından gelen oklar.

Jilet keskinliğindeki ölüm, etlerini parçalarken, adamlar çığlık çığlığa devrildiler.

Kollarını hükümran bir tavırla kaldırarak, “Ona dokunmayacaksınız. *Asla!*” diye hırladı.

Poseidon'un okyanuslarının dünyaya hükmettiği gibi, Poseidon'un Savaşçıları da okyanuslara hükmederdi.

O Büyük Prens'ti ve savaşçıların ilkiydi. Kadına dokunmaya cüret ettikleri için adamları yok edecekti. Dalgalar kıyıya vuruyor, tepeleri inanılmaz yüksekliklere ulaşıyor, avlarını arıyor gibi görünüyorlardı. Conlan hedefini odaklayarak kollarını aniden aşağı indirdi. Çılgın dalgalar daha da yükseldi.

Öfkesi kontrolünü kaybettirecek kadar arttı. Kızıl sis görüş alanına daha da yayıldı. Yıllarca süren çaresizlikten sonra tekrar saldırabilmek...

Anubisa'nın alaycı kahkahaları zihninde yankılanıyordu.

Kendini kaybetmişti.

Sonra bir dokunuş; içinde. Bir cesaret, bir meydan okuma dokunuşu.

Onun karanlığındaki ışık. Acımasızlığına karşılık şefkat.

Bakışları kumların üzerinde çömelerek, kendisini saldırgan alçaklara karşı korumak için ellerini yükari kaldırmış olan kadına yöneldi. Her şeyin ortasında, kadın onun deliliğine karşılık verecek enerjiyi ayırabilmişti.

Kadın için üç serseriye de paramparça edecekti. Suyu kullanarak etlerini kemiklerinden ayıracaktı.

Her dakikasından zevk alacaktı.

“Hayır! *Nesin* sen? Dur! Bizi öldüreceksin!” diye bağırdı kadın, korkusuna rağmen hâlâ meydan okuyan bir tavırla.

Mantığın ötesinde, şefkatin ötesinde, Conlan kollarını tekrar kaldırıp su duvarını kıyıya yönlendirerek onlara bir kez daha vurdu. Adamları kanlar içinde yattıkları yerde ezmek için.

Dalgayı kıyıya yönlendirdi.

Kadının çekingen sesi zihninde çınladı. *Dur! Lütfen beni öldürme! Ablam... benden başka kimsesi yok. Ve... onları öldürme. Lütfen. Bu kadar ölüm yeter.*

Conlan kadının iyiliğine ve cesaretine hayret etti.

Işığına.

Kadın kendisine saldıran pislikleri, ölümün kendisini ezdiğini hissettiğinde bile bağışlamıştı.

Conlan kadının düşüncelerini izleyerek yine onun zihnine ulaştı. *Seni asla incitmem. Güven bana.*

Yoksa lanet olasıca bir aptal mıydı? Belki de kadın yetenekli bir aktristi. Kimse gerçekten bu kadar şefkatli olamazdı.

Ama kızıl sis aralanarak hafifledi. Her nasılsa, kadının zihinsel teması onu sakinleştirmişti. Bir huzur önlemi. Kadının zihninin içindeydi; kadın yine duygu yansıtıyordu. Kandırmaca yoktu; kötülük yoktu. Dehşetin arasında şefkatlen başka bir şey yoktu. Ve keder.

Conlan gücünü suya ve suyun yolunun üzerindeki adamlara odaklayarak tek kelime söyledi: “Sakinleş.”

Su, mükemmel bir simetriyle, kadının durduğu yerin etrafında tam bir küre oluşturarak kıyıya çarptı ve kadına tek bir damla bile değmedi. Conlan, kadının şaşkınlığını ve hayretini hissetti. Kadın etrafını saran sudan duvara dokunmak için uzanırken Conlan onun hayretinin tadını neredeyse alabiliyordu.

Kadın hafifçe inleyip; kakhaha gibi boğuk bir ses çıkardı. Düşünceleri Conlan’a ulaştı: *Aklıma gelen tek şey Kızıldeniz’in yarılması, ama sen kesinlikle Hz. Musa değilsin.*

Conlan suyu küçük parçalar halinde suyu yere indirirken son anına kadar kontrolü korudu. Adamları *bağışlamıştı*.

Kadın için.

Biraz hırpalanmış olabilirlerdi ama yaşayacaklardı. Okyanus duvarı onları kumlara savurmuştu, ancak ciğerlerinde hayatta kalmalarına yetecek kadar hava kalmıştı.

Bu da Conlan'ı pek mutlu etmemişti.

Dalgalar adamları kendi kendilerine geveleyip inler halde bırakarak geri çekilirken, Conlan öne çıkıp tekrar kollarını kaldırdı. Dalgalar hemen onun emrine itaat ettiler ve sular bir saldırı beklentisiyle daha da kabardı.

Adamların kadının korktuğunu görmeyi istemeleri gibi şimdi onların korktuğunu görmekten vahşice bir zevk alıyordu.

Evet, öyle bir alçak olabilirim.

Kol kasları gerilmiş halde su duvarını geri tutmaya çalışırken vücudunda yüzeye çıkmaya çalışan bütün öfkeyle konuşuyordu. “Buradan gitmenizi ve bir daha geri dönmenizi emrediyorum! Başka birine zarar vermeye kalkışmayacaksınız, yoksa sizi bulur ve bu gece ancak bu kadının şefkati sayesinde kurtulduğunuz adaleti yerine getiririm.”

Bakışlarıyla adamları tararken resmi tarzda konuşmayı bıraktı. “Diğer bir deyişle, ölü piçler olursunuz. Birbirimizi anladık mı?”

Onlara gitmelerini işaret ettiğinde adamlar zayıf seslerle özürler dileyip sözler vererek kaçışırken, etrafa leş gibi korku ve öfke duyuları yayıyorlardı. Adamları bakışlarıyla sadece bir an izledi, sonra döndü ve açıklanamaz bir şekilde yine kadına çekildi. Kadın ya cesurdu ya da ölmek istiyordu. Her iki şekilde de, Conlan'ın okyanusa nasıl hükmettiğini görmüştü ama yine de görüşünü savunmaktan çekinmiyordu.

Eğitimli savaşçılar bile daha küçük nedenlerle önünde titrerdi.

Böylesine küçücük bir insanın nasıl bu kadar cesareti olabilir ki?

İçinde yoğun bir merak vardı. Saçlarının gölgesinde karanlıkta kaldığı için görünmeyen yüzünü görmek istiyordu... Hayır, buna ihtiyacı vardı. Öfkesi aşırıydı; bu hiç anlamlı gelmiyordu. Bu haydutlar kolayca korkacak, kof tiplerdi.

Ama her nedense, onların etlerini kemiklerinden ayırmak istiyordu.

Belki de çok uzun süre boyunca işkence görmüş olmak herkesi sapkın bir serseriye dönüştürdü; Atlantis'in sözde müstakbel hükümdarını bile.

Biraz mantığın yardımı olabilir. O öve öve bitirilemeyen Atlantisli savaşçı eğitimi.

Evet, mantık. Mantık kendi tepkilerini incelemesini gerektiriyordu.

Mantık sağduyu diyordu.

Kadın ondan uzaklaşmaya başladı.

Mantığın canı cehenneme.

Bir Kraliyet buyruğu denedi. *Yaklaş bana, kadın. Kendisini tehdit edenlere zarar vermememi emreden kişinin yüzünü görmeliyim. Şefkatli misin, yoksa aptalın teki misin?*

Kadın uzun saçlarını havaya savurarak başını arkaya attı ve Conlan'ın belinden aşağısı gerildi. Kadın zihinsel yoklamaya, Conlan'ın emrine aldırmadı ve tutumundan dönmedi. "Kimsin ve zihnime nasıl girebiliyorsun? Bana emirler yağdırmayı da kesebilirsin, sersem. Kendimi savunabilirim. Başımın çaresine bakabilirim."

Kadının sesi... Conlan'ın kulaklarına dolan ve vücudunda yankılanan lirik, şehvetli bir müzik gibiydi. Zarif parmaklarıyla arp çalar gibi Conlan'la oynuyordu. Conlan'ın vücudu daha da gerildi.

Kadının vücudu öfkeyle titredi ama yaydığı duygular hâlâ gerçeği itiraf ediyordu. Bu haydutların onun canını nasıl yakacaklarını kendisi de biliyordu.

Duygu. Her nasılsa, daha önce benzeri görülmemiş, beklenmedik ve inanılmaz bir şekilde kadının *duygu* yaydığı gerçeğini unutmuştu. Kadın, Conlan orada olmasa ciddi şekilde zarar görmüş olacağını biliyordu. Conlan bilgiyi ve altında yatan korkuyla kederi *hissediyordu*.

Kadın rahatlayarak iç çekti. “Ben... özür dilerim. Sana teşekkür etmem gerekirdi. Her kimsen –ya da her neysen– beni o adamlardan kurtardın. Teşekkür ederim.”

Sonra başını kaldırarak Conlan'a baktı. “Şimdi kanımı içecek veya kollarımı filan koparacak değilsin, değil mi? Çünkü günüm gerçekten berbat geçti ve hiç havamda değilim,” dedi, şüpheli bir sesle.

Kadının mantıklı bir sohbeti sürdüremediğini görerek şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Basit cümleler kullanması ve yüksek sesle konuşması gerekebilirdi. Belki de dehşet, insan kadınları geveleyen aptallara dönüştürüyordu.

Yavaşça, kelimelerini dikkatle seçerek açıklamaya çalıştı. “Ben hortlak ya da biçimdeğiştiren değilim. Ben... diğeryim. Benim yanımda kesinlikle güvendesin, *aknasha*.”

Kadın ellerini beline koyarak ona boş boş baktı. “Bana böyle deyip duruyorsun. Bu ne anlama geliyor? ‘Diğeri’ de ne? Ve neden eski bir peri masalından fırlamış gibi konuşuyorsun?”

Conlan ona nasıl cevap vereceğini düşünürken, gökyüzündeki bulutlar nihayet ayın üzerinden çekildi ve kadının ay ışığındaki görüntüsü Conlan'ı olduğu yere çiviledi. Kimse bu kadar güzel olamazdı.

Neredeyse gülecekti. Kadın peri masallarından bahsediyordu ama onlardan birinin sayfalarından fırlamış gibi görünen asıl kendisiydi. Yüzü bir Nereid'in mükemmelliğiyle parlıyordu. Gümüş rengi ışık, güneş ışığında ateş gibi göründüğü belli olan kızıl-altın bukleleri zor aydınlatıyordu. Gözleri...

Mümkün değil. Hiçbir insanın böyle gözleri olamaz.

"Gök mavisi," dedi hiç düşünmeden. "Gözlerin."

Gök mavisi. Atlantis'in Kraliyet Hanedanlığı'nın rengi. Conlan'ın rengi.

"Gözlerim... annemin bu tonda masmavi gözleri vardı," diye fısıldadı kadın, bir elini yüzüne götürerek.

Kadının acısını hissedince Conlan'ın nefesi kesildi; anesiyle ilgili bir şeydi.

"Gitmiş," diye mırıldandı Conlan. Her nasılsa anlamıştı. Hissetmişti. Çekimi anlayamıyordu. Bu sanki ayın dalgalara yansıttığı manyetik çekim gibiydi. Kadına dokunmak istiyordu.

Kadına dokunmalıydı.

Hiç düşünmeden parmak uçlarıyla kadının yüzüne uzandı. Kadın titredi ama geri çekilmeyince Conlan titreyen parmaklarla onun ipek gibi yanağını okşayabildi. Arzuyla. Nereden geldiği belli olmayan bir özlemle.

Temiz, sağlıklı bir arzu. Bunu bir asırdan uzun süredir hissetmemişti; son yedi yıldaysa asla.

Saf hiçbir şey. Sapkın olmayan hiçbir şey.

Arızalı tip.

Elini kadından çekti. “*Aknasha*, ‘empatik’ anlamına gelir,” dedi kabaca. “Sen bir empatiksin. Belki de on bin yıldır bu bir ilk.”

Riley kendisini saldırıdan ve muhtemelen tecavüzden – belki daha da kötüsünden– kurtarmış olan adama baktı. Zihni gerçekten saldırıya uğradığı bir durumda bilinçaltındaki en erotik fanteziyi açığa çıkarmışsa, kesinlikle muhteşem bir iş başarmıştı: Adam gerçek bir süper kahramana benziyordu.

Tabii Hollywood’da süper kahramanları çok tehlikeli görünen yıldızlara oynatsalardı... Boyu Riley’in 1.75’lik vücudundan en az yirmi santim daha uzundu ve vücudu bir nemfomanyanın ıslak rüyasıydı. Kaslı omuzlar ve kollar, düz bir karna ve ince bir bele doğru inen geniş bir göğüskafesi. Bacaklarının kalınlığı Riley’in beli kadar olmalıydı. Adam seçkin siyah pantolonun beline sokulmuş siyah ipek gömleğinin altında kastan bir dağ gibiydi.

Bakışlarını daha fazla aşağı inmeden yukarı kaldırıp adamın göğsüne dikerken, adamın onun ne düşündüğünün farkında olduğunu bilmesinin etkisiyle yanakları kızardı.

*Ama bu adam gittiği her yerde aç bakışlarla karşılaş-
yor olmalı, dolayısıyla alışkın olduğundan eminim.*

Adamın parlak dalgalar halinde omuzlarına inen simsiyah saçları, tarifi imkansız bir yüzü çevreliyordu. Adam güzeldi. Riley bu sıfatı hayatında ilk kez bir erkeği tanımlamak için kullanıyordu.

Adam bir parmağıyla Riley'in çenesini kaldırdı ve Riley ona bir kez daha baktı. Adamın koyu renk gözleri zevkle gülümsüyordu, sanki...

"Ah, Tanrım," diye mırıldandı Riley. "Empatiklik, zih-nimi okuyabildiğin anlamına mı geliyor?" İpek gibi saçların, mükemmel biçimli çenenin ve granitten oyulmuş gibi görünen elmacıkkemiklerinin ötesine baktı. Sonunda, bakışları bütün benliğini yakan buz gibi koyu renk gözlere odaklandı. Kendini o bakışlarda kaybetmiş bir halde, farkında bile olmadan, buzun bu kadar sıcak olabildiğini tuhaf buldu.

"Beni duydun, değil mi?" diye sordu Riley, düşüncele-rinden utanarak.

Adamın parmakları Riley'in yanağına dokunurken o kadar nazikti ki, genç kadın neredeyse ürperdi. Sonra kanu-nen yasaklanması gereken bir sesle Riley'in zihninde ko-nuştu. *Düşüncelerini duyabiliyorum ama aynı zamanda duygularını da hissedebiliyorum. İmkânsız ama gerçek.*

Kadifeye sarılmış viski. Kısık, tamamen erkeksi bu seste, Riley'in sinir uçlarını arzuyla dolduran bir ton vardı; sahip olduğunu bile bilmediği bütün erojen bölgelerini ok-şayan bir arzuyla.

Adamın kendisine *dokunmasını* istiyordu. Daha önce hiç kimsenin paylaşmadığı zihinsel yolda kendisiyle konu-şmaya devam etmesini istiyordu.

Arzu.

Sesi zihninde kabaca yankılanıyordu. *Seni duyuyorum ve belki başka şeyler de düşünmelisin. Çünkü seninle ilgili bir şey içimi yakıyor ve bunu kontrol edebileceğimden emin değilim.*

Adamın cevapsız bir soruna cevap arar gibi şaşkın olduğunu hissedebiliyordu. Adam ona yaklaştı ve bir elini nazıkçe boynuna sardı. *Sana dokunmam gerek. Seni korkutmak istemiyorum, fakat lütfen sana dokunmama izin ver. Sadece alnımı seninkine dayamak istiyorum.*

Adamın bakışlarında ısrarcı bir yalvarış vardı. *Lütfen.*

Riley bunu kabul ettiği için aklını kaybetmiş olması gerektiğini düşünmesine rağmen titreyerek başıyla onayladı. Kendine engel olamamıştı. İçinde bir şey kaçmasına izin vermiyordu. Belki delilik, belki de aynı akşamda iki kez ölümün eşiğine gelmenin yarattığı adrenalin yüzünden.

Ama meslek yaşamında ona daima iyi hizmet etmiş olan bütün koruyucu güdüler, *dikkat, dikkat, o insan azmanından hemen uzaklaş* diye bağırıyor olmaları gerekirken, *evet, evet, evet, dokun bana, dokun bana* diye bağırıyordu.

Riley hayatında gördüğü en seksi adamın kendisine doğru eğildiğini fark ederek zihinsel kargaşasından sıyrıldı. Adam yüzünü onunkine öpecekmiş gibi yavaşça ama çok yavaşça yaklaştırdı.

Ah, keşke öpse.

Yüzlerinin arasında bir nefes mesafesi kalmışken, adamın yüzünde kendinden emin bir gülümseme belirdi. Bu onu daha da tehlikeli gösteriyordu.

Bunu ben de istiyorum, aknasha. Ama önce, zihnine dokunmak istiyorum. Sonra alnını Riley'inkine indirdi.

Riley'in dünyası o gece ikinci kez patladı.

Vücudu gerildi ve o kadar sert bir hareketle geri çekildi ki adam güçlü elleriyle kollarını yakalamasa arkaya doğru

düşebilirdi. O. *Conlan*. Adı Conlan'dı ve o... bir tür liderdi. Zihninden gelen düşünceler ve izlenimler Riley'inkine sığı-
yor, onu duygulara ve renklere boğuyordu. Onun düşünceleri
miydi? Aurası? *Ruhu*? Denizin derinlikleri veya en berrak
suyun doldurduğu bir gölet gibi parlak mavi-yeşil bir renk.
Ama karanlık ortasında kaynayan bir siyahlık dönüp duru-
yordu.

İşkence. Acı. Bir isim... Bir yüz... Kötülük ve delilikle
mahvedilmiş karanlık bir güzellik.

Anubisa?

Conlan'ın zihninin yoğunluğundan kaçmaya çalışarak
adamın kollarında kıvrandı ama adam çelik kayışlar gibi kol-
larıyla onu tutmaya devam etti.

Tıpkı adamın anılarına kazınmış acının Riley'in zihnini
kapana aldığı gibi. *İşkence, acı, yanma... Kesişler, parçalan-
malar, kavurucu acılar... Böylesine bir acıyı bu kadar uzun
zaman nasıl taşıyabilmiş?*

Nefes almaya, uzaklaşmaya çalışarak acıyla inledi.
Artık geri çekilmeye değil, anlamaya çabalıyordu.

Nasıl? Zihnine nasıl girebilmişti? Onu hissediyordu –
onu tanıyordu– ve temel seviyede onu *anlıyordu*. Adamın
onu keşfetmek, araştırmak için hissettiği keskin kararlılığı
algılayabiliyordu. Ona *sahip olmak için!* Adamın zihninin
yoğun tarayışı, daha önce hükmettiği dalgalar gibi yoğun bir
cinsel arzuya dönüştü.

Şiddetli bir açlık ve kadınla ilgili kendi hissettiklerine
karşı duyduğu şaşkınlık. Riley kendini korumak için umut-
suz bir çabayla başını yana çevirdi ve bir an için o siyah göz-
bebeklerinin içinde mavi-yeşil renkte bir ateş görür gibi oldu.

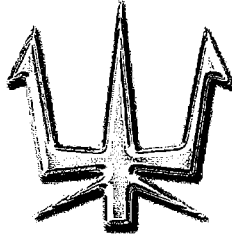
Zihnini netleştirmek için başını iki yana salladı ve aralarında yükselen açlığı bastırma çabasıyla yüksek sesle konuştu. “Conlan. Adın Conlan, değil mi? Nereden bildiğimi bilmiyorum ama... benimki de Riley.”

Sonra, korkusuna rağmen hafifçe güldü. “Vay canına. Tam bir ‘ben Tarzan, sen Jane’ anı bu!”

Ama sonra anılar Riley’in yüzündeki gülümsemeyi sildi. “Nasıl dayanabildin? Bu kadar uzun süre ve bu kadar acı...”

Adama duyduğu arzuyla başını iki yana salladı; hiç tanımadığı bu adama. “Ben olsam delirirdim.”

Conlan sonunda duygusuz bir sesle konuştu. “Hemen çıkarımlarda bulunma. Aklımın başımda olduğunu asla iddia etmedim.”

6. BÖLÜM

Conlan başını geri atarak ciğerlerini havayla doldururken, anılarının çirkin gerçekliği aralarındaki sessizlikte zihnini kemiriyordu. Kadının, bu küçük insanın, Conlan'ın tahmin ettiğinden çok daha fazla cesareti vardı. Zihnini onunkine uzattığında kadının özüne dokunmuştu ve düşünceleri neredeyse birbirine karışmıştı. Ruhunun saflığı Conlan'ı sarsmıştı; diğer yandan Conlan'ın şüpheciliği yüzlerce yıl-
lıktı.

Her nasılsa kadını bir dokunuşla tanımıştı.

Zihinsel olarak.

Duygusal olarak.

“Yine. Sana yine dokunmaya ihtiyacım var,” dedi Conlan, kaba bir tavırla, kadını kendine çekerken. “Lütfen.”

Conlan'ın delici bakışları kadını kendisini reddetmeye zorluyordu. Kadın ona bakarken, korku yerini kabullenmeye bıraktı ve sonra kadın başıyla onaylayarak gözlerini kapatıp alnını Conlan'inkine kaldırdı.

Ama Conlan bu kez sadece bir dokunuş istemiyordu. Kadının tadına bakmak istiyordu. Küçücük bir tadış. Ne var

ki *küçük* kısmıyla ilgili kendini kandırdığını daha bunu düşünürken bile biliyordu.

Umursamıyordu.

Dudaklarıyla kadının dudaklarını yakalamak için eğildi. Ağzılarının ilk değişiminde kadının gözleri aniden açıldı ve hafifçe inlerken açılan dudaklarından giren dil, sahipleşmeyi tamamladı. Kadının tadı Conlan'ın zihnindeki bütün mantıklı düşünceleri savurdu. Conlan içine dolan enerjiyi hissetti.

Conlan onu durdurmaya bile çalışmadı. Okyanus kumların kıyısında ve ayaklarının altında kabarıırken, rüzgâr etraflarında çılgınca esiyordu.

Kasırğa gücüyle.

Kadının vücudu titredi ve kıvrımlarının yumuşaklığıyla Conlan'a sokuldu ama Conlan'ı neredeyse deliliğin eşliğine getiren şey kadının zihniydi. Vücudu inanılmaz ölçüde sertleşmiş, saldırgan ve sahiplenici bir dürtüye kapılmıştı; giysilerinin gerginlikten yırtılacağını hissediyordu.

Dilini kadının ağzına sokup çıkarıyor, zamandan daha eski bir ahenkle gidip geliyordu. Kadının ağzının içindeki sıcaklığa tırmanmak, vücudunu ele geçirmek istiyordu.

Mantık Conlan'm zihninde yükselerek, kadına karşı duyduğu vahşice ihtiyacı aştı. *Riley. Adı Riley. Bir insan.*

Bu yanlış.

Kadının yüzüne dokundu.

Mantığın kesinlikle şansı yoktu.

Conlan kadını vücudunun sertliğine doğru çekerken bile, Riley rüya gördüğünü düşünüyordu. Daha önce asla ama asla böyle hissetmemişti. Güç içine akıyor, ateş onları birbirlerinin içinde eritiyordu.

Adamın üzerine, içine tırmanmak, vücudunun kendisine süründüğünü, içini zorladığını hissetmek istiyordu. Bu arzusun yoğunluğuyla hem şaşkıncı hem de inleyerek *daha, daha, daha fazlasını* istiyordu.

İhtiyaçla.

Riley ayakta durma çabasıyla adamın kaya sertliğindeki kollarına sımsıkı tutundu. Belki de adamı kendine çekmek için. Elleri adamın göğsünde, karnında, boynunda bir aşağı bir yukarı çılgınca dolaşıyordu. Parmaklarını saçlarına gömmüyordu. Daha yakma. Daha yakma. Bir inilti duydu ve bunun kendi dudaklarından döküldüğünü anladı. Kendisi inliyordu. Adamın dili ağzında olmasa, daha da yaklaşması için yalvarırdı.

Riley'in nefesi kesilmiş, dikkati adamın duygularına odaklanmıştı ve o duygulardaki renkleri kendi içine çekiyordu. Maviler, yeşiller ve parıltılı kristalimsi tutku etraflarında dönerken adamın benliğinde kaybolmuştu.

Kayıp.

Kendini kaybetme fikri Riley'i bir an için gerçekliğe geri çekti. Vahşice arzularla savaşıarak mantığa tutunmak için adamı itmeye çalıştı.

Ancak mantık teslim oldu.

Riley'in ağzının içinden hafif bir inilti yayıldı ve Conlan da arzuyla, ihtiyaçla, açlıkla kendini kaybetti. *Sadece* kadın vardı. Sadece *o*. Hemen.

Kadının giysilerini bir hayvan gibi parçalamamak için kendi düşüncelerine odaklanmaya çalıştı. Zihnini kadının kine –kadının ruhuna– yoğunlaştırdı ve ondaki iyiliğe, fedakârlığa ve ışığa esir düştü.

Kadının saflığı inanılmaz bir güçle Conlan'a çarptı. Felç olmuştu.

Mahvolmuştu.

Kadın da *onu* istiyordu.

Kadının ruhunun ve arzularının aydınlanmasıyla, Conlan'ın içindeki alevli sıcaklık volkanik bir seviyeye ulaştı. Havadaki tutku ve element gücü vücutlarının etrafında titreşiyor, Conlan'ı içten dışa yakıp kavuruyordu.

Vücudu alev almış olmasına rağmen Conlan *daha fazlasını* istiyordu.

İhtiyacı sınır tanımıyordu. Sadece bir dokunuş. Tek bir tat.

Sonsuza dek süren bir lezzet.

Elleri kadının sırtını okşarken, kalçalarını kendi sıcaklığına –ve ihtiyacına– doğru çekti. Zihni ve vücudu, delice eylemleri sorumluluk veya görevin değil, tutkuların yönettiği bu tek anı istiyordu.

Kadının kokusu, ipek gibi saçları ve deniz serinliğindeki kendi teninin yanında alev alev yanan teni Conlan'm zihnindeki görev bilincini tamamen yok etmişti.

Kadını kumlara yatırmak, dalgaların hırsıyla sıcaklığına vurmak için yanıp tutuşuyordu; hayır, buna *ihtiyacı vardı*. Keskinleşmiş duyuları kadının arzularının kokusunu almış, onun da aynı şeyi istediğini göstermişti. Conlan'm elleri kadının kıvrımlarında dolaşüyor, yumuşaklığına dokunuyor, vücudunu kendisinininkine bastırıyordu; o kadar ki kadının teslim olmaktan başka çaresi yok gibi görünüyordu.

Conlan'ın zihninde ilkel –ve vahşi– bir şey yükselerek onu arzusunu yerine getirmeye zorladı.

Kendisine ait olanı almalıydı.

Kadını işaretlemeliydi.

Kendi *işareti*. Alevler. Aniden, göğsündeki Poseidon işaretinin daha yeminini ettiği günkü gibi alev alev yandığını fark etti. Bu bir hatırlatma mıydı? Düşünmeye, hislerini incelemeye çalıştı ama vücudu ihtiyaçla boğuluyordu.

Kadının zihninin ve vücudunun mucizesinde kaybolmuş bir halde, onu ağzıyla sahiplenerek öptü. Elleri kadını hafifçe bağtıracak kadar gerildi. Conlan gelen minik sesle kendini topladı ve tekrar yüzeye çıkmaya çalışan mantığıyla duraksadı.

Kadın sersemlemiş gözler ve şişmiş dudaklarla başını geri çekti. “Canımı yakıyorsun,” diye fısıldadı.

Conlan titreyen elleriyle kadını hemen bıraktı ve canını yaktığı için kendine küfretti. “Özür dilerim; lanet olsun. Ben... mazeretim yok.”

– Nefes nefese bir halde başını eğdi. Tutkunun kalıntıların üstü kendine karşı duyduğu buz gibi bir nefretle kaplanmıştı. Neredeyse yere kadar eğildi ve bakışlarını kadının gözlerine kaldırdı. “Lütfen özürlerimi kabul et. Ben asla... hayır. Az önce buradan kaçan serseriler kadar zalim bir piçim.”

Kadın hafifçe gülümserken gözlerindeki korku pırıltıları silindi ama zihninde hâlâ korku vardı. Titriyordu. Belki de şimdi bunun nedeni korku olduğu kadar tutkuydu da.

Conlan serseriden bile daha aşağılık olduğunu hissediyordu. Kadın konuşmaya ve sakinleşmeye çalışırken hızlı hızlı nefes alıp verdi. “Ben... yapamam... yapamazsın...”

Derin bir nefes alıp geri çekilerek Conlan'dan uzaklaştı. “Bu da *neydi* böyle? Ben böyle şeyler yapmam. Yani, az önce yaptım, o halde ben... sanırım... hayır. Ah, kes gevelemeyi, Riley.”

Nefes nefese bir halde adama bakarak yine hafifçe gülümsedi. “Muhtemelen hayatımı kurtardığına göre, şey, burada, kumsalda bana saldırdığın için seni bağışlıyorum. Benim de işbirliği yapmadığım söylenemez, değil mi? Ama artık gitmem gerek.” Riley, adamın hâlâ zihninde olduğunu fark etmeden dikkatle geriledi.

Dürüstlük. Kendi davranışından utanmış olsa bile, aynı ateşli arzuyu hissettiğini itiraf edecek kadar dürüsttü. Kadını sarayına götürüp bir yıl esir tutmamak için kendini zorlukla kontrol etmesine rağmen, cesaretine duyduğu saygı daha da arttı.

Belki de iki yıl.

Muhtemelen bütün bu süre boyunca çıplak.

Conlan yüzüne yayılan vahşi gülümsemeyi fark etti. Kadın cesur ve inanılmaz ölçüde güzeldi. O, *aknasha* 'ydı.

Kadını incelemek Conlan'ın *göreviydi*. Onunla bolca zaman geçirmesi gerekiyordu.

Onu çırılçıplak halde altıma almak istediğim gerçeğini haklı çıkarmak için. Kendi yatağımda. Burada kumların üzerinde. Herhangi bir yerde. En çabuk şekilde.

Hemen.

Conlan kendini kontrol etmeye çalışarak derin bir nefes aldı. Trident. Trident'i bulmalıydı. Bu arada kadını Atlantis'te güvenli bir yerde tutacaktı.

Nöbet tutan, eğitim yapan savaşıları –Riley'in yakınında dolaşan diğer erkekleri– düşündü ve yüreği sıkıştı.

Pekâlâ, Tapınak'ta kalabilirdi.

Rahiplerle birlikte. *Cinsel ilişkiye girmeyen* rahipler.

Ama cinsel ilişkiye girmeme yemini olsun ya da olmasın, Alaric'ten *uzağa*.

Riley bir adım geri çekilirken, Conlan onun şaşkınlığını hâlâ hissedebiliyordu. Genç kadın akıl sağlığından şüphe ediyordu. Bitkindi. Geceki olaylar onu hırpalamıştı; aslında bunda Conlan'ın da payı vardı.

Yine de ona dokunduğu için pişman değildi. Onu öptüğü için. Ancak zaten zorlanmakta olan kaynaklarını daha da zorladığı için pişmandı. Alışkın olmadığı bir şefkat duyuyordu. Kadını korumak istiyordu.

Kendinden bile.

Conlan ona gülümsedi, fakat kadına güvence vermek için yeterli değildi. Riley ondan uzaklaşmak için acele ederken neredeyse tökezledi. “Eve gitmem gerek. Çok geç oldu. Sokağa çıkma yasağı filan. Gitmem gerek. Hoşça kal.”

Riley'in peşinden gitmek için hamle yaptığında, Ven ve Yedilerin nihayet dalgaların yüzeyine çıktığını ve Alaric'in çok yakında olduğunu hissetti. Kadını uzaktan da izleyebiliyordu. Bölgeyi taradığı için saldırganların uzun zaman önce gitmiş olduğunu da biliyordu.

Ne var ki olduğu yerde durup kadının gidişini izlemek için büyük çaba harcaması gerekti. Sadece evine ulaştığından emin olacak kadar. Kadın eşyalarını toplamak istiyordu.

Conlan onu ne kadar süre Atlantis'te tutacağını bilmiyordu.

Benliğinin derinliklerinde bir şey, gitmesine izin verdiği için bile öfkeliydi.

Uzun sürmeyecek; en azından bu kez. Bir saatten kısa süre içinde yanında olacağım. Gerisini... gerisini sonra düşünmem gerekecek.

Görevini düşünmeyi reddediyordu; hiç karşılaşmadığı Kraliçesini.

Kadının koşarak gidişini izlerken, zihni ismini hatırladı ve neredeyse heceleri okşar gibi yüksek sesle söyledi: “Riley.”

Daha adını duyunca bile vücudu inanılmaz bir şekilde sertleşince, çarpıcı bir gerçeği anladı. Kadın herhangi bir empatik değildi.

Conlan’a aitti!

Conlan başını iki yana salladı. Aptalcaydı. Nafileydi. Görevi açıktı. Asil soy. Kraliyet soyu programı.

Dudakları kıvrıldı. Kraliyet damızlık çiftliği.

Bakışları Riley’e geri döndü ve kadının kendisine baktığı kumsalın kenarını izledi. Zihni çekingen bir şekilde Conlan’a uzandı. *Hoşça kal, Conlan. Teşekkür ederim.*

Rica ederim, Riley. Ama bu asla bir veda olamaz.

Kadın gecenin karanlığında gözden kaybolurken, Conlan kollarını kaldırarak dalgaları mutlulukla kabarttı ve oradan geçen bir yunus ailesi kutlama amacıyla havaya sıçradı; bu, ortak mutluluğun bir göstergesiydi. Hava Poseidon’un gücüyle doluydu.

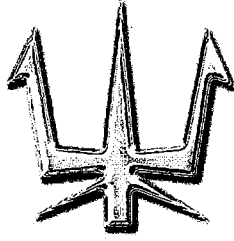
Sonra, ne olduğunu bile anlamadan, baş dönmesi ve zayıflık onu pençesine aldı. Conlan arkaya doğru sendeleyerek kumların üzerine devrildi.

Birden Riley için korktu.

Zihnini netleştirmeye çalışarak başını sertçe iki yana salladı. Bu fikirden nefret ediyordu ama yapmak zorundaydı.

Yardım çağırması gerekiyordu.

Ven! Benim... benim yardımına ihtiyacım var.

7. BÖLÜM

Yüzlerce mil ötede, Lord Baş Vampir Barrabas başını kaldırarak havayı kokladı. Bir şey... *ne?* Sadece bir an için, her şeyin ötesinde elementlerde bir huzursuzluk algıladı.

“Ama Senatör Barnes, Primus lideri olarak siz...” diyordu insan, ürkerek.

Barrabas sahte isminden nefret ederek adama tısladı. *Barnes*. Ne gülünç bir isim.

Ne var ki mirasını alışının ihtiyatsız doğasını biliyordu. Birçokları onun lanetli adını ve hatta Pontius Pilate’nin o gün başlattığı olaylar zincirini hatırlıyordu.

Yakında. Yakında kendini ortaya koyacaktı ve o zaman Barrabas adı, bu koyunların arasında korku ve nefretle anılacaktı.

Önündeki koyun, Primus’un merkezi yeraltı odasının beton zemininde secdeye yattı.

“Primus lideri olarak, ne istersem onu yapmalıyım,” diye hırladı Barrabas. “Kongre’nin diğer iki grubu da onlara söylediklerimi yapacaklar, değil mi?”

İnsan geri geri emekleyerek odadan çıkarken, az önce tanık olduğu şey düşünülünce, muhtemelen kendini şanslı sayıyor olmalıydı.

Vampirin bakışları sorun kaynağı olan Iowa'lı kongre üyesine ve Michigan'lı senatöre döndü. Kolları duvara yerleştirilmiş zincirlere bağlı halde havada duruyor, ayakları yere sarkıyordu.

Kendi kanından gelen dişiler, iki adamın çıplak vücutlarından süzülen kanları yalayıp emerek tadını çıkarıyorlardı. Iowa'lı hâlâ inliyordu ama diğerinin sesi uzun zaman önce kesilmişti.

Barrabas onların dirençlerine dayanarak, görece parti bağlantılarının gücünü değerlendirip sonuçları bir kenara attı ve taht benzeri koltuğuna çöktü. Gözlerini kısarak elementlerde hissettiği huzursuzluğa odaklandı.

“Böyle bir güce sahip olan ne olabilir?” diye mırıldandı, parmaklarını koltuğun kolçağında tıklatarak.

Odanın kapısı ardına kadar açıldı ve yardımcısı Drakos içeri girdi. “Sen de hissettin mi, Barrabas?”

Barrabas belli belirsiz bir hareketle başıyla onayladı. “Hissettim. Neydi bu?”

Drakos havada süzülürken gümüş saçları omuzlarının etrafında dalgalandı. Barrabas, kadınlarından birkaçının yardımcısına attığı kaçamak bakışların farkındaydı.

Drakos 'la ilgili bir şey yapılması gerekecek. Neredeyse bana meydan okuyacak kadar güçleniyor. Belki de yardımcımı değiştirme zamanım gelmiştir.

Ama sadece yüksek sesle soruya cevap verdi: “Belki hiçbir şey.

Belki de her şey. Bir keşif grubu gönder. Şimdi dikkatinizin dağılmasına izin veremeyiz.”

“Anubisa mıydı acaba?”

Barrabas ürpertisini zorlukla bastırabildi. “O son zamanlarda... *müsaıt* değildi. Bize bildiklerini asla söylemez elbette.”

“Yine de, ona meydan okursak...” Drakos dişlerini sıktı.

“Yeter,” diye kükredi Barrabas. “Dediğimi yap.”

“Nasıl isterseniz öyle yapılacak,” diye karşılık verdi Drakos, bakışlarını kaçırıp eğilerek. “Onlara kendim liderlik edeceğim.”

“Hayır. Sana burada ihtiyacım var,” dedi Barrabas. “Başka birini gönder. Terminus’u gönder.”

Drakos bir kaşını kaldırdı, ancak onun dışında yüzü tamamen ifadesizdi. Bu, yaşı dokuz yüzün üzerinde olan bir vampir için şaşırtıcı değildi, fakat yine de uygunsuzdu.

Barrabas ayağa kalkarken hızı zincire vurulmuş Iowa’lıyı ürkütecek kadar yüksekti; tabii kadınlardan biri az önce şah damarını koparmış olmasaydı.

“Bugünlerde iyi politikacı bulmak çok zor,” dedi Barrabas. “Hepsinin dayanıklılığı az.”

Saçılan kanların etrafından dolaşırken bakırımsı kokuyu keyifle içine çeken Barrabas, bir elini yardımcısına doğru salladı. “Senin için daha önemli bir görevim var, yardımcım. Başka bir telepat gerekiyor. Belki de sonuncusuna şefkatimi gösterirken biraz aşırıya kaçtım.”

Pek de pişmanlık duymadan yatak odasının zemininde bıraktığı hareketsiz et yığını düşün­dü.

Drakos duygusuz bir tavırla konuştu. “Telepatlar az ve yerleri çok uzak, Lordum. Tespit etmek de giderek zorlaşıyor. Bu seferkinin biraz daha...”

Barrabas onun sözünü kesti. “Beni sorguluyor musun, Drakos?”

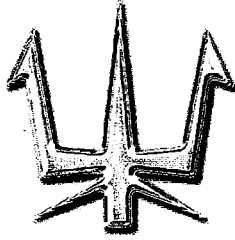
Ama geçen yıl telepatlara gerçekten de çok sert davranmıştı. Yaşı ve gücü arttıkça kana ve ete duyduğu açlık azalmıyor, artıyordu ve telepatik bağlantı sayesinde kurbanının acı dolu düşüncelerini duymak karşı konulmaz ölçüde çekiciydi.

Ah, keşke empatikler hâlâ var olsaydı. Koyunun çektiği acıyı gerçekten *hissedebilmek*... Bunu düşününce bile zevkle ürperdi.

Onun kadar uzun süre hayatta kalan başka kimse olmamıştı; Barrabas’ın daha fazla zaman geçtikçe açlığının daha da artıp artmayacağını sorabileceği kimse yoktu. Belki de yok etmeyi planladığı Biçimdeğiştirenlere oranla daha fazla hayvan olacaktı.

Karanlık düşüncelerini zihninden atarak Drakos’u odadan çıkarırken, kan gölünü çılınca yalamaya devam eden kadınlarına bir bakış attı. “Ve sekreterimi çağır. Engellenen son kanun tasarımıyla ilgili yeni bir teklif yapacağım. Sanırım Kongre’nin geri kalanı, tasarımı artık daha... lezzetli... bulabilir.”

Kapıda durarak başıyla Hill’de kalan en kararlı rakiplerinin kalıntılarını işaret etti. “Sonra da birine şu çöpleri temizlet.”

8. BÖLÜM

Conlan, Riley'in kokusunun havada kalacağından emin bir şekilde derin bir nefes aldı. Onun tadını hala ağzında hissedebiliyordu; sıcaklığını ve lezzetini. İpek gibi teninin hissi hâlâ ellerinde ve sertleşmiş arzu dolu bedenindeydi. Onun güçlü bir şekilde yaydığı duyguları hâlâ hissedebiliyordu.

Bütün benliği onu kadının peşinden gitmeye zorluyordu. Tutkuya yaklaşan bir ihtiyaç duyuyordu, fakat asırlar süren eğitim içgüdülerinin üzerine çıkıyordu. Tehditle yüzleşmeli ve onu analiz etmeliydi. O zayıflık dalgası gibi bir şeyi daha önce hiç deneyimlememişti. Dakikalar içinde geçmişti, ancak tekrarlanıp tekrarlanmayacağını kim bilebilirdi?

Ayrıca, bunun nedeni neydi? Riley'in duygularını paylaşmasından mı kaynaklanmıştı?

Poseidon adına, daha önce halkının tarihinde bile duymadığı türden bir şeydi bu. Böyle bir şeye karşı onu uyarıcı olmamıştı.

Zayıflığının önüne geçebilmek için nedenini tanımlaması gerekiyordu. Onu yenmeliydi. Alaric'in hep vurguladığı gibi, *bilgi güç demektir*.

Ortak zihin yollarında kardeşine ulaşmaya çalıştı.

Ven?

Ses aniden zihninde çınlarken öfke ve –gizlenmesine rağmen hâlâ belirgin– endişeyle doluydu. *Neredeyse geldik, ağabey.*

Çok uzun yıllar boyunca benliğine işlenmiş olan görev bilinci, zihninin kontrolünü tekrar ele almak için çabalıyordu. Görevi Trident'i bulmaktı. Son iki asırdır üzerinde düşün-⁷mek istemediği tahta çıkışının zamanı gelmişti. İnsanlarına liderlik etmeliydi.

Gelecekte Kral olacak biri görevini bir kadını izlemek için terk etmezdi.

Keyifsizce güldü. *Evet, görev. Çünkü babamın beş asır boyunca mükemmel bir şekilde tahtta oturmasından sonra Atlantis'in tam ihtiyacı olan şey, bir vampirden bile kaçmayı başaramayan kafadan kontak bir lider.*

Dişlerini sıkarak kumların üzerinde daha hızlı yürümeye başladı. Riley de –ya da herhangi bir kadın– onun yükünü taşımamalıydı.

Düşünceleri Anubisa'ya geri döndü. Ya acı Conlan'ı mahvetmişse? Ya onun için seks bir daha asla lekesiz, doğal olmayacaksa?

Yanlış?

Bir kadına sunacak nesi vardı ki? Mantıklı olmalıydı. Doğru. Ancak mantıkçılık kesinlikle imkânsızdı. Bedeni acı verecek ölçüde gerilirken, Riley'in en kaliteli Atlantis ipeği gibi yumuşacık olan saçlarını ellerine dolayışını düşündü. Hiç de yanlış gelmiyordu. Onunla veya ikisiyle ilgili hiçbir şey yanlış gelmiyordu.

Kesinlikle tam aksiydi. Yeni tanıştığı bir kadını kollarına almak nasıl bu kadar doğru olabilirdi?

Üstelik bir *insanı*?

Conlan gözlerini kapayarak burnundan yavaşça nefes aldı ve yükselen açlığını bastırmak için disiplin eğitimine başvurdu. O Büyük Prens'ti ve görevini biliyordu.

Evet, eh, görevin canı cehenneme. Ven'in beş dakikası var; sonrasında kadının peşinden gideceğim ve Trident'i aramaya başlamadan önce onun güvenliğinden emin olacağım.

Büyük bir su girdabı yükselerek Alaric'i kumlara taşıdı. Bu adam her zamanki gibi abartılıydı.

Rahibin gece siyahı saçları omuzlarının etrafında savrulurken Conlan'a onunla ilgili anlatılan hikâyeleri hatırlatmıştı. Alaric, Poseidon'un öfkesinin karanlık muhafızı. İnsanlar çocuklarını terbiye ederken onları korkutabilmek için başrahibin adını kullanırdı.

Conlan kaşlarını çatarken, Alaric'in kâbus konusu olmakla ilgili ne düşündüğünü ilk kez merak etti. Ama rahip gülmeye başlayınca Conlan'ın sempatisi silindi.

"Sabrım neredeyse taşmak üzere, bu yüzden gülerken dikkatli ol," diye hırladı, daha az önce yere serilmiş olmasına rağmen saygınlığını korumaya çalışırken kendini budala gibi hissederek.

Çünkü Alaric'in bunu anlayacağını biliyordu.

Alaric ona sırtıttı. "Eğlencemi takdir etmiyor musun, Conlan? Karada bu kadar az zaman geçirdiğime göre biraz tadını çıkarmayı hak ediyorum, değil mi?" Alaric, Conlan'a yaklaşarak elini uzattı.

Üzerine tam oturan siyah pantolon ve siyah ipek bir gömlekle, Conlan'ın ikizi gibi görünüyordu.

Kötü ikizi.

Ancak Conlan'ın çocuksu surat asmalara zamanı yoktu. Alaric'in onu dokunmayla daha kolay okuyabileceğini bildiğinden, uzanmış eli yakaladı.

Zihinsel tecavüze rağmen, başına gelenleri anlaması gerekiyordu.

“Bir su girdabı mı? Çocuksu oyunların hiç ihtiyacımız olmayan dikkatleri üzerimize çekiyor, Rahip. Bunu kesmeni tercih edeceğimi bil,” diye hırladı, resmi tarzda konuşarak.

Alaric hiç pişman olmamış bir tavırla yine sırtırtırken Conlan'ın elini bıraktı. “Oh! Bana Alaric yerine *rahip* diye sesleniyorsun. Anlaşılan Kralcılık oynamaya karar vermişsin, eski dostum.”

Sonra Alaric'in sırtışı silindi ve sahte dostça tavırları da yok oldu. Geride buz yeşili gözleri güçle parlayan karanlık ve ölümcül bir avcı kaldı. “Sen de bil ki ben ne istersem onu yaparım. Poseidon'un başrahibi Denizlerin Tanrısı'ndan başkasına hesap vermez.”

Conlan karşılık veremeden, kardeşinin yüzeyin altından suyu yararak hızla yaklaştığını duymaktan çok hissetti. Dönüp bakarak Ven'in kumların üzerinde yürüyüşünü izledi; orikalsum hançerlerini kınlarından çekmiş, iki eline almıştı.

Ven, miras ve savaş hakkı olarak Kralın İntikamı unvanını taşıyordu. Ondan daha iyi bir savaşçı daha yoktu. Kimse bir vampiri veya biçimdeğiştireni ondan daha iyi tepeleyemezdi, ki bu da, Büyük Prens olan ağabeyini koruma görevi için yemin etmiş birine çok uyuyordu.

Tabii Conlan'ın kardeşini veya seçkin muhafızlarını beklemeden yüzeye çıktığı zamanlar dışında.

Sanki daha önce hiç yapmamış gibi. Neyi kanıtlamaya çalışıyor ki?

Conlan, Alaric'le tartışma fikrini bir kenara atarak kardeşine döndü. Ven öfkeli olmalıydı.

Öfkeli olmaya *hakkı* vardı.

Ven hızlı adımlarla ona yaklaştı. “Dokuz cehennem aşkına, sen ne halt ettiğini sanıyordun? Aklını mı kaçırdın? Anlamayı bile başaramadığımız bir tehditle karşı karşıyayız ve sen tam bu durumda Rambo'culuk oynamaya mı karar verdin?”

Conlan sesindeki öfkeyi bastırmaya çalıştı ve neredeyse başardı.

Neredeyse.

“Bana meydan mı okuyorsun, kardeşim?” Kardeşi kendisinden en azından birkaç santim daha uzun ve yirmi beş kilo daha ağır olmasına rağmen, yüzünü Ven'inkine yaklaştırdı.

Ven dişlerini gösterdi. “Bak, seni aptal...”

Conlan bir kolunu uzattı ve avucunda turkuvaz-gümüş rengi bir ışık topu belirdi. Sonra Ven'le Yedilerin geri kalanına bakarak saygınlığını korumaya çalıştı. “Korkarım Kralın İntikamı rolünde çizgiyi aşıyorsun, kardeşim. Ben kimseye hesap vermem.”

Daha bunları söylediği anda, Alaric'in sözleriyle ne kadar benzer olduklarını fark etti.

Anlaşılan Alaric de fark etmişti, çünkü gözlerinde şakacı pırıltılar belirmişti. Ama en azından çenesini kapalı tutacak kadar akıllıydı.

Oysa Ven öyle değildi. Conlan'ın avucunda cıtırdayan

saf enerji topuna baktı. “Çizgiyi aşmak mı? *Rolümde çizgiyi aşmak* mı? Ben Kralın İntikamı’yım, seni domuz kafalı Prens parçası!”

Conlan kardeşine öfkeyle bakarken, Ven de geri çekilmeye niyetli gibi görünmüyordu. Sonra alkışların sesi dikkatini dağıttı. Başını sese doğru çevirince Alaric’in öfkeli gözleriyle karşılaştı. Rahip ellerini çırpmaya devam etti.

“Çok güzel. Çok etkileyici,” dedi rahip. “Reisen elinde Trident’le ortalıkta dolaşıyor, bilmediğimiz bir tehdit Prensimizin gücünü emiyor ve siz aranızda ‘kimin hançeri daha büyük’ oyunu mu oynuyorsunuz?”

Conlan ağzını açtı ama öfkesi sönünce tekrar kapadı. Parmaklarını sallayınca enerji topu kayboldu ve Conlan bir adım geri çekilerek kardeşinden uzaklaştı.

“Kraliyet’e hiç saygın yok, değil mi?” dedi, Alaric’e dönerek. “Ama itiraf etmekten hiç hoşlanmasam da, haklısın.”

Conlan, hepsi Ven’in yüzeye çıktıkları zaman daima giymeleri konusunda ısrar ettiği ve kendisinin de giydiği gibi siyah deri pantolon ve uzun pardösüler içindeki muhafızlarına baktı. Ven, çoğu insan erkeklerin yanında dev gibi kalan adamlar için, sert motosikletli kostümünün iyi bir paravan olacağını düşünmüştü.

Conlan’ın savaşçıları –Poseidon’un Savaşçıları– ellerini kılıçlarının kabzalarına koymuş, sürekli etraftaki olası tehditleri araştıran bir şekilde alarmdaydılar.

Kendisiyse kardeşiyle sidik yarıstırıyordu.

Ven bir eliyle saçlarını sıvazladı. “Evet, evet, her neyse.

Neler oldu? Saldırıya uğradığında elementlerdeki huzursuzluğu hepimiz hissettik. Bunu ne tür bir yaratık yapabilir? Bir vampir miydi?”

“Hayır...”

Ven onun konuşmasına fırsat vermeden devam etti. “Ve neden onunla bizi beklemeden karşılaştın? Neden bizi beklemeden *yola çıktın*?”

Conlan cevap vermeden önce adamlarına, silah arkadaşlarına baktı. Denal’ın yüzünde öfkeli bir ifade vardı ama Conlan’ın kendisine baktığını fark edince yüzüne hemen ifadesiz bir görüntü verdi.

Ven, Conlan’ın bakışlarını izledi. Savaşçılarına baktı. Poseidon’a ve tahta hizmet etmeye yemin etmiş bu adamları hayatlarını keskin bir amaç doğrultusunda yaşıyordu. İnsan-oğlunu tehdit eden her şeye karşı savaşıyorlardı. Birçoğu ölmüştü. Hayatta kalanlarsa yaralarını sarıp savaşa geri dönmüştü.

Ve ödülleri neydi? Evlenmeleri emredilmiş dişilerle aşksız evlilikler yapmak. Kendisinin de iki hafta içinde yapacağı gibi.

Conlan adamlarını incelerken ne kadar şanslı olduğunu anladı. Arkasını kollamalarını isteyebileceği başka kimse yoktu.

Brennan; kılıcını tutan elinin kemikleri bembeyaz be-lirginleşmiş duygusuz savaşçı.

Beline kadar inen mavimsi saç örgüsüyle Justice’in kılıcının sapı, bir omzuna asılı olan kılıfından yukarı uzanı-yordu. Yediler arasında Conlan’ın en az anladığı ve en az güvendiği adam. Ama yine de korkulacak bir savaşçıydı.

Diğerlerinden daha uzun olan Bastien, boyu iki metreyi aşan kas yığını bir vücuda ve keskin savaşçı güdülerine sahipti.

Christophe'un teni, zorlukla kontrol edebildiği gücünü hissettiren bir şekilde parlıyordu.

Tekrar Denal'a döndü; Yedilerin en küçüğü ve en yenisi. Conlan... şey, gittiğinde... Denal daha akademi eğitime devam ediyordu.

Conlan konuşmadan, Ven'in sesi tekrar çınladı. "Bana ne düşündüğün konusunda bir şeyler söyleyecek misin? Dahası, herhangi bir şey düşünüyor muydun? Bu adamlar seni korumaya, hatta senin için ölmeye yemin ettiler. Ama sen kahramancılık oynamaya mı gidiyorsun?" Ven yüzünde tiksintiyle burnundan soludu. "Çünkü bu son defasında çok işe yaradı, değil mi?"

Biri hafifçe inledi. Conlan başını eğerek azarlanmayı kabullendi. Anubisa'yı inine kadar kovalarken yeterli sayıda savaşçının kendisine yetişmesini bekleseydi, belki de şimdi...

Hayır. Geçmişe bakmak zavallılara göreydi.

Sesini sakın tutmaya çalıştı. "Hâlâ pis dövüşten çekinmiyorsun, öyle mi, kardeşim?"

Ven kaşlarını çatarak başını iki yana salladı. Yüzünden açıkça tiksinti okunuyordu. "İyi bir hükümdar, emrindekilerin işlerini yapmalarına izin verir, Conlan. Belki de artık bunu öğrenme zamanın gelmiştir."

Conlan yumruklarını sıkarak hızla kardeşine döndü. Sonra derin bir nefes alarak duraksadı. "Belki de haklısın."

Arkasından başka bir inilti daha duydu. Yakalanmasından önce Prenslerinin böyle geri çekildiğini çok ender duyarlardı.

Belki de zamanı gelmişti. Mantık öfkeyi kontrol etmeliydi. Belki de filozof, savaşçıyla el ele yükselmeliydi.

Conlan kardeşine bakarak başıyla onayladı. “Beni çok kızdırıyorsun ama çok da mantıklı konuşuyorsun.”

Ven ne diyeceğini bilemeyerek gözlerini kırıştırdı. O *mutlu* durum sürerken Conlan konuşmaya devam etti. “Ama bağışlayıp unutursan bunu kişisel bir iyilik olarak alırım ve Trident’i bulmak için hemen harekete geçebiliriz.”

Ven yine gözlerini kırıştırdı ve sırtıtmamak için kendini zor tutarak hafifçe eğildi. “Nasıl isterseniz, Majesteleri.”

“Bana bir daha ‘Majesteleri’ dersin kıçını tekmelerim senin,” dedi Conlan, yüzünde belirip kaybolan hüzünlü bir sırıtışla. “Beklemem gerekirdi, itiraf ediyorum. Ancak itiraf etmem gereken tek şey bu değil. Konuşmamız gerek. Bunu son derece acil bir konu olarak düşünebilirsin.”

Ven bir kaşını kaldırdı. Vücudu –mümkünmüş gibi– biraz daha gerilirken başını sertçe iki yana çevirip kumsalı ve karanlığı araştırdı. “Nedir? Reisen mi? Vampirlerle veya hayvanadamlarla filan mı karşılaştın? Bana *dövüşecek* bir şey ver, lanet olsun!”

Alaric kumların üzerinde hiç ses çıkarmadan yaklaşırken Conlan’a saldırmaya hazırlanan köpekbalıklarını hatırlatmıştı.

“Tehdit neydi?” diye sordu Alaric. “Elementleri bile kontrol edebilen yeni bir tür büyüyle mi karşılaştın?”

Conlan başını iki yana sallayarak ve kelimelerini dikkatle seçerek konuştu. “Size bunu söylediğim için kesinlikle pişman olacağım, fakat bilmeye hakkınız var. Özellikle de potansiyel bir zaafıla ilgili olduğu için.”

Ne var ki şimdi kişisel bir zaafıtan söz ediyordu. Tahtın varisindeki bir zaafıtan. Atlantis’in politik stratejisi sessiz kalmasını gerektirirdi.

Atlantis savaş stratejisiyse her şeyi ortaya koymasını.

Bakışlarıyla Ven ve Alaric’i tarttı. Ven kardeşiydi ve Alaric de Conlan’ın çocukluğundan beri arkadaşıydı. Conlan ikisinden de asla bir şey gizlememişti. Yine de, rahibin gözlerindeki o yeşil parıltıya bakarken, Conlan sevimsiz bir gerçeği kavradı: *Alaric’in aynı şeyi söyleyebileceğinden tam olarak emin değildi.*

Conlan muhafızının yaklaşmasını bekledikten sonra resmi bir tonla ve net bir sesle konuştu. Bunca yıldan sonra resmiyetin yapay gelmesi önemli değildi.

Bir Kral gibi konuşursa belki kendini öyle hissedebilirdi. “Gitmekte bu kadar acele edişim bu açıdan yanlış ve yakışıksız görünebilir. Kardeşim bana iyi bir Kral’ın savaşçılarının yapmak için eğitildikleri şeyi yapmalarına izin vermesi gerektiğini hatırlattı.”

Sırayla savaşçıların her birinin yüzlerini inceledi ve sonra ciddi bir sesle devam etti. “Ancak, sözlerime kulak verin. Kral olacağım ve şu anda da Büyük Prensım. Daima bunun gerektirdiği şekilde hareket edeceğim.”

Duraksadı ve Ven’e dönerek sırtıttı. “Sadece yetişmeye çalış, kardeşim.”

Sonra gülümsemesi silinen Conlan, başını kaldırdı ve

elementlerdeki değişimleri algılamak için rüzgârı kokladı; yakınlarda olabilecek canlıları veya hortlakları yokluyordu. Riley'e dokunmak için yine zihinsel bir sonda gönderdi ve kısa ayrılıklarının bile kendisini gerdiğini anlayarak dişlerini sıkıttı.

Sinirliydi.

Lanet olsun. Kimdi bu kadın? Dahası, neydi?

Kadın yakınlardaki küçük evine giderken Conlan'ın zihninde kaldığını bile anlamamıştı. Conlan, savaşçıları ve Alaric'le konuşurken bağlantıyı kesmişti.

Nazıkçe uzandı. *Buradayım, Riley. Sen güvende misin?*

Kadının hafifçe yerinden sıçradığını hissederken onu neredeyse görebiliyordu. Riley'in zihni de geri döndü ve duyguları Conlan'ın zihninde minik deniz anemonları gibi titreşti.

Conlan? Benimle hâlâ konuşabiliyor musun? Ama kumsaldan yaklaşık on mil uzaktayım ve... her nasılsa hâlâ orada olduğunu biliyorum.

Seni hissedebiliyorum, aknasha. Seni koruyacağım da. Çok büyük bir değer var... halkım için.

Riley zihninde gülümsedi; ayrıca yoğun bir bitkinlik hissi de vardı. *Bu çok güzel bir düşünce, fakat kimse için o kadar değerli değilim. Sadece köpüklü bir banyoya ve güzel bir uykuya ihtiyacım var. Hoşça kal.*

Bunun ardından, zihinsel kapı hissi aniden bağlantıyı kesti. Conlan, Riley'in çıplak vücudunu kokulu köpükler arasında hayal ederken sertleştiğini gizleyebilmek için büyük bir çaba harcayarak yüzünü buruşturdu.

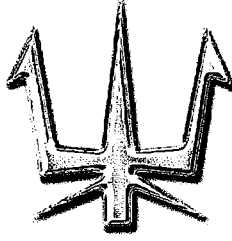
Gözlerini sımsıkı kapatarak homurdandı.

Ven gözlerini kısıtı. “Ne oldu? Tehdit mi?”

Conlan gözlerini aniden açtı ve Ven’le diğerlerinin savaşta hazırlandığını, kılıçlarını çekerek çömeldiklerini gördü. Alaric güç kullanacakmış gibi kollarını havaya kaldırmıştı ve okyanusun dalgaları hemen hareketlenmişti.

Conlan bir elini kaldırdı. “Hayır, sorun yok. Tehdit filan yok.”

Sırttı. “Daha doğrusu, tehdit köpüklü banyoya girecek.”

9. BÖLÜM

“Sorun nedir, Lord Reisen?”

Reisen elini havaya doğru sallayarak savaşçısına geri çekilmesini emretti. Reisen zihnini ve duyularını elementlerdeki huzursuzluklara açtığında gürültü yapmamak gerekirdi.

Bir an için neredeyse sanmıştı ki...

Ama hayır. Conlan uzun zaman önce ölmüştü. Kraliyet Hanedanlığı bir kargaşa içindeydi. Kimse ortaya çıkıp Anubisa'nın Prensi Yedi Adalar'da öldürdüğünü itiraf etmek istemiyordu.

Şimdiye kadar.

Reisen masanın üzerinde kırmızı kadifeye sarılı halde duran uzun şekle baktı. Trident onu gerçekten eline geçirdiğine neredeyse inanamıyordu. Şimdi hücre evlerinden birinde bir masanın üzerinde, etrafını saran binalardaki yüzey sakinlerinin burnunun ucundaydı.

Alaric'in burnunun dibinden çekilip alınmış olarak.

Bu son düşünce onu fazlasıyla memnun etmişti. Kibirli piç. Dokuz gün önceki son karşılaşmalarını hâlâ hatırlıyordu.

“Onun geri dönmeyeceğini biliyorsun, Alaric,” dedi Reisen, rahibin özel kabul odasının mermer zemininde yürürken. “Yedi yıl oldu. Geri dönse bile eski Conlan olmayacak.”

Durdu ve bakışlarını rahibe dikti. “O... yanlış olacak.”

Alaric kollarını göğsünde kavuşturduğunda Poseidon’un seçilmiş kişisinden çok, bir sokak serserisine benziyordu; gözlerinde yanan güç sayılmazsa. “Conlan hepinizden daha güçlüdür. Atlantis tarihindeki bütün savaşçılardan daha güçlüdür. Poseidon, onun öldüğüne –ya da değiştiğine– dair bir işaret vermedi.”

Alaric gözlerini kıstı. “Bana Deniz Tanrısı’ndan şüphe ettiğini mi söylüyorsun?”

Reisen yumruğunu avucuna vurdu. “Asla kâfirlik yapmadım ve şimdi de başlamıyorum, bu yüzden sakın bunu ima etme, Rahip. Sadece Poseidon’un sana söylediklerini gerçekten duyup duyamadığımı merak ediyorum. Yoksa sadece çocukluk arkadaşınla ilgili kendi duygularını mı yansıtıyorsun?”

“Bana meydan okumaya asla cüret etme, Reisen. Miken hanedanlığı buna pişman olur.” Alaric sesini yükseltmemiştii ama Tapınak’ın duvarları yine de titredi.

Reisen gözünü bile kırpmadı. “Belki de bugünden pişmanlık duyacak olan sensindir, Alaric.”

Sonra arkasına bile bakmadan hızlı adımlarla Tapınak’tan çıktı.

Planını kurmaya başlamıştı bile.

Reisen, Trident'i örten kadifenin katlarına dokunmak için uzandı. Ona dokunma ayrıcalığına sahip olmak için bile öldürebilirdi. Poseidon'un Trident'i. Binlerce yıldır Atlantis Krallarının tahta çıkışının aracı.

Yine de, o gün Tapınak'ta onu eline aldığında sessiz kalmıştı. Hiçbir kıpırtı olmamıştı. Sadece güzel bir yadigâr; göğsüne damgalanmış olanla aynı biçimde eritilmiş bir altın, gümüş ve orikalsum yadigâr.

Ancak Büyük Felaket'ten önce yedi boş yuvada, yedi mücevher duruyordu.

Korunmaları için yüzeydeki topraklara dağıtılmadan önce.

"Lordum," diye tekrar başladı savaşçı. Düşüncelerinden sıyrılan Reisen ona baktı. Onun Yedilerinin ilki olan Micah.

"Devam etmemiz gerek. Çok yakında kesinlikle peşimize düşerler," dedi Micah, hançerlerinin kabzalarını sıkıca kavrayarak.

Poseidon'un savaşçı kardeşleri. Şimdi, gerçekleştirdikleri eylemin büyüklüğüyle bağları daha da güçlenmişti.

"Bu haklı bir şey mi, Micah?" diye sordu Reisen. "Vatanımız için yaptığımız doğru bir şey mi? Yoksa Alaric'in kesinlikle tanımlayacağı gibi bir vatan hainliği mi?"

Micah'nın gözlerinde davalarına olan inancı parlıyordu. "Kaybolan mücevherleri aramak doğru bir şey. Atlantis'i eski görkemine kavuşturmak için, Lordum. On bir bin yıldan uzun bir süre sonra kesinlikle zamanı geldi."

Reisen başıyla yavaşça onayladı. "Evet, zamanı geldi. İnsanlığın yok oluşunun arifesinde ilk uyarı biz olacağız," dedi, antik sözleri tekrarlayarak.

“Gecenin iğrenç sakinlerinin açık küstahlıkları, kesinlikle bir uyarıdan daha fazlası,” diye hırladı Micah.

Reisen’in yüzünde bir gülümseme belirdi. Gecenin iğrenç sakinleri. Kullandığı arkaik dil, Micah’nın Atlantis dışında çok fazla zaman geçirmediğini ona hatırlatmıştı. Yine de bu, kanını donduracak ölçüde doğruydü.

“O halde Atlantis’e, Micah,” dedi kendi hançerini havaya kaldırarak. “Atlantis’in görkemini ve hâkimiyetini canlandırmaya.”

Micah’yla konuşurken odaya giren diğer savaşçıları da hançerlerini aynı anda başlarının üzerine kaldırdılar.

“Atlantis’e!” diye bağırıldılar, tek bir ağızdan. “Miken Hanedanlığı’na!”

Reisen gülümsedi. Evet, Atlantis ve Miken’e. Yeniden canlanan Atlantis’in tahtına oturuşuna.

“Miken’e!” diye gürledi.

Sonra masanın üzerindeki pakete tekrar baktı ve bu kez titreşen ışığı gördü.

“Hayal etmiş olmalıyım,” diye mırıldandı, fakat sözleri savaşçılarının bağırışları arasında duyulmadı.

Çünkü kadife sadece bir saniye için parlamış gibi görünmüştü.

“Sen aklını mı kaçırdın?” Atlantisçe, Latince ve bir zamanlar Constantinople yakınlarında kullanılan bir diyalekte küfürler savurmaya ve bir aşağı bir yukarı yürümeye ara veren Ven, yumruklarını belinin iki tarafına dayayarak ağabeyinin önünde durdu.

Conlan yaratıcılığı için kardeşine savaş madalyası vermesi mi, yoksa Yargıç'tan Kralın İntikamı'nı ihanetten tutuklamasını istemesi mi gerektiğini bilemeyerek iç çekti.

Yazı tura atabilirim...

Conlan, Ven'in kişisel alanı olarak adlandırdığı mesafeyi kapatarak Ven'in burnunun dibine girdi. "Hareketlerimle ilgili yargılarını sormadım. Sadece savaşçılarımıza yönelik olası bir tehditten söz ettim. Duygusal telepatiyile bize güçlerimizi kaybettirebilecek başka insanlar da varsa..."

Anlatırken bir sürü şeyden söz etmediğini söylemedi. Kadına karşı duyduğu yoğun çekimin Atlantis'in güvenliğiyle bir ilgisi yoktu.

İtiraf et, çekim oldukça hafif bir kelime; benliğini saran, kontrolünü kaybettiren bir şehvet de.

Nefesini üfledi. Prenslerin bile biraz mahremiyet hakkı vardı, değil mi?

Ven başını tiksintiyle iki yana sallayarak yürümeye ve küfretmeye devam etti. Conlan ilk dönem Portekizce söylenmiş "bokböceği piçi" sözlerini duyunca onunla zihinsel bağlantısını kesti ve Conlan'ın o akşamki olayları anlatışı sırasında beklenmedik ölçüde sessiz kalan Alaric'e döndü.

Alaric'in konuşması zaten yeterince tehlikeliydi.

Alaric'in sessizliğiye ölümcüldü.

Rahip gözünü bile kırpmadan, o neredeyse insanüstü hareketliliğiyle ona bakıyordu. Conlan rahipliğe uymayacak birini sorsalar, Conlan eskiden hemen Alaric'i gösterirdi. Boyu Conlan'ınkiyle aynı olan Alaric'in kalm kaslı vücudu, gözlerindeki ölümcül tehdide uyuyordu.

Hiçbir gencin çocuksu yaramazlıklarını anlatıp günah çıkarmak için ona başvurmayaacağı kesindi. Ancak, Alaric'in esmer güzelliğinden etkilenecek onu bekârlık yemininden vazgeçirme umudu taşıyan birçok kadın olduğu söyleniyordu.

Conlan bunu düşünce neredeyse gülecekti. Poseidon'un bekârlık yeminini bozan bir rahibin güçlerini hemen elinden alacağı gayet iyi bilinirdi. Alaric'in tek sevgilisi güçtü ve daha fazla güç arayışını hiçbir kadın engelleyemezdi.

Alaric, Prens'in zihnini okumuş gibi sahte bir gülümsemeyle dişlerini sıktı. "Conlan'la aynı fikirdeyim."

"Bak, ben... *ne?*" Aynı fikir sözleri Conlan'ın dengesini bozmuştu.

"Beni duyduğun," dedi Alaric, ifadesiz bir yüzle tekrar Conlan'a dönerek. "Güvenliğini garantilemek için bu insanı evine kadar izlemek istiyorsun. Onu senin... *konuğun*... olarak Atlantis'e götürmemizi istiyorsun. Seninle aynı fikirdeyim."

Ven patladı. "Harika. Şimdi ikiniz de aklınızı kaçırdınız. Senden daha iyisini beklerdim, Tapınak Faresi!"

Alaric'in bakışları sakince Ven'e kaydı ve gözlerinde ölümcül bir tehlike parıldadı. "Lord İntikam, ben artık Deniz Tanrısı'nın başrahibiyim. Çocuksu... *hitapları*... bırakma zamanı geldi."

Conlan iki adamın arasında durmak için yaklaştı. İhtiyacı olan en son şey, en güvendiği iki danışmanının birbirinin gırtlığına sarılmasıydı. "Sakinleş, Ven. Savaşçılarım için bir rol modeli olman gerekiyor, değil mi?"

Ven alaycı bir tavırla güldü. “Önemli olan her konuda bir rol modeliyim zaten. Ama gerçekten ciddi bir sorun karşısında duygusuzca ve buz gibi bir yüzle durmak benim tarzım değil. Ben daha çok ‘isimlerini al ve kışklarını tekmele’ tarzında biriyim.”

Bir an için duraksayarak hızla hançerlerini kınlarına geri tıktı. “Ve Atlantis’e bir insanı götürmek konusunda aynı fikirde olmak mı? Özellikle de şimdi, Trident düşmanın elindeyken mi? Tekrar söylüyorum, siz ikiniz de lanet olasıca akıllarınızı kaçırmışsınız!”

Ven başını iki yana sallayarak geri çekildi ve bir kolunu Alaric’e doğru uzatarak, onu konuşmaya devam etmeye zorladı.

Alaric omuz silkti. “Bilgi güçtür. İnsanların bizim bilmediğimiz güçleri var. Bu kadın gerçekten zihin yoluyla duyguları aktarabiliyorsa, o zaman bu yeteneğinin kaynağı açısından incelenip analiz edilmesi gerekir.”

Ven müdahale edecek oldu ama Alaric bir elini kaldırdı. “Conlan gibi zihinsel kalkanı son derece sağlam ve böylesine güçlü bir savaşçıyı bile dize getirecek güce sahip bir silahın potansiyel tehlikesinden bahsetmeye bile gerek yok,” dedi duygusuz bir sesle.

Conlan gırtlaktan bir sesle hırladı ve hem kendini hem de görünüşe bakılırsa etrafındakileri şaşırttı. “Yeteneklerini anlamanın tek yolunun bu olduğuna karar versen, Riley’i bir laboratuvarı parçalarına ayırırdın, değil mi?”

Alaric bir kaşını kaldırdı. “Riley mi? Adını biliyor musun?”

Conlan yumruklarını kemiklerini beyazlatacak kadar sıkı ve konuşabilmek için kendini toparlamaya çalıştı. “Ona. Kesinlikle. Dokunmayacaksın,” dedi dişlerini sıkarak.

Alaric hemen avuçları yere bakacak şekilde uzatarak kimseye zarar vermek niyetinde olmadığını ifade etti. Conlan’ın öfkesini algılayarak resmi konuşma tarzını bir kenara attı. “Etrafımızı saran elementlerde bir huzursuzluk seziyorum ve sen şimdiye dek belirgin bir işaret göstermedin. Şu senin insanının aksine duyguları hissedemediğimden, sözlerime verdiğin tepkiyi açıklamamı istiyorum.”

Conlan kendini zorlayarak ellerini açtı ve derin derin nefes alıp verdi. “Açıklayabileceğimden bile emin değilim. Daha doğrusu, açıklayabilsem bile açıklamak istediğimden emin değilim.”

Zihnini netleştirmeye çalışarak başını iki yana salladı. Zihni istemsiz bir şekilde, huzursuz bir uykuyu uyuyan Riley’inkine uzandı. Bu hafif dokunuş bile Conlan’ı biraz olsun sakinleştirmeye yetmişti.

Onu kızdıracak kadar. Neler oluyordu böyle?

“Önce kendim anlayabilmek için zamana ihtiyacım var,” diye itiraf etti.

Ven araya girdi. “Alaric, burada en önemli konumuzun Trident’i bulmak olduğunu anlamalısın; dişi bir insana dadılık etmek değil. İnsanları ben de seviyorum, Conlan ve onlarla birlikte çok güzel zamanlar geçirdim.”

Conlan’ın kardeşi kurt gibi dişlerini göstererek sırıttı. “Ah, bazen aynı anda ikisiyle birden. Asırlar boyunca binlercesini vampirlere ve lanet olasıca Biçimdeğiştirenlere karşı korudum. Ama ortalıkta dolaşıp evlerine girmeye niyetim yok.”

Biri bir kakhaha patlattı. Conlan’ın bakışları savaşçılara

döndü. Bastien. Elbette. Herhangi bir şeyden korkmayacak kadar iriydi. İki Atlantis Prensi'nin gazabından bile.

Lanet olsun. Adamın cesaretine saygı duymaktan kendini alamıyordu.

Conlan tekrar Ven'e dönerek başıyla onayladı. "Haklısın. Ancak bu farklı. Bana –veya herhangi birimize– karşı silah olarak kullanılabilecek bir yeteneği olabilir ve bu nasıl iyi olabilir ki?"

Beyninde görevin yerini ihtiyaçlara bıraktığı nokta ona bağıırıyordu. *Ve onu istiyorum. Ona sahip olacağım!*

Görevin canı cehenneme!

"Aynı fikirdeyim," dedi Alaric, Conlan'ı şaşırtarak. Ama Alaric elbette ki onun sözlerine karşılık veriyordu, düşüncelerine değil.

En azından, Conlan öyle olmasını umuyordu. Eğer rahip düşünce okumakta ustalaşmışsa, Atlantis'in politik dünyası leş kokulu dev bir balina pisliği yığınınına doğru gidiyor demekti.

Alaric'in bakışlarında tereddüt yoktu. "Kritik bir noktada dikkatimizi dağıtabilir ve Trident'e mal olabilir. Önce dişiye ele geçirip, sonra Trident'i geri alabiliriz. Senin de dediğin gibi, Conlan, bu bence de en akıllıca yol. Ayrıca, Trident'in yerini tespit edebilmek için sessiz bir yere ve zamana ihtiyacım var."

Ven, biraz homurdandıktan sonra gözlerini devirdi. "Eh, sen böyle söyleyince... yapalım bakalım şu işi."

Başıyla sola doğru işaret edince Bastien, Denal ve diğerleri, Conlan, Alaric ve Ven'in etrafında toplandılar. Siyah pardösülerinin etekleri pelerin gibi etraflarında savrulurken,

dünya üzerinde şimdiye dek yürümüş en ölümcül dokuz avcı, dişi bir insanın uyuduğu küçük bir eve doğru yöneldiler.

Onu tekrar gördüğümde, bu çılgınca çekimin anlık bir şey olduğunu da anlayacağım. Onu daha sonra incelemek için götüreceğiz ve sonra da Trident'i geri alacağız.

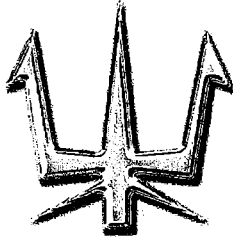
Değişen bir şey yok.

Ancak Conlan'ın yıllarca süren farkındalık eğitimi onunla alay ediyordu.

Aptal. Her şey değişti.

O değiştirdi.

Ama disiplini, eğitimini ve hançer keskinliğindeki mantığını birleştirip konuya uygulasa da, aslında hangi *kadını* kastettiğini kendisi de bilmiyordu.

10. BÖLÜM

Riley bir saat içinde üçüncü kez saate baktı. Ne kadar uyumuştur? Yirmi dakika filan mı? Quinn'in cep telefonuna pratikte anlaşılmaz iki sesli mesaj bıraktıktan sonra.

Yattığı yerde dönüp doğrularak oturdu. Renkli rüyalarda yelken açmış olmaması şaşırtıcı değildi. Düşünceleri Dina'ya, bebeğe ve sonra da Morris'e kaydı. Gecikmiş tepki nihayet kendini hissettirince ürperdi.

"Ben olabilirdim. *Beni* öldürmeye çalışıyordu," diye fısıldadı. Kollarını dizlerinin etrafına sararak ileri geri sallandı. Bütün vücudu ürperdi ve sonunda yanaklarından süzülen yaşlarla titreyerek oturdu.

"Üstelik sadece o da değildi. Bu geceki adamlar; o orada olmasaydı..."

Conlan.

Sadece adını düşünmek bile yüzünü zihninde canlandırmaya yetmişti. O seçkin, aristokrat elmacikkemikleri. Güçlü çenesi. En sanatçı melekler tarafından mermerden yontulmuş gibi dudakları.

Karnında bir yanma hissetti. *O öpücük. O... inanılmazdı.*

Ah, aş kendini, Riley. Tanrım, lanet olsun. Sanki daha önce hiç güzel bir erkek görmedin mi?

“Onun gibi birini görmedim,” diye fısıldadı, yatak odasının karanlığında. “Asla. Daha önce zihnime girebilen kimse olmamıştı.”

Quinn dışında. O ve ablası her zaman telepatik yolla iletişim kurabilmişlerdi. Üzerinde pek durmamışlardı; ikizlerin birbirleriyle konuşabildiğini herkes bilirdi. On ay arayla doğmak da neredeyse ikiz olmak gibiydi.

Ama başka kimseyle bunu yapamamıştı. Hele de bir yabancıyla. Hayatını kurtaran inanılmaz ölçüde muhteşem bir erkekle... Ya da en azından, onu korkunç bir saldırıdan kurtarmıştı.

Conlan.

Zihninde nazik ama ısrarcı bir ses belirdi.

Evet, buradayım.

Sonra keskin ve sert endişesi belirginleşti. *Bana ihtiyacın mı var? Tehlikede misin?*

Riley zihninde dönüp duran renkli duygulara dokunabilmiş gibi bir elini kaldırdı. Kendi duygularına değil.

Onunkilere.

“Bir rüya olduğuna göre sana cevap da verebilirim. Çünkü bu bir rüya olmalı, değil mi? Sadece günümün sonunda küçük bir TSSB.” Riley gözlerinden süzülen yaşları sildi.

Evet. Öyle olmalıydı. Bunların hiçbirisi gerçekten olmamıştı. Kimse okyanusu o şekilde hareket ettiremezdi. Vampirler bile.

TSSB nedir? Ve neden kendini kandırıyorsun? Gerçek

olduğumu biliyorsun, aknasha. Beni zihninde duyuyorsun. Duygularımı hissediyorsun ama bunun nasıl mümkün olduğunu bilmediği konusunda hiçbir fikrim yok.

Riley güldü. Elinde değildi. Conlan'ın sesi sinir uçlarını okşayan ve keskin kenarları aşındırıp yatıştıran okyanus dalgaları gibiydi.

Ve sükûnetini on saniye içinde heyecana çevirivermişti.
Bu nasıl mümkün olabilir?

“Pekâlâ, Sevgili Bay Hayal Gücü Ürünüm. Canı cehenneme. TSSB, travma sonrası stres bozukluğu anlamına gelir. Travmayı da Morris neredeyse beni vurup öldürecekken yaşadım.”

Riley yine güldü. “Görünüşe bakılırsa cehennem gibi bir davaydı. Yani pembe filler filan yok. Düşüncelerini ve duygularını benimle paylaşabilen, inanılmaz ölçüde muhteşem görünümlü bir erkek hayal ediyorum.”

Riley yataktan kalkarak banyoya yöneldi. “Bir yerlerde ilaçlarım olmalı. Belki küçük bir Valium tableti alabilirim.”

O anda Conlan'ın duyguları karardı. *Biri sana ateş mi etti?*

Kısık, tehlikeli. Conlan'ın sesindeki sert erkek tonu Riley'i yine ürperti.

İriyarı bir alfa erkeği karşısında baştan aşağı ürperecek bir tip olduğu söylenemezdi. “Ben iyiyim. Adam öldü, bu yüzden ‘kanun benim’ tavrını bırak.”

Ama Conlan'ın sesi zihninde tekrar çınladığında, son derece kibirli ve tam anlamıyla erkeksiydi.

Beni muhteşem buluyorsun, hımm?

Riley gözlerini devirdi. Anlaşılan Halüsinasyon Dünyası'ndaki erkeklerin bile muazzam bir egoları vardı. Conlan'la ilgili muazzam olabilecek başka şeyleri de düşündü ama birden kendine hâkim olarak yüzünün kızardığını hissetti. *O konulara girme, Riley.*

Belki de senin hayal gücünün basit bir ürünüyümdür, dedi Conlan, Riley'in zihninde çınlayan keyifli kelimelerle. *Belki de pencereden dışarı bakmamalısın.*

“Ne?” Riley pencereye koşarak jaluzileri yukarı kaldırdı ve heyecanla küçük bahçesine baktı. Aşağıda Conlan'ın etrafında gevşek bir çember oluşturmuş dört, hayır beş adam duruyordu. Hepsinin Conlan'ın ölçülerinde ve siyahlara bürünmüş olduğunu fark etti; sonra dikkatini hepsinin ortasında tek başına duran figüre çevirdi.

Conlan ona bakıyordu.

“Ah, lanet olsun, bu sensin,” diye fısıldadı, bakışlarını Conlan'ın gözlerinden ayıramadan ellerini pencereye koydu.

Evet, kesinlikle benim. Eğer sadece hayal gücünün bir ürünüysem sence adamlarımın önüne çıkmadan önce giysilerini... gözden geçirmeni... rica eder miydin?

Riley'in zihnindeki seste arzu dolu bir ton belirmişti. *Hoş, geceliğini beğenmediğimi söylemiyorum.*

Riley kendine bakınca yanakları alev alev oldu. Dantelli külotunun üzerinde sadece eski ve lime lime olmuş yeşil bir tişört –göğsünde rengi solmuş altın sarısı harflerle *Zeki Kızlar Rock Sever* yazıyordu– vardı.

Külotu da oldukça minikti.

Yüzü alev alev yanarak pencereden uzaklaşırken korkması mı, utanması mı, yoksa Conlan gerçek olduğu için heyecanlanması mı gerektiğini bilemiyordu.

Gerçekti ve evinin önünde duruyordu.

Üç hissi de bir arada hissederken nefesleri aniden hızlandı. Ancak Conlan'ın kalbinin içini, anılarını, hatta her nasılsa ruhunu görmüş, orada onur ve dürüstlük bulmuştu; bunların hiçbirisi seri katil eğilimleriyle bağdaşmıyordu.

Eh, tabii onun hayal gücünün bir ürünü olduğuna inanmazsa. Lanet olsun, bu çok kafa karıştırıcıydı.

Her iki şekilde de ona soracağı sorular vardı. Tanrı aşkına, o bir sosyal hizmetliydi. Doğrusunu söylemek gerekirse, kendini tehlikeye atıyordu. Ve bu adamın zihnine girmişti. Adamın kendisini incitmek gibi bir niyeti olmadığını biliyordu. *Nasıl* bildiğinden emin değildi, fakat biliyordu.

Kot pantolonunu bacaklarına geçirirken, keyifsizce güldü. "Tehlike benim göbek adım."

Ses yine keyifli bir tonla zihninde çınladı. Riley onu bu kadar eğlendirebildiğine memnundu.

Adam konuşurken, Riley onun kahkahasını kendi içinde *hissdebiliyordu*. Konuşmak değil de, düşünce dalgaları göndermek. Her neyse.

Ciddi misin? Ben olsam "Bela" derdim.

Riley ne yaptığını bile anlayamadan sıırttı. Uzun zamandır ilk kez gülümsüyordu. "Ön bahçemde ne aradığın konusunda iyi bir açıklaman yoksa Conlan, belaya hazır olsan iyi edersin."

Riley'in yüzündeki gülümseme silindi. Harika, bir C Se-
çeneği vardı. Adam lanet olasıca bir takipçi sapık da olabi-
lirdi. Sanki bir gece için uğraşacağı yeterince şeyi yokmuş
gibi.

Hatta bir *ömre* yeterdi.

Ama Riley korkak değildi. Aptal da değildi. Bir bluz
kapıp başına geçirdikten sonra telefonuna sarıldı; çabucak
911'i arasa iyi olurdu. Sonra alt kata koşarak gözetleme de-
liğinden baktı. Evet, adam hâlâ oradaydı. Conlan ve Devler
Diyarı'ndan gelen başka adamlar.

Derin bir nefes alarak evin kapısını açtı. Ve o anda or-
talık cehenneme döndü.

Vampirler! Her yerde vampirler vardı.

Onları elbette ki daha önce görmüştü; herkes görmüştü.
Sadece CNN'de de değil. Onları şehrin ara sokaklarında,
kötü semtlerinde yakından görmüştü. Kendisini ölümsüzlü-
ğün çekiciliğine kaptırmış genç, zayıf, umutsuz insanları arı-
yorlardı.

Ama hiç havadan hızla süzülerek ön bahçesindeki minik
çimenliğe inen iki düzinesini bir arada görmemişti.

Conlan'ın adamlarıyla birlikte durduğu çimenliğe.

Aniden şoku üzerinden atarak uyarmak için bağırdı.
"Dikkat et, Conlan! Vampirler!"

Ama kendisi ve adamları çoktan başlarını kaldırmış ve
değişik biçimli hançerlerini çıkarmışlardı bile. Hançerler el-
maslarla işlenmiş, bakırdan yapılmış, güzel ve ölümcül si-
lahlardı.

Adamın kendisi gibi.

Riley, geri çekil! diye Riley'in zihninde gürledi Conlan.
O lanet olasıca kapıyı kapatıp gizlen.

Ama Riley telefonu elinde unutarak olduğu yerde donakaldı. Sessizlik gerçek dışıydı; filmlerde savaş sahneleri birbirine çarpan zırhların ve silahların sesiyle, bağırışlarla dolu olurdu.

Karşısındaki savaş sahnesi ise, neredeyse hiç ses çıkmadığı için daha da korkutucuydu.

Vampirlerden en irisi elinde kılıcıyla Conlan'm önüne indi. Conlan hamleyi karşılamak için hançerlerini çaprazlayarak kaldırdı ve silahlarını öfkeyle aşağı indirerek vampirin sol koluna vurdu. Sonra hançerleri yukarı savurup birini saldırganın kalbine sapladı ve vampir yere devrildi.

Başka adamlar evin köşesinden koşarak geldi. Bir motosikletli çetenin korku verici üyeleri gibi siyah deriden ve uzun pardösüler giymişlerdi. Mavi saçları beline kadar örgü yapılmış bir tanesi sessizliği bozdu. Kulağa "Poseidon!" gibi gelen bir isim haykırdı ve kılıcıyla hançerini önünde yukarı doğru tutarak vahşice havaya sıçradı. Yoldan çekilmeye çalışan ama başaramayan bir vampirin üzerine indi.

Mavi saçlı silahlarının ikisini de vampirin boynuna saplayıp bağarmaya devam ederken güçlü oldukları hemen anlaşılan kollarını çevirdi ve hançerlerini dışarı çekti.

Riley öylece kalakalmış, gecenin karanlığında süren savaş gözlerini bile kırpmadan izliyordu.

Sadece vampirin başına odaklanmıştı.

Ait olduğu vücuttan kopup yere yuvarlanan ve bir metre kadar ötede, tam açelya çalılarının yanında duran baş.

Görüşünü engelleyecek gibi olan sisin arasında bir eliyle kapının pervazını yakaladı ve başını yavaşça ileri geri salladı.

Tanrım, bu gerçekten olmadı, değil mi? Çünkü kimse benim ön bahçemde vampir doğramaz, ha? Bu otlara iyi gelmez. Ya da açelyalara.

Semptomları da tanımişti. Şoka giriyordu. Uyuşma, gözlerinin kararması, vücuduna yayılan üşüme hissi...

Sonra başını kaldırıp baktı ve Conlan'la göz göze geldi. Conlan onun yaşadığı dehşeti hissetmişti. Dikkati dağılmış olmalıydı, çünkü kılıcıyla Conlan'ın sırtını hedef alarak arkadan saldıran vampiri fark etmemişti.

Riley uyuşma hissinden kurtuldu.

“Haaayır!” diye bağırdı, kendini verandadan atıp ikisine doğru koşarken. Hiç düşünmemişti. Onu sadece tehlike dürtüsü yönetiyordu. Conlan'a yardım etmeliydi. Onu korumak zorundaydı.

Onu korumak zorundaydı.

“Onu rahat bırak!” diye bağırdı Riley. Vampirin sırtına atlayıp kolunu boynuna dolayarak sıkmaya çalıştı.

Ama çok geçti. Vampir ucundan Conlan'ın kanı damlayan kılıcını geri çekerken Riley'e dönüp tısladı.

“Onu *hemen* rahat bırak!” diye tekrarladı Riley, bilinçsiz bir öfkeyle. Savunma derslerinde edindiği refleksler devreye girdi ve parmakları zorlukla hatırlanan bir taktikle uzandı.

Gözlerine, Riley. Ne kadar iri olurlarsa olsunlar, gözlerine her zaman saldırabilirsin.

Parmaklarını bastırduğında tırnaklarının içine gömüldüğü ıslak yumuşaklığı hissedince kusmamaya çalıştı. Vampir acıyla haykırıp kıvrınarak Riley'in kollarını yakaladı.

Onu yere savurdu.

Vampir ellerini kan süzülen gözlerine bastırarak döndü ve Riley geri geri sürünerek kaçmaya çalıştı. O anda vampir kükreyerek acısından sıyrılıp kıvrık dişlerinin arasından tükürükler saçtı ve Riley'in yanında hiç kıpırdamadan yatan Conlan'a odaklandı. Vampir çizmeli bir ayağını kaldırarak Conlan'ın başını tekmelemeye hazırlandı.

Riley derin bir nefes alarak bütün gücüyle avazı çıktığı kadar bağırdı. Tekmesinin Conlan'ın kafasını ezmemesi için kendini vampirin önüne attı.

Aynı anda vampirin göğsüne ve boğazına, üzerindeki havayı yaran bakır hançerler saplandı. Vampir olduğu yerde sendeledi.

Conlan'ın adamlarından birinin parmaklarından mavi alevden bir yay –ya da bir elektrik akımı; kesinlikle insanca olmayan bir şey, hatta vampirlerin bile böyle mavi alev topları yoktu, değil mi?– fırlayarak vampirin başını yakıp kül etti.

Kül etti.

Yok etti.

Riley tekrar Conlan'ın hareketsiz vücudunun üzerine yığılırken gülmeye başladı.

Ve kendine hâkim olamadı.

Kahkahalarla gülmeye devam ederken kahkahalarının hıçkırıklara dönüştüğünü bile fark etmedi ve sonunda ken-

dini ellerinde hançerleriyle etrafında duran adamlara bakarken buldu. Baş zıtluyor, ağrıyor, yankılar yüzünden ikiye ayrılacakmış gibi geliyordu... neyin yankıları peki?

Diğerlerinden biraz ayrı duran biri, başını yana eğerek buz gibi yeşil gözleriyle Riley'yi olduğu yere mıhladı. Diğerleri gibi o da güzeldi ama gözleri düzdü. Ölü. Meslek hayatında gözlerinde onunkinden daha çok duygu barındıran sert ve azılı suçlular görmüştü.

“Conlan ciddi şekilde zarar görmedi. Silahın ucu zehre batırılmıştı; zehrin dozu bir insanı öldürmeye yeterdi,” dedi, burnunun üzerinden buyurgan bir tavırla Riley'e bakarak. “Onun kanından temizlemekse pek zor olmayacak.”

Riley biraz hıçkırdı, nefesini tuttu ve sonra meydan okuyan gözlerle adama baktı. “Sen bir seri katile benziyorsun, ahabap. Ama her kimsen, Conlan'a gerçekten yardım edemeyeceksen, onu alabilmek için beni geçmen gerek.”

Diğerlerinden, altı, hayır, *yedi* kişiden aynı anda bir inilti yükseldi; yerde yatan ve Riley'e bakmak için kanayan başını kaldıran kişiyi unutmuştu.

“Biz başarısız olmuşken, bu kadın onu korumaya çalışıyor,” diye dişlerini sıktı, bir eliyle gözlerindeki kanı silerken. “Üstelik biz onu korumaya yemin ettik.”

Aralarından Conlan'a çok benzeyen bir diğeri ciddi bir yüzle başıyla onaylayıp bir kahkaha patlattı. “Seni resmen olduğun yere çaıktı, Tapınak Faresi.”

Gülen Adam, Riley'in önünde bir dizinin üzerine çöktü, yüzü ciddileşti ve başını eğdi.

“Siz insanların bu kadar cesur olduğunu bilmiyorduk, Leydim. Ağabeyimi korumak için kendinizi feda ettiniz. Ama hekimimizin ona yardım etmesine izin vermelisiniz.”

Riley yarılacaktı gibi ağrıyan başını tutarken, korkunç acının kaynağını anlayarak şaşırıldı. Bu *oydu*. Önünde diz çöken adam.

Hayır, pek sayılmaz. Hepsine tek tek bakarken, merakı korkusunu bastırmıştı. Acının nedeni *hepsiydi*. Duyguları. Öfke ve açıları.

Riley bir elini Conlan'ın kardeşi olduğunu iddia eden dev gibi adama bir elini uzatarak koluna dokundu ve yüzünü buruşturdu. “Acı,” diye fısıldadı. “Ağabeyin için korkuyorsun. Öfke ve intikam... şu... *Terminus* kim?...”

Adamın gözleri şaşkınlıkla iri iri açıldı ve Riley grubun geri kalanına baktı. Renkler –bir sürü renk– acı, vuruşlar, öfkelerinin davulları Riley'in zihninde gümlüyordu.

Kalbinde.

Ruhunda.

Çok fazla. Çok fazla. *Çokfazlaçokfazlaçokfazla...*

En profesyonelce, en iyi gülümsemesiyle –“Selam, ben sizin yeni sosyal görevlinizim”– baktı ve ellerini birleştirdi. “Bu kadarı bana yetti, teşekkürler,” diye fısıldadı.

Sonra gözlerini kapadı ve o gece ikinci defa –*hayatı boyunca* ikinci defa– bayıldı.

Ama karanlık ve sessiz bir kuyuya düşerken onu duydu; Conlan'ın kardeşini.

“Beni okudu, Alaric. Duygularımı. Düşüncelerimi de okumuş olabilir. *Hepimizi* okuyordu.”

Barrabas tıslayarak başını kaldırdı. Drakos bakışlarını Barrabas'ın özel odasındaki masanın üzerinde duran haritalardan kaldırdı. "Lordum? Sorun nedir?"

"Terminus," diye hırladı Barrabas, lambayı masanın üzerinden yere fırlatırken. "Öldü."

"Ama..."

"*Tamamen* öldü. Benimle bağlantısı koptu. Öfkesini ve şiddetini bir üstat vampirin soyundan olan herkesi hissedeceği gibi öfkesini ve şiddetini hissettim." Bu çok açık bir hatırlatmaydı. Drakos, Barrabas'ın soyundan gelmiyordu ve bu yüzden Barrabas ondan daima biraz şüpheleniyordu.

"Bir şey... yeni bir şey, Drakos. Yeni bir şeyle yüz yüzeyiz ve her neyse –her *kimse*– elementleri kullanma gücü var."

Drakos başını çevirerek duvara gömülmüş çelik kasa kapısına baktı. "Sizce Anubisa mı? Ragnarok'a dönmeye çalıştığına hâlâ inanıyor musunuz?"

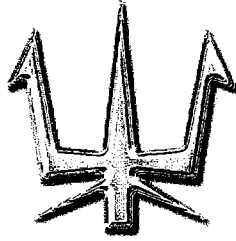
"Tanrılar adına! Belki. O, Kaos'un kızı ve karısı. Başka ne arasın ki? O kanla değil, umutsuzluk ve dehşetle beslenir."

Yapabilsem benim de yapacağım ve yıllarla birlikte artacağı gibi.

Drakos efendisinin düşüncelerini böldü. "Parşömenlere danışma zamanı geldi mi?"

En zeki generaline bakan Barrabas bir an bunu düşündü. Sadık mı? Ona güvenebilir miyim? Fark eder mi? İhtiyacım olan cevapları bulmama yardım ederse, başına kolayca bir kaza gelebilir.

Barrabas kapıya doğru yürüdü. "Sanırım, belki, yani öyle."

11. BÖLÜM

Conlan'ın sinir uçları yanıyor, acı vücudunu kavuruyordu. Kükreyerek uyandığı anda karşısındaki kişinin boğazına sarıldı. “Algolagnia'nın kâfirlerine ölüm!”

Ve Alaric'in acıyarak bakan gözleriyle karşılaştı.

Rahibin boğazını sımsıkı tutan ellerini gevşetip geri çekerek bakışlarını kaçırdı. Acıma, hiç tahammül edemediği şeylerden biriydi; ne şimdi ne de başka zaman.

Onun ihtiyacı olan... *ihtiyacı olan...*

Boğuk bir sesle, “Riley?” diye sordu. İyileşme süreci vücudu daima yakar, boğazı kuruturdu. Yırtılmış kanlı gömleğine ve en son bir kılıcın deldiğini gördüğü ama şimdi pürüzsüz olan tenine baktığında, Alaric'in kendisine yardım ettiğini anlamıştı.

Ödenecek bir borç daha.

Alaric, Conlan'ın diğer tarafında ayakta duran Ven'e bir bakış attıktan sonra tekrar Conlan'a dönerek, “Ona bir şey olmadı,” dedi.

Conlan doğrulup yatağın kenarında oturarak Ven'in hücre evlerinden birine ait olduğunu anladığı tanıdık odayı

inceledi. Son gördüğünden bu yana geçen yıllarda pek değişmemişti. Aynı pratik mobilyalar ve duvarlarda aynı film afişleri vardı.

İki avcı, yatağın karşısındaki duvara asılı *Komodo Kobra'ya Karşı* filminin afişinden iki avcı dişlerini göstererek ona bakıyorlardı. Conlan bakışlarını dev canavarlardan dâ-nışmanlarına çevirirken neredeyse gülecekti. Komodo veya Kobra, kardeşiyle veya Alaric'le karşılaşsa, sonucun bera-bere olacağına bahse girebilirdi.

Ama tekrar düşününce, sürüngenlerin muhtemelen hiçbir şansı olmayacağına karar verdi.

“Evet, *fiziksel* açıdan gayet iyi,” diye ekledi Ven, şifreli bir şekilde.

Conlan ayağa kalkarak kardeşine döndü. ““Evet, fiziksel açıdan’ da ne demek? Yaralandı mı? Vampir pisliklerden biri ona zihin oyunu filan mı yaptı?”

Dik durmaya çalışırken zor nefes alıyordu ama bilme-lerine izin vermeye niyeti yoktu. Alaric’in her iyileşme sü-recinde zihnine davetsizce girebilmesi yeterince kötüydü zaten.

Ven başını iki yana salladı. “Hayır, senin kalın kafanı korumak için kendini bir vampirin tekmesinin önüne atmış olmasına rağmen. Ya da –hey, bu daha da iyi– seni öldür-meye çalışan bir kan emicinin sırtına atladığında.”

Conlan’ın yüzü kıpkırmızı oldu ve dizlerinin bağı çö-züldü. “Benim için kendini tehlikeye mi attı? Nerede o? Onu hemen görmem gerek. Gitmeliyim...”

Alaric usulca araya girdi. “Belki genç Denal’a bir şey-ler söyleyebilirsin; sayıları üç kat fazla olmasına rağmen...”

“Evet. Ve *başındaki yaraya* rağmen,” diye araya girdi Ven.

“Prens’ini hayal kırıklığına uğrattı,” diye devam etti Alaric, alev saçan yeşil gözlerini Conlan’a çevirerek. “Belki adamlarının durumunu bir *insandan* önce düşünebilirsin.”

Conlan içinde korkunç bir öfke yükselirken yumrukla-
rını sıktı. Kendini zorlukla kontrol edebildi. “Belki,” dedi,
alaycı bir tavırla, “belki bana hepsinin nerede olduğunu söy-
lerseniz, kendim gidip görebilirim.”

Ven eliyle odanın kapısını işaret etti ve Conlan önce sen-
deleyip, sonra yürürken gücünü toparlayarak kapıya yöneldi.
Kapıya ulaştığında duraksayarak Alaric’e baktı ve kelimeler
boğazında düğümlense de görevini hatırladı. “Şifa için te-
şekkürler. Ve belki, beni azarlamak yerine, zihnimin neden
daha yeni karşılaştığım bu *dişi insandan* başka bir şeye odak-
lanamadığını anlamama yardım edersin.”

Ven güldü. “Tanrım, Conlan, sana bunu ben de söyle-
yebilirim. Kadın inanılmaz derecede seksi...”

Conlan olduğu yerde hızla döndü ve eli istemdişi bir ha-
reketle kalkıp Ven’in gömleğini yakaladı. “Dur orada, kar-
deşim,” diye hırladı. “Onu kendi fahişelerininle bir tutarsan
cezasını çekersin.”

Ven etkilenmediği belli bir şekilde ıslık çalarak Con-
lan’ın parmaklarını çözdü. “*Cezasını çekmek*, ha? Seni be-
nimle resmi tarzda konuşturuyorsa, ağabey, bence bu kadın
gerçekten özel olmalı.”

“Özel. Kesinlikle. Ama bence tehlikeli de,” dedi Alaric,
sakince.

Conlan ona aldırmadan kapıdan dışarı yönelip, nihayet beynindeki kargaşayı biraz olsun düşünebilecek ve Riley’in zihnine ulaşabildiğini hatırlayacak kadar dindirebildi. Ama bunu denediğinde bir şey olmadı.

Elbette ki bu ciddi şekilde huzurunu kaçırmıştı.

Ven onu evin birkaç yatak odasından birine götürerek kapıyı açtı. Conlan yorganın altında kıpırdamadan yatan birini gördü.

Aniden korkuya kapıldı. Ven’in kolunu sımsıkı yakalarkenki amacı hem ondan destek almak hem de Riley’e koşturmak için kendini tutabilmektir. “Bana yaralanmadığını söylemişsiniz.”

“Rahatla. Sadece zihinsel olarak kendini kapadı. Aşırı yüklenme filan oldu herhalde. Yaptığı şey düşünülürse, bu hiç de şaşırtıcı değil.” Ven savaşın detaylarını ve Riley’in yaptıklarını anlattı.

Conlan öylece durup, zayıf bir insanın onu korumak için hayatını nasıl tehlikeye attığını dinledi ve göğsüne bıçaklar saplandı; tam kaybettiğini sandığı kalbinin olduğu yere.

Ven, Riley’in Alaric’e karşılık verdiği anı anlatırken Conlan’ın gözleri parladı. “Bu onun kılıcına kılıçbalığını sokmuştur. Poseidon’un başrahibine kafa tutan ‘sıradan’ bir insan mı? Lanet olsun, bu kadın çok cesur.”

Sonra kendinden nefret ederek ürperdi. “Elbette ki onu koruyan ben olmalıydım. Ve hepiniz.”

Ven bir elini Conlan’ın omzuna koydu. “Sakin ol, ağabey. Bugünlerde vampirlerin kılıçlarını, bıçaklarını ve hançerlerini zehre batırdıklarını bilemezdik. O kılıç yarası zehir olmasa, seni yavaşlatmazdı bile.”

Conlan bakışlarını Riley'den ayırarak kardeşine döndü. “Ya Yedilerin diğerleri? Yaralanan var mı?”

“Gel, Riley uyurken sana göstereyim. Çoğunlukla çürükler ve sıyrıklar; iyi bir *Tlachtli* oyununda alabilecekleri yaralardan fazlası değil,” dedi Ven.

Conlan neredeyse gülecekti. Ven için ölümcül bir çatışmayla, Atlantislilerin antik top oyunu aynı şey sayılırdı. Eh, Aztekler, aynı oyunu oynarken, yenilenleri kurban ediyordu, değil mi?

Koridordan geri dönerek, Ven'in bir televizyon ve oyun odasına çevirdiği odaya gittiler. “Denal başına kötü bir darbe aldı. Ayrıca, ‘sevgili hükümdarımı hayal kırıklığına uğrattım!’ krizlerinden birine girdi. Onunla konuşsan iyi olur.”

Conlan dişlerini sıktı. “Ben dev gibiyim. Kendi başımın çaresine bakabilirim. Ama siz –hepiniz– benim için Riley’i korumalısınız.”

Ven'in ağzı açık kaldı ama hemen kapattı. “Hımm. Şu pilicin seni şu duruma birkaç *saatte*... nasıl soktuğunu bilmek istiyorum.”

Conlan köşeyi dönerlerken nefesini üfledi. “Evet. Bunu ben de bilmek istiyorum.”

Conlan ve Ven içeri girdiklerinde, odada dinlenen altı savaştıçı hemen hazır pozisyona geçtiler. Justice daima sırtında asılı duran kılıcıyla karşı duvardaki *Godzilla* afişine yaslanmıştı. Odanın tek penceresinden dışarıyı izlemeye kısa bir ara verip Conlan’a döndü ve iki parmağıyla alaycı bir selam çaktıktan sonra ve sonra tekrar dışarı döndü.

Bastien ve Christophe köşedeki hava hokeyi masasında

maç yapıyorlardı. Topa vurmak için kullandığı raket, Bastien'in dev gibi elinin altında gözden kaybolmuştu. Ona bak-tilar ama Bastien sarı yuvarlak diski masanın üzerinde ileri geri hareket ettirmeye ara bile vermedi.

Brennan televizyonun sesini tamamen kapayarak, çö-meldiği yerden yavaşça ayağa kalktı. Her zamanki gibi duy-gusuzca Conlan'a baktı. Poseidon, Romalı bir senatörün kızıyla ilgili küçük bir sorundan dolayı duygularını yok ede-rek Brennan'ı cezalandırmıştı.

Ancak duygusuz olmak belki de bir lanet değil, bir ni-metti.

Conlan bundan tam olarak emin değildi. Özellikle de zihni sürekli hâlâ kıpırdamadan yatan Riley'e ulaşmaya ça-lışırken.

Alexios başını eğdi; bu yeni bir alışkanlıktı. Sonra mey-dan okuyan bir tavırla başını kaldırdı ve yüzüne düşen saç-ları sert bir baş hareketiyle kenara attı. Korkunç yara izi lambaların ışığında göründü; ışık kırılsık derinin üzerinde gölgeler ve parlaklıklar yaratıyordu.

Conlan lacivert gözlü, uzun kumral saçlı Alexios'un ka-dınlardan hep uzak durmaya çalıştığını hatırladı. Savaşçının yüzünün yaralı kısmına baktı. Bir kadın bu görüntüden tik-sinir miydi, yoksa savaşçının gözlerinden okunan acıya daha mı çok çekilirdi?

Bu, Conlan'ın sormayı düşündüğü bir soru değildi. Daha önce de, şimdi de; ancak Riley'in varlığı onu her açı-dan farklılaştırmıştı.

Conlan, Alexios'un gözlerine baktı. "Beni Anubisa'ya ve lanet olasıca vampir muhafızlarına karşı korurken aldığın yara izlerinden asla utanma, kardeşim."

Alexios boğazından neredeyse hırıldar gibi bir ses çıkardı. "Yani sizi savunmakta *başarısız olurken* aldığım yara izleri demek istiyorsunuz, Lordum. Bu gece yine sizi korumayı başaramadığımız gibi."

Aniden duyulan küçük bir inilti, Conlan'ın dikkatini büyük odanın karşı tarafına çekti ve Denal'ı başka bir kanepe'nin sırtlığına yarı yatar yarı oturur şekilde yaslanmış olarak buldu.

Conlan, savaşçılarından en gencine yaklaşıırken, "Denal, iyileştin mi?" diye sordu.

Denal yüzünü buruşturdu. "İyileştim. Yorgunum ama iyiyim. Kalbim dışında, Prensım. Sizi koruyamadığım için kalbim kırık."

Denal elini kalbinin üzerine koyarak Conlan'a baktı. "Lütfen canımı hemen alın."

Conlan gözlerini kırıştırdı. "Ne?"

Ven, Conlan'ın sağ arka tarafından güldü. "Eski parşömenleri çok fazla okuyor. Ayrıca, bu yukarı ilk çıkışı."

Ven genç adamın yanına rahatça çömeldi. "*Ahbap*, kelime dağarcığını ve kavramlarını yirmi birinci yüzyıla taşıyan iyi olur."

"*Ahbap*," diye tekrarladı Denal. "Nasıl ifade edersen et, gerçek değişmez. Vampir saldırdığında Conlan'ın en yakınında duran bendim. Kılıcın önüne ben geçmeliydim."

Conlan, bir an elini Denal'ın başına koymak için uzandı. "Ama Ven'in anlattığına göre, o anda üç vampirle ve beni öldürmeye kalkışanla savaşıyormuşsun, değil mi? Üstelik başının yan tarafına da bir balta darbesi almışsın?"

Denal bakışlarını indirerek başıyla onayladı. "Baltanın sadece düz yanı geldi, Lordum."

Bastien hırıltılı bir sesle araya girdi. "Evet, en azından *başıydı*. Orada hasar görecektir önemli bir şey yok."

Conlan, Bastien'in tanıdık alaycılığı karşısında gülmemek için kendini zor tuttu ama Denal'ın, Prensi'nin kendisine gülmediğini anlayamayacak durumdaydı. En genç savaşçısına ciddi bir yüzle baktı. "Poseidon'a şükür ki baltanın düz yanıymış, yoksa başın ikiye ayrılırdı. Ve şu 'Prensim' ve 'Lordum' muhabbeti de yeter artık. Bana Conlan de."

Döndüğü anda Justice'in alaycı bir tavırla gülerek gözlerini devirdiğini gördü. "Bana söylemek istediğin bir şey mi var, Justice?"

Savaşçı kendini iterek duvardan uzaklaştı ve saldırmaya hazırlanan bir leopar gibi süzüldü. Bu adamın Conlan'a hep bir orman hayvanını hatırlatması ilginçti. O mavi saçlarına rağmen.

"Conlan, *Prensim*, sana nasıl seslenirsek seslenelim, gerçek değişmiyor; başına gelenleri bize hâlâ anlatmadın. Anubisa'nın sana ne yaptığını."

Justice bakışlarını bir an için indirdi ve sonra tekrar Conlan'ın göğsüne baktı; yüz ifadesi ağır bir hakareten bir adım ötedeydi. "Ele geçirilip geçirilmediğini bilmiyoruz... değil mi?"

Ven ve Christophe aynı anda Justice'e yöneldiler. "Bunun için senin kışını tekmeleyeceğim, mavi çocuk," diye hırladı Ven.

Christophe bir şey söylemedi; sadece kaşlarını çatarak bir elini kaldırdı. Avucunda parıltılı bir enerji topu belirdi.

Conlan çatışmayı durdurmak için elini kaldırdı. "Yeter!" diye emretti. "Onu rahat bırakın. Haksız değil."

Alaric'in sesi kapıdan gürledi. "Seni iyileştiren ben olmasaydım haklı *olabilirdi*. Hem daha önce hem de şimdi."

Alaric odaya girerek tam ortada durdu. "Aranızda Poseidon'un güçlerinden şüphesi olan var mı?"

Justice bile kâfirliğe cesaret edemezdi. Yedi baş aynı anda iki yana sallandı.

Kimsenin şüphesi yok.

Alaric korkunç bir şekilde gülümsedi; en açgözlü Atlantis lordunun bile Poseidon Tapınağı'na vergisini tam olarak ödemesini sağlayan o gülümseme. "Olmamalı da. İyileşme süreci sadece fiziksel değildir. İyileştirilen kişinin en derin niyetlerini ve en karanlık anılarını görebilirim."

Bakışlarını Conlan'a çevirdi. "Prensimiz ele geçirilememiş. Ama aranızdan herhangi biri bundan kurtulamazdı. O kendisinin bile bilmediği kadar güçlü."

Conlan bakışlarını kaçırды. Alaric'in işkence ve ateş anılarını paylaştığını öğrenmek hiç de rahatlatıcı filan değildi.

"Hasarlı mal."

"Onarılamayacak ölçüde çarpılmış."

Anubisa Yalanlar Kraliçesi'ydi ama yine de kendisine defalarca söylediği şeylerde gerçeklik payı olabilirdi.

Alaric devam etti. “Anubisa’nın dokunuşu karşısında çoğunuz çözüldünüz. Conlan bize bir bütün olarak döndü. Öncekinden daha da güçlü. Benim yanımda onun hükümdarlığını bir daha sorgulamayın, Lord Justice.”

Justice başını eğdi. Ya kabul etmişti ya da çatışma için doğru zamanı beklemeye karar vermişti.

Conlan ikincisi için başka zaman endişelenmeyi seçti.

Alaric neredeyse doğal bir tavırla bir elini kaldırdı ve Christophe’un elinde hâlâ parlayan enerji topu söndü. Savaşçı acıyla elini ağzına götürdü.

“Benim yanımda bir daha güçlerle oynama, *ufaklık*,” dedi Alaric. “Sen Tapınak’ın tenkitlerini reddettin.”

Çocukluğunu iki asırdan uzun süre öncesinde bırakmış olan Christophe, Alaric’e doğru bir adım attı. Boynunda gerilen kasların her santiminden meydan okuma akıyordu.

“Poseidon’un gücü, sadece tapmağa toplarını kestirenlere ait değildir, Rahip. Suya ve diğer elementlere hükmetme gücü, onları kullanmaya cüret eden herkesin emrindedir.”

Alaric’in gözleri o kadar parladı ki Christophe’un yüzüne yeşil ışıklı bir spot tutulmuş gibi göründü. “Unutma Töreni’yle yüzleşip de sağ kalan biriyle *toplar* konusunu tartışmak isteyeceğini hiç sanmıyorum. Benim Tapınağımda hadım yok, *ufaklık*.”

Christophe geri çekilmedi. “Evet, eh, bir Poseidon Savaşçısı olma töreninin de piknik olduğu söylenemez. Belki senin de *bunu* hatırlaman gerekir, *ihhtiyar!*”

Christophe bu sözlerden sonra geri çekilecek kadar sağduyu göstermesine rağmen, Conlan yine de ikisinin arasına girdi. “Bu kadar yeter. Bana sürekli hatırlattığın gibi, Alaric,

Trident'e odaklanmamız gerek. Burada, hokey masasının önünde eski defterleri yeniden açmaya –veya yenilerine başlamaya– hiç gerek yok.”

Christophe'a döndü. “Ve *bütün* elementler değil, Christophe. Ateşin Poseidon Savaşçıları'na yasak olduğunu biliyorsun; aslında bütün Atlantislilere.”

Bastien abartılı bir hareketle topu kaleye soktu. “Evet, kimse ateşle oynayacak kadar aptal olamaz, pr... şey, *Conlan*. Biz altınız. Sen ve Alaric biraz dinlenin de, bu sabaha biraz erken başlayalım. Biraz Miken kıcı tekmelemek istiyorum.”

Alaric başıyla onayladı. “İki kez şifa verdikten sonra dinlenmeye ihtiyacım olduğunu itiraf etmeliyim. O zehri yok etmek pek kolay olmadı.”

Conlan, Alaric'in yüzünün kül rengi olduğunu ilk kez fark ederek kısık sesle bir küfür savurdu. Bir hükümdar, tebaasındakilerin sağlık durumlarının ve ihtiyaçlarının farkında olmalıydı. En güçlü olanların bile.

Evet, şey, hükümdar olarak sürekli çuvallıyorum. Bunu inkâr edemem.

“Herkes,” diye emretti. “Ben Riley'in yanına gidiyorum. Ven, sen nöbetleri düzenle. Sonra...”

Ven gözlerini devirdi. “Yapmam gerekenleri biliyorum, Conlan. Bu işteki ilk günüm değil.”

Conlan başını yana yatırarak talebini vurgulamak için resmi konuşma tarzına geçti. “İşi Kralın İntikamı'na bırakıyorum. Hepiniz; ilk eğitimlerinizi hatırlayın ve duygularınızı kalkanlayın.”

Bunu açıkça söylemekten başka yol yoktu. “Riley *ak-nasha*.”

Savaşçıların donakaldığını, Alaric’in gözlerinin kısıldığını gördü ve bekledi.

Brennan, Conlan odaya girdiğinden beri, ilk kez konuştu. “Bu, savaştan sonraki tepkisini açıklıyor. Korunmaya ihtiyacı varsa, belki de duyularını ezecek duygularım olmadığı için bu göreve en uygun kişi benimdir,” dedi sakince. “En azından lanetim bir kez olsun yarar getirir.”

Conlan gözlerini kısarak savaşçının yüzünde kırgınlık belirtileri aradı ama Brennan’ın dünyaya karşı daima gösterdiği sabırlı sükûnetten başka bir şey yoktu. İçi, Brennan’ın – herhangi bir erkeğin– Riley’le baş başa kalma düşüncesi yüzünden öfkeyle doldu.

Pekâlâ. Kendimi toparlasam iyi olur.

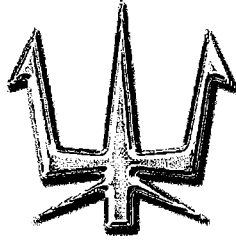
“Teşekkürler, Brennan. Planlarımızı sabah konuşacağız ama teklifin için teşekkürler,” dedi, başını duygusuz savaşa doğru eğerek.

Sonra Ven’e döndü. “Biraz dinlenip iyileşmeyi tamamlayamam gerek. Yeni bir kriz olmadığı sürece şafağa kadar beni rahatsız etmeyin.”

Justice’e son kez kısık gözlerle bakış attıktan sonra Conlan odadan çıktı. Ayılmaya başladığını hissettiği Riley’in yattığı odaya yöneldi.

Koridordan yürürken Bastien’in sesini duydu. “Ven, şu Riley’le ilgili mesele nedir? Binlerce yıldan sonra duygusal empatik biriyle mi karşılaştık? Neler oluyor böyle?”

Conlan neredeyse manyetik bir şekilde odaya doğru çekilirken başını iki yana salladı. *Keşke bilseydim.*

12. BÖLÜM

Alaric, Conlan'ın ayak seslerinin Riley'in odasına ulaşmasını bekledikten sonra Yedilere döndü. “Şu insan –potansiyel *aknasha*– ve onunla ne yapacağımız konusunda konuşmamız lazım.”

Ven sırtını ağzına kadar dolu bir kitaplığa dayadı. “Bu konuşmayı ağabeyimin arkasından yapmayı mı planlıyorsun?”

Sesi sakindi ama bakışları öyle değildi. “Tehlikeli bir şekilde ihanete yaklaşıyorsun, adamım.”

“Şu anda mantığın sesini dinleyecek durumda olmaya-bilir,” diye karşılık verdi Alaric. “Kadınla ilgili kesinlikle mantıklı davranmıyor. O vampirlerin varlığını hiç sorgulamadığını fark edebilirsiniz oldu mu?”

Justice pencereden dönerek Alaric'e alaycı bir bakış attı. “Ancak her nedense, mantıklı olamayabileceğini *ben* söyledim de gırtlığıma sarıldın.”

Alaric baştan savan bir tavırla başını iki yana salladı. “Bu, Anubisa'nın onu ele geçirmiş olup olmamasıyla ilgili

değil. Size öyle bir şeyin olmadığını söyledim ve bu açıklamamdan da geri çekilmiyorum. Fakat bu dişi insanla ilgili davranışları tamamen mantık dışı.”

Alexios gırtlğından hırlar gibi bir ses çıkardı. “Herkes bir yana, kâbuslarından kurtulmak için bir fırsatı ona *sen* mi çok görüyorsun? Hiç şüphesiz gece gündüz onu rahatsız eden acılardan?”

Alaric, Alexios’un Conlan’ın acılarından mı, yoksa kendininkilerden mi bahsettiğini merak etti. Acaba Alexios’un kendisi biliyor muydu?

Ama soruyu duymazdan geldi.

“Ona hiçbir şeyi çok görmüyorum; özellikle de yükselişinin aracını. Ne var ki Conlan, Reisen’in Trident’i elinde tuttuğu her saat, Conlan tahtı kaybetmeye bir saat daha yaklaşıyor.”

Oyun aletini masanın üzerine vuran Bastien, yumrukla-rını sıkarak kaslarını dev gibi şişirdi. “Reisen’in gırtlğına sarılacağım ve böbreklerini sökeceğim. Toplarını kesip onları küpe olarak kullanacağım. Miken Hanedanlığı’ndaki savaşçıların hepsini tek tek hadım edeceğim!”

Ven hançerlerinden birini kınından çekerek keskin tarafını inceledi. “Ah, bu konuda biraz yardımı kabul edeceğinden eminim, dostum. Ve vampirlerden söz etmişken, bu olanlar da neydi böyle? Devriyelerimiz sırasında onlarla sık sık karşılaşırız ama asla geride tanık bırakmamaya dikkat ediyoruz. Neden aniden bir grup kan emicinin saldırısına uğradık ki?”

Birden duraksadı ve yüzündeki bütün kan çekildi. “Anubisa. Sonunda vampirlere bizden bahsetmesini engelleyen lanetten kurtuldu, değil mi?”

Ven hançerini tekrar kınına tıktı. “Lanet olsun! Başımız ciddi belada!”

Brennan her zamanki gibi hiç etkilenmeden ve kıpırda-
madan duruyordu. “Peki, vampirler bizim peşimizde miydi,
yoksa hedefleri dışı insan mıydı? Grubun lideri Terminus’tu.
Barrabas’ın en güvendiği kurmaylarından biridir. Riley, Bar-
rabas’ın ne işine yarar ki? İnsanın empatik güçlerini mi keş-
fetti?”

Ellerini önünde birleştirerek parmaklarını kenetledi. “İki
bin yıldan uzun süredir Barrabas’ın peşindeyiz ve hiçbir şey
kazanamadık. Üstelik insanlar onu yönetici seçtiler. Senatör
Barnes. İroninin muhteşem olduğunu kabul etmelisiniz.”

Justice kanepenin sırtlığını yumrukladı. “Beğenilerin iğ-
renç, Savaşçı. Benim bundan anladığım, adamın son zaman-
larda daha da ortalıkta olduğu. Onu bulup yakalamak ve
çirkin kafasını lanet olasıca vücudundan ayırmak bence çok
daha iyi.”

Brennan başını hafifçe çevirerek bakışlarını Alaric’in
yüzüne dikerken, Justice’e hiç aldırmamıştı. “Dahası, soru
hâlâ önümüzde, Alaric. Trident’i aramak için gereken ener-
jiyi hâlâ toplayamadım mı?”

Alaric gözlerini kapatarak duyularını geceye açtı. Ama
Conlan’ın damarlarındaki zehri temizlemek için gereken
enerji bütün kaynaklarını tüketmişti. Hiçbir şey hissedemedi;
Trident’ten en küçük bir titreşim bile alamıyordu.

Ve bu kayıp, ruhunda kanayan bir yara gibiydi.

*Benim görevim. Deniz Tanrısı’nın Trident’ini korumak
başrahip olarak benim görevim.*

Ve benim başarısızlığım.

Herkesin bakışlarının ağırlığını üzerinde hissederek gözlerini açtı, “Dinlenmeliyim. Trident’in gücünü hissedemiyorum. Reisen ve savaşçıların kendilerini bana karşı kalıkanladığından eminim, ancak dinlendikten sonra Trident’in titreşimlerini hissedebilmem gerekir.”

Alaric biraz daha düşündükten sonra başını iki yana salladı. “Bu saldırıyla ilgili ne düşünmem gerektiği konusunda da hiçbir fikrim yok. Ama şunu bilin: Reisen bir şekilde hortlaklarla müttefik olduysa, Poseidon’un intikamı için korkunç demek bile hafif kalır.”

Denal yanlamasına yattığı kanepede acı acı gülerek bacağını yumrukladı. “Vampirler, Reisen. Benden daha cesur olduğunu kanıtlayan bir insan. Kesinlikle işe yaramazım. Önce Prensimi korumakta başarısız oldum ve sonra da rahibimizin enerjisini değersiz başımı iyileştirmek için ziyan etmesine yol açtım.”

Justice öne eğildi ve Denal’ın iyileşmiş başının yan tarafına vurdu. “Evet. İlk görevinde iyi iş çıkardın, ufaklık.”

Denal kanepeden fırlayıp Justice’in üzerine yürüdü ama ikisi de artık Alaric’in sabrını taşırmıştı. Neredeyse umursamaz bir tavırla elini havaya doğru sallayarak Denal’ı sıçrayışının tam ortasında, havada asılı bıraktı.

Justice bir ıslık çalarak geri çekilip Denal’dan uzaklaştı. “Güzel numara, dostum. Bunu yapmayı bana da öğretir misin?”

Alaric’in görüşü zümrüt yeşili bir renk aldı ve kendini kontrol etmekte zorlanmaya başladığını anladı.

Brennan ileri adım attı. “Deniz Tanrısı’nın gücü senin

gözlerinden parlayarak uyarıyor, Başrahip. Belki ben müdahale edip seni dinleneceğin yere götürebilirim?”

Christophe sırtıttı. “Evet, biraz sakinleş, ahabap. Hepimize ‘Tanrıların gücü’ numaraları çekme.”

Brennan’ın duygusuzluğu, Christophe’un saygısızlığıyla birleşince Alaric’i biraz sakinleştirmişti. Görüş alanındaki yeşil renk kayboldu. Savaşçılara sırayla tek tek baktı ve her biri saygıyla eğildi.

Çarpık bir gülümsemeyle bakan Ven dışında. “Evet evet, büyük patron sensin; korkunç öcü adam. Ama şu dişiyle ilgili ne yapacağımızı hâlâ planlamadık. Ayrıca, Barabas generalini doğradığımızı öğrendiğinde çok öfkelenecek.”

Alaric, Denal’ı bıraktığında genç savaşçı yere yığılıverdi.

“Dişiyi Atlantis’e, Tapınak’a götüreceğiz. Onu inceleyip gerçekten *aknasha* olup olmadığını anlayacağız. Dahası, antik parşömenlerde ruh birleşmesiyle ilgili bilgileri araştıracağız,” diye cevap verdi Alaric, aniden korkuyla ürperecek.

“Neyle ilgili?” diye sordu Bastien, kaşlarını çatarak.

Alaric onları incelerken ne kadarını açıklaması gerektiğini düşünüyordu. Conlan ruh birleşmesini –sonuncusu on bin yıldan uzun bir süre önce kaydedilmişti– bir *insanla* bulduysa, Atlantis geleneği temelinden sarsılacak demektir.

Her şey değişecekti.

Her şey.

Omuzlarını dikleştirerek moralini toparlamaya çalıştı. “Şu anda endişelenecek bir şey yok. Vampirlere gelince, binlerce yıldır yaptığımız gibi onları yenmeye devam edeceğiz.”

Duraksadı, sonra başıyla yavaşça onayladı. “Ve dışı. Conlan’a yönelik herhangi bir tehdit oluşturuyorsa, onu öldüreceğiz.”

Riley, gözleri parlayan sert yüzlü adamların kendisini öldürmeye çalıştığı huzursuz bir rüyadan uyandı. *Bu* kez ne kadar süre dinlenebildiğini görmek için alarm saatine doğru döndü. Ancak alarm saati komodinin üzerinde değildi.

Aslında bu onun komodini de değildi.

Aniden tamamen uyanarak ve kendisini yatağa doğru çeken yorgandan sıyrılmaya çalışarak doğrulup oturdu.

Kendi yorganı değildi. Kendi yatağı değildi.

Hangi cehennemdeyim ben?

Kapı açılmaya başladığında hafif bir çılgılık attı ve yorganla birlikte yataktan kalkarak içeri giren kişiye baktı.

Conlan kapıyı kaplarcasına iriliğiyle görüldüğünde, “Sensin,” dedi şaşkınlıkla. Pantolonu ve gömleğiyle karşısında duruyordu. Riley ondan gözlerini alamıyordu. Adam boynundaki berbat görünüşlü yara izinden göğsüne, mermerden oyulmuş gibi görünen karnına ve aşağılara kadar saf kastan oluşmuş gibiydi.

Riley bakışlarını tekrar Conlan’ın yüzüne kaldırdığında yanakları alev alevdi ve “Seni inceliyor filan değildim,” der gibi bir tavrı takındı. “Bu sessizce yaklaşımlar sona ermeli.”

Conlan’ın dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi ama sonra hemen ciddiliğine geri döndü. “Buraya teşekkürlerimi sunmaya geldim, Leydim.”

Riley ne kadar gülünç görüldüğünün –yorgana sarılmış bir halde yerde oturuyordu– farkında olsa da, Riley saygın davranmaya çalıştı. “Bu Camelot tarzı konuşmalar da ne? Bir an normal konuşuyorsun, sonra Sir Lancelot’u hatırlatan bir şekilde davranıyorsun.”

Saçlarını yüzünden çekmeye çalışırken ne kadar kötü görüldüğünü merak ediyordu. Şimdi kadınsı davranmanın sırası değildi ama Adonis’in –ya da her kimse– karşısında kendini biraz güvensiz hissetmişti.

Conlan hafifçe gülünce, ses Riley’in düşüncelerini bastırdı; adam bir kez daha benliğinin derinliklerine süzölmüştü.

Bu hiç mantıklı değildi, hiçbir mantıklı değildi.

Daha yeni tanıştığı biri nasıl oluyor da onun kenar çizgilerine bir yapboz parçası gibi uyuyordu? Riley ilk görüşte aşka, kadere veya aşkla ilgili benzeri başka şeylere asla inanmazdı.

Sözde aşkın sonuçlarını meslek yaşamında her gün görüyordu. Görüyordu ve parçaları birleştirmeye çalışıyordu. Bu Aşk Tanrısı’nı cin şişesine göndermek için yeterliydi.

Ama bu adamda bir şey vardı...

“Haklısınız,” dedi Conlan, odaya girip kapıyı arkasından kapatırken. “Yıllar içinde öğrendiğimiz modern konuşma tarzını bazen unutuyoruz. Özellikle de protokol gereği resmi tarza yöneldiğimiz kritik anlarda.”

Başını eğdi. “Yine de özürlerimi sunarım. Benden sözlerden fazlasını hak ediyorsunuz.”

Riley bir kapı açılmış ve duyguları süzölüyormuş gibi, adamdan süzülen karmaşık duyguları hissetti. Merhamet. Keder.

Sızı, korkunç bir acı.

Her an diğerlerinin duygularının da zihnine hücum etmesini bekleyerek bir elini başına götürdü ama neyse ki diğer herkesin duyguları bastırılmış, sessizleşmiş gibiydi. Zihni pamuklu yünlerle doluymuş gibi kapanmıştı. Bu bir savunma mekanizması mıydı?

Olanları neden hatırlayamıyordu? Conlan'ı pencereden görmüştü ve sonra... "Neredeyim ben? Neden zihnim bu kadar bulanık? Sen neden... ah, Tanrım, biraz arkanı döner misin?"

Conlan o zarif ve koyu renk kaşlarından birini kaldırdı ama sonra başıyla onaylayarak hemen itaat etti.

"Güvenli bir yerdesiniz, Leydim. Zihniniz hiç şüphesiz daha önce üzerinize yığılan duygulardan kendine geliyor diye cevap verdi Conlan. "Savaşçılarımın duygularını sizden gizlemelerini istedim. Aynı anda bu kadar çok kişinin duygularına maruz kalmanın sizin için acı verici olabileceğini tahmin etmeliydim. Bunun için üzgünüm."

Riley yorganın katlarından kurtularak ayağa kalktı. "Sürekli özür dileyip durmana gerek yok, Conlan. Sadece bana neler olduğunu söyleyebilirsin."

İki metrelik vücuduna arkadan bakmak, onunla göz göze gelmekten daha az utanç verici.

"Pekâlâ, Conlan, artık dönebilirsin. Ve gerçekten bazı cevaplar istiyorum. Öncelikle, sen..."

Aniden duraksadı; zihnindeki gazlı bez kalktı ve hafızası tamamen geri döndü. Çatışma. Kılıç. Conlan'ın düşüşü... Hiç kıpırdamadan yatışı.

Gözleri iri iri açıldı ve yatağın etrafından Conlan'a doğru yürümeye, sonra da koşmaya başladı. "Ah, ulu Tanrım! Sen... sen ölmüştün! Neredeyse! Neden ayaktasın? Bir hastanede olman gerek!"

Riley uzanarak gömleğin uçlarını yakaladı ve iğrenç kılıç yarasının...

Ama göğsünde bir yerlerde olmalıydı...

Nasıl?

Yoktu!...

"Yok," diye fısıldadı Riley. "Ama nasıl olur?"

Başının döndüğünü hissederek elini Conlan'ın kalbinin üzerine koyup bekledi. Sonra hissetti. Kalp atışları, elinin altında Conlan'ın göğüs kasları gerildi ve Riley onun yüzüne bakıp da çene kaslarının kenetlendiğini görünce elini hemen geri çekti.

"Sen vampir olamazsın, çünkü kalbin atıyor," dedi. "Bicimdeğiştiren misin? Neye dönüşüyorsun?"

Riley gerileyerek pencerelere, başka bir kapıya bakarken, neredeyse bir hayvanat bahçesi görevlisi görmeyi bekliyordu.

Herhangi bir yardım.

Conlan yine güldü. "Herhangi bir şeye dönüşecek değilim, cesur insan. Ben bildiğin türden bir şey değilim."

"Bunu tekrarlasana," diye mırıldandı Riley.

Conlan, aniden, şaşırtıcı bir şekilde onun önünde diz çöktü. Bu haldeyken bile başı Riley'in göğsüne gelen adamın cüssesini ve gücünü hatırlatıyordu.

Bir odada yalnız kalmak isteyeceğiniz türden bir yabancı sayılmazdı.

Ancak... Riley onun zihnine girmişti. Ve orada hissettiği duygularda dürüstlükten ve onurdan başka bir şey bulamamıştı. Bunu *nasıl* bildiği konusunda hiçbir fikri yoktu ama biliyordu işte.

Conlan başını kaldırıp dikkatle Riley'in gözlerine baktı. Bu, Riley'in hayatı boyunca gördüğü en güzel erkekti; bir erkeğin olabileceğini hayal ettiğinden daha yakışıklıydı. Belki de rüya görüyordu.

Conlan'ın gözbebeklerinde Riley'in daha önce hayal ettiğini sandığı mavi-yeşil renkte minik bir alev canlandı. "Ben bütün insanoğlunun koruyucusu olmaya yemin ettim ve -çok kısa bir süre dışında- bu görevimi asırlar boyunca yerine getirdim. Ancak bu gece, bir an, siz hiç bilmediğim türde bir cesaret sergilediniz."

Riley konuşmak için ağzını açtı ama Conlan onun ellerini tutarak susturdu. "Benim minnetimi kazandınız ve bundan sonra, dalgalar kıyıları dokunmaz olana kadar korumam altında olacaksınız."

Bunda bir söz, bir vaat vardı; bir yemin.

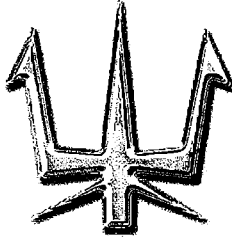
Riley aniden neden bu adamdan sözler veya yeminler duymak istememesi gerektiğini unuttu. Ancak... ancak... söylediği bir şey...

"*İnsanoğlu* mu? Eh, vampirleri küle çeviren enerji topları fırlatabildiğinize göre insan olmadığınız belliydi zaten. Ama... nesiniz siz? Hangi cehennemden geliyorsunuz?" dedi Riley, Conlan'ın sözlerinin onu soktuğu transtan sıyrılıp geri çekilirken.

Conlan gülümseyerek zarif bir hareketle ayağa kalktı. “Herhangi bir cehennemden gelmiyoruz,” dedi. “Benim adım Conlan. Atlantisliyim.”

Riley bir kahkaha patlattı. “Ah. Tabii. Elbette öylesin. Ben de Harikalar Diyarı’ndan Alice. Tanıştığımıza sevindim.”

Riley başını iki yana salladı. O bile bunun yanında hiç kalırdı. İşler giderek daha da ilginçleŖiyordu.

13. BÖLÜM

Conlan ellerini arkasında birleştirdi. Riley'in bu odada onunla yalnız durabilmek için öz denetimini ne kadar zorladığını anlamasına izin veremezdi.

Yalnız.

Yerin büyük bölümünü kaplayan dev gibi bir yatakla. Genç kadını o yorgana tekrar sarma düşüncesiyle bütün vücudu geriliyordu.

Onu kollarına alma düşüncesiyle.

Onun nesi vardı böyle? Eğitimden yeni çıkmış, abazan bir yeni askerden daha kötü durumdaydı. Daha önce hiçbir kadına böyle tepki vermemişti.

Herhangi bir kadına. Özellikle de bir insana. Zevkle geçen bir gecenin sabahında kollarında görüneceği gibi uyukulu ve bitkin görünen birine bile.

Odaklan.

Düşünceleri kendisi için seçilen Atlantisli bakireye yöneldi.

Hiç karşılaşmadığı kadın; onunla hiç karşılaşmamış olan kadın.

Arkaik Atlantis politikaları; ölü ve soğuk.

Önünde sıcak ve canlı bir şekilde duran kadının aksine.

“Hatta ateşli,” diye mırıldandı Conlan.

Riley ancak ayakları yatağa dayandığı zaman geri çekilmeyi bıraktı. Conlan’ın bakışları genç kadının bacaklarına indi. Millerce uzunlukta bacaklar. Rengi atmış kota sarılmış sonsuz bacaklar.

O bacakları kendi beline dolamak istiyordu.

Göğüsleri üzerine büyük gelen gömlekle, daha da iştah açıyor, hareket ettiğinde kumaşa bastırıyordu. Kumsalda onları göğsüne dayanmış halde hissetmişti. Belinin kıvrımı mükemmeldi. Tam Conlan’ın ellerine göreydi.

Şehvet uyandırıcı bir kadındı. Bu son on yılda moda olan sopa gibi kadınlara benzemiyordu. Onu altına alabilir, incitmekten korkmadan zorlayabilir, ellerini...

“Atlantis. Doğru,” diye tekrarladı Riley, Conlan’ı fan-tezilerinden uzaklaştırarak ve belki de pantolonunu indirmesini tam orada engelleyerek.

Conlan kendi dilinde kısık sesle bir küfür savurdu.

“Ve şunu hemen kesebilirsin,” diye devam etti Riley, yine kızarmış yanaklarıyla. Tıpkı Conlan’ın göğsüne bakarken kızardıkları gibi. Bu düşünce Conlan’ın bütün benliğini ateşe verdi ve Riley’e doğru bir adım attı.

“Neyi keseyim?” Bir adım daha attı.

Riley’in sesi kısık ve zayıftı. “Bacaklarıma bakmayı kes. Bana mönüde görmüşsün gibi bakmayı kes. Yaklaşmayı kes. Bu kadar... bu kadar... aşırı... davranmayı kes.”

“Aşırı mı?” Bir adım daha.

Riley onu uzaklaştırmak istermiş gibi ellerini kaldırdı ama aralarında sadece beş adım kadar kalmıştı.

“Ve söylediğim her şeyi tekrarlamayı da kes,” dedi Riley, ayağını yere vurarak.

Bu, Conlan’ı gülümsetti. Ne öfke! Bu kadını aklından çıkaramamasına şaşmamak gerekirdi.

Başı dertteydi.

Umursamıyordu.

“Söylediklerini tekrarlamayı keseceğime söz verirsem, bir adım daha atabilir miyim?” diye sordu Conlan, Riley’i baştan aşağı süzerken. Riley’in saçları komodinin üzerindeki lambaların altın sarısı parlaklığında kehribara vuran alev ışığı gibiydi. Poseidon Tapınağı’nın altın renkli kubbesine vuran güneş ışığı gibi. Alaca karanlıkta okyanus yüzeyi kadar mavi gözler.

Lanet olsun, aniden şair oluvermişti. Aklını kaybediyor olduğu kesindi.

Belki de bir adım daha yaklaşmak o kadar da iyi bir fikir değildi. Conlan durdu.

Riley başını iki yana salladı ama sonra başıyla onayladı. “Ben sanmıyorum... evet, hayır, *öfff*! Senin yanımdayken düşünmekte neden bu kadar zorlanıyorum?”

Mantığı aniden geri dönen Conlan kollarını göğsünde kavuşturdu. “Bu iyi bir soru,” dedi gözlerini kısarak. “*Senin* neden *benim* üzerimde böyle bir etkin var? *Nesin* sen? Atlantislilerin zihin yollarına nasıl ulaşabiliyorsun ve –daha da önemlisi– duygularımızı nasıl hissedebiliyorsun? Ben seninkileri nasıl hissedebiliyorum? Savunmamı sınamak için gönderilmiş bir silah mısın?”

“Ah, silah, evet, doğru, seni aptal. Ben silah filan değilim. Bir sosyal görevliyim.” Riley yanlamasına yürüyerek

yatağın etrafından dolaşmaya başladı. “Ve gördüğüm kadarıyla şu Atlantis konusuna da geri döndük. Şu kayıp kıtadansın. Plato’nun hayal gücüne göre güya on bir bin yıldan uzun zaman önce sulara gömülmüş olan kayıp kıta. *O Atlantis mi?*”

Conlan kollarını çözerek Riley’e doğru bir adım daha attı. Kendine engel olamamıştı.

Kendine engel olmak *istemiyordu*.

“Plato, *Critias* ve *Timaeus*’taki anlatılarında disiplinliydi. Şair Solon, Mısırlı rahiplerden öğrendiği sırları onunla paylaşmıştı ama yeni gelen kuşaklar Atlantis’in sırrını korumayı başardı.”

Bir adım daha. Kadının baştan çıkarıcı kokusu burnuna geliyordu. Taze. Biraz çiçeksi ve yeşilimsi. Okyanus yosunları gibi.

O andan itibaren kadını sadece kokusuyla bulabileceğini bilerek derin derin içine çekti. Koku çok hoşuna gitmişti.

Ağzında tadını da algılamak istiyordu. Ellerini, tenini hissetmek için can atıyordu.

Kadın ona bakıyordu. Ah, *evet*. Kıtalarla ilgili bir şey. “Pek de *kayıp* bir kıta sayılmaz. Biz nerede olduğumuzu her zaman biliyorduk,” dedi Conlan. “Sadece Yedi Adalar’ı teknolojinizden gizlemek için kalkanlar geliştirdik.”

Gülümsedi. “Denizaltıları icat etmeniz bir süre neredeyse sorun oluşturdu.”

Riley yatağın diğer tarafına ulaştı. “Pekâlâ, bana solungaçlarını göster.”

Hazırlıksız yakalanan Conlan, bir an ona düz düz baktı ve sonra başını arkaya atarak kahkahalara boğuldu.

Riley ona deliymiş gibi baktı.

Pek de haksız sayılmazdı. Muhtemelen delirmişti zaten.

Conlan soluklanarak başını iki yana salladı. “Bunun için teşekkürler, *aknasha*. Bu akşamki olaylardan sonra gülmeye gerçekten ihtiyacım vardı.”

Conlan'ın gülümsemesi silindi. “Aslında son yedi yıldan sonra.”

Bir karar vererek kadından uzaklaştı ve odanın köşesindeki koltuğa çöktü. “Burada senden uzakta oturursam, kendini anlatacaklarımı dinleyecek kadar güvende hisseder misin?”

Riley ona, neredeyse kaçmaya hazır bir şekilde titreyerek uzunca bir an baktı. Sonunda o da bir karar vermiş gibi göründü. Başıyla onayladı ve bağdaş kurarak yatağın üzerine oturdu. “Evet, dinlerim. Çok tuhaf şeyler ama senin yanında kendimi güvende hissediyorum. Ama daha önce kumsalda olanları düşününce, belki de o kadar tuhaf değil.”

Conlan birbirlerine karşı dürüst olmalarını istiyordu. “Zihnime girdin, Riley. İsteyerek ya da istemeyerek, şimdi beni çoğu kimsenin yapabileceğinden çok daha derin bir seviyede tanıyorsun. Belki de şifacımız dışında herkesten daha derin.”

Riley tereddütle ona baktı ve sonra başıyla onayladı.

“Benim de senin zihnine girdiğimi artık anlamış olduğumu sanıyorum,” dedi Conlan, itiraf etmeye neredeyse korkarak. “İyiliğini ve fedakârlığını gördüm. Seni *tanıyorum*.”

Gerçek kişiliğini zihinsel bir hilenin ardına gizlemediyse, diye uyardı zihni. Gerçek bir empatiğin neler yapabileceğini kim bilebilirdi ki?

Riley yataktan fırlayarak ileri geri yürümeye başladı. “Senin bir şeyden haberin yok,” dedi ters bir tavırla. “İyilik mi? Ah, evet, doğru. Ben, sadece işini elinden gelen en iyi şekilde yapmaya çalışan biriyim. Genellikle de feci şekilde çuvallıyorum.”

Conlan’ın tam önünde durdu; öyle ki Conlan uzanıp ona dokunabilirdi. Bunu yapmamak için oturduğu koltuğun kolçaklarını sıkı sıkı kavradı.

Ona dokunmamak için. *Lanet olsun*, ona dokunmayı çok istiyordu.

“Anlat bana,” dedi Conlan, bunun yerine.

“Doğru. Sen mitolojik *Atlantis*’ten geliyorsun ve bir sosyal görevlinin günlük yaşamını dinlemek istiyorsun, öyle mi?”

“Anlat bana,” diye tekrarladı Conlan, dürüstlüğüne hissetmesi için zihnini ona açarak. Onunla ilgili her şeyi öğrenmeye can attığını hissetmesini istiyordu.

Riley’in yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. “Gerçekten bilmek istiyorsun, değil mi?”

“Evet.”

Riley bir an duraksadı, sonra Conlan’ın yakınında bir yerde halının üzerine çöktü ve –neredeyse transa girmiş gibi– o günkü olayları anlattı. Silahlı kızı anlatırken, Conlan öfkelerini ona göstermemek için bütün gücünü kullanmak zorunda kaldı. Öldürmek istiyordu. Parçalamak, kırıp dökmek, yumruğunu duvara sokmak istiyordu.

Bunların hiçbirini yapmadı. Bunun yerine, yüzünde bir sükûnet maskesiyle oturdu ve eğitiminden yararlanarak tarafsızlığını korudu. Bu kadından nasıl bu kadar etkilenebilirdi?

Riley kurtarmak için canını dişine taktığı çocukları anlatırken, Conlan ona bakıyordu. Bebek sahibi olan bebekler. Yoksullukla ve kaybolmuşlarla uğraşmaya zamanı olmayan bir topluma karşı umutsuz bir mücadele.

Riley anlatırken ve Conlan onun sözlerinin altındaki duyguları hissederken, zihnindeki soru değişti.

Bu kadından nasıl bu kadar *etkilenmeyecekti* ki?

Sonunda Riley hikâyesini bitirdi. “Sonra sen ortaya çıktın ve sanırım gerisini biliyorsun. Belki de artık sen kim ve ne olduğunu, evime neden geldiğini artık anlatabilirsin.”

Gözlerini kırıştıtarak etrafına bakındı ve aniden yine temkinli davranarak ayağa kalktı. “Bu arada, bana hangi cehennemde olduğumu da söyle.”

Conlan onu ürkütmemek için yavaşça ayağa kalktı. “Beni mahcup ediyorsun, Riley. Dürüstlüğüne karşılık vermemeliyim. Ben, insanoğlunu korumak için yemin etmiş olan Poseidon Savaşçıları’nın lideriyim.”

Gömleğinin ucunu tuttu ve taşıdığı Poseidon işaretini göstermek için kenara çekti. Göğsünün sağ üst tarafında, Deniz Tanrısı’nın kendisinin, Conlan’ın etini yakarak işlediği Poseidon Savaşçıları’nın amblemi vardı.

Dünyanın bütün halklarını temsil eden çember, antiklerden kendilerine aktarılan bilgilerin piramidiyle bölünüyordu. İkisinin de ortasından Poseidon’un Trident’i geçiyordu.

“Taşıdığım bu damga, yeminimin kanıtıdır. Ancak, bana anlattıklarına bakılırsa, bu gece damgayı taşımayı benden daha çok hak ettiğini düşünüyorum.”

Riley damgaya dokunmak ister gibi elini kaldırdı. Sonra geri çekerek sırttı. “Yine o resmi konuşma tarzına döndün,” dedi. “Nedense bu bana annemin başım belaya girdiğinde bana bağırdığı zamanları hatırlatıyor. *Riley Elisabeth Dawson* dediği anda başım büyük dertte demekti.”

“Riley Elisabeth,” diye tekrarladı Conlan, kelimelerin tadını çıkarır gibi. “Sana uyuyor. Hem güçlü hem de kadınsı. İkisi de.”

Bu arada farkında olmadan Riley’e yaklaşımıştı. Vücudundan yayılan sıcaklık ve o vücudun kıvrımları Conlan’ı çekiyordu. Riley ona bakarken gözlerinde artık tedirginlik değil, farkındalık vardı.

Conlan onu hâlâ zihninde *hissedebiliyordu*. Düşüncele-rini, duygularını.

Conlan da kendisini *onun* içinde hissetmek istiyordu.

Conlan ellerini Riley’in kollarına kaldırarak onu kendine çekti. Yavaşça. Nazikçe. Ona reddetme şansı tanıyarak.

Ve bunu yapmaması için dua ederek.

Conlan da yavaşça yaklaştı. Kokusunu derin derin içine çekti. Yüzünü omuzlarından aşağı dökülen o ipek gibi saçlara gömmek istiyordu.

Vücudunu o sıcaklığa gömmek istiyordu.

Poseidon adına, ona tekrar dokunmalıydı. Onu tekrar öpmeliydi. “Riley,” diye inledi. “Lütfen.”

Riley onun ne demek istediğini biliyordu. Conlan genç kadının gözlerindeki farkındalığın beklentiye dönüştüğünü gördü.

Riley yüzünü kaldırıp dudaklarını nazikçe Conlan’ınki-lere değdirdiğinde Conlan kendini kaybetti.

Riley’in zihninde –ve kendininkinde– patlayan renk-

lerde kendini kaybetti. Yumuşak vücudunun kendi sert vücuduna değişinde de. Öpüşmeleri şiddetlendi.

Conlan daha da zorladı. Dilini kadının sıcak, tatlı ağzına soktu ve Riley kollarını onun boynuna dolayıp kendine daha da çektiğinde Conlan'm dizlerinin bağı çözüldü.

Sıcaklık, renkler ve bir ihtiyaç kasırgası. Kendini bir kasırgaya kaptırmış halde, kadına daha da sıkı sarıldı ve ayaklarını yerden kesti. Göğüsleri Conlan'm sert göğsüne yapışmıştı. Conlan, öpüşmeleri arasında gırtlaktan gelen bir sesle homurdandı ve sesi Riley'in gırtlğından yankılanıyormuş gibi hissetti.

Riley bacaklarını kaldırıp Conlan'm beline doladı ve bacaklarının arasındaki sıcaklık aniden Conlan'ın erkekliğine dayandı. Onun daha da sertleştiğini –inanamayarak– hissettiğinde, kıyafetlerini parçalayarak çıkaracağından emindi. Acaba Riley'in içine girdiğinde zihnindeki renkler havaifişeklere dönüşecek miydi?

Conlan'ın duyularını yutan tutku hızla yoğunlaşıp aniden patladı.

Hayır, *lanet olsun*. Ses aniden açılan kapıdan gelmişti.

Conlan, tehditle yüzleşmek için Riley'i bırakıp arkasına alarak ve hırlayarak döndü.

Benim. Koruyacağım. Benim o!

Ven kapıda duruyordu ve o gece ikinci kez ağzı açık kalmıştı. “Eee, evet. Şey. Böldüğüm için özür dilerim ama Alaric dinlenmen gerektiğini düşündü ve sen, şey, o kadar güçlü bir seks titreşimi yayıyorsun ki evdeki bütün erkekleri kudu... şey, *huzursuz ettin*.”

Riley, Conlan'ın arkasından boğuk bir ses çıkardı. Conlan ondan yayılan utanç dalgalarını hissetti. Mantiğını toparlamaya çalışarak derin bir nefes aldı.

Ven. Kardeşim. Tehdit değilmiş.

“Ben... evet. Dinlenmek.” Conlan derin bir nefes daha aldı. Alaric. Trident. “Trident'in yerini bulabildi mi?”

Ven yüzünde keyifli bir ifadeyle başını iki yana salladı. “Hayır, önce enerjisini toplaması gerekiyor. Ama, eee, dinlenmesini nasıl böldüğünü açıklamak için birkaç sevimsiz kelime kullandı.”

Conlan kardeşinin Alaric'in sözlerini nasıl yumuşattığını tahmin edebiliyordu. Riley bu cinsel ateşi evdeki bütün savaşçılara yayıyorsa –ve aseksüellik yemini etmiş olan rahibe– ah, lanet olsun.

Lanet olsun.

“Anlaşıldı,” dedi derin derin nefes almaya devam ederek. “Riley'in de dinlenmesi gerekiyor.” Kardeşinin imayı anlayıp gitmesini bekledi ama Ven pek ince düşünceli değildi.

“Beni tanıştırmayacak mısın, ağabey?” Ven hiç kıpırdamadan ve pişmiş kelle gibi sırtarak öylece duruyordu.

Conlan azarlamak için ağzını açtı ama Riley arkasından çıkararak onu şaşırttı. “Bak, Tarzan, utanmış olabilirim ama beni kendi kardeşinden korumana gerek yok, değil mi?”

Riley, “Tarzan” ismini duyunca bir kahkaha patlatan Ven'e doğru yürüdü. Kayıtsız gibi görünmeye çalışarak dik duruyordu. “Ben Riley.”

Elini Ven'e doğru uzattığında, Conlan kendini tutamıyarak gırtlaktan bir sesle hırladı ve istemdişi bir adım attı.

Aniden başını kaldırdı ve kendi tepkisinden dolayı şaşkın bir ifadeyle Ven'e baktı. Ven'in yüzündeki ifadeyi görünce, Conlan onun da şaşırmış olduğunu anladı.

Conlan kendini kontrol etmeye çalışarak parmaklarını bacaklarına gömdü. Ona neler oluyordu böyle?

Ven temkinli bir tavırla bakışlarını Conlan'dan Riley'e çevirerek uzattığı eli sıkı. "Bana Ven diyebilirsiniz."

Sonra Conlan'ı çok şaşırtan bir şey yaptı. Hançerlerini zarif bir hareketle çıkarıp göğsünde çaprazlayarak belinden eğildi. "Ağabeyim ve Prensimi savunduğunuz için hizmetim ve onurum sizindir, Leydi Güneş Işığı."

Riley aniden başını Conlan'a çevirerek dehşetli gözlerle baktı. "Prens mi? *Prens* mi dedi?"

Ven doğruldu. "Oh! Ona söylediğini sanıyordum, Conlan. Sonuçta onu incelemek için götüreceğiz ya?"

Riley'in duyguları keskinleşti ve Conlan'ın zihninde aniden kapandı.

Riley yumruklarını beline dayadı. "Prens mi?" diye tekrarladı, tehlike yansıtan kısık bir sesle. "*Kimi* Atlantis'e götürüyorsunuz? Ve tam olarak *neyi* incelemeyi düşünüyorsunuz?"

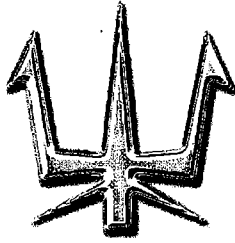
Ven'in dudakları gülmemeye çalıştığı belli bir şekilde titredi. Conlan içinden bunu ona ciddi şekilde ödeteceğine yemin etti. Kralın İntikamı ağabey dayağından şimdi bile kurtulamazdı.

"Oh!" diye tekrarladı Ven. "Neyse, sonra görüşürüz ahabap. Sanırım siz ikinizin konuşacak şeyleriniz var."

Ven odadan çıkıp kapıyı arkasından kaparken, Conlan samimi bir pişmanlıkla iç çekti. “Öpüşmemize geri dönme şansımız var mı?” diye sordu, en masum ifadesini takınarak.

Riley gözlerini kıstı. “Başla. Konuşmaya.”

Conlan yine iç çekti. “Evet. Sanmıyordum zaten.”

14. BÖLÜM

Riley, Conlan'la –yoksa *Prens* Conlan mı demeliydi?– arasına biraz mesafe koymaya ihtiyaç duyarak yine yatağın arkasına geçti.

Prens Conlan. Kutsal Atlantis Kraliyet Hanedanlığı. Bu kez nasıl bir şeyin içine dalmıştı böyle? Ve neden bu adam böylesine güzel kokuyordu? Baharat, okyanus ve saf, dürüst bir adam gibi.

O muhteşem kokusu, inanılmaz vücudu ve seksi sesiyle, Riley onun insan olamayacak kadar iyi olduğunu tahmin etmeliydi. Tanrım, en son çıktığı adam, kastan çok daha fazla beyni olan bir avukattı.

Conlan'ın aptal olduğunu sanmıyordu. Sonuçta onun zihnine girmişti ve keskin bir zekâ algılamıştı. Zaten söylediklerinin çoğu da mantığa ve analitik bir zihin yapısına işaret ediyordu. Ama ona dokunduğunda mantık havaya karışıyordu. İkisi için de.

“Mitolojiden ve efsanelerden sokaklara fırlayan –Tanrım, *Kongre*'ye bile girdiler– biçimdeğiştirenler ve vampirler arasında geçen on yıldan sonra, Atlantis fikrine inanmak o kadar da zor olmayabilir,” diye itiraf etti. “Ayrıca, suyla

neler yaptığını da gördüm. Bir Atlantislinin suya hükmedebilmesi mantıklı olmalı, değil mi?”

Conlan tehlikeli bir tavırla gülümsedi ve Riley dikkatinin dağılmasına izin vermeden devam etti. “Eh, peki balıklarla konuşabiliyor musunuz? Şu solungaç meselesi? Solungaçlarınız var mı? Varsa nerede? Yani, siz... *normal*... organlarınız var mı?”

Conlan gözlerini kırıştırdı ve sonra yine gülmeye başladı. “Asla beklendik bir şey söylemiyorsun, değil mi?” diye sordu.

Sonra gülümseyerek, avuçları yukarı bakacak şekilde ellerini uzattı. İkisinden de parlak mavi-yeşil bir ışık yayıldı ve spiral biçiminde yükselip odayı ışıkla doldurarak kapıdan banyoya taşıtı.

Saniyeler içinde, ışık spiralinin ucu şaşırtıcı bir farkla odaya geri döndü. Işık bir su tünelinin içinde dönüyordu. Likit tüp –on santim kalınlığında olabilirdi– odanın içinde kıvrılıp oradan oraya uzanıyordu. Riley durduğu yerde donakalmış, ağzı açık kalmış bir halde onu izliyordu.

Sonra su Conlan’a döndü, onu sardı ve bir an için vücudunu okşar gibi göründükten sonra teninde gözden kayboldu.

Ama Conlan hiç ıslanmamıştı.

Riley bir aptal gibi görüldüğünü fark ederek ağzını kapadı; özellikle de Conlan’ın gülümsemesi kahkahaya dönüştüğü zaman.

Lanet olsun, bu adam güldüğünde *daha da* seksi oluyordu. Aşırı testosteron yüklemesinden ve –evet, tamam–

odadaki cinsel gerginlik yüzünden kavrulmuş olan sinirleri daha da zorlandı.

Duvara yaslanıp elleriyle kollarını sıvazladı ve diken diken olan tüylerini yatıştırmaya çalıştı. “Hayır, genellikle bekleneni yapmam,” dedi, önceki sohbetlerinin normalliğine dönmeye çalışarak. “Kız kardeşimin erkeklerin yanında sırlarını ağızından kaçırmayayım diye yaptıklarına inanamazsın. Bu arada suyla yaptığın numara güzeldi.”

Conlan koltukta arkasına yaslanırken, Riley’in kendini rahat hissetmesi için aralarındaki mesafeyi açmaya istekli olduğu belliydi. “Teşekkürler. Balondan hayvanlar da yapabiliyorum.”

“Yapabildiğinden eminim.”

Conlan sırttı. “Benim kız kardeşim yok. Sadece ben ve Ven varız. Senin başka kız ya da erkek kardeşlerin var mı?”

“Hayır, sadece ikimiz. Annem ve babam biz çok küçükken öldüler ve biz de ‘dünyaya karşı ikimiz’ zihniyetini geliştirdik. Üvey aileler...” Riley dudağını ısırdı. “İnsanları sevmemeyi öğrendik. Birini seversen gider.”

Riley melankoliyi üzerinden atmaya çalıştı. Conlan’ın böyle şeyleri dinlemek istediğini sanmıyordu. Fakat ilgilenmiş gibiydi. Riley onun ilgilendiğini *hissedi*yordu.

“Quinn... şey, biraz kırılığandır. Benden biraz daha büyük olmasına rağmen hep ben onunla ilgilendim.” Sırtını duvara dayamış halde aile geçmişini paylaşmak doğal gelmiyordu, bu yüzden dikkatle öne doğru bir adım attı ve yatağın kenarına tünedi.

Eğer yaklaşırsa Conlan’dan kaçmaya hazırdı.

Yoksa yaklaşırsa Conlan'ın *üzerine* mi atlardı?

Bu düşünceyi acımasızca bir kenara attı. *Seks düşünmek yok, seks düşünmek yok, seks...*

“Seksi mi düşünüyorsun?” diye sordu Conlan.

“Ne?” dedi Riley, irkilerek ve kendi düşüncelerini Conlan'ın ağzından duyduğu için şaşırarak. Ancak, birbirlerinin duygularını paylaştıkları düşünülürse belki de şaşırmamalıydı. Yine yüzünün kızardığını hissetti. Kızıl saçlı olmanın iyi taraflarından biri, yanan bir ev gibi kızarma eğilimiydi; insanı kesinlikle iyi bir poker oyuncusu yapmazdı.

Conlan ellerini kucagında birleştirerek Riley'in gözlerine baktı. “Bunu konuşmamız gerek. Bu yoğunluk. Aramızdaki çekim. Bu gerçekten...” Duraksayarak boğazını temizledi. “Yoğun.”

Riley hafifçe güldü. “Evet. Yoğun olduğunu düşündüğünün farkındayım. Şey, karşıma çıkan her dev gibi yabancı Prens'in üzerine atladığımı sanma. Oturduğum yerde Krallar ve Kraliçeler yok ama ne demek istediğimi anladın. Yoğun.”

O kibirli erkek gülümsemesi Conlan'ın yüzüne geri döndü ki Riley'in bildiği bütün feminist prensiplere rağmen, o gülümseme her nedense Riley'i dudaklarını onunkilere bastırmaya zorluyordu.

Bütün vücuduna.

Yüzünü yine ateş bastı ve homurdandı. “Conlan, bunun ne olduğunu *bilmiyorum*. Duygularını okumanın bir tür yan etkisi filan olabilir mi? Belki de karşılaştığım her Atlantisliye böyle tepki vereceğim.”

Conlan aniden oturduğu yerde gerilerek öne eğildi ve parmak boğumları bembeyaz kesildi. “Nedeni ne olursa

olsun, Riley,” dedi dişlerini sıkarak, “*başka* bir erkeğe bu şekilde *tepki vermen* düşüncesiyle başa çıkamıyorum; Atlantisli olsun ya da olmasın.”

Riley onun kontrolünü kaybetmemek için çok fazla çabaladığını görebiliyordu; burun delikleri açılıp kapanıyor, ağzının kenarlarındaki beyaz çizgiler derinleşiyordu. Ona bunu *kendisinin* yaptığı düşüncesi –biraz olsun kontrolünü kaybettirmek– Riley’i tuhaf bir şekilde tahrik ediyordu.

Hem de *çok*.

Özellikle de pek kontrolünü kaybeden biri olmadığını hissettiği için. Sonuçta zihninin içini görmüştü. Katı bir kontrol, görev bilinci ve onur. Kayıtsız bir mutluluk veya pek havailik yoktu.

Ve acı. Ah, o acıyı asla unutamazdı.

“Conlan, bu ağaç sallama ve göğüs yumruklama olayını teşvik ettiğimi düşünme ama sanırım... sanırım bu bir sorun değil,” dedi Riley. “Sonuçta kardeşinin az önce yanımızda olduğunu neredeyse unuttum bile. Hatta sana benziyor ve onda da şu süper güçlü Atlantis DNA’sından olmalı, değil mi?”

Conlan hafifçe gülümseyerek başıyla onaylarken hâlâ ellerini çözmemişti.

“Eh, bir şey yoktu. Hiç,” dedi Riley omuz silkerek. “Yani çok yakışıklı filan ama...”

Conlan boğazından yine boğuk bir hırıltı çıkardı ve Riley ellerini kaldırdı. “Yani yakışıklı filan ama onu görünce içimden giysilerini üzerinden yırtıp her tarafını emip yalamak gelmedi demek istiyorum,” diye tamamladı Riley gülümseyerek.

Ama sözünü tamamlar tamamlamaz, bu kelimelerle neyi ima ettiğini anladı.

Ah, lanet olsun.

Bunu Conlan da kaçırmamıştı; yüzündeki ifadeden açıkça belli oluyordu. O ifade, Conlan'ın da onu emip yalamak istediğini gösteriyordu.

Riley'in bütün vücudu alev alev oldu ve ıslaklığının daha fazla yayılmasını engellemek için bacaklarını birbirine sımsıkı yapıştırdı.

Pekâlâ, bu kötü. Dev gibi Prens'in birini –şey, bir şeyi– emip yaladığını düşünmek... cısss.

Conlan bir eliyle siyah saçlarını sıvazladı ve koltuktan fırlayıp ayağa kalktı. Bu kez kendisi ileri geri yürümeye başladı. “Riley, birbirimize neden böyle tepki verdiğimizizi anlayana kadar belki de birbirimizden uzak durmamız en iyisi olabilir.”

“Evet, tamam, bu iyi bir fikir. Aslında... beni evime geri götürsene... ya da bir taksi çağır. Taksi iyi olur. Ben de seni rahatsız etmemiş olurum,” dedi Riley, daha birkaç saniye önce kendisinin düşündüğü şeyi Conlan'ın ağzından duyduğu için açıklanamaz bir şekilde incinerek.

Conlan durdu ve dönüp Riley'e baktı. “Üzgünüm ama hiçbir yere gitmiyorsun.”

Kırgınlık bir anda öfkeye dönüştü. “Ne demek bu? Bak, ahabap, Atlantisli uşaklarına istediğin gibi emretmeye hakkın olabilir ama ben bir Amerikan vatandaşıyım. Benim üzerimde hiçbir hakkın yok.”

Conlan onun kıpırdamasına fırsat vermeden yatağa gelip yanma oturdu. “Bu haklarla ilgili bir şey değil, *aknasha*.

Kendi güvenliğine ilgili bir şey. Evinin önünde bize saldıran vampirler... neden oradaydılar? Bizim peşimizde miydiler? Saldırının doğası düşünülürse, öyle olduğunu tahmin ediyorum.”

Riley'in ellerini tutarak devam etti. “Ama artık senin o evde oturduğunu biliyorlar. Bizimle nasıl bir bağlantının olduğunu merak edecekler. Orada artık güvende olamazsın.”

Riley birleşmiş ellerine baktı; Conlan başparmaklarıyla onun ellerini okşadığının farkında mıydı acaba? Dahası, büyülesine küçük bir hareket nasıl oluyor da kemiklerini eritiyordu?

Aniden, üzerinde Atlantis tarzı bir tür zihin oyunu yapmasından korktu.

Ellerini hemen geri çekti. “Yani bana hayatımı mahvettiğinizi söylüyorsunuz.”

“Hayır,” dedi Conlan kısıp sesle. “Aslında senin benimkini karmaşıktırdığını söylüyorum.”

Riley yatağı üzerinde kayarak Conlan'dan uzaklaştı ve mantıklı olmaya çalıştı. “Pekâlâ. Biraz geri saralım. Bana Atlantis'le ilgili bilmem gereken şeyleri anlat. Bu vampirlerin neden peşinizde olduğunu söyle. Bana *aknasha*'nın ne anlama geldiğini ve eğer bir *aknasha*'ysam bunun sizi neden ölesiye korkuttuğunu söyle. Bir şeyleri öğrenirsem daha rahat hareket ederim, bu yüzden, başla.”

Conlan gülümsedi ve omuzlarındaki gerilim biraz kayboldu. “Bilgi kesinlikle sana verebileceğim bir şey. Bunu hak ediyorsun. Önce vatanımdan başlayalım. *Atlantis*. Sana Atlantis'i anlatmam yıllar sürer. Mitlerin büyük bölümü, efsanelerin bir kısmı ve hatta fantezilerin bile birazı doğru.”

“Ama solungaç yok mu?” Riley onun gülümsemesine biraz yaramazca bir tavırla karşılık vermekten kendini alamadı.

“Solungaç yok. Neredeyse tamamen sizin gibiyiz.”

“Yani... Özel güçleri olan insanlar diyebilir miyiz?”

Conlan başını iki yana salladı. “Hayır, insan değiliz, Belki türlerimizin kuzen olduğunu söyleyebiliriz. İnsanoğluna Biimdeğiştirenlerden daha yakınız. Hortlaklardan da çok daha farklıyız. Binlerce yıldır trnzle uyum içinde yaşadık.”

“Ve sonra sulara gmldnz ve şimdi de bir köpüğün içinde yaşıyorsunuz, değil mi?” Riley saygısızlık ettiğinin farkındaydı ama bir insanın bir gecede kaldıracabileceği şeylerin de sınırı vardı.

O inanılmayacak kadar seksi gülümseme Conlan’ın dudaklarında yine belirir gibi oldu ve Atlantis Prensi arkaya, yatağın başucu tahtasına yaslandı. “Hayır, köpük filan yok. Sen sormadan söyleyeyim, denizkızları da yok. Kardeşim farklı düşünse de, Hollywood filmleri bir tarih kaynağı sayılmaz, Riley.”

“Hey! Küçükken denizkızlarına bayılırdım. Büyüdüğümde yunus beslemek, balık kuyruğumla yüzmek filan istiyordum,” dedi Riley yine saygısızca.

Conlan aniden meraklanarak ne eğildi. “Bugün yaşadığını anlattığın travmatik olaylardan sonra eve gitmek yerine kumsala gitmişsin. Bunu neden yaptın?”

Riley aniden huzursuz olarak yatakta kıpırdandı ve başka yerlere bakmaya çalıştı. “Bilmiyorum,” diye itiraf etti.

“Hep böyleydin. Yalnız kalmak, teselli bulmak ve iyileşmek için hep okyanus kıyısına giderim.”

Sözlerinin etkisi aralarındaki sessizlikte uzunca bir an asılı kaldı ve sonra Conlan yine sırtını yatağın başucuna dayadı. “Bu önemli olabilir, Riley. Nedenini bilmiyorum ama önemli olduğunu hissediyorum. Belki Alaric bilir.”

Bu isim tanıdık gelmişti. Riley hafifçe yüzünü buruşturdu. “Alaric mi? Bana iğnenin ucundaki bir böcekmişim gibi bakan şu korkutucu adam mı? Sanırım onu tehdit ettim.”

Conlan’ın gözleri iri iri açıldı ve sonra sırtıttı. “Vay canına. Bunu görebilmek için Kraliyet hazinesinin yarısını verirdim.”

Riley “Kraliyet hazinesinin yarısı” gibi ifadeleri doğal bir tavırla kullanan bir adamın karşısında çıldırmamaya çalışarak güldü. *Lanet olsun.*

Conlan bir kaşını kaldırırken yine bütün vücudu gerilmiş gibi görünüyordu. “Bana onun da çok yakışıklı olduğunu söylemeyeceksin, değil mi?”

“Daha çok hapishane kaçkınına benziyordu,” dedi Riley açıkça. “Neredeyse destek isteyecektim. Bu yüzden endişelenme; onunla ilgili en küçük bir çekim hissetmedim.”

Conlan neredeyse gözle izlenemeyecek bir hızla öne eğildi ve Riley’in ellerinden birini dudaklarına götürerek öptükten sonra tekrar bıraktı. “Bunun için teşekkür ederim, Riley. Nedenini anlamıyorum –dürüst olmam gerekirse, kesinlikle hoşlanmıyorum da– ama savaşçılarımın herhangi birine çekim duymadığını bilmeye ihtiyaç duyuyorum. Herhangi bir erkeğe.”

Riley gözlerini devirdi. “Bak, Conlan, sana yaklaşım tarzımdan dolayı aksini düşünebileceğini biliyorum, ancak nemfomanyak filan değilim.”

“Ve bu bence kötü, çünkü...” dedi Conlan, uzatarak. Gözlerindeki pırıltı tekrar belirmişti ve gözbebeklerinde yine o ilginç mavi-yeşil ışıltılar vardı.

“Sapıklaşma,” dedi Riley, gülerek. “Pekâlâ, o da başka bir şey. Neden gözlerinin ortasında mavi-yeşil ışıklar titreyiyor? Şu anda da var.”

Conlan aniden hızla doğrulup dimdik oturdu. “Gözlerimde ne var?”

“Affedersin, seni huzursuz etmek istemedim. Sadece gözbebeklerin simsiyah ama bazen içlerinde mavi-yeşil alevler yanıyor. Merak ettim sadece.”

Conlan yataktan fırladı. Dönüp Riley’e baktığında, Riley gözbebeklerinin yine normale döndüğünü gördü. Conlan konuşurken ses tonu buz gibiydi. “Çok geç oldu, Riley. Dinlenmeden önce Alaric’le strateji konuşmam gerekiyor. Sen de biraz dinlenmelisin, çünkü sabah erkenden yola çıkacağız.”

Riley’i arkasında ağzı açık halde bırakarak hızlı adımlarla kapıya yürüdü.

“Ne oldu şimdi? Siz Atlantislilerin kişilik bölünmesi sorunu filan mı var? Ve neden sabah sizinle *bir yere* gideceğimi düşünüyorsun? Bunu bana hâlâ açıklamadın, *Prens* Conlan ya da her kimsen,” dedi Riley öfkelenerek.

Conlan kapıda durarak yine ona baktı. “Ben Conlan’ım; Atlantis’in Baş Prensi,” dedi duygusuz bir sesle. “Kimseye

bir şey açıklamak zorunda değilim. Poseidon Savaşçıları on bir bin yıldan uzun bir süredir insanoğlunun savunucuları oldu ve ben de asırlardır onların lideriyim.”

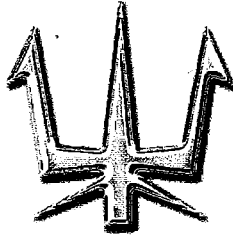
Kapıyı açarak bir adım attı ve tekrar durdu. “*Aknasha* olsun ya da olmasın, bir insan dışıye verdiğim tepki hiçbir şeyi değiştirmez.”

Conlan, Riley bu çıkışa uygun bir karşılık düşünemedi, kapıyı arkasından çarparak gitti.

“Seni... seni... *hıyar!*” diye bağırdı, kapıya koşmak için yataktan fırlayarak. Ama daha kapıya ulaşmadan kilidin tıkırtısını duydu. Yolun geri kalanını ivmesiyle alarak tokmağı yakalayıp çevirdi ama sesi duyduğu anda anladığı şeyi doğrulamış oldu.

O kibirli, küstah, diktatör sersem, *onu odaya kilitlemişti.*

Ah, bunun bedelini çok ağır ödeyecekti!

15. BÖLÜM

Conlan sırtını Riley'in odasının kapısına yasladığında kendine bile itiraf etmek istemediği kadar sarsılmış durumdaydı. *Gözlerinde mavi-yeşil alevler mi vardı?*

Hem de elementleri veya başka bir gücü kullanmazken mi?

Oh, başı ciddi şekilde dertteydi.

Bu senaryoda kesinlikle yanlış bir şeyler vardı. Kişi gücü kullanmadığı sürece gözlerinde Poseidon'un alevi görünmezdi. Elementleri kullanmadıkça.

Bir kadınla oturup sohbet ederken değil.

Hem de bir insan kadınla.

Ancak... Bastırmaya çalıştığı ve tüylerini ürperten bir düşünce, yüzeyin altında daha fazla kalmayı reddederek yuvarı çıktı. Annesinin ona Atlantis lordları ve eşleriyle ilgili anlattığı masallar. Korkunç savaşlar ve müthiş aşklarla dolu masallar.

Bir Atlantisli ile eşi arasında, bir savaşçının ruhunu ve kalbini tıpkı Poseidon damgası gibi mühürleyen efsanevi ruh eşliği armağanı.

Bu imkânsızdı. Ruh eşliği bir efsane, bir masaldı. Hoş bir çocuk masalı. O kadar. Ruh eşliği diye bir şey yoktu.

Empatiklerin de var olmadığı gibi, değil mi?

Ah, lanet olsun! Bunu çözebilmek için Alaric'e ihtiyacı vardı. Yakında. Trident'i geri alır almaz. O vampirlerin neden saldırdığını anladıktan ve Trident'i nasıl bulacaklarına karar verdikten sonra.

Reisen'le ne yapacakları konusunu da kararlaştırdıktan sonra.

Evet. Daha önce Alaric ve Yedilerle konuşmayı unuttuğu bütün konular.

Evet, başı ciddi şekilde *dertteydi*.

Conlan huzursuz uykusundan, ertesi sabah şafak vakti kahve kokusu ve kısık erkek kahkahaları arasında uyandı. Ertesi sabah şafakta Conlan kahve kokusu ve kısık erkek kahkahaları arasında huzursuzca uykusundan uyandı. Önceki gece devrildiği yataktan kalkmadan önce bir-iki dakika hiç kıpırdamadan yatarak hissettiklerini inceledi. Aslında ne *hissetmediğini*. Bir tür yokluk. Bir şeyin eksikliği. *Ne?*

Aniden gerçeği kavrayarak gözlerini açtı. Hissettiği şey –eksik olan şey– öfkeydi.

Gazap.

Çaresizliği yenmek için öfke alevlerine ihtiyacı vardı. Anubisa'nın tutsağıyken uzun yıllar boyunca onu hayatta kalmaya zorlayan şey. Umutsuzluk veya acı öfkeyi bastırarak gibi olduğu her seferinde, ailesi, kardeşi ve Atlantis'le ilgili anılarını düşünerek o alevleri tekrar beslemişti.

Ama şimdi, vampir tehdidine ve hatta Reisen'in ihanetine rağmen, çok uzun zamandır benliğinin temelini güçlendiren o öfke artık yoktu. Düşünceleri tekrar içe dönüp ruhunun yapı taşlarına odaklandı.

Alaric'in *ele geçirilmemiş* dediği ruha.

Çok yaklaştı. Lanet olsun, çok yaklaştı. Birçok kez neden hâlâ hayatta kalmaya çalıştığını merak ettiği zamanlar olmuştu. Neden onunla savaşmaya devam ettiğini.

Neden ölümün kendisini almasına izin vermediğini.

Conlan beton zemini ve zemindeki yirmiye yirmi santimlik metal ızgarayı düşündü.

"Kanın oradan akıp gitmesi daha iyi," demişti Anubisa, odayı saran onlarca mumun ışığında parlayan sivri dişlerini göstererek. "Hepsini içecek filan değilim, Prens parçası. Aşagılarda ona daha fazla ihtiyacı olan bir sürü kan gururum var."

Kan gururu. Daha çok cehennemden gelmiş bir yaratıklar sürüsü. Günün her saatinde, tutulduğu hücrenin altındaki mağaralarda uluyup hırladıklarını duyuyordu.

Gecenin her saatinde.

Ta ki Anubisa'nın onu serbest bıraktığı güne kadar.

"Beni en çok kızdıran da bu, değil mi?" diye hırladı, doğrulup oturarak ve bacaklarını yatağın kenarından sarkıtarak. "Beni *serbest bırakmış* olması. Kendi başıma kaçmamış olmam. Sonunda diğer esirlerinin hiçbirinden daha iyi olmadığımı anlaşıldı, ha?"

Ve işte geri dönmüştü. Ruhunun derinliklerindeki boş ve ıssız yerler yine öfkeyle dolmuştu.

Bu hoşuna gidiyordu. Tanrım, o ve öfke eski dostlardı.
Conlan? Zihninde hafif bir dokunuş. İyi misin?

Riley.

Bir an için, sesindeki liriklik ve duygularındaki mavi ve altın renkleri öfke alevlerini zihninden silecek gibi oldu. Conlan gözlerini kapatarak birkaç kez derin derin nefes alıp verirken, onun temiz, taze kokusunu içine çektiğini hissetti. Çiçekler ve okyanus.

Şimdi daha netti; kesinlikle daha güçlü bir şekilde sesi Conlan'ın zihninde çınlıyordu: *Conlan! Eğer iyiysen hemen buraya gel ve şu kapıyı aç, yoksa kafanı patlatırım!*

Çelişki karşısında kahkahalara boğuldu. Ah, Conlan'ın zarif çiçeği. Asla bekleneni söylemezdi, değil mi?

Hayır. Ayrıca onun filan da değildi. Bunu unutmazsa ikisi için de daha iyi olurdu.

Ciddileşerek cevabını gönderdi: *Yoldayım. Duvarı yememeye çalış, olur mu?*

Bu sözlerin Riley'in hoşuna gittiğini ılık bal ve altın sarısı renklerinde gördü. Sonra zihninde o tuhaf vurma duygusunu algıladı ve Riley'le bağlantısı kesildi.

Ah, evet. Riley öfkeliydi. Bu eğlenceli olmalıydı.
Değildi.

Koridordan kendisine yaklaşan ağır tabanlı çizmelerin sesiyle dikkatini ellerinde tuttuğu nesneden ayırdığında, Reisen'in gözleri hâlâ bulanıktı. Micah kendisini yakından izleyen birkaç savaşçısıyla hızla odaya daldı.

“Lordum,” dedi Micah, nefes nefese bir halde. “Devriye turundayken Virginia Beach’teki bir dövmeci dükkânında üslenmiş bir grup biçimdeğiştiren keşfettik.”

Reisen güldü. “Bu biraz tuhaf görünüyor, değil mi? Hayvana dönüşüp tekrar insan olduklarında sizce dövmeleri de tekrar beliriyor mudur?”

Micah kollarını göğsünde kavuşturarak Reisen’e her zamanki uzlaşmaz tarzıyla baktı. “Lordum?”

Son bir saat boyunca transa girmiş gibi tavuk yumurtası büyüklüğünde bir zümrüde bakan Reisen, dikkatini toplayarak ayağa kalktı. “Ve? Bu konuda ne yaptınız?”

Micah omuz silkti. “Size söylemek için geri döndük. Görevimizin bir grup postluyla savaşıacak zaman tanıyıp tanımadığından emin değildim. Özellikle de Konsey ancak yanlışları kanıtlandığı takdirde Biçimdeğiştirenleri öldürebileceğimiz kararını vermişken.”

Reisen zümrüdü ipek kesesine dikkatle yerleştirdi ve küçük ahşap bir kutunun içine geri koydu. Platocuların Doğu Sahili liderleri bu zümrüdü ona vermek için çok istekli davranmışlardı; özellikle de organizasyonlarının merkezi doktriniyle ilgili gerçeği öğrendikten sonra.

Atlantis gerçekte.

Dahası, Reisen bir Atlantis Prensi’ydi. Ona Tanrı gibi yaklaşmışlardı. Bundan nefret ettiğini söyleyemezdi.

İnsanın altına işeyeceğini sanmıştı. Neyse ki adam zümrüdü alıp Reisen’e hediye edene kadar heyecanını kontrol edebilmişti.

Ve şimdi Reisen onu nasıl kullanacağını anlamalıydı. Ne yazık ki söylemek yapmaktan kolaydı ama bazı şeyler

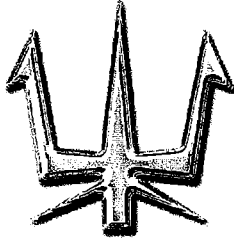
gerçekten basitti. “Hepimiz insanoğlunu korumak için kutsal bir yemin ettik. Dünya kan emicilerin ve Biçimdeğiştirenlerin elinde olduğu sürece Atlantis’i eski yerine yükseltmek bize bir şey kazandırmaz. Konsey, bu konuda –ve daha birçoklarında– yanılıyor.”

Micah gülümseyerek başıyla onayladı. “Bunu söylemenizi umuyordum,” dedi savaş baltasının sapını iki eliyle tutarken. “Bütün bu gerginlik yüzünden, içimden birkaç biçimdeğiştireni tepelemek geliyor.”

Micah’nın etrafını sarmış olan savaşçılar da başlarıyla onayladılar ve hırlayarak fikir birliklerini belli ettiler. Reisen küçük ahşap kutuyu ve Trident’in sarılı olduğu kumaşı deri bir çantaya dikkatle yerleştirdi. Savaşçılardan biri öne çıktı. “Onu sizin için taşıyabilir miyim, Lordum?”

“Teşekkür ederim ama bu kendim taşımaktan onur duyduğum bir yük.” Bunu söyledikten sonra, Reisen onları planlar üzerinde çalışmak için evin salonuna götürdü. Platocularla planladıkları görüşmeden önce hâlâ bir günden uzun bir zamanları vardı.

Birkaç biçimdeğiştiren tepelemek için rahat rahat yerterdi.

16. BÖLÜM

Conlan gelip kapıyı açtıktan on dakika sonra bile Riley hâlâ kısık sesle homurdanıyordu. Conlan'a isyan haklarını okumuştı. Tam ona güvenmeye ve bütün çılgınca Atlantis Kraliyet Hanedanlığı masallarına inanmaya başladığı anda, Conlan onu hapsetmişti.

Ama Conlan vampir tehdidiyle ilgili yalın gerçekleri ve çok değerli bir eşyayı çalan Reisen adında bir hırsızın konusunu anlattıktan, beş-altı dakika kadar da özür diledikten sonra nihayet sakinleşti.

Çılgıncaydı ama Riley ona güvenebileceğini biliyordu. Bir erkeğin duygularını hiç şüphe etmeden hissedebilmek inanılmazdı. Bu durum sadece ve sadece Riley'i *korumak* içindi.

Conlan'ın bir barış işareti olarak getirdiği kahveyi tattıktan sonra, homurdanmayı bırakıp iştah mırıltıları çıkar-maya başladı. Kahve sıcak, tatlı ve nefisti.

Bunlar Conlan'ı da tanımlayabilecek kelimelerdi aslında. Kirpiklerinin arasından Atlantisli adama baktı. Ada-

mın sabah daha da iyi görünmesi ne kadar da büyük bir haksızlıktı! O kadar kas gün ışığında biraz olsun azalmamıştı bile. Daha da kötüsü, şimdi onunla ilgili yeni detayları fark ediyordu. Siyah saçlarındaki hafif mavimsi tön gibi. Salon işi gibi görünmediğine göre, Atlantislilere has bir şey olmalıydı. Elindeki kahve kupasını daha sıkı tutarken, bunu büyük ölçüde o saçlara dokunmamak için yapmıştı.

Dürtüsel bir şeydi. Bir açlık. Madde bağımlılarının uyuşturucuya duydukları ihtiyacı anlattıkları gibi.

Conlan odada ileri geri yürüyor, ona pek aldırıyordu. En azından bakmıyordu. Ama omuzlarındaki gerginliğe bakılırsa, Riley'in kesinlikle farkında olduğu belliydi.

Eh, en azından temizdi. Odasına –hapishane hüccresine– bitişik küçük bir banyo vardı ve içerisi sabunlarla, şampuanlarla, kozmetik ürünleriyle doluydu. Lavabonun altındaki bir çekmecede naylonlarından çıkmamış yepyeni diş fırçaları duruyordu.

Bunu düşünmek onu yine öfkeliyordu. “Demek buraya bir sürü kadın getiriyorsun, ha?”

Conlan aniden durdu ve dönüp Riley'e baktı. “Ne? Neden bahsediyorsun sen? Ben bu eve on yıldan uzun süredir gelmedim. Burası kardeşimin.”

Riley başıyla onayladı. “Anlaşıldı. Ağabeyine bak, kardeşini al, ha? Kadınları kaçırıp onları kötülük yuvarına getiren bir çift iyi yürekli kardeşsiniz.”

“Sen ilaç filan mı kullanıyorsun? Yoksa bütün insan kadınlar senin kadar mantıksız mı?” Conlan gerçekten şaşırmış gibiydi ve bu, Riley'i neredeyse gülümsetecekti.

“Yani insanları korumak için bu kadar zaman harcarken, onlarla konuşmaya zaman ayırmıyorsunuz bile. Bize. Anlamaya başlamış mıyım?” Riley kahvesini bitirdi, kupayı duvarın yanındaki küçük masanın üzerine bıraktı ve başıyla kapıyı işaret etti. “Ayrıca, beni buradan yakında çıkarmayı düşünmüyorsun sanırım. Kaçırılmanın heyecan verici olmadığı söyleyemem ama Dedektif Ramirez’le randevum var.”

Conlan’ın göğsünden başlayıp boğazına yükselen hırıltıyı duyunca yüzünü buruşturdu. “Hiçbir yere gitmiyorsun, Riley,” dedi. “Ve şu Ramirez’den hoşlanıyorsan, onunla buluşmayı da unutabilirsin. Bu fikri duymak bile dengemi kaybettiriyor.”

Conlan’ın yüzündeki ifade hem avcı hem de sahipleni-
ciydi. Aniden bölgesini savunan vahşi bir orman hayvanını hatırlatmıştı.

Riley de bunu kaldıracak kadar kahve içmemişti. “Biraz sonra bölgeni işaretlemek için duvarlara işlemeye filan mı başlayacaksın?” diye sordu, son derece tatlı bir tavırla. “Ben çocukken bunu yapan bir kedimiz vardı da.”

Riley gülümsedi. “Babam onu kısırlaştırdı.”

Conlan bir an odanın karşı tarafında dururken, bir an sonra Riley’in dibine gelerek onu kıcı şifonyiere dayanana kadar gerilemeye zorladı. “Beni kısırlaştırmak isteyen bir dişiyle yüzleştim bile,” diye fısıldadı Riley’in kulağına. “İnan bana. *Onun* elinden kurtulabildiysem, sen toplarına hiçbir şey yapamazsın.”

Riley kızarak dudağını ısırды. Conlan’ın deniz suyuna benzer temiz kokusu, aralarındaki birkaç santimi doldur-

muştı. Tuhaf bir şekilde, Riley burnunu onun boynuna gömmek ve öylece durarak kokusunu içine çekmek istiyordu.

Ama bunun yerine ellerini kaldırıp Conlan'ın göğsüne dayadı. "Ben... yani... ah, hayır, topların güvende. Tanrım. Sadece emniyete gidip ifade vermem gerektiğini söylüyordum. Bu davadan Dedektif Ramirez sorumlu."

Conlan'ın omuzları gevşedi ve yaydığı saldırgan aura biraz geri çekildi. Riley daha önce duygularının etrafına ördüğü zihinsel kalkanları dikkatle kaldırdı. Çocukken Quinn'le saatlerce egzersiz yaparlardı; önce tuğla duvarlar örer gibi yapıyorlardı ama yaşları büyüdükçe ve zihinleri geliştikçe, zihinlerinde titanyum kapılar örmeyi öğrenmişlerdi.

Quinn kapılarının kriptonitten olduğunu iddia etmişti ama Riley sadece gülmüştü. "Süper kahramanlarla karşılaşacak filan değiliz, Quinn," demişti bir gün, on ikinci yaşlarını doldurduklarında.

"Asla bilemezsin," diye cevap vermişti Quinn, her zamanki kasvetli tarzıyla.

"Kriptonit nedir?" diye sordu Conlan, parmaklarını Riley'in saçlarının bir bukleğine dolarken.

"Ne? Sen nasıl... ah, doğru. Kapıyı açtım," dedi Riley, önce irkilip sonra teslim olarak. "Şey, zaten açık olduğuna göre, bütün riski göze alabiliriz."

Bunu söyledikten sonra kendini hazırlayarak ellerini Conlan'ın yüzüne kaldırdı ve hayatında ilk kez duygularını, düşüncelerini ve merakını başka birine göndermeyi denedi.

Bu yüzden neredeyse yere yığılacaktı.

Güç. Cesaret. Onur. Görev.

Geçmişten görüntüler.

Conlan'ın gözlerine sahip, saçları aklaşmış bir adam, Riley'i şaşırtacak kadar güzel bir kadının yanında duruyordu.

Anne. Baba.

Geçiş: Bir çocuk. Ven olmalıydı. Ve başka biri; belki şu korkunç şifacı adam? Ama Alaric'inki gibi yemyeşil gözleri olan çocuk gülümsediği için Riley emin değildi.

Şifacının hiç gülümsediğini sanmıyordu.

Hepsi at sırtındaydı ve gülüyorlardı.

Geçiş: Hepsi dev gibi, kaslı, muhteşem görünümlü, bel-den yukarısı çıplak adamlar, bir tür arenada kılıç ve hançerlerle egzersiz yapıyorlardı.

Geçiş: Ateş. Bıçaklar. Dişler... sivri hayvan dişleri. Acı. Yakıcı, kavurucu, parçalayan bir acı. Riley ölüyordu... hayır, o, o, Conlan. Ona işkence ediyor, onu öldürüyorlardı...

"Hayır!" diye bir çığlık attı Riley, ellerini Conlan'ın yüzünden indirip kendini onun güçlü kollarına bırakırken. "Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır."

Conlan onu kollarından nazikçe tutarken, Riley'in yapabildiği tek şey hıçkırıklarla ağlamaktı.

Conlan kollarında ağlayan kadına baktı ve kalbinin etrafına ördüğü duvarların çatlamaya başladığını hissetti. Tuğlaların ve çimentonun gürültüsünü neredeyse duyabiliyordu ve düşünebildiği tek şey, kesinlikle ondan uzaklaşması gerektiği idi.

Conlan onu bırakmaya başladığında, Riley kollarına sımsıkı yapıştı ve acıdan kısılmış gözlerle ona baktı. “Sana yaptıkları şeyler için onlara *lanet olsun!* Umarım onları bulur ve pis bağırsaklarını dökersin. Çok üzgünüm, Conlan. Ben... mahremiyetine asla tecavüz etmemeliydim.”

Conlan’m boynundaki yara izine dokunmak için ya-vaşça uzandı. “Çok üzgünüm,” diye tekrarladı fısıltıyla. Sonra gözleri kısıldı ve öfkeli bir ifadeyle yine Conlan’m gözlerine baktı. “Umarım seni incitenlerden biriyle karşı-laşma şansım olur. Onu bir daha kimseyi incitemeyecek hale getiririm!”

Conlan böyle sözleri en son ne zaman duyduğunu merak ederek gözlerini kırıştırdı. Riley onu *korumak* istiyordu. *İn-tikamını* almak istiyordu.

İçinde ördüğü duvarların çatırtısı bir çığa dönüştü.

Riley’e sımsıkı sarıldı ve yüzünü onun saçlarına gömdü. “Zarafetin ve ışığın için benden asla özür dileme, *mi amara aknasha.*”

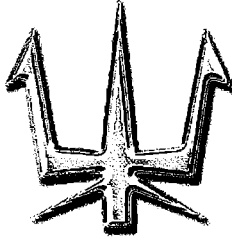
Riley biraz geri çekildi ve yaşlar süzülen bir yüzle ona baktı. “Bu ne anlama geliyor?”

Conlan sözleri Riley’in dilinde söylemekte zorlanırken başını iki yana salladı. Ona *benim sevgili empatiğim* dedi-ğini öğrenirse, Riley onun deli olduğuna *gerçekten* inanırdı.

Delilikten söz etmişken, Ven kapıyı vurmadan önce muhtemelen on saniyeleri vardı. Conlan derin bir nefes alıp onu alnından öptü ve sonra kollarını indirerek geri çekildi. “Riley, durumunun Ven’in izlemeyi çok sevdiği şu korku filmlerindeki gibi hissettirdiğinden eminim, ancak bana gü-venmelisin ki...”

Riley yüzündeki yaşları silerek gülümsedi. “Sana güvenmek mi? Dalga mı geçiyorsun? Gördüklerimden sonra sana canımı bile teslim ederim.”

Conlan aniden rahatlarırken boynundaki ve göğsündeki kaslar da gevşedi. “Güzel,” dedi gülümsemeye çalışarak. “Çünkü bunu yapmak zorunda kalabilirsin.”

17. BÖLÜM

Riley, klasik korku filmlerinin afişleriyle dolu uzun bir koridorda Conlan'ı takip etti. *Katil Domateslerin Saldırısı* filminin afişinin önünde durarak güldü ve sonra *Şekilsiz Kâbus*'un afişine baktı.

“Steve McQueen,” dedi bir parmağıyla çerçeveye dokunurken. “Bu filmi *severdim*.”

Conlan elini ona uzatarak sırttı. “Anlaşılan kardeşimle iyi anlaşılacaksın.”

Köşeden dönüp büyük bir oyun odasına girerlerken, oturarak, ayakta dikilerek, uzanarak her yeri doldurmuş olan dev gibi adamları görünce aniden durdu. Şey, adamları ve bütün yüzeyleri kaplayan kartonları, kutuları ve yiyecek tepsilerini. Oda bir işgal ordusu kahvaltı için durmuş gibi görünüyordu.

Tanrım, hepsi dev gibiydiler. Bütün o yemekleri yemeye ihtiyaç duymalarına şaşmamak gerekirdi. Her birini doyurmak için günde bir milyon kalori gerekiyor olmalıydı. Bir an için gözlerini kapatarak, titanyum kapıların sağlam bir şekilde yerinde olup olmadığını kontrol etti. Önceki geceyi tekrarlamak istemiyordu.

Hepsi aynı anda ayağa kalkarak ona bakarken, çoğunun eli taşıdığı hançerlerin kabzalarını kavramıştı bile.

Ölüm aletlerinizin yanında kahve ister misiniz? Durdurmak için elini ağzına bastırdı ama aniden içinden delice kahkaha atmak gelmişti. Quinn'in deyimiyile, *stres kıkırtı-ları*. Ama Quinn nadiren öyle gülerdi.

Riley ise her zaman.

Conlan'ın elini daha sıkı tuttu ve onlarla yüzleşirken çenesini dikleştirdi; yüzlerindeki ölümcül ifadeler karşısında isteri krizinin etkisi aynı anda geçiverdi.

"Bu, Riley Elisabeth Dawson," dedi Conlan. "Kendisi *aknasha* ve aramızda her zaman yeri var. Lütfen ona gereken nezaketi gösterin.

"Riley, seni savaşçılarım la tanıştırayım. Bunlar en güvenilir silah arkadaşlarım olan Yediler. Ven'i elbette tanıyor-sun," dedi Conlan kardeşini işaret ederek.

"Ah, evet, klasik film tutkunu," dedi Riley gülümseyerek. "Steve McQueen *harikadır*."

Ven odanın karşısından yarısı yenmiş bir ekmeği selam anlamında kaldırarak sırtıttı. "Filmlerden iyi anladığın kesin, Leydi Güneş Işığı."

Conlan devam etti. "Lord Justice."

Kılıcını sırtında taşıyan uzun mavi saç örgülü savaşçı asık bir yüzle bakarak başıyla onayladı. Riley de aynı şekilde başıyla onaylayarak karşılık verdi. Adam gülümsese kesinlikle göz kamaştırırdı. Riley kılıca baktı. Belki de ölümcül demek daha doğru olurdu.

"Bastien."

Kocaman elindeki bir donut kutusuyla karşı duvara yaslanmış olan dev gülümsedi. “Memnun oldum, Leydi Riley. Prensimi savunmak için silahsız olmasına rağmen bir kan emicinin üzerine atılan herkes gözümde altındır.”

Riley yine kulaklarına kadar kızardığını hissetti. “Sadece Riley, lütfen. Ve teşekkür ederim. Ancak cesareten çok aptallık olduğunu söylemek daha doğru olur sanırım.”

Güler yüzlü ve yaramaz tavırlı başka bir savaşçı eğilerek selam verdi. “Christophe, Leydim. Ve savaşların çoğu cesareten çok aptallık değil midir? Bu yüzden kadınlar değil, erkekler savaşır.”

Parlak mavi gözlerinde şakacılık vardı. “*Aknasha* olun ya da olmayın, kahvaltımı sizinle paylaşmaktan onur duyuyorum güzel Hanımefendi.”

Conlan gırtlığından bir sesle hırladı ve ses bütün odada yankılandı. “Ondan uzak dur, Christophe. Kur yapma oyunlarını onunla oynamak yok.”

Riley gözlerini devirerek elini çekti. “Kur yapma oyunları mı? Yine Lancelot gibi konuşmaya başladın. Açıkçası, ben Lancelot’tan hiç hoşlanmam. Dalkavuk ve hilekâr bir adamdır.”

Ven gülmeye başladı. “Ah, işte bu. Hem bir Steve McQueen hayranısın hem de büyük Prensimize haddini bildirip duruyorsun. Kalbim sonsuza dek senindir.”

Riley birkaç yüz kilo Atlantis savaşçısıyla sarılı olmasına rağmen kendini açıklanamaz bir şekilde güvende hissederek sırttı.

Conlan yine hırlayarak Riley’in elini yakaladı. “*Dediğim* gibi, kendini çapkın sanan bu adamın adı Christophe. Bu da Alexios.”

Köşede bir kitaplığın arkasında yarı yarıya gizlenmiş halde ayakta duran bir adam, başıyla onaylayarak selam verdi ve hafifçe eğildi ama bir şey söylemedi. Başını kaldırdığında, yüzündeki korkunç yara izi Riley'in dikkatini çekti ama adam hemen başını eğdi ve inanılmaz altın rengi saçları yüzünü örttü. Pencereden süzülen güneş ışığı adamın yelesini bir taç gibi aydınlatıyordu.

Riley kendine hâkim olamayarak düşüncelerini dile getirdi. "Vay canına. Film yıldızları öyle saçlar için bir servet öder. Çok şanslısın."

Alexios başını tekrar kaldırıp asık yüzle ve kısık gözlerle baktı. Yara izleri güneş ışığında açıkça görüldü. "Şanslı mı? Belki bir zamanlar; uzun zaman önce. Benden ve şansımдан uzak dursanız iyi olur."

Riley onun gözlerindeki acıyı gördü ve neredeyse hiç düşünmeden kalkanlarını bir parça indirerek ona uzandı.

Ama o kadar sert geri çekildi ki sırtını duvara çarptı. "Hayır, *hayır*, ben... çok özür dilerim," diye fısıldadı.

Hemen zihinsel kalkanlarını tekrar kaldırdı. "Acın ve kaybın için üzgünüm, Alexios," dedi daha güçlü bir sesle. "Ama lütfen umudunu kaybetme. Yarınlar her zaman daha iyi olabilir."

"Duygularımdan uzak dur, *empatik!*" diye gürledi savışçı. "Mahremiyetime tecavüz ediyorsun!"

Conlan gerilerek Riley'den uzaklaşmaya çalıştı ama Riley onun elini hafifçe sıkarak durdurdu. Alexios'a bunun kazayla olduğunu söylemeyi düşündü ama sonra dürüstlük fikrini bir kenara atarak başını dik tuttu. "Kesinlikle haklısın. Ve bunun için de özür dilerim."

Alexios bir an şaşkınlıkla duraksadı ve sonra başıyla onayladı. “Özrünüzü kabul ediyorum. Bastien’in zarifçe ifade ettiği gibi, dün sergilediğiniz cesaret bundan fazlasını hak ediyor.”

Conlan, Riley’in elini sıktı. Riley onun gururunu ve rahatlamasını hissederken, duyguların gücüne hayret etti.

Kalkanlarına rağmen.

Başka bir savaşçı berjer bir koltuktan kalktı, Riley’e yaklaşarak durdu ve eğildi. Yüzü sert düzlükler ve keskin çizgilerle doluydu; dalgalı siyah saçlarıysa o sert erkeksiliği omuzlarından aşağı döküyordu.

Adamın gözleri Riley’in hayatı boyunca gördüğü en yeşil gözlerdi, ki tonu genç kadına baharı hatırlatmıştı. “Adım Brennan, Leydi Riley. Dün geceki cesaretinizden dolayı ben de minnettarım. Eğer mümkünse sizden bir iyilik isterim.”

Riley daha sesini çıkaramadan, Conlan araya girdi. “Nasıl bir iyilik bu, Brennan?”

Brennan başını Conlan’a doğru eğdi, sonra tekrar Riley’e döndü. Gözleri dikkatli bakıyordu, ancak tuhaf bir şekilde duygudan yoksundu. Adam müthiş bir poker oyuncusu olmalıydı.

“Alexios’un aksine, sizden beni taramanızı ve duygularım hakkında öğrenebileceklerinizi bana söylemenizi istiyorum,” dedi savaşçı, son derece sakin, duygudan yoksun bir ses tonuyla.

Bu, Riley’i meraklandırmıştı. “Bunu neden istiyorsun ki? Bir tür test filan mı?”

Brennan başını yana yatırdı. “Belki. Ama sizi değil, sadece kendimi sınamayı amaçlayan bir test. Bana bu küçük iyiliği yapar mısınız?”

Riley, Conlan’a baktı. Conlan dudakları gergin bir şekilde başıyla onayladı. “Ancak sen de yapmak istiyorsan, Riley.”

Riley tereddüt etti ama sonra başıyla onayladı. Elini Conlan’inkinden çekerek, iki elini birden öne doğru uzattı, gözlerini kapatıp zihinsel kapısını açtı. Algılarını sanki Atlantislilerin zihinsel akımları stereo yayın yapıyormuş ama yayın uzaktan geliyormuş gibi tuhaf bir uğultu sardı.

Brennan’a odaklandı ve dip sesi dışarıda bıraktı. Conlan’la yaptığı gibi, duyularını karşısında hiç kıpırdamadan duran savaşıya yöneltti ve duyguları algılamaya çalışırken hafifçe yüzünü buruşturdu.

Bulduğu şey onu çok şaşırttı. Daha doğrusu, *bulamadığı* şey.

Gözlerini aniden şaşkınlıkla açtı. “Bunu nasıl yapıyorsun? Duygularını nasıl bu kadar iyi gizliyorsun ki bir kıvılcım bile hissedemiyorum?”

Savaşçı sakın gözlerle ona baktı. “Hiçbir şeyi gizlemiyorum. Tekrar dener misiniz?”

Riley hiçbir şey anlamadan gözlerini kırıştırdı. “Sana dokunmamın sakıncası var mı?”

Conlan yine o tuhaf hırıltıyı çıkardı. Sonra bir kolunu Riley’in beline dolayarak genç kadını sıkıca kendine çekti.

“Haydi ama! Şu bölge işaretleme saçmalıklarından sıkkıldım artık,” dedi Riley, Conlan’ın yan tarafına bir dirsek

indirip ondan uzaklaşırken. “Kendine gel. Bu gerçekten *ilginç* bir şey.”

Brennan bir kaşını kaldırdı ve odadakilerden biri bir kahkaha patlattı. Riley ikisine de aldırmadı. “Dokunabilir miyim?” diye tekrarladı Riley.

Brennan başıyla bir kez onaylayarak gözlerini kapadı. Riley ona doğru bir adım attı; elleriyle savaşçının yüzüne dokunabileceği ama bu arada Conlan’ın yine Tarzan tavrını takınmayacağı şekilde yaklaştı. Ellerini kaldırarak Brennan’ın yanaklarına koydu.

Gözlerini kapayıp duyularını savaşçının içine öncekinden daha güçlü bir şekilde gönderdi. En küçük renk pırıltısını arıyordu; en belirsiz duygu izini.

Hiçbir şey yoktu. Hiçbir duygu. Hiçbir şey. “Sanki ruhun ölmüş –*insanlığın* yani– ama bedenin bunu henüz bilmiyormuş gibi,” diye fısıldadı Riley, söylediklerine ağzından çıktığı anda pişman olarak.

Riley ellerini indirerek savaşçıdan uzaklaştı. “*Nesin* sen? Bilincin dışında ruhun nasıl boş olabilir?”

Brennan gülümsedi ama gözlerinde keyif ya da neşe yoktu. “Ben lanetliyim. *Aknasha* olan kişinin, bir gün tekrar kazanabilmek için dua ettiğim duyguların bir izini bulabilmesini umuyordum. Ama öyle olmadıysa, haklısınız. Canlıların hareketlerini taklit eden bir ölüden farkım yok.”

O sözlerin ardındaki tam duygu yoksunluğu –ki bu gözlemlerin yarattığı acı ve keder bile yoktu– savaşçının söylediklerini doğruluyordu.

Riley güdüsel olarak bir eliyle Brennan’ın kolunu tuttu. “Ben şu *aknasha* meselesini pek anlamıyorum. Ama sahip

olduğum bu yetenekle ilgili bir şey varsa... şey, sana yardımcı olmak için onu nasıl kullanabileceğimi keşfedersem, elimden geleni yapacağıma söz veriyorum.”

Conlan onun arkasında keskin bir şekilde nefes aldı ve Riley tartışmaya hazır bir tavırla ona döndü. Oysa Conlan’ın bakışlarında sahiplenme değil, sadece hayranlık vardı. “Bizi onurlandırırıyorsun, Riley. Evine vampirleri sürüklüyoruz, seni gecenin bir saatinde kaçırıyoruz ve sana bir esir gibi davranıyoruz; oysa sen savaşçı kardeşime yardım önerme nezaketini gösteriyorsun.”

Riley kızarak gözlerini devirdi. “O kadar büyütülecek bir şey değil. Ben sadece...”

“Sen *sadece* bir kez daha yardım önerdin; hem de daha dün gece hayatımı kurtarmış olabileceksen. İnan bana, bu çok ama çok büyük bir şey.”

Brennan mütevazı bir tavırla eğildi. “Ve bu benim için gerçekten çok büyük bir onur.”

Riley herhangi bir cevap vermeden, arkasında birinin boğazını temizlediğini duydu. Odaya dönüp baktığında, önceki gece yaralı halde yerde yattığını gördüğü adamı, hançerlerini göğsünün üzerinde çaprazlamış halde karşısında buldu.

“Adım Denal, Leydi Riley. Cesaretinizin ve sadece kendini düşünmeyen halinizin, gelecek asırlarda şairlere ilham kaynağı olacağını bilin,” dedi savaşçı, inançlı bir sesle.

Sonra Riley’in önünde bir dizinin üzerine çöktü. “Bundan böyle, eğer kendisi de kabul ederse, kendimi Leydi Riley’in muhafızı ve savunucusu ilan ediyorum.”

Savaşçı hançerleri tersinden tutup, kabzalarını başı eğik halde Riley'e uzattı. Riley nutku tutulmuş bir halde onu izliyordu. Duruma nasıl yaklaşması gerektiği konusunda bir tavsiye vermesi umuduyla Conlan'a baktı ama Conlan sadece sessizce omuz silkti.

Riley derin bir nefes alarak zihinsel kalkanlarını bir kez daha kaldırdı ve o ilginç uğultuyu bastırarak, önünde diz çökmüş olan adama odaklandı. Bu adam Brennan'ın tam tersiydi; Denal tam bir duygu topuydu ve onur, görev, şövalyelik gibi kavramlarla yanıp tutuşuyordu.

Riley onun kadar genç olduğu zamanları hatırlamaya çalışarak hafifçe gülümsedi. Ama sonra karşısındakinin kendisinden *çok daha yaşlı* olabileceğini anlayınca gülümsemesi silindi.

Bu Atlantis meselesi çok karmaşıktı.

Denal hâlâ dizinin üzerinde bekliyordu. Herkes beklemeyle onu izliyordu. Riley etrafına bakınırken, hepsinin onun Denal'ın davranışı karşısında ne yapacağını merak ettiğini anlamıştı.

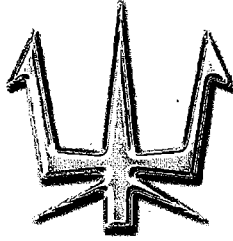
Derin bir nefes alarak, uzatılan hançerleri tuttu. "Ben, şey, teşekkür ederim, Denal. Böyle tehlikeli zamanlarda ko-runmadan daha değerli bir teklif düşünemiyorum. Sen..."

Doğru kelimeleri seçmeye çalışarak bir kez daha etrafına bakındı. Bu adamlar resmiyete ve törenselliğe fazlasıyla önem veriyordu. Sonunda sadeliği seçti. "Sen beni onurlandırıyorsun."

Denal parlayan gözlerle Riley'in gözlerine baktıktan sonra ayağa kalktı. Riley hançerleri iade ederken doğru şeyi

yaptığını umuyordu. Denal hançerleri alarak dev gibi bacaklarında asılı duran kınlarına soktu.

Diğer savaşçılar el çırpmaya, tezahürat yapmaya ve ayaklarını yere vurmaya başladılar. Riley gülümseyerek bir şey söylemek için ağzını açtığı anda, arkasından gelen buz gibi bir ses duyuldu. “Bu dokunaklı değil mi? Belki bunun arkasından grup halinde kucaklaşma gelir.”

18. BÖLÜM

Conlan dönüp Alaric'e baktı ve kollarını göğsünde kavuşturarak, "Ses tonundan hiç hoşlanmadım, Rahip," dedi.

Alaric bir kaşını kaldırarak omuz silkti. Conlan onun korkmasını beklemiyordu elbette, ancak biraz saygı iyi olurdu.

"Saygıyı kazandığında görürsün," diye karşılık verdi Alaric, Conlan'ın düşüncelerini tuhaf bir şekilde bir kez daha tekrarlayarak.

Conlan detayı daha sonra incelemek için hafızasına kaydetti ve sonra, daha Riley sesini bile çıkaramadan, Alaric'i tutup sertçe duvara yapıştırdı. "Bana ya hizmet edersin ya da etmezsin. Sana başrahiplik görevini Poseidon vermiş olabilir, ancak Kraliyet danışmanı olarak seni görevlendirme yetkisi benimdir."

Rahibin gözlerine dik dik baktı. "Eğer bu tavrın, işi bırakmak istediğin anlamına geliyorsa, hiç sorun değil, olmuş bil."

Alaric'i bırakarak Riley'e döndü. "Açlıktan ölüyor olmalısın. Umarım bu dipsiz çukurlardan biri bize bir-iki çörek bırakmıştır."

Riley ağzı açık halde ona bakakalmıştı. Ama Conlan başını iki yana salladı ve Riley şaşırtıcı bir şekilde sessiz kalarak ona uydu.

Üzeri yiyeceklerle dolu alçak sehpa doğru yürürlerken, arkadan Alaric'in sesini duydular. "Hayır, işi bırakmak filan istemiyorum, seni ap... *Prensım*. Tam aksine, işimi yapmaya çalışıyorum ki bu, tahta çıkabilmeniz için Trident'i geri almayı da kapsıyor."

Conlan rahibin sesinde bu kadar acıyı daha önce hiç duymamıştı. Bir eliyle Riley'in dirseğini tutarak onu Ven'e doğru itti. Sonra kendisi Alaric'e döndü. "Bu senin hatan değil. Eğer birinin hatasıysa, hata benimdir, çünkü Tapmak'ı korumak için orada degıldim."

Bastien kahve kupasını bir sehpa çarptı. "Hata benim. Miken Hanedanlığı'nda bir sürü arkadaşım vardı. Tanrılar biliyor ya, planlarından şüphelenmeliydim."

Justice güldü. "Evet, herkesin hatası. Ve kimsenin hatası da değil. Bunun gerçekten önemi var mı? Biz burada oturmuş tost yiyerek suçun kimde olduğuna karar vermeye çalışırken, Reisen giderek uzaklaşıyor."

Conlan bir elini kaldırdı. "Yeter. Justice haklı. Alaric, Trident'in izini bulabildin mi?"

"Hayır. Görüntü patlamaları alıyorum ama hemen yok oluyor. Onu gizlemelerini sağlayacak bir büyü keşfetmişler gibi. Ya da Trident kendini başarısız olmuş bir rahipten gizliyor."

Ven ciddi bir sesle araya girdi. "O halde başımız belada. Eski yöntemle arayabiliriz ama şimdiye kadar herhangi bir yönde bin mil uzaklaşmış olabilir."

“Yanında bir grup savaşçısı var,” dedi Christophe. “Tabii eğer ayrılmadıysa. Ondan fazla savaşçı grup halinde yolculuk yaparken gizlenmeleri zor olur.”

Conlan sükûnetini korumaya çalışarak derin bir nefes aldı. “O halde izlerini sürmek için biz de ayrılmalıyız. Alaric, aramanı güçlendirmenin bir yolu var mı?”

Alaric cevap veremeden, Riley araya girdi. “Acaba sizlerle aynı duygusal titreşimleri yayan bir grup adamdan söz ediyor olabilir misiniz; tabii şu ‘büyük görev, büyük görev’ saçmalığı olmadan?”

Dokuz baş hızla ona döndü. Riley gözlerini kırpıştırarak devam etti. “Eğer öyleyse, buradan en fazla yirmi mil uzaktalar. Son yarım saattir duygularını hissetmemek için bütün gücümle çabalıyorum. Hepinizden yayılan bir tür yankı filan olabileceğini sanmıştım ama artık duygu frekanslarını ayırmayı öğrenmeye başlıyorum ve onlarınki kesinlikle farklı.”

Gözlerini kapattı ve Conlan onun konsantrasyonunu hissetti. Sonra Riley çöreğini neredeyse Ven’in başına düşürerek kanepeden fırladı. “Hemen harekete geçmemiz gerek, çünkü birkaç biçimdeğiştirene saldırmak için dışarı çıkıyorlar. *Hemen!*”

Ven başıyla kapıyı işaret ettiğinde, Savaşçılar Conlan ile Riley’i Ramirez adında biri hakkında tartışır halde bırakarak liderlerinin peşinden odadan çıktılar. Conlan’ın bir insan kadının duyguları hakkında aniden bu kadar endişelenir olması neredeyse komikti. Eğer ruh eşliğinin bir adama

yaptığı şey buysa, Ven bunu yaşamak zorunda kalmadığı için Poseidon’a şükreliyordu. Kadınlarının beyinsiz ve kolay unutulur olmasını tercih ederdi, ki Leydi Güneş Işığı’nın ikisi de olmadığının farkındaydı.

Bu onun sorunu değildi. En azından henüz. Ancak Riley bir soruna yol açarsa, Ven o zaman gerekeni yapardı. Bu onun işiydi, değil mi?

Antredeki dolaba ulaşarak kapıyı açtı. Birkaç ceket ve paltonun arasından uzanarak bir eliyle askılığı yakaladı; dörtte üç oranda ileri, sonra da yarım geri çevirdi.

Bir tıkırtı ve vınlama duyuldu. Askılık –ceketler ve her şeyle birlikte– hareket ederek dolabın sağ duvarına yerleştirilmiş bir paneli açtı. Dolabın arkasındaki ikinci bir panel sessizce açılınca, ortaya bir sürü parlak oyuncakla dolu küçük bir oda çıktı.

“Bu güzel bir cephanelik, Ven,” dedi Christophe arkasından yaklaşarak. “Nelerin var?”

Ven bir ışığı yaktı ve spot lambaları odayı aydınlattı. “Sana kısaca göstereyim, adamım,” dedi makineli tüfeklerle dolu bir rafı geçip kendisi için özel olarak yapılmış bir pompalı tüfeği alırken.

“Bu bebeğe Franchi SPAS-12 deniyor. Arabalar, silahlar ve her türde makine konusunda son derece becerikli ve zeki olan İtalyanlar tarafından büyük bir aşkla tasarlanmış bir otomatik pompalı. Şunları kullanmak üzere özel olarak modifiye edildi.”

Mermi biçiminde, içi kötücül görünüşlü sıvıyla dolu cam bir şişeyi gösterdi. “Son derece yüksek dozda Özel K. Bir tanesi bir biçimdeğiştireni haklamaya yeter.”

Denal bir omuz atarak içeri girdi ve iri iri açılmış gözlerle baktı. “Özel K mı?”

“Ketamin. Hayvan yatıştırıcısı. Tut şunu.” Ven silahı Denal’ın ellerine tutuşturdu.

“Silahlar. Zehir. Patlayıcılar. Her şeyimiz var, Hanımlar,” dedi Ven sinsice gülümseyerek.

“Elementleri kontrol edebilme gücü artık sana yetmiyor mu, İntikam?” diye sordu Alaric.

“Azarlarını umursayan birine sakla. Hepimiz Poseidon’un güçlerini senin kadar kullanamıyoruz,” dedi Ven.

“Ben kılıcımı tercih ederim,” dedi Justice. “Bütün oyuncaklarını toplasan, onunla birlikte öldürdüğümüz kan emicilerin ve Biçimdeğiştirenlerin sayısına ulaşamazsın.”

“Nasıl istersen. Böylece oyuncakların daha çoğu bana kalır,” diye karşılık verdi Ven, hazırlanırken. “İsteyen herkes için burada bir sürü şey var. Filmlerde dedikleri gibi, çocuklar...”

“Tam doldur!” diye bağırdı Christophe sırtarak.

Ven başıyla onayladı. “Tam doldur.”

Riley’in telefon görüşmelerini dinlerken, Conlan’ın parmakları Mercedes’in direksiyonunu sımsıkı tutuyordu. Önce ofisini arayarak bir süre izin istemişti. Conlan’ın onun sözlerinden anlayabildiği kadarıyla, ona izin vermekte hiç sakınca görmemişlerdi. Görünüşe bakılırsa son birkaç yıldır hiç izin kullanmamıştı.

Bu neden Conlan’ı hiç şaşırtmamıştı? Kadının herhangi bir savaşçı kadar güçlü bir görev bilinci vardı.

“Hey, Dedektif Ramirez, ben Riley Dawson,” dedi cep telefonuna, Conlan’a doğru bakmamaya özellikle dikkat ederek. Meydan okuyuşu Conlan’ın hoşuna gitmişti.

Dürüst olmak gerekirse, sadece hoşuna gitmekle kalmamış, aynı zamanda onu tahrik de etmişti. Ancak her nedense, bu kadının onu tahrik etmek için yapması gereken tek şey *nefes alıp vermektir*.

Bu kesinlikle iyiye işaret değildi.

Riley bir süre sessiz kalarak dedektifin söylediklerini başıyla karşılık vererek onayladı. Sonra tekrar konuştu. “Tanrı’ya şükür.”

Conlan’a bir bakış attı. “Bebek iyi olacaktı.” Sonra yine telefona döndü. “Evet, gelip ifademi verebilirim, ancak dün gece anlattıklarım dışında pek bir şey bilmiyorum.

“Anlaştık o halde. Cep numaram sizde var. Beni ararsınız.”

Riley telefonu kapatırken, Conlan okyanusun derinliklerine girdiklerinde cep telefonunun hiçbir şekilde sinyal alamayacağını söylemeyi düşündü ama sonra vazgeçti.

Riley bunu kendisi öğrenecekti zaten. Fazladan sıkıntıya gerek yoktu.

Alaric, Riley’in tam arkasında oturduğu yerden öne doğru eğildi. “Arabalardan nefret ediyorum, Conlan. Bunları kullanmamızın neden bu kadar önemli olduğunu düşündüğünü söyle bana.”

Conlan ona bir bakış attı. “Sisle yolculuk yapmak benim, benim ve hatta Ven için kolay, ancak Yedilerin hepsi bunu kolayca yapamıyor; özellikle de uzun mesafelerde. Ayrıca

Riley'in kesinlikle ödünü patlatırdı. Reisen'i ve adamlarını hissedebilen tek kişi o olduğundan, onun kendisini rahat hissetmesini istiyorum.”

Ven araya girdi. “Benim bir sıkıntım yok. Oyuncaklarım sis yolculuğundan kötü etkileniyor. Orikalsum içermeyen metaller uygun değil, biliyorsun. Hey, aracın harika bir motoru, rahat koltukları ve mükemmel bir ses sistemi var. Bir şeyler dinlemek isterseniz müthiş CD’ler yüklü.”

Conlan dikiz aynasından bakarak, Justice ve diğerlerinin Hummer’la arkalarından gelip gelmediğini kontrol etti. “Pek de göze çarpmayan araçlar seçmedin, değil mi, Ven?” diye sordu ciddi bir sesle.

Riley boğazından hafif bir ses çıkararak minik cep telefonunu sıkı sıkı kavradı. “Oraya hızlı gitmemiz gerek. Yaklaşıyorlar. Ben... parkta olmalılar. Bu, Birinci Alan Devlet Parkı’na giden yol. Yerel Biçimdeğiştirenler Şükran Birliği’nin orada bir forumu olduğunu duydum.”

Ven güldü. “Harika. Alçaklar şimdi bir de şükran birliği mi kurdu? Zamanlarının çoğunu insanlarınızı yiyerek geçirirken mi?”

Riley dönerek sıkıntılı gözlerle ona baktı. “Bunun tamamen doğru olduğunu sanmıyorum. Hem Biçimdeğiştirenler hem de vampirler toplumumuza uyum sağlamak için gözle görülür bir çaba harcadılar.”

Tiksinme sırası Conlan’daydı. “Hepiniz aptal mısınız? Binlerce yıldır iki ırk da insanları koyun olarak gördü; kendi özel yiyecek stokları. Aniden gün ışığına çıkıyorlar –mecazi anlamda– ve yaptıkları ilk şey kontrolü ele almak oluyor. Barışçıl olsun ya da olmasın, bunun uyum sağlamakla ne ilgisi var?”

“Ben, şey, seninle hemfikir olmadığımı söyleyemem.” Riley iç çekti. “Varlıklarını öğrenmemizden sadece birkaç yıl sonra Kongre’ye girebilmelerinin ürkütücü olduğunu her zaman düşünmüşümdür. Yani, zihin kontrolü kullanmadan bunu nasıl başarmış olabilirler ki?” dedi.

“Zihin kontrolü ya da fiziksel tehdit,” dedi Alaric. “Ancak görünen o ki itiraz edenler ya talihsiz kazalara kurban gitti ya da ortadan kayboldu. Bunu daha önce fark eden kimse olmadı mı?”

“Neden söz ettiğini bilmiyorum,” dedi Riley. “Haberlere yansıyan bir şey olmadı.”

“Yani Biçimdeğiştirenlerin kontrol ettiği basından mı söz ediyorsun? Bunun *nasıl* mümkün olabileceğini merak ettim,” diye karşılık verdi Alaric, belirgin bir alaycılıkla.

Conlan parkın girişine yöneldi. Arabayı park edecek bir yer bulurken, zihninde uğursuz düşünceler dönüp duruyordu. Arabayı park edip kontağı kapatırken, koltuğunda dönerek Alaric’e baktı. “Sence birlik olabilirler mi? Asırlar boyunca kan davası güttükten sonra, Biçimdeğiştirenler sence vampirlere gerçekten yardım eder mi?”

Alaric sakın bakışlarla karşılık verdi, fakat Conlan rahibin gözlerinin parlamaya başladığını fark etti. “Sen neredeyse on yıldır yoktun, Conlan. Aralarında daha önce hiç görülmemiş türde bir işbirliği ruhu gözlemleniyor. Bu da Konsey’i çok endişelendiriyor.”

“Hah, beni fazlasıyla endişelendiriyor,” diye hırladı Ven. “Eğer biz...”

Riley, Conlan’ın daha önce hiç duymadığı tiz bir sesle çılgılık attı. Genç kadın başını iki eliyle tutmuş, bağıırıyordu.

Conlan onu sakinleştirme çabasıyla kollarına çekti. Onu rahatlatmalıydı.

Bu insanlık dışı sesi durdurmalıydı. “Riley! Riley, ne oluyor?”

Riley aniden sustu ve boş gözlerle ona baktı. “Buradalar. Buradalar ve öldürüyorlar. Cinayet. Şiddet, ölüm, acı... *Hayır! Hayır, bu mümkün olamaz!*”

O kadar güçlü çılgılık atıyordu ki Conlan kulaklarının zarının patlayacağını sandı. Riley’i omuzlarından tutarak, onu yaşadığı cehennemden çıkarmak için sarstı. “Riley! Güven-desin. Bizimlesin. O duyguları kalkanlamak zorundasın,” dedi kabaca.

Riley başını ileri geri salladı. “Hayır, hayır, hayır, anlamıyorsun,” diye inledi. “Quinn. Her nasılsa, ablamı ele geçirmişler. Onu hissedebiliyorum; onu hissedebiliyorum ve... *ölüyor.*”

Ven ve Alaric arabadan fırlayıp kapıları çarparak kapadılar. Ven, Conlan’ın kapısını çekip açtı. Conlan, Riley’i kucağına alarak arabadan indi. Kolunu kadının beline dolayarak ayakta durmasına yardım etti. “Söyle bize. Yerlerini göster, Riley. Ona yardım edebileceğimizi biliyorsun.”

Riley hâlâ sersemlemiş bir halde başını elleriyle tutarak ona baktı. “Ne? Acı, Quinn, *haaaayır!*”

Alaric’in başı hızla döndü ve rahip bir patikayı işaret etti. “Şurada. Trident’i hissediyorum. Güçle parlıyor. Ve... nasıl olduğunu bilmiyorum ama ablasını da hissedebiliyorum,” dedi dudaklarını gerip dişlerini göstererek. “Tenimde hissediyorum. Riley haklı. Hemen oraya gitmezsek kadın ölecek.”

Hummer yanlarındaki boş alana girdi ve savaşçılar dışarı döküldü. “Hey, güzel yermiş. Eee, neler oluyor?” diye seslendi Christophe. Ama Riley’i görünce donakaldı. Yüzü sertleşti ve arkasında diğerleriyle yaklaştı.

“Hemen peşlerinden gidiyoruz,” diye emretti Conlan. “Riley, sen tehlikeden uzak kalacaksın ve...”

“Hayır! O benim ablam!” diye tersledi Riley, sersemliğini biraz olsun üzerinden atarak. “Sizinle geliyorum.”

“Bu konuda tartışacak zamanımız yok,” dedi Alaric. “Ve dikkat çekiyoruz.” Derilere bürünmüş savaşçılara düz düz bakan bir grup kampçıyı başıyla işaret etti. Sonra bütün vücudu bir darbe yemiş gibi kasıldı.

“Hemen. *Hemen* gidiyoruz,” diye hırladı, yeşil gözleri Conlan’ın daha önce hiç görmediği kadar parlarken. Alaric, önce yürüyüp, sonra koşarak, koruluğun derinliklerine uzanan patikayı izledi.

Ven ağabeyine baktı. Conlan başıyla onayladı. “Peşinden gidin. Hepiniz. Ben de hemen geliyorum.”

Savaşçılar Alaric’in peşinden giderken, Conlan hâlâ kendisine yaslanmış halde duran Riley’e baktı. “Sen burada, güvende kalacaksın, yoksa yemin ederim ben de burada kalıp üzerine otururum,” diye gürlledi.

Riley gözlerini kırptırdı. “Evet, tamam. Aniden kendimi çok zayıf hissettim. Ama Quinn’i hemen bana geri getirecek misin?”

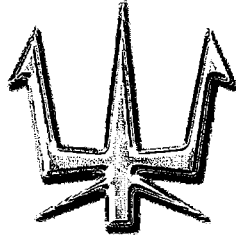
“Söz veriyorum,” dedi Conlan ve arabanın kapısını açarak Riley’in binmesine yardım etti. Riley bitkin bir halde oturup arkasına yaslanırken, Conlan yeteneğinin ona nelere mal olduğunu gözlemleyerek endişelendi.

Eğilip genç kadının alnına bir öpücük kondurdu. “Onu sana geri getireceğim.”

Riley solgun yüzünde iri iri açılmış gözlerle ona baktı. “O halde *git*. Hemen git!”

Riley gözlerini tekrar kapatırken, Conlan da arabanın kapısını nazikçe kapadı. Etrafına bakındığında turistlerin büyük kamp aracının arkasından çıktığını gördü ve sise dö-nüştü. Böylece oraya çabucak ve görünmeden ulaşabilecekti. Tanrılar, Riley’in ablasına zarar vermeye cüret edenlere acı-malıydı.

Çünkü Conlan kesinlikle acımayacaktı.

19. BÖLÜM

Riley birkaç saniye bekledikten sonra kirpiklerinin arasından bakarak, dev yapılı Atlantis Prensi'nin sise dönüşmesini izledi.

“Bu da ne *böyle*?” Gözlerini kırıştırtarak elleriyle ovaladı. “Harika. Houdini'nin Atlantis şubesi.”

Ama şimdi Conlan'ı ve aptalca numaralarını düşünecek zamanı yoktu; Quinn'in acısı içini kavuruyordu, Arabanın kapısını açarak dışarı fırladı ve dakikalar önce savaşçıların gittiği patikadan koşmaya başladı.

“Sanki aptal herifin teki, bana ihtiyacı varken Quinn'e ulaşmamı engelleyebilirmiş gibi. Ne şimdi ne de başka bir zaman.” Koşmaya devam ederken, önceki gece eski koşu ayakkabılarını ayağına geçirdiği ve hâlâ giydiği için şükretti.

Quinn'den gelen bir acı dalgasını daha hissetti. Bir an için ikiye katlandı ama sonra doğrulup daha da hızlı koşmaya başladığında, Quinn'e ancak kendisinin bildiği bir şekilde güvence yansıttı.

Geliyorum, Quinn. Geliyorum. Sakın ölmeye kalkma; senden başka kimsem yok.

Conlan patikanın genişleyip sola döndüğü yerde Ven ve Yedilerin yanından henüz geçmişti. Vücudu hâlâ şeffaf sis durumunda köşeyi dönerken, şiddetli bir ölüm sahnesiyle karşılaştı.

Manzaranın şokuyla konsantrasyonu bozulunca, vücudu mide bulandırıcı bir şiddetle somut hale dönüştü. Patika'nın üzerinde on kadar ceset kanlar içinde, oraları buraları kopmuş halde yatıyordu. Savaşçılar arkasından yaklaşıırken midenin ağzına geldiğini hissetti. Güneş ışığıyla aydınlanan huzurlu ağaçların görüntüsü, korkunç manzarayla alaycı bir zıtlık oluşturunuyordu.

“Bu yanlış,” diye hırladı Ven. “Bu kesinlikle çok yanlış.”

Justice elinde kılıcıyla Conlan'ın diğer tarafına gelerek dışlerini gösterdi. “Reisen'i görüyor musunuz? Ölenler arasında mı?”

O sırada Alexios yanlarından geçti ve Conlan'la birlikte cesetleri incelemeye başladılar. Diğerleri ellerinde hançerleri ve silahlarıyla arkalarındaydı. Bütün gözler tehlikenin geri dönmesi olasılığına karşı dikkat kesilmişti.

“Bu bir biçimdeğiştiren,” diye seslendi Conlan, cesetlerden birinin gözlerine bakarak. Bir biçimdeğiştiren öldüğünde, gözleri hayvan biçimine ve rengine dönerdi. Şimdi ayaklarının dibinde parçalar halinde yatan bir kurttu.

Aniden başını kaldırarak, ondan önce gelmiş olması gereken birini aradı. “Alaric, neredesin?”

“Buradayım ve yardımına ihtiyacım var,” diye cevap verdi Alaric arkasından. Conlan olduğu yerde hızla dönerek,

devrilmiş bir ağacın arkasından çıkan rahibe baktı. Ona doğru yürümeye başladı ama sonra aniden durdu.

Alaric'in yüzünde sert bir ifade vardı ve çılgınca açılmış gözleri yeşil bir ışıkla parlıyordu. Tekrar konuşurken, sesinde bu yıkımın sorumlularına yönelik acımasız bir ölüm vaadi vardı. "Artık ona yardım edemem. Ölecek."

Hızlı ayak sesleri Conlan'ın cevap vermesine fırsat tanımadı. Alaric'le birlikte sese doğru dönüp baktıklarında, Riley'in bütün hızıyla köşeden dönerek geldiğini gördüler.

Riley sahneyi görünce kayarak durdu ve titreyerek bağırmaya başladı. "Quinn! Neredesin?"

Conlan ona doğru koştu ama yere devrilecekken Riley'i yakalayan Justice oldu. Kadını kollarına alarak dikkatle Conlan'a teslim etti ve hafifçe eğildi. "İnsanınız, Prensım."

Conlan savaşçının alaycılığına aldırmadan başını Riley'e doğru eğdi. "Şşş. Onu henüz kaybetmedik. Vedalaşacak zamanın var."

Riley nefes nefese bir halde yine çılgınlık atmaya, Conlan'ı itmeye başladı. "Hayır! Ablam olmaz! İndir beni. Beni hemen indir!"

Bunun yerine, Conlan onu kendine çekerek, etraflarındaki vahşeti görmemesi için yüzünü göğsüne bastırdı. Sonra cesetlerin arasından Alaric'e doğru yürüdü.

Devrilmiş ağaçların yanına ulaştığında, Riley'i nazikçe yere bıraktı. Alaric bir kadın cesedinin önünde çömelmişti. Kadının omzundaki bir yaradan kan fişkırıyordu. Conlan havayı kokladı. Baruttan kaynaklanan sülfür kokusu.

Kadın vurulmuştu.

Riley'in altın sarısı saçlarının yerine, Quinn'in kısa siyah saçları vardı ama ipek gibi beyaz teninden ve zarif yüz hatlarından, Riley'in gücü ve güzelliği yansıyordu.

Riley kendini yere attı ve kollarını hıçkırıklar arasında ablasına doladı. Alaric, bir an için –Conlan'ın gerçekten gördüğünden emin olamayacağı kadar hızlı geçen bir an– Riley'e saldıracakmış gibi gerilerek parmaklarını pençe gibi kıvırdı.

Daha Conlan ikisinin arasına girerken o an geçti. Alaric'in gözlerindeki yeşil parıltılar hafifçe zayıfladı.

“Ona yardım et!” Riley, ablasının başını dikkatle kucağına kaldırarak Alaric'e baktı. “Ona yardım et! Yapabileceğini biliyorum. Zehri, kılıç yaralarını, kırılmış kafataslarını iyileştirdin. Biraz... Tanrım, bir kurşun yarası! Lütfen, *lüt-fen!*” diye yalvardı, hıçkırıklar arasında emreden bir tavırla.

Alaric sersemlemiş bir halde başını ileri geri salladı. Gözleri neredeyse başının arkasına dönüyordu. Conlan onu daha önce hiç böyle görmemişti.

“Yapamam,” diye mırıldandı Alaric. “Ona ulaşamıyorum. Sadece yaydığı acıyı hissedebiliyorum ve o acıyı aşamıyorum.”

Conlan, Riley'in yanında bir dizinin üzerine çöktü ve ona sarılarak biraz rahatlatmaya çalıştı. Riley öfkeyle ona bir dirsek indirdi ve bakışlarını Alaric'ten ayırmadan Conlan'ı uzaklaştırdı. Dişlerini gösterip hırlayarak konuşurken, Riley de neredeyse bir biçimdeğiştirene benziyordu.

“Yapabilirsin ve yapacaksın, çünkü acıyı aşabilmen için seni *iteceğim*.” Riley bunu söyledikten sonra Alaric'in ön kolunu sımsıkı yakaladı ve rahibin elini ablasının omzuna

doğru indirdi. “Televizyonda cadıların yaptığı şifacılık çalışmalarını izlemiştim. Bunu yapabilmek için dokunmaları gerekiyor. Senin için de aynı olduğunu tahmin ediyorum.”

Conlan izlerken, Riley her nasılsa Alaric’le mücadelesini kazandı ve isteksizliğini yendi. Rahibin eli Quinn’in omuzuna inerken, Conlan onun avucundan Riley’in ablasına akan turkuvaz rengi ışığı gördü.

Alaric’in parmakları nihayet Quinn’e dokunduğunda, Riley’in kucağında yatan vücudu temasla titredi ve ayakları, altlarındaki kızıl-altın sarısı kuru yaprakları dövdü. Riley, Alaric’in kolunu bırakmadan gözlerini kapadı.

Alaric yüzünü buruşturarak başını arkaya attı ve vücundaki bütün kaslar gerilirken boynundaki lifler belirginleşti.

Conlan ellerini Riley’in omuzlarına kaldırdı ama bir elektrik şoku onu geri fırlattı. Saniyeler boyunca üçü –Alaric, Quinn ve Riley– parlak mavi-yeşil bir ışıktaki, acı verici bir tabloda donup kaldılar.

Sonra Riley ve Alaric aynı anda nefes nefese bir halde öne yuvarlandılar. Conlan, ablasının üzerine düşmeden Riley’i yakalayarak çenesini nazikçe tuttu ve zarar görüp görmediğini anlamak için yüzünü inceledi.

Alaric, bir eli kendi dizinde, diğeri hâlâ Quinn’in omzunda, dengesini korumayı başardı. “Şifa sürecine neden kapıldığını bilmiyorum, Riley. Daha önce hiç böyle iyileştirici güçler yansıtmamıştım. İyi misin?”

Riley cevap veremeden hafif, kadınsı bir ses duyuldu. “O elini göğsüme bir santim daha yaklaştırırsan bileğinden keserim.”

Alaric, Quinn'in açılan gözlerine baktı ve hemen geri çekildi. Conlan'ın neredeyse izleyemediği bir hızla ayağa fırlayarak, başını iki yana salladı ve kendi kendine bir şeyler mırıldanıp geri çekilerek uzaklaştı.

Conlan rahibin söylediklerini anlayamıyordu, fakat antik Atlantis tonunu duymuş ve meraklanmıştı. Riley'in saçlarını okşarken, bu, Riley'den çok kendisini rahatlatmak içindi. Sonra ayağa kalkarak Alaric'e yaklaştı.

Alaric sise dönüşmeye başlarken, Conlan rahibi patikanın diğer ucunda yakaladı. "Dur," diye emretti. "Sen nereye gittiğini sanıyorsun? Neler oldu böyle?"

Alaric somut biçimine geri dönerek Prens'ine baktı. "Neler olduğunu mu bilmek istiyorsun?" diye sordu, sesinde öfke ve yüzünde çaresizlikle.

"Neler *olduğunu* mu bilmek istiyorsun?" Alaric iki adımda Conlan'ın burnunun dibine girdi.

"Sana neler *olduğunu* anlatayım, Prens," diye devam etti Alaric, zorlukla nefes alarak. "Az önce şifa enerjimi Quinn'in içine gönderdim. O *insanın* içine. Ve beni sınırsız yakaladı."

Bir eliyle saçlarını sıvazladı ve vahşi bakışlarla güldü.

Vahşi.

"Zihinsel pençelerini *toplarıma* geçirdi, işte olan bu. Ben onu iyileştirdim ve o benim içimde bir şeyi yok etti. Parçaladı."

"Ne...?" Conlan sorusunu tamamlayamadı.

"Kontrolüm," diye hırladı Alaric. "Mükemmelleştirmek için asırlar harcadığım, kesinlikle sarsılmaz kontrolüm. Küçük kız arkadaşının ablası duygularıyla, cadı empatik do-

ğasıyla ya da her neyse, bana uzandı ve yapmak istediğim tek şey onu *becermekti*.”

Conlan rahibin sesindeki öfke karşısında yarım adım geriledi ve ellerini hançerlerinin kabzalarına dayadı. Bir an için aralarındaki hava ölüm tehdidiyle dondu.

Alaric yine acı bir sesle güldü. “Ah, hançerlerine ihtiyacın yok. Onu hayatımda hiçbir şeyi istemediğim kadar çok arzulamış olduğum gerçeğine rağmen, ona asla dokunmam. Ne var ki şimdi bile zihnim bana oyunlar oynuyor; oracıkta kendi kan gölünün ortasında yatarken, bacaklarının arasında gidip geldiğimi ruhuna girene kadar onu *düzdüğümü* görüyorum.” Alaric öfkeyle bir ağacı tekmeleyip havaya savrulan ağaç kabuklarına yeşil enerji akımları göndererek hepsini yok etti.

Bu yeni ve tehlikeli bir bölgeydi. Conlan temkinli bir tavırla ilerledi. “Alaric, sen...”

“Evet. Ben. Ben asla şehvete kapılmamalıyım, yoksa gücümü kaybederim. Senin veya Atlantis'in hiçbir işine yaramam. Hizmet ettiğim kıskanç ve alçak Deniz Tanrısı'nın hiçbir işine yaramam,” dedi rahip, sesindeki bütün öfke ve tutku aniden silinirken.

“*Ondan* uzaklaşmalıyım,” diye devam etti. “Hemen. Buradan gitmeliyim. Bugünlük hiçbir şey yapamam. Bu... bu enerji... toparlanana kadar Trident'in izini sürme umudumu yok etti. Bu gece Ven'in evinde buluşuruz.”

Conlan arkadaşının omuzlarını tutarken, ondan daha önce hiç duymadığı kâfirce sözler karşısında afallamıştı. “Alaric, ben ve Atlantis için değerinin Poseidon'dan aldığı

güçlerin çok ötesinde olduğunu biliyorsun. Bilgece danışmanlığın asırlardır bana yol gösterdi ve tahta çıktığımda da sana ihtiyacım olacak.”

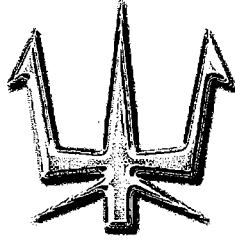
Alaric, Conlan’ın omzunun üzerinden Riley’e ve ablasına baktı. “Şu empatikler. Geleneklerimizde, yöntemlerimizde tehlikeli bir farklılığa işaret ediyorlar, Conlanı Hissedebiliyorum. Değişim geliyor. Ruhlarımızın derinliklerinden gelen bir tehlike.”

Bunu söyledikten sonra koşarak iki adım atıp havaya sıçradı ve çabucak sise dönüştü.

Conlan uzunca bir an Alaric’in gözden kaybolduğu havaya bakarken onun son sözlerini düşünüyordu.

Ama Alaric yanıliyordu. Değişim gelmiyordu.

Zaten oradaydı.

20. BÖLÜM

Conlan, yirmi dakika sonra Ven'le yan yana durmuş, Yediler ile birlikte devrilmiş ağaçların arkasına çektikleri ceset yığınına düşünüyordu. Asırlar boyunca savaşçı olarak hizmet etmek bile onu ölümün leş kokusuna alıştıramamıştı ve midesi içindekileri boşaltma dürtüsüyle gurulduyordu. Yapraklarla ellerini sildikten sonra çabanın nafileliğini anladı ve ellerini temizlemek için etraftaki yaprakların suyuyla yüzlerce metre ötedeki küçük bir çayın sularını çağırdı.

Sis avuçlarında sıvıya dönüştü ve ellerindeki, kollarındaki kanı yıkadı. Reisen ve savaşçıların bu katliamda hayatta kaldıktan sonra fark edilmeden kaçmayı nasıl başardıklarını merak ediyordu. Baştan aşağı kan içinde olmalıydılar.

Ancak elbette ki sis biçiminde yolculuk yapmış olabilirlerdi, ki bu da Riley'in onları neden hissedemediğini açıklıyordu. Riley'le ilgili teorisini bir ara sınamalıydı. Ayaklarının dibinde bir düzine ceset yokken.

Neredeyse istemdişi bir şekilde zihni Riley'inkine uzandı ama Riley kalkanlarını o kadar sıkı kapatmıştı ki Con-

lan ondan az önce ayrılmış olmasa, orada olduğunu bile anlayamazdı. Yine de, böylesi daha iyiydi. Riley'in dayanması gereken yeterince şey vardı zaten.

Justice ve Bastien, iki tarafta ormanı tarıyor, Reisen ve savaşçılarından bir iz arıyorlardı. Bu arada Christophe ve diğerleri gözcülük yapıyordu.

Duygusuz Brennan, Riley ve ablasının yanındaydı.

Riley ona zamanlarını boşa harcadıklarını söylemişti. “Gitmişler. Ya da son yarım saatte bir şekilde duygularını maskeleyemeyi öğrendiler, çünkü hiçbir şey hissedemiyorum.”

Conlan, yaşadığı dehşet düşünülürse, onun Miken savaşçılarını hissetme becerisine ne kadar güvенеbileceğinden emin değildi. Ama elindeki tek şey Riley'in yetenekleriydi.

Alaric gitmişti.

“Cesetlerden kurtulmamız gerek. Bu pisliği insan yetkililere bırakamayız,” diye hırladı Ven, koluyla alnındaki teri silerken. “Tam bir kâbus.”

Conlan başıyla onayladı. Yedi biçimdeğiştiren ve beş Atlantisli cesedi vardı. Savaşın kanıtlarının yok edilmesi gerekiyordu. “Büyük bir çukur filan kazacak değiliz,” diye karşılık verdi. “Tek yolu var ama bunun için ikimizin de çok fazla şey yapması gerekecek.”

Ven ona bir bakış attı. “Senin düşündüğün...”

“Başka ne düşünebilirim ki? Son çözümü uygulamak zorundayız.”

Ven bir ıslık çaldı. “*Mortus desicana*. O türde bir gücü kullanabildiğini bile bilmiyordum. Sen hiç...”

Conlan kardeşinin sözünü kesti. “Hayır. Küçücük bir şansım olsaydı Anubisa'nın üzerinde denemezdim. Ama bu

farklı. Bu adamlar zaten ölmüş. Herhangi bir ceza söz konusu değil.”

“Bundan emin misin? Tapınak Faresi ne diyor?”

Conlan bir an tereddüt etti; ne kadarını açıklaması gerektiğinden emin değildi. Alaric zayıflıklarının anlaşılmasından nefret ederdi.

Ama şimdi zaman yoktu. “O gitti. Hücre evine döndü.”

“Ne? Basit bir mermi yarasını iyileştirdikten sonra sızlanmaya mı başladı? Ona öyle bir...”

Conlan yaklaşık elli metre ötede ağaçların hışırdadığını duyarak dikkat kesildi. Justice'di. Ama ses acele etmeleri gerektiğini vurguluyordu. “Ven. Odaklan. Bu cesetleri yok etmek için *mortus desicana* uygulamama yardım edecek misin, yoksa tek başıma mı yapmam gerekiyor?”

“Yardım edeceğim. Ceza konusunda yanılıyorsan Poseidon yardımcımız olsun. On iki ceset... sağ kalamayabiliriz.”

Conlan, Brennan'ın Riley'i kanlı ortamdan uzak tuttuğundan emin olmak için çabucak etrafına bakındıktan sonra, derin bir nefes aldı ve ellerini kaldırarak rüzgâra seslendi.

Riley bunu görse, onu da bu kanlı kâbusu yaratan canavarlardan biri sanırdı.

Yanında Ven de aynı şeyi yaptı ve birlikte ilahi okumaya başladılar.

“Poseidon, Suların Babası,

“Elementlerin Efendisi, tüm Atlantislielerin adalet sembolü.”

“Yakarışımızı duy, ihtiyacımızı hisset,”

“Bize *mortus desicana* gücünü bahşet,”

“Yakarışımızı duy, ihtiyacımızı hisset.”

Bir an için hiçbir şey olmadı. Conlan umutsuzluğa kapıldı. Anubisa’nın ona yaptıklarından sonra, Poseidon onu tamamen terk etmiş miydi?

Arızalı tip. Arızalı tip. Arızalı...

Ama o anda vücudunda bir elektrik akımı hissetti. Havadan, yerdeki sudan, rüzgârın kendisinden. Ayaklarından kafatasının dibine kadar. Elementlerin gücü vücudunu yalayıp geçti, sinir uçlarını zorladı ve kontrolünü tehdit etti.

Conlan güçle savaştı, onu kontrol altına aldı ve yönlendirdi. Ne yaptığını bile anlamadan güce hükmetti. “Ben Atlantisli Conlan! Size *mortus desicana* emrediyorum!”

Bunu söyledikten sonra gücü parmak uçlarından cesetlere yönlendirdi ve olanları izledi. Elementlerin enerjisi cesetleri sardı ve bütün deliklerinden, gözeneklerinden içeri girerek o korkunç işi yapmaya başladı.

Cesetlerin içindeki bütün suyu, bütün sıvıları son damlasına kadar emip kurutuyordu. Hepsini alıyor, geldikleri yer olan doğaya geri veriyordu. Böylece cesetler kuruyup çürüyordu.

Conlan’a öfkeyle, çılgınca fısıldayarak. *Mortus desicana*.

Hâlâ canlı olanların vücutlarındaki sıvıları da emebilecek olan güç.

Bu düşüncenin cazibesi Conlan’ı boğuyor, durduruyordu. Böyle bir gücü kullanarak olabileceği şeyin, bunun zihnine –ve ruhuna– yapabileceğinin dehşeti, onu elementlerin kaynağından aniden koparıverdi.

Kontrolünü kaybederken geri devrildi ve nefes nefese bir halde en yakındaki ağaca dayandı. Görüşü netleştğinde, kuruyup çürümüş cesetleri gördüğünde, Ven'in de devrildiği yerden doğrulmaya çalıştığını fark etti.

Conlan ayağa kalkmaya, toparlanmaya çalışırken, sert bir ses onu bitkinliğinden sıyırdı.

Justice. “İlginç, Prens. Yasak ölümü kullanabildiğinizi bilmiyordum.” Justice hafifçe eğildi ve birkaç dakika önce on iki adamın cesetlerinin yattığı yerdeki kemik ve toz parçalarının etrafından yürüdü. Yuvarlanarak diğerlerinden uzaklaşmış olan bir kafatasını tekmeledi ve kafatası patlayarak çok minik toz zerreciklerine dönüştü.

Justice başını yana yatırıp Conlan ve Ven'e bakarken gözlerini kıstı. “Çok ilginç. Gerçekten.”

Barrabas, diğer herkes anlamsız yaşamlarına geri döndükten saatler sonra, Primus'un ana salonunun ortasındaki oymalı ahşap koltuğunda arkasına yaslandı. Bugünkü çalışmadan çok memnun kalmıştı. Çıkardığı 2006 İnsan Olmayan Türleri Koruma Kanunu'na –en gurur duyduğu başarılarından biri– yaptığı bir ek daha, kanuna dönüşmekten sadece bir imza uzaktaydı.

Eki, ikna yeteneği ve güçle kabul ettirmişti. Kongre'nin insan grupları arasından iki kilit üyenin ortadan kaybolması da yardımcı olmuştu.

O anda Oval Ofis'te muhtemelen titreyerek oturan zayıf adamın korkudan ödünü patlatacak bir görüntüyle dışlarını göstererek gülümsedi. Danışmanları başkana kanun teklifini reddetmesi için yalvarıyor olmalıydılar.

Barrabas o aciz herifin bunu yapacak cesareti olmadığını biliyordu. Bir politikacı bir üstat vampirle karşı karşıya geldiğinde, “Topal Katır” ifadesi yepyeni bir anlam kazanmıştı.

“Kendinizle gurur duyuyor olmalısınız, Lord Bar... Lord *Barnes*.” Drakos fark edilmeden içeri girmişti ve sıraların arasından ona yaklaşıyordu.

Barrabas kendisine sessizce yaklaşılabilen bir generalden pek hoşlanmıyordu ve bu da ona Drakos’un yerine kimi geçireceğine çok yakında karar vermesi gerektiğini hatırlatmıştı.

Belki Caligula olabilirdi. Bu düşünce ona sapıkça bir zevk verdi ve bir kez daha gülümsedi. “Evet, Drakos, çok ama çok memnunum. Güç birleşmesi sadece bilgi edinme ve mükemmelleştirme meselesi.”

Barrabas ayağa kalkıp salonun zeminine indi. “Hem kendini hem de düşmanını tanırsan, tek bir zaferle yüz çatışma kazanabilirsin. Aksi takdirde her şeyi kaybedersin.”

Drakos bir kaşını kaldırdı. “Sun Tzu mu?”

Barrabas başıyla onayladı. “Gerçek bir strateji ustası.”

“O da bizden biri miydi?”

“Hayır, ancak olmaması çok şaşırtıcı. Keşke fırsatım olsaydı. Eh, neyse, fark etmez. Söyleyecek neyin var?”

“Casuslarımız, Terminus ve muhafızıma ne olmuş olabileceğini belirleyemedi, Lordum. Biz...”

Ama Drakos düşüncesini tamamlayamadan içerisi aniden soğudu. Esinti renksiz olmasına rağmen, ışığı yok etmişti. Kokusuz olmasına rağmen, ölüm ve leş kokuyordu.

Sessiz olmasına rağmen, ikisini de sağırlaştırarak diz çökmeye zorlamıştı.

Barrabas boğulmak üzereyken ismi zihninde zorlukla biçimlendirebildi.

Anubisa. Gecenin Tanrıçası.

Kadının sesinde celladın halkası, celladın baltası vardı. Çılgık atan insanların ses tellerini kesen cam parçalarının şıngırtısı gibi bir ses.

Yine de her nasılsa kelimeleri sakindi; beşiğinde uyuyan bir bebeğin nefesini çalan ölüm gibi.

Anubisa'nın yaptığını *gördüğü* gibi. Bebeğin sadece nefesini değil, kanını da çalarak.

Anubisa'nın yapmasına *yardım ettiği* gibi.

Uzun zaman önce yok edilmiş vicdanının dürtüklemelerine hayret etti.

Kendi zihninde acıyla kıvrandı.

Anubisa ilk cümlesini tamamlamadan önce, Barrabas acıyla haykırıyordu ve sonra hiç sesi çıkmaz oldu.

Generalinin baygın vücudunun yanına yüzükoyun devrildi.

“Güçleniyorsun, Barrabas,” dedi Anubisa, zehirli mırıltısıyla. “Seni son gördüğümde, daha sözümü bitiremeden kendi çişinle sıırılsıklam olmuştun.”

Barrabas başını yana yatırdı, Anubisa'nın yüzüne bakmaya çalıştı ve hava daha da soğudu.

Altını pislememek için dua edebilirdi ama karanlık lordlar kime dua ederdi ki?

Elbette ki karşısında duran kaltak Tanrıça'ya. Ve onun içinde merhamet ya da şefkatten eser yoktu.

Barrabas büzülerek dinledi.

Anubisa güldü. Canlılar onun kahkahasının sesiyle ölürdü. Barrabas *bunu* da görmüştü.

Beynindeki minik bir kan pıhtısı patlayarak burnundan kan akıttı. Kan yanağının altındaki zeminde birikirken, Barrabas kıpırdamadan yatmaya devam etti.

“Bana hediye mi veriyorsun, Lord *Barnes*? Ve evet, elbette, gerçek benliğini bu koyunlardan saklamak konusundaki sefil çabandan da haberim var.”

Anubisa’nın parmak uçları ve ipek tuvaletinin eteği dışında hiçbir şey göremiyordu. Anubisa beyaz giyerdi. Bütün şehvetlerin Tanrıçası, bakire beyazları içinde.

Zaten Anubisa’nın bu kadar hoşuna gitmesinin nedeni de buydu.

Bir defasında bunu kendisi söylemişti. Sonra da Barrabas’ı parçalamıştı.

Tekrar tekrar.

Barrabas bunu hatırlayınca ürperdi. Sonunda ona nasıl yalvardığını hatırlayınca yüzünü buruşturdu; acı için... ağılanma için.

Sapıkça şeyler için Anubisa’nın ayaklarına kapanmıştı.

Anubisa elinin bir hareketiyle onu serbest bıraktı. Aniden kıpırdayabilir hale gelmişti ama bunu yapmaktan korkuyordu.

Anubisa’nın oyunlarına yabancı değildi.

“Kalk, Barrabasım. Zihninden duyabildiğime göre, eğlencemizi hatırlıyorsun. Oyuncaklarımla sana yine zevk vereyim mi?”

Barrabas, vücudunu yok etmeye hazır bir ürpertiye bas-tırmaya çalışarak ayağa kalktı. Anubisa'nın oyuncakları. Demir uçlu kırbaçlar. Kollardan ve bacaklardan çok daha fazlasına uyabilen çelik prangalar.

Barrabas ona bir bakış atmaya cüret etti ve hiç değiş-memiş olduğunu gördü. Her şey bir yana, yüzlerce yıl önce onu son gördüğünde olduğundan daha da güzeldi.

Onu son *hissettiği* zaman.

Neredeyse ölüyor, gerçekten yok oluyordu.

Gece gibi siyah saçlarının örttüğü kıvrımlar öylesine mükemmeldi ki bir insan erkek ağzından salyalar akan bir deliye dönerdi. Tam ortalarında kırmızı pırıltılar olan lanetli ruhlar kadar kara gözler ona bakıyordu.

Anubisa'nın neşesi yerinde olmalıydı.

Barrabas belki de ölmezdi.

En azından bu kez.

"Bana cevap vermeye korkuyor musun, *Lord Barra-bas*?" Anubisa'nın sesinde etleri kemiklerinden ayıracak bir alaycılık vardı.

Barrabas onunla *bunu* da yapmıştı. Yine "oyuncaklar"la.

"Ben... beni bağışlayın, Tanrıçam. Güzelliğiniz karşı-sında söyleyecek bir şey bulamıyorum." Övgülerin Anubi-sa'nın dikkatini dağıtabileceğini bilerek geveliyordu. Anubisa, Ölüm'ün bedenlenmiş haliydi ama antik bir *dişi* ölümdü. Kargaların dikkatini çeken parlak şeyler gibi, böyle güzel sözler de onun dikkatini çekerti.

"Evet. Evet, güzelim, Barrabas," dedi Anubisa. "Ve Po-seidon'un laneti yüzünden en sevdiğim oyunları çok uzun

zamandır oynayamadım. Ama bugün ve dün gece bana büyük bir zevk verdi, küçüğüm. Nedenini bilmek ister misin?”

Neredeyse üç bin yaşında olmasına rağmen, “küçük” başarıyla onaylamaktan fazlasını yapmaya cesaret edemedi.

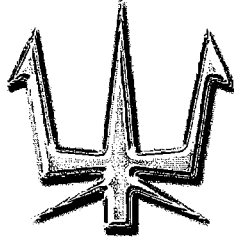
Anubisa parmağının ucuyla onun yanağını okşadı ve Barrabas’ın derisi dokunduğu yerde cızırdayarak yandı. Barrabas yüzünü buruşturmamak için kendini zor tuttu.

“Prens parçasının kendisi, Poseidon’un lanetini bozdu. Atlantis’in varlığını koyunlardan, birine açıklayarak, o piç kurusu Deniz Tanrısı’nın bana attığı laneti kaldırdı,” dedi Anubisa, öfkesinin gücüyle etekleri etrafında dönerken.

Barrabas hafifçe inledi. “Atlantis mi? Efsanelerdeki kayıp kıta gerçek mi?”

Anubisa tekrar gülümsedi ve ağzını dolduran sayısız sivri diş görüldü. Parlak, hançer keskinliğinde dişler. Barrabas görüntüyle hipnotize olmuş bir halde ona doğru eğildi ama Anubisa bir kahkaha patlatarak başını çevirdi.

“Hayır, Barrabas. Seninle oyun oynayacak havada değilim. Önce sana Atlantis’ten bahsedeceğim ve planlarıma nasıl hizmet edeceğini açıklayacağım. Sonra.” Anubisa tekrar gülümsedi ve terlikli ayaklarından biriyle Drakos’un hareketsiz vücudunu dürttü. “Sonra generaline oyun oynamayı öğreteceğim.”

21. BÖLÜM

Riley bir elini beline dayamış, diğeriyle hâlâ Quinn'i tutuyor ve yolunu tıkayan yürüyen kas dağına bakıyordu. "Bak, Bastien, Conlan'a sadakatini takdir ediyorum. Gerçekten. Ama Brennan gitmemize izin verdi ve ablamı bir doktora götürmem gerekiyor."

Bastien'in yakışıklı yüzünde sıcak bir anlayış ifadesi belirdi ama sonra başını iki yana sallayarak kollarını geniş göğsünde kavuşturdu. "Özür dilerim, Leydi Riley, fakat geçmenize izin veremem."

Riley keskin bir şıkırtı duydu ve ölümcül görünümlü bir bıçak aniden Bastien'in boynuna dayandı. Kabzayı tutan el Quinn'inkiydi.

Riley korkuyla inledi ama Bastien, boğazına yönelmiş on beş santimden uzun bıçak umurunda değilmiş gibi sadece iç çekti.

Quinn, Riley'den uzaklaşarak boştaki koluyla onu biraz geri itti. "Şimdi beni dinle, ahabap. Kardeşimle geçmemize izin vereceksin, yoksa sen daha 'oh, neşeli dev' diyemeden şahdamarını küçük parçalara bölerim."

Bastien gülümsedi. “Boyundan beş kat büyük bir savaşçıya yakışacak bir cesarete sahip olmana şaşırmadım, ufaklık. Kardeşinle aynı hamurdansınız. İkiniz kaplan sü-tüyle filan mı büyüdünüz?”

Riley şaşkınlığından sıyrılarak kardeşinin kolunu yakaladı. “Quinn, kes şunu! Bu adamlar... şey, onlar... onlar iyi adamlar.”

Quinn dönüp Riley’in gözlerine bakarken bıçağı tutan eli titremedi bile. “Riley, anlamadığın şeyler var. Ölen o adamlar... onlar...”

“Biçimdeğiştirenler ve Atlantisli savaşçılardı,” dedi Conlan, Riley’in yanına gelerek. “Asıl ilginç olanı, sen onların arasında yaralar içinde yatar halde ne arıyordun?”

Brennan sessizce Quinn’in yanına geldi. “*Mortus desiccana*’yı bitirdiğinizi hissettim ve Leydi Riley’le ablasının size doğru gelmesinin güvenli olacağını düşündüm,” dedi Conlan’a doğru hafifçe eğilerek.

Quinn’in gözleri kısıldı, fakat sonunda bıçağı indirerek Bastien’den uzaklaştı. Bastien ona bakarak göz kırptı. “Atlantisli savaşçıların sayısı fazlaydı. Bu da birçok şeyi açıklıyor... Eh. Bu gülünç hikâyeyle ilgili herhangi bir kanıtınız var mı? Ve burada ne işiniz var?”

Eliyle patikayı işaret etti. “Kurtlarıma saldıranlar sizin adamlarınız mıydı?”

Riley’in nihayet yavaşlamaya başlamış olan kalp atışları yeniden hızlandı. “Ne? *Senin* kurtların mı? Senin bir biçimdeğiştiren sürüsünün arasında ne işin var?”

Quinn, küçük çocuğunu sakinleştiren bir anne gibi kardeşinin koluna hafifçe vurdu. “Şşş, kardeşim. Sorun yok. Sana daha sonra anlatırım.”

Ah, bak sen! Riley kolunu Quinn'in elinden çekip kurtardı. “Şu kibirli tavırlarını bir kenara at Quinn ve bana burada ne aradığını ve neden... lanet olsun, neden silahla vurulduğunu bana açıkla! Neredeyse ölüyordun!”

Quinn arsızca gözlerini devirdi. “Sence de biraz dramatikleştiriyor musun? Sadece omzumdan vurulmuştum. Daha kötülerini de gördüm.” Yüzü yumuşadı ve Riley'i kendine çekerek sarıldı. “Özür dilerim, küçük kardeşim. Seni çok seviyorum; bu dünyayı görmeni asla istemezdim.” Quinn aniden geri çekilerek etrafı taradı.

“Bu arada, diğer adam nerede? Beni içten dışa iyileştirme niyetiyle derimin altına süzüldüğünü hissettim sanki...” Birden sustu ve elini bluzunun parçalanmış omzuna götürerek altındaki sağlam deriyi yokladı. “O mermi yarasını hayal etmediğimi biliyorum.”

“Hikâyelerimizi eve dönünce de anlatabiliriz,” dedi Conlan. “Sanırım artık buradan gitsek iyi olur.”

“Suç mahalli,” diye ekledi Quinn, keder ve bitkinlik okunan bir yüzle. “Neredeler? Onların... cesetlerine ne yaptınız?”

Ven üç haftadır âlemdeymiş gibi yanlarına geldi. Yüzü kül gibiydi ve gözlerinin altında koyu halkalar oluşmuştu. Riley bakışlarını ondan Conlan'a çevirdi; onun da yüzü solgun ve yorgundu ama Ven kadar kötü görünmüyordu.

“Siz ikinize ne oldu?” diye sordu, zihnini ve duygularını cesetleri gördüğünden beri ilk kez açarak.

Ama Conlan'ın zihinsel kalkanları ciddi ve sağlam bir şekilde kalkmıştı. Riley hiçbir şey algılayamadı.

Ne var ki Ven ya onun kadar güçlü değildi ya da umursamayacak kadar yorgundu. Riley onu algılayabildi; yaptıkları şeyin kederi, yorgunluğu ve dehşetiyle.

Ama duyguları anlayamadı. “Cesetlere ne yaptınız?” diyerek Quinn’in sorusunu tekrarladı.

“Onları ortadan kaldırmamız gerekiyordu. Öyle bir manzarayı insan yetkililere bırakamazdık,” dedi Conlan, dişlerini sıkarak.

“Ama... hayır! Bunu yapamazsınız! 911’i aramamız ve...”

“O haklı, Riley,” dedi Quinn başını eğerek. “Bu paranormal masasındakilerin bile boyunu aşar. Özellikle de gerçekten Atlantis’ten geliyorlarsa.”

Conlan bir elini Riley’e doğru uzattı ve Riley hayretle gözlerini kırıştırdı. “Ama bu doğru olamaz. Paranormal masasındakiler sürekli böyle durumlarla uğraşıyor, değil mi? yani...”

“Riley,” dedi Conlan nazik bir sesle. “Bulabilecekleri bir şey kalmadı. Lütfen. Ablanı tehlikeden uzaklaştırmamız gerek.”

Riley biraz daha tereddüt etti, sonra başıyla onaylayıp omuzlarını dikleştirdi. “Tabii. Tamam. Haklısın. Atlantis gerçekten var, vampirler bana saldırıyor, müvekkilimin erkek arkadaşı beni neredeyse öldürüyor ve ablam kurtadamlarla takılıyor. Bütün bunların neresi anormal ki?”

Riley, Quinn’e daha sıkı sarıldı ve birlikte arabalara doğru yürüdüler. Belki bir şeylerin cevaplarını da bulabilirlerdi.

Conlan dışarıda batan güneşe bakarken, dünyanın birkaç saat içinde nasıl çıldırabildiğini merak ediyordu. Eve dönüş yolculuğu boyunca ne Quinn ne de Riley onunla konuşmuşlardı ve eve geldikten sonra Quinn neredeyse hemen uyumuştı. Riley bütün öğleden sonra yaptığı gibi, ablasının yatağının yakınındaki bir koltukta kıpırdamadan oturuyordu.

Alaric hâlâ kayıptı.

Conlan neler bulabileceğini görmek için Bastien'i devriyeye göndermişti ve bu arada Christophe, yerel haber ağlarından bir şeyler bulabilmek için bilgisayar korsanlığı konusundaki dehasını kullanıyordu.

Ven yerel Biçimdeğiştirenler arasındaki bir bağlantısını bulmaya gitmiş, Alexios'u da yanında götürmüştü. Belki bir grup yerel kurt adamın Reisen ve adamlarına neden saldırdığına dair bir şeyler öğrenebilirlerdi.

Ancak, Reisen'i tanıdıkları kadarıyla, bunun tersi olmalıydı. Miken Hanedanlığı'ndakiler, tek iyi biçimdeğiştirenin ölü olanı olduğu konusunda duygularını pek kendilerine saklamazlardı.

Brennan pencerenin önündeki çimenlikte volta atıyor, nöbet bekliyordu ve ona doğru bir selam çakarak işaret etti. Justice de çatıda konumlanmıştı. Güzel.

Denal ellerinde hançerleriyle Riley ve Quinn'in odalarının önünde, yerde oturuyordu. Riley'in muhafızı ve savaşçısı olma görevini çok ciddiye alıyordu.

Hatta Conlan'ı eğlendiren ve biraz da dehşete sürükleyen bir şekilde, Prens'ine karşı bile.

"Şu anda sizinle konuşmak istemiyor, Lordum," demişti Denal, bembeyaz bir yüzle –muhtemelen kendi küstahlığı yüzünden– ama odanın kapısının önünden çekilmemişti.

Conlan ona uyararak başıyla onaylamıştı.

Bir süre için.

Ama genç savaşıya doğru eğilerek kısık sesle konuşmuştu. “Ona iyi hizmet ediyorsun, Denal. Ama şunu bil ki şu anda yanına gitmek istersem, ne sen ne de doğanın kendisi beni durdurabilirsiniz. İleride bunu hatırla.”

Denal yine de geri çekilmemişti. Ama Conlan odadan uzaklaşırken onun belirgin bir şekilde nefesini üflediğini duymuştu.

Conlan gözlerini kapatarak Riley’e ulaşmayı denedi ama zihinsel kalkanları hâlâ kapalıydı. Bunun üzerine, ortak Atlantis zihin yolunda bir çağrı gönderdi.

Alaric, neredesin? Sana ihtiyacımız var, Rahip.

Quinn uyandığında saat neredeyse dokuz buçuktu. Kapının önünde oturan Denal, bir şeyler yemesi için Riley’i birkaç kez ikna etmeye çalışmıştı ama Quinn’i doğaüstü bir savaşın ortasında, neredeyse ölmüş halde yatarken görmek bütün iştahını kaçırmıştı.

Quinn kollarını iki yana açarak sırtüstü yatmıştı; tıpkı uyurken her zaman yaptığı gibi. Riley ona bakarken, Quinn’in gözleri titreşerek açıldı.

“Riley?” diye fısıldadı boğuk bir sesle. “Neredeyiz?”

“Arabada uyuyakaldın, Quinn,” dedi Riley, öne eğilip ablasının elini tutarak. “Conlan’ın kardeşi Ven’e ait bir evdeyiz.”

Quinn onun elini sıktı –hafifçe– ve doğrulup oturmaya çalıştı. Omzuna baktı. Vurulduğunda giydiği bluz hâlâ üze-

rindeydi. “Neler oldu, Riley? O adam kimdi ve omzumu nasıl iyileştirdi?”

“Nasıl şifa verdiğinden emin değilim, Quinn. Adı Alaric ve o...”

“Alaric,” dedi Quinn, gözlerini iri iri açarak. “Biliyordum. Her nasılsa adının bu olduğunu biliyordum. Sanki içime girdiğinde benimle konuşmuş gibi.”

“İçine mi?”

“Evet. Omzumu iyileştirmek için içimde çabaladığını hissettim. Çok tuhaf bir şeydi. Sanki bir enerji topu –mavi, yeşil ve gri renklerde ama karanlıkla gölgelenmiş– derimin altında dolaşıyor gibiydi.”

Quinn başını iki yana salladı ve siyah buklelerini gözlerinin önünden çekti. “Yoksa aklımı mı kaçırıyorum?” diye sordu acı dolu gözlerle.

“Aklını filan kaçırmıyorsun. Ben de Conlan’la neredeyse aynı deneyimi yaşadım. Bu Atlantislilerde inanılmaz ölçüde farklı bir şey var. Onlarla, senin dışında kimseyle yapamadığım kadar derin bir duygu seviyesine ulaştım, Quinn.”

Riley yerinden kalkarak odada yürümeye başladı. “Ve onlar da belli bir ölçüye kadar benim duygularımı hissedebiliyorlar. Bu neredeyse inanılmaz, fakat Conlan bazen zihnimi okuyabiliyor. O... nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor.”

Riley hafif ısıklık sesiyle Quinn’e döndü. Quinn ona bakıyor, yüzünü inceliyordu. “Bu sesindeki ton ne, Riley? Kolej yıllarımdan beri duymamıştım. Hayır, sanırım hiç duymamıştım. Bu adama karşı bir şeyler mi hissediyorsun?”

Riley’in yüzü alev alev oldu ve başını eğdi, ancak Quinn görmüştü. “Bilmiyorum. Ne hissettiğimi bilmiyorum, sadece zihnine girdim, Quinn. Daha önce öyle bir şey görmemiştim; öyle bir şey *hissetmemiştim*.”

Odanın diğer tarafına gidip yatağın kenarında ablasının yanına oturdu. “Beni kurtardı. Beni kumsalda belki bana tecavüz edecek, belki de daha kötü şeyler yapacak haydutlardan kurtardı. Beni, kurtardı. Sonra evimin ön bahçesinde kasırga estiren bir grup vampirden de kurtardı; şey, aslında birbirimizi kurtardık.”

Riley, Quinn’in elini tekrar yakaladı ve sımsıkı tuttu. “İçini gördüm. Acı... anılarında gördüğüm işkencelere birinin nasıl dayanabildiğini anlayamıyorum.”

“Eve getirmek istediğin bir sahipsiz hayvan daha mı?”

“Eve getirmek istemek,” diye düşündü Riley. “İstemek kısmı kesinlikle doğru. Be... ben... bunu itiraf ettiğime inanmıyorum ama aramızda inanılmaz bir hayvani çekim var. Onu hayatımda kimseyi veya hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyorum.”

Başını iki yana salladı. “Kesinlikle çılgınca.”

Quinn, elini Riley’inkinden çekti ve kardeşini omuzlarından tutarak hafifçe sarstı. “Sen –ve bunu olabilecek en nazik şekilde soracağım– aklını mı kaçırdın? Bu adamı ne kadar süredir tanıyorsun? Bay Seksi Atlantisli Ahbap’la uzun süredir çıkıyor’ olsan bunu herhalde daha önce duyardım, değil mi?”

Riley başını iki yana salladı. “Çıkıyoruz bile. Onunla daha dün gece tanıştım. Ama herhangi birini tanıdığımdan çok daha iyi tanıyorum. Senin dışında. Ve birlikteyken, ben, şey...”

Quinn yine ıslık çaldı. “Söylemene bile gerek yok, kardeşim. Yüzünün aldığı renge bakılırsa, aranızda çok ciddi bir çekim olduğu belli. Onunla yattın mı?”

“Hayır! Yatmadım! Biz daha yeni tanıştık. Ama, şey...” Riley dudaklarını ısırarak düşündü. “Pekâlâ, dinle. Fırsatım olsa muhtemelen yatardım. Hayatımda hiçbir erkeğe karşı böyle bir çekim duymadım.”

Aniden durdu. “Bir dakika! Benim var olmayan cinsel hayatımı boş ver. Burada *senden* söz ediyoruz. Bir grup biçimdeğiştirenle ne halt ediyordun sen? Ve bu sert çocuk tavırları da ne? Sanki sen... yani...”

“Ne demek istediğini biliyorum. Zavallı, kırılgan, herkesin daima korumak zorunda olduğu Quinn,” dedi Quinn, acı bir gülümsemeyle. “Şey, bazen büyümen gerekir. Ve kim senin değıştiğini bilmesine izin vermedim, çünkü zayıf ve işe yaramaz olmak iyi bir paravandı. Örneğin Zorro’yu düşün.”

“Ama ne zaman... ne...” Riley’in sesi kesildi. Ablasına sorulması gerekeni nasıl sorabileceğinden emin değildi.

Aslında cevabı duymak istediğinden de emin değildi.

“Daha sonra. Sana daha sonra anlatırım. Belki.” Quinn uzunca bir an ona baktıktan sonra bacaklarını yatağın kenarından sarkıttı ve çizmelerini giymek için eğildi. “Bir kişiyi duygularıyla değerlendirmek konusunda daima benden daha iyiydin, Riley. Dolayısıyla Conlan’la ilgili sözüne güvenirim. Ama onu kendim de test etmem şartıyla.”

Kapının vuruluşu Riley’i cevap verme zorunluluğundan kurtardı. “Git buradan, Denal. Sana yemek istemediğimi söyledim,” diye seslendi.

Kapı ardına kadar açıldı ve Conlan dev gibi cüssesiyle göründü. “Denal değil ve bir şeyler yemen gerektiği konusunda onunla hemfikir olmakla birlikte, önce konuşmamız gerek. Ablanın neler bildiğini öğrenmem gerek.”

Riley onun arkasındaki koridoru görmeye çalıştı. “Denal nerede? Oradan ayrılmayacağını sanıyordum.”

Conlan omuz silkti. “Sanırım Ven onu şu anda bir pencerenin önünde filan tutuyordur. Sana hizmet etme hevesi arasında Büyük Prensi olduğumu unuttu.”

Conlan’ın genç savaşçısının efendi değiştirmesi karşısındaki isteksiz eğlencesini gösteren tek şey, dudaklarının ucundaki hafif kıvrımdı.

Riley cevap veremeden, Quinn ayağa kalkıp Conlan’ın üzerine yürüdü. “Prens, ha? Eğer kız kardeşime yaklaşıp san bana cevap vereceksin. Ve ben de senin Atlantisli kışını rahatlıkla tekmeleyebilecek bir kızım.”

Bunu söyledikten sonra, ellerini Riley’in daha önce hiç görmediği bir hızla Conlan’ın şakaklarına yerleştirdi. “Beni içeri al, beni içeri al, seni küçük balık,” dedi Quinn, melodik bir sesle.

Quinn’in başının üzerinden Riley’e bakan Conlan hiç kıpırdamadı. Riley onun ne kadar hızlı hareket edebildiğini biliyordu. Quinn’in tutuşunu gözle izlenemeyecek bir hızla kırabilirdi. Aslında Quinn’in *kollarını* gözle izlenemeyecek bir hızla kırabilirdi.

Ama bunun yerine, Riley’e gülümseyerek gözlerini kapadı. Yaklaşık bir dakika boyunca oda tam bir sessizliğe gömüldü. Sonra Quinn ellerini indirdi ve sendeleyerek Conlan’dan uzaklaştı.

“Kimsin sen? Böyle bir işkenceden nasıl sağ kurtulabil-
din?” Quinn, sonunda yatağa ulaşp Riley’in yanına çökene
kadar gerileyerek Conlan’dan uzaklaşmaya devam etti.

“Quinn, sen iyi misin?” Riley duygularıyla ablasına
uzandı ama hayatında ilk kez ona ulaşamadı. Yerinden fırla-
yarak Conlan’a baktı. “Ona ne yaptın?”

“Hayır, asıl *sen ona* ne yaptın?” dedi Quinn, Riley’in
arkasından. Riley dönüp ablasına baktı ama Quinn’in dikkati
bir lazer ışımları gibi Conlan’a odaklanmıştı. “Her nasılsa, Riley,
onun ruhunun içindesin.”

Riley’in bütün benliğini bir alev dalgası sardı. Conlan’ın
gözlerine bakarak duygularını ona açtı ve ablasının sözleri-
nin doğruluğunu hissetti.

Ama Riley, Conlan’ın da kendisinin içinde olduğunu an-
lamasına izin vermeye henüz hazır değildi.

Koridordan ayak sesleri yaklaştı ve Ven’in sesi duyuldu.
“Conlan, bir sorunumuz var. Daha doğrusu, şey, bir sürü so-
runumuz var ama bu yeni.”

“Beni de sorunlardan biri olarak düşün, Atlantisli,” diye
hırladı Quinn, “çünkü adamlarınızın benimkilere neden sal-
dırdığını öğrenene kadar üzerinden inmeyeceğim.”

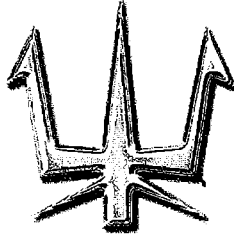
Ven, Quinn’i baştan aşağı süzerek sırtıttı. “Hayatım,
bunu haftamın en güzel kısmı olarak düşünürüm. Hey, belki
de bütün yılımın.”

Buz gibi bir ses duyuldu ve bir an sonra Alaric, bütün
tehditkârlığıyla Quinn’le Ven’in arasına girdi. “Seni uyarı-
yorum, İntikam. Ona dokunursan seni yok ederim.”

Riley, ablasını hayatı boyunca gördüğü en korkunç
adam olan Alaric’ten koruma düşüncesiyle yerinden fırladı.
Etrafında ölümle dolaşan, doğaüstü güçlere sahip bir adam.

Quinn açıklanamaz bir şekilde gülmeye başladı. Sesi odada çılgınca yankılandı. “Çay partisine hoş geldin, balık suratlı. Seninle biraz konuşmamız gerektiğini düşünüyorum; özellikle de göğsümü avuçladığın dikkate alınırsa,” dedi, hâlâ ürkütücü bir şekilde gülümseyerek. “En azından bana bir akşam yemeği borçlusun.”

Riley hepsine –Conlan, Ven, Alaric ve ablası– baktı ve yavaşça başını iki yana salladı. “Bütün dünya oynattı mı?”

22. BÖLÜM

Reisen, Micah'nın onlar için ayarladığı terk edilmiş deponun merdivenlerinden topallayarak indi. Poseidon'a şükür, Trident hâlâ kumaşa sarılı halde pardösüsünün altında güvendeydi.

Şanslıydı.

Adamlarının beşinden daha şanslı. Beş savaşçı ölmüştü ve neden? Biçimdeğiştirenleri ve kan emicileri açık boğazlarıyla karşılayan aptal insan ırkını korumak için mi?

Gününün lanet olasıca karanlık tüneline tek olası ışık parıltısı, basında çatışmadan hiç söz edilmemesiydi. Elbette ki, CNN'i ve haber kanallarını ele geçirdiğinden, bu pek de şaşırtıcı olmamalıydı.

Yine de, bunu kendi adına bir puan olarak almaya karar verdi. Sonuçta, Alaric duymadığı bir haberin izini süremezdi.

Rahip haberleri izleyecekti. Alaric, Reisen'i bulup kafasını vücudundan ayırmayı yaşam misyonuna dönüştürecekti.

Yavaşça.

Babasının gümüş köstekli saatinin kadranındaki parlak rakamlara baktı. Babasından kalan tek şeyin, yaydığı güçler yüzünden istikrarsız hale gelmiş bir alet olması bir ironiydi.

Saatler elementlerin gücünü pek sevmezdi. Cep telefonunu pantolonunun cebinden çıkardı ve kararmış ekrana yüzünü buruşturarak baktı.

Görünüşe bakılırsa makinelerin çoğu sevmiyordu.

Ama Platocular Derneği'yle randevusunu teyit etmek için aramasına gerek yoktu. Unutacakları bir randevu değildi.

Trident bir bütün olarak kontrolüne girdiğinde, bugün kaybettiği beş savaşçının da intikamı alınacaktı.

Babasının da.

Yüzeyde yürüyenler mahvolacaktı.

Conlan plansız toplantısında oyuncuları düşünceli bir şekilde yerleştirdi. Alaric odanın bir tarafında duvara yaslanmıştı.

Riley, Alaric'in tam karşısında bir kanepede Quinn'le birlikte oturuyordu.

Kendisi ve Ven diğer iki duvarı almıştı ve böylece, dört oyunculu, gerçek taşlar kullanan tuhaf bir Atlantis satrancına benzer bir durum doğmuştu.

Şimdi düşününce, geri döndüğünden beri kendini lanet olasınca bir piyon gibi hissediyordu zaten.

Ama bu artık sona erecekti.

Quinn bacaklarını uzatmış, çizmeli ayaklarından birini diğerinin üzerine atmış, açıkça kayıtsız görünüyordu. En az kardeşi kadar sert ve güçlüydü ama –Riley'in aksine– Quinn “sert kız” olduğunu biliyordu. Bunu benimsemişti.

Birkaç saniye için, Conlan onun zihnine girmesine izin verdiğinde, onun ruhundaki kara lekeyi de hissetmişti. Quinn Dawson'ın sırları vardı.

Hem de tehlikeli sırlar.

“Konuşacak mıyız, yoksa bütün gece birbirimize mi bakacağız?” diye sordu Quinn. “İzlemesi keyifsiz tipler olduğunuzu söyleyemem, ancak yapacak işlerim, öldürecek başka tiplerim var.”

Riley ablasına hayret dolu gözlerle baktı. Conlan, hafifçe bir uzanışla Riley'in duygularını yokladı ve herhangi bir sahtelik aradı.

Yoktu. Hiçbir şey yoktu. Quinn'in bu felaketteki varlığı onu gerçekten çok şaşırtmıştı.

Conlan kollarını göğsünde kavuşturdu. “İlginç kelime tercihleri. Belki de artık ‘kurtlarım’ dediğin şu Biçimdeğiş-tirenlerle ne yaptığını bize açıklamaya hazırsındır.”

Alaric hiçbir şey söylemedi; sadece yemyeşil bir ışıkla parlayan gözlerle Quinn'e baktı.

Quinn güldü. “Evet. Tabii. Doğru. Şey, dedikleri gibi, sen bana kendininkini göster, ben de sana benimkini.”

“Hey, görmek istediğin tam olarak nedir? Ben varım,” dedi Ven.

Bu sözlerle, deniz dibindeki bir fay hattı tehdit edilmiş gibi bütün oda titredi. Conlan, yüzünün önünden kardeşine doğru ilerleyen buz gibi rüzgârı hissetti ve sarsıntının nedeni olan şeyi anladı.

Daha doğrusu nedeni olan *kişiyi*.

“Kes şunu, Rahip,” diye hırladı. “Nasıl bir oyun oynuyorsan, böyle saçmalıklara zamanımız yok. Hepimiz kartlarımızı masaya açmak zorundayız. Hemen.”

Sanki hiç konuşmamış gibiydi.

“Sana benimkini göstermemi ister misin?” Alaric odayı geçerek Quinn ve Riley’e doğru yürüdü ama Conlan veya Ven kıpırdamaya fırsat bulamadan, birkaç adım ötede durdu. “Eh, buna ne dersin?”

Gözleri Conlan’ın hiç görmediği kadar parlayan Alaric, doğal bir tavırla ellerini sırayla havaya kaldırdı. Hareketlerine uygun olarak Quinn ve Riley kanepeden havalanıp, mavi-yeşil ışık topları üzerinde, oturur pozisyonda tavana doğru yükseldiler.

“Buna ne dersin?” diye sordu Alaric. “Ya da buna?”

İki elini de aşağı indirdi, sonra avuçlarını açarak tekrar kaldırdı ve kısık sesle bir şeyler mırıldandı. Kadınlar yere doğru hızla indiler ama nereden geldiği belli olmayan sular ikisini de yakalayıp nazikçe kanepeye geri bıraktı.

Su başka bir anı el hareketiyle kayboldu. Ne Riley ne de Quinn’in üzerinde tek bir damla vardı.

Riley hafifçe inledi. “Vay canına, bu çok... bu...”

“Güzel salon numaraları, balık suratlı,” dedi Quinn. Sonra abartılı bir şekilde esnedi. “Ayna ve duman numaraların bitti mi? Şey, pardon, ayna ve *su* demeliydim, değil mi?”

Alaric aniden onu kanepeden kaldırarak kendine çekti. “Beni zorlama, dişi. Buna ikimiz de pişman oluruz.”

Ama Conlan’ın Alaric’in sesinde duyduğu şey öfke değildi. Neredeyse bir yalvarıştı.

Quinn cevap verirken sesi o kadar kısıktı ki Conlan kelimeleri zorlukla seçebildi ama hiçbir anlam veremedi.

“İçimde gördüğünü sandığın şeyleri unut, güzelim,” diye mırıldandı Quinn. “Ben bitmişim.”

Bir an sonra yaptığı şeyle Conlan ve Ven onu korumak için yerlerinden fırladılar, çünkü Quinn ellerini kaldırıp Alaric’in yüzüne koymuştu.

Rahibin boğazından Conlan'ın daha önce duymadığı, sert, boğuk, ruhları yok edecek kadar acı dolu bir ses yayıldı. Conlan ve kardeşini aniden geri itip yere deviren bir ses dalgası.

Conlan'ın soluklanıp başını kaldırması için geçen birkaç saniyede Alaric ortadan kaybolmuştu. Quinn orada tek başına duruyordu ve elleri Alaric'in yüzünün olduğu yerde donakalmıştı.

Yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

Riley yerinden fırlayarak ablasına sarıldı. "Belki de bu işi sabaha bıraksak iyi olur," dedi, öfkeyle Conlan'a bakarak. "Sanırım Quinn bugün yeterince şey yaşadı. Aslında ikimiz de. Onu eve götürmem gerek, Conlan."

Conlan itiraz etmek için ağzını açamadan, beklenmedik bir kaynaktan destek geldi. Quinn ellerinin tersiyle yanaklarındaki yaşları silerek boğazını temizledi.

"Hayır," dedi. "Sanırım sen onlarla birlikte kalmalısın."

Dördü mutfak masasında oturuyordu. Riley ve Quinn'in ellerinde sıcak çay kupaları vardı. Conlan ve Ven bira içiyordu. Conlan, gerektiğinde uzanıp dokunabilmesi için Riley'in yakınına oturmuştu.

Aslında Conlan'a dokunmaya ihtiyacı yoktu.

Pek sayılmazdı.

Diğer adamların çoğu uğramış, kimi bira ve yemek, kimi de haber getirmişti.

Ama hiçbir sonuç yoktu. Reisen ortadan kaybolmuştu.

Riley her birine, özellikle de önünde diz çöküp bir kucak dolusu çiçek sunan, sonra da Conlan'la Ven'e yaklaşmamaya dikkat ederek geri geri dışarı çıkan Denal'a gülümsemeye çalışmıştı.

Ven, Denal'ın öğrenci çocuk aşkıyla ilgili bir şaka yapmıştı ama kimse gülümseyememişti bile.

Şimdi her biri kendi düşüncelerine dalmış halde oturuyorlardı. Justice'in gelişi neredeyse rahatlatıcı olmuştu.

“Eh, demek bütün çete burada,” dedi, her zamanki ukala tarzıyla. Beline kadar inen mavi saç örgüsüne ek olarak sırtında dev gibi bir kılıç taşıyan biri, elbette ki her türlü ukalalığı yapabiliirdi.

Dahası, Riley onun o kılıçla neler yapabildiğini de görmüştü.

“Bahçem bir daha asla aynı olmayacak,” diye mırıldandı.

Quinn bakışlarını kupasından kaldırarak Justice'e döndü. “Sen!” dedi. “Senin şehir efsanesi filan olduğunu sanıyordum.”

Ven sandalyesini arkaya iterek iki arka ayağı üzerinde tuttu. “Doğru. Âşıklar Yolu'nda takılan baltalı deli katil ve Justice. Aslında düşününce mantıklı. İkisi de insanı ürpertiyor, değil mi?”

Justice söylenenlere aldırmandan Quinn'e odaklandı. “Tam olarak ne duydun?”

“Ah, zayıfların koruyucusu, modern çağların Robin Hood'u, falan filan zırvalar. Gözden kaçmayacak birisin,” dedi Quinn, bakışlarını Justice'in çizmelerinden yaklaşık iki metre

yukarıdaki başına ve başının tepesindeki mavi saçlarına çıkarırken.

Justice hafifçe eğildi. “Sen de gözden kaçmayacak birisin. Öfken ve kederin şehri aydınlatmaya yetecek kadar parlıyor. Kardeşinden duygularını gizleme tekniğini öğrenmeyi düşünebilirsin.”

Bunu söyledikten sonra uzun adımlarla mutfaktan çıktı ve Quinn asık bir yüzle onun arkasından baktı.

Riley müdahale etme zamanının gelip geçtiğine karar verdi. “Neler oluyor, Quinn? Sonuçta bir sigorta şirketinde yönetici asistanlığıyla hiçbir ilgin olmadığını düşünmeye başlıyorum.”

Quinn’in kahkahası uzun zamandır komik bir şey duymamış gibiydi. “Hayır, bir sigorta şirketinde değil. Daha önce dediğim gibi, sana herhangi bir şey anlatmadan önce Atlantislilerle ilgili meselenin ne olduğunu öğrenmeliyim.”

Bakışlarını Conlan’a dikti. “Hangi taraftasınız?”

“Neyin tarafı?” diye sordu Riley. “Neden söz ediyorsun sen?”

“Devrimden, kardeşim.”

Riley korku ve şaşkınlıkla inledi. Evet, doğaüstü türlerin insan toplumuna ve hükümetlerine hızlı katılımına karşı bir devrimden söz edildiğini duymuştu. Ama konunun dışında kalmıştı. Politikaya meraklı değildi; önemsedığı tek şey, sorumlu olduğu insanlara yardım etmek, onları sağlıklı ve tok tutmaktı.

Ve canlı.

Conlan hafifçe başıyla onayladı. “Pekâlâ. Şu anda sizinle paylaşmaya istekli olduğum kadarıyla gerçeği açıkla-

yacağım ama bunu ancak ikinizin de bu bilgiyi kimseyle paylaşmamanız koşuluyla yapacağım.”

Ven’in sandalyesi gürültüyle dört ayağı üzerine indi. “Bunu yapamazsın, Conlan. Sen...”

“Riley’in bilmeye hakkı var, çünkü onu yanımızda eve götüreceğiz. Bu yüzden bence ablası da bilmeli.”

Riley boynundaki sinirlerin gerildiğini hissetti. “Bunu daha önce de söylemiştin. Komik, bana bir yere gitmek konusunda herhangi bir teklif geldiğini hatırlamıyorum.”

Conlan onun elini tutarak sıktı. “Bana güveniyor musun?”

“Ben...” Riley duraksayarak Conlan’ın anılarında gördüklerini, onun ruhunu düşündü. “Evet. Sana güveniyorum. Aramızdaki şu *aknasha* konusu... sağduyum açısından biraz ağır olabilir, ancak sana güvenebileceğimi biliyorum. Fakat şu ev dediğiniz yer neresi? Gerçekten kayıp Atlantis Kıtası’ndan mı söz ediyorsunuz?”

Ven güldü. “Hiç kaybolmadık ki. Sadece siz aptallardan gizleniyorduk.”

Quinn öne eğilerek dirseklerini masanın üzerine koydu. “Yerinde olsam, kime aptal dediğime dikkat ederdim, balık çocuk.”

Ven sıırttı. “Solungaçlarıma bakmak ister misin?”

“Yeter! Didişmeyi kesip işimize bakabilir miyiz?” diye çıkıştı Riley.

Conlan başıyla onayladı. “Evet. Atlantis Kıtası’ndan geliyoruz. On bir bin yıldan uzun süre önce, Yedi Adalar sizin topraklarınız gibi suyun yüzeyindeydi. Uygarlığımız ve tek-

nolojimiz modern insanlarınkinden çok daha üstün ama uygun gördüğümüz oranda bilim ve sanat bilgilerimizi paylaştık.”

“Yani biz zavallı insanlara yardım etme yüceliğini mi gösterdiniz?” diye sordu Quinn, alaycı bir tavırla.

“Quinn. Hiç yardımcı olmuyorsun,” diye mırıldandı Riley. Ablası gözlerini devirdi ama sustu.

“Sık sık olduğu gibi, Atlantis’in varlığını her zaman barışçıl şekilde sürdürmekten hoşlandığı insanoğlu açgözlü bir hale geldi,” diye devam etti Conlan. “Hepsi değil; hatta çoğu bile değil. Ama güç sahibi birkaç yozlaşmış. Bu hırsları, topraklarımızı işgal edip bize ait olanları elimizden alma fikrini kabul ettirmelerine yetti.”

“Evet, özellikle de altın ve değerli şeyler,” diye hırladı Ven.

“Aslında yoluna koyabilirdik. Antik metinlere göre yoluna koymak üzereydik de. Ama o sırada vampirler müdahale etmeye karar verdiler,” dedi Conlan.

Riley ürperdi. “Vampirler o zaman bile var mıydı?”

“Kan emiciler başlangıçtan beri vardı; Tanrı Kaos sapık kız kardeşi Anubisa’yı yatağa atıp...” diye başladı Ven, Riley’in hiç tanımadığı lirik bir dilde konuşarak.

“*Aknasha* olabilirler ama antik Atlantis dilini bilmiyorlar, Ven,” dedi Conlan, çarpık bir gülümsemeyle. Sonra yüzü ciddileşti ve yerinde o kadar kederli bir ifade belirdi ki Riley onu kendi zihnindeki cehennemden çıkarabilmek için elini sertçe sıkmak zorunda kaldı.

Biraz yararı olmuş gibiydi, fakat Riley o yüzde hâlâ bir avcının ruhunu görüyordu. Uzanıp duygularına dokunmaya dikkat etti.

Conlan'm zihninde gördüğü şeyi ziyaret etmek istemediğini biliyordu.

"Anubisa," diye hırladı Conlan. "Kaos ve Ölüm Tanrıçası Anubisa'nın lanetli birleşmesi. Çocukları, bütün kan emicilerin ataları oldu. Anubisa'nın kendisi de bir vampir, fakat öğrenebildiğimiz kadarıyla, kanla değil, olumsuz duygularla besleniyor. Ne kadar tutkulu olursa o kadar iyi."

"İşkence acısı gibi," diye fısıldadı Riley, aniden Conlan'm anılarında görüp hissettiği şeyi kavrayarak.

Conlan elini çekti ve yüzüne bir sükûnet maskesi yerleştirdi.

Sahte bir sükûnet maskesi demek daha doğru olurdu. O işkenceden sonra nasıl hayatta kalabilmişti? Kim nasıl kalabilirdi ki?

Bu düşünce umutsuzluk getirdi. "Tanrıça olduğunu düşünen birini nasıl yenebiliriz?"

"O bir Tanrıça zaten," dedi Ven.

Riley başını iki yana salladı. "Benim gözümde değil. Ben tektanrıciyım ve tek bir Tanrı tanırım. Sizin inançlarınıza karşı çıkıyor değilim, ancak her şeye muktedir olduğuna inanmıyorum. Yine de, Tanrısal güçleri varsa başımız dertte demektir."

"Ama bizim liderimizin de bir Tanrı olduğunu unutuyorsun. Poseidon'un gücü Anubisa'nınkinden fazla," diye vurguladı Ven.

Riley öfkeye kapıldı. "Öyle mi? O halde kendi Prensiniz ölesiye işkence görürken hangi cehennemdeydi?" diye bağırdı Riley, sandalyesini geri itip ayağa fırlarken. "Aptal Deniz Tanrınız o zaman neredeydi?"

Conlan onu kollarına alarak sakinleştirdi ve sonra yıllardır yapıyormuş gibi çekip kucağına oturttu.

“Beni savunmak için Poseidon’a meydan okumandan onur duydum, *mi amara aknasha*,” diye mırıldandı, yüzünü Riley’in saçlarına gömerek.

Conlan’ın nefesini kulağında hissetmek karnında bir şeyleri harekete geçirdi ve bacak kasları gerildi. Quinn ve Ven yanlarında oturuyor olmasa –ikisi de ağızlarını hayretle açmış halde bakıyorlardı– Conlan’ın kucağında döner ve dilini ağzına sokuverirdi.

Aslında yine yapabiliirdi.

Quinn’in gözleri kısıldı. “Pekâlâ. Yani insanlarla büyük sorunlar vardı. Sonra ne oldu?”

Bu kez Ven cevap verdi. “Sonra Tanrılar büyük bir savaşa tutuştu ve küresel felaket gerçekleşti. Çocuklar oyuncakları için kavga etmeye başladığında olan ‘yer yerinden oynadı’ tarzında bir felaket.”

Conlan konuşurken, sesi Riley’in sırtına dayanmış olan göğsünden bu gürleme gibi çıktı. “Kardeşim neredeyse kâfırce konuşmasına rağmen temelde haklı. Atlantis kendini hem onu tehdit eden insanlardan hem de Tanrılar arasındaki savaştan korumak için denizlerin altına gizlenmek zorunda kaldı. Önce büyü, sonra büyüyle teknolojinin birleşmesi, bizi yıllar boyunca keşfedilmekten korudu.”

Aniden mahcup olan Riley, Conlan’ın kucağından kalkarak kendi sandalyesine geri döndü. “Ama bütün bu süre boyunca yüzeye geri dönüp durdunuz mu?”

“Hayır, her zaman değil. Kendi ülkemizle yüzeye yolculuk yapmanın sırlarını öğrenmek zaman aldı. Ama Posei-

don Savaşçılar'ın yeminini ettik. O zamanki savaşçılar, insanoglunu giderek büyüyen biçimdeğiştiren ve vampir tehdidine karşı korumak için geri dönmenin bir yolunu mutlaka bulacaklardı.”

Conlan birasını bitirerek şişeyi masaya sertçe koydu. “Bizi engellemek için elinizden geleni yapsanız da, sizi güvende tutmak bizim görevimiz.”

Quinn kupasıyla oynarken bir karara varmış gibiydi. Bir eliyle buklelerini gözlerinden çekerek konuşmaya başladı. “Pekâlâ. İkinizi de inceliyordum ve açıkçası, duygularınız dürüst olduğunuzu gösteriyor. Bunu söylüyorum, çünkü gerçekten Atlantis'ten geldiyseniz ve tamamen farklı bir türseniz...”

Doğrulamak için başını kaldırıp baktı ve Conlan başıyla onayladı.

“O halde duyguları inceleyebilme yeteneğim bu kadar övölmesine rağmen, konu size geldiğinde aslında tamamen değersiz olabilir. Duygularınız bizimkilere benziyor mu ki?”

Ven cevap vermek için ağzını açtı ama Quinn bir elini kaldırdı. “Hayır, gerek yok. Doğru olduğunu hissediyorum ve sezgilerimi izlemeyi tercih ederim. Ve sezgilerimden şimdi şüphe duymaya başlarsam, oyun zaten bitmiş demektir.”

Riley, sezgilerinin söylediklerinin doğru olduğunu belli etmek için ablasının kolunu tuttu. Quinn kendisi için çok acı verici olan bir gerçekten bahsediyordu. Riley'in sinir uçları, Quinn'in sözlerinin altındaki acıyı ayırabiliyordu.

“Sorun değil, Quinn. Ne söylemen gerekiyorsa. Ben buradayım,” diye mırıldandı, özel kardeş bağlantılarından güven ve sevgi göndererek.

“Eh, şu uzun boylu, siyah saçlı çirkin şey bize aptal dedi. Haklı. Hepimiz değil ama birçoğumuz başımızı kuma gömüyor ve herhangi bir değişimi hiç mücadele etmeden kabulleniyoruz,” diye başladı Quinn, duygusuz bir sesle.

Riley daha önceki düşüncelerinin yankısını duyunca yüzünü buruşturdu. Belki Quinn de bir aptal olduğunu düşünüyordu. “Politikaya girmemek veya Washington’da yürüyüşe katılmamak insanı aptal yapmaz, Quinn,” dedi. “Bazılarımız yerel seviyede bir fark yaratmaya çalışıyor.”

Quinn kardeşine kısaca sarılıp sonra onu bıraktı. “Seni kastetmedim, hayatım. Sen kurtarmaya çalıştığın o sersem-ler için gece-gündüz çabalıyorsun. Ben, vampirler hükümetleri ele geçirirken şişko kıçlarının üzerine oturup hiçbir şey yapmayanlardan söz ediyorum.”

“Onlar sersem değil,” dedi Riley sakince. “Sadece hayatlarını iyileştirecek imkânları olmayan insanlar. Ben de buna yardım etmeye çalışıyorum.”

“Özür dilerim. Bunu yaptığını biliyorum. Haklısın, sersem değiller. Ve çabalarından dolayı tam bir azizesin. Ama benim yolum biraz farklı.”

Ven aniden bir ıslık çalıp açık bir hayranlıkla Quinn’e baktı. “Bir sokak savaçısı, diğerini tanır. Vay canına, sen devrimdesin.”

Quinn asık yüzle başını öne eğdi. “Evet. Ve size bunları anlatmak beni çabucak öldürtebilir, dolayısıyla bize Atlantis’le ilgili anlattıklarınıza eşit bir karşılık olarak düşünün.”

Duraksayarak derin bir nefes aldı. “Sadece devrimde değilim. Liderlerinden biriyim. Ve dostlarınızın öldürdüğü şu kurtlar var ya? Benim grubumdaydılar. Dolayısıyla ölümlerinden sorumluyum.”

Brennan içeri girdiğinde Quinn hemen ağzını kapatıp ona şüpheyle baktı.

“Sorun yok, Quinn, bu Brennan,” dedi Riley ablasına. “O...”

“Duygularını çok ama çok derinlere gömmeyi başara-biliyor, değil mi?” dedi Quinn gözlerini kısarak. “*Neredeyse* hiç hissetmedim, ahbap. Güzel bir karşıtlık bu arada. Böyle bir duygusal kalkan kullanmayı nasıl başardın?”

23. BÖLÜM

Riley pencereden geceye baktı. “Gittiğine inanamıyorum. *Asi lider* ablamın gecenin bir yarısı *acil bir görevle* fırlayıp gittiğine inanamıyorum. Sanki bir filmde kısılıp kalmışım ve her an uyanabilirmişim gibi.”

Conlan artık ondan uzak kalamıyordu. Kendisinin ve ablasının o gün ona anlattıkları her şeyi dinleyip kabullenirken, Conlan onun cesaretini hayranlıkla izlemişti.

Ona dokunmayalı çok uzun zaman olmuştu ve elleri tenine dokunmak için yanıp tutuşuyordu. Yatak odasını geçerek iki adımda ona sarıldı. “Çok üzgünüm, *mi amara*. Olup bitenlerin çirkin gerçekliğine bu kadar sert bir şekilde uyanmanın için üzgünüm.”

Riley uzaklaşarak ona döndü ve yumruklarını beline dayadı. “Çirkin gerçeklik mi? Sana çirkin gerçekliği anlatayım mı? İlgilendiğim insanlar evlerinde sürekli birbirlerini öldürüyorlar. Bebekleri uyuşturucu bağımlısı olarak doğuyor ve bazen ben daha yanlarına koşmadan açlıktan ölüyorlar; hepsi şu sözde Senatör ‘Üstat Vampir’ Barnes ve insanlara sunduğu lanet olasıca sosyal hizmetler yüzünden. Bu yüzden bana çirkin gerçeklikten söz etmeye filan kalkma.”

Conlan duvara yaslandı ve bütün benliği Riley'i yine kendine çekmeye zorlamasına rağmen ondan uzak kalmak için kendini tuttu. "Çocuklar genellikle savaşın ilk kurbanlarıdır."

Riley olduğu yerde döndü ve Conlan'dan uzaklaşarak yatağın üzerine oturdu. Başını ellerine dayayarak inledi. Sonra başını kaldırıp Atlantis Prensi'nin gözlerine baktı. "Ne zaman savaşa dönüştü? Bildiğim kadarıyla kimse savaş ilan etmedi ama aniden kendimi ön saflarda buldum."

Conlan, Riley'e yaklaşıp yanına oturdu. Bütün benliği, ağzından çıkanlara isyan ediyordu ama Riley cesaretiyle onun saygısını kazanmıştı.

Özgürlüğü hak ediyordu.

"Eğer ayrılmak istersen, bunu söylemen yeterli. Empati güçlerinin bu savaşta insanlarını korumamız için bize muazzam yarar sağlayabileceğini biliyorum. Bu gerçek."

Riley bir şey söylemedi; sadece hiç kıpırdamadan ona baktı. Duygularını gizliyordu.

"Ama doğru olan bir şey daha var," dedi Conlan. "Her nasılsa, sana karşı daha önce hayal bile edemeyeceğim duygular besliyorum. Şu anda bile vücudum senin açlığını yaşıyor. Seni çırılçıplak soyup şu yatakta altına almamak için kendimi zor tutuyorum."

Riley hafifçe inledi ama uzaklaşmadı. Conlan bunu umut verici bir işaret olarak algıladı.

"Sana ihtiyacım var, Riley. Evet, Atlantis'in sana ihtiyacı var. Sahip olduğun bu gücü incelemeli ve kopyalayıp kopyalayamayacağımızı görmeliyiz. Quinn bizi görevinin

çok acil olduğuna bizi ikna etmiş olmasaydı, onu da bizimle gelmeye ikna etmeye çalışırdım.”

“Brennan’ın duygularını hissetti, Conlan. Bu ona umut vermiş olmalı.”

“Boş umut olmayabilir. Brennan hayatın ona verdiğinden daha iyisini hak ediyor.”

Conlan odaklanmaya çalıştı. Riley’in kokusuyla baştan çıkmamaya, benliğini saran arzuya yenik düşmemeye çalıştı. “Aknasha yeteneği; bize karşı kullanılıp kullanılamayacağını anlamalıyız. Ya da bizim hizmetimizde. Ama bu ihtiyaca rağmen –*ikisine* de– Yedi Adalar’ın gelecekteki Kral’ı olarak sorumluluklarına rağmen, gitmene izin veririm.”

Riley’i zorla yanında tutmamak için ellerini sımsıkı kenetledi ve gidene kadar öyle tutabilmek için dua etti. Bir erkekti ve bunun için yeterince onurluydu.

Ama neredeyse yalvarmaya başlayacağını inkâr edemezdi.

“Daha önce zorlardım. Ama şimdi seni bu kadar tanırken, soruyorum. Ancak bana şimdi söylemelisin. Hemen kalkıp bu odadan çıkmalısın. Ven’e seni istediğin yere götürmesini söylerim; güvenli bir yere. Ama *şimdi* olmalı.”

Sonunda dönüp Riley’e baktığında vücudu o kadar gergindi ki her an patlayabilirdi. Bir yandan yanıp kavruluyor, bir yandan Riley’in gideceği korkusuyla donuyordu. “Çünkü eğer kalırsan, bunu evet olarak algılayacağım. Atlantis için evet, davamız için evet, fakat –en çok– benim için evet.”

Riley titreyen elini Conlan’ın yüzüne uzattı. “Conlan...”

Conlan başını çekerek uzaklaştırdı. “Anlamıyor musun? Artık kendimi kontrol edemiyorum,” diye hırladı. “Elimde kalan tek şey, bir arzu ocağının üzerine serilmiş çıplak bir onur. Benden hemen uzaklaşmalısın.”

Conlan yataktan kalktı. Her nasılsa istediği her şey olan kadından uzaklaşmalıydı. Gözlerini kapadı ve başını eğerek öylece durdu; aniden yatağa uzanıp dudaklarını onunkilere bastırmamak için kendini tutmaya çalışırken vücudu gayretle titriyordu.

Ona sahip olmamak için.

Sonunda, *sonunda*, Riley’in yürümeye başladığını duydu. O ayak sesleri onu Conlan’dan uzaklara götürecekti. Bütün benliğini Anubisa’nın ona tattırdıklarından çok ama çok daha büyük bir acı sardı ve sonsuza dek kaybettiğini sandığı kalbi çekiçle örs arasındaymış gibi ezdi.

Ayak sesleri kesildi.

Ve Riley, bembeyaz yüzünde iri iri açılmış gözlerle Conlan’ın önünde durdu.

“Hiçbir yere gitmiyorum, Conlan. Cevabım evet.”

Riley ona bakarken, hayatının en önemli kararını verdiğini biliyordu. Conlan gözlerini şaşkınlıkla açarak ona baktı ve sonra başını arkaya atıp, boğulmak üzere olan bir adam gibi iştahla soluklandı.

Ve ardından, aniden harekete geçti. Riley’e sımsıkı sarılarak kendine çekti ve göğüsleri birbirine çarptığı anda Riley hafifçe inledi. Conlan bir kolunu genç kadının beline sararken, diğer eliyle başının arkasını tuttu.

“Teşekkür ederim, *mi amara*,” diye fısıldadı Conlan, dudaklarının arasında birkaç santim varken. “Bu hediye için

çok teşekkür ederim.”

Riley neredeyse endişelenecek zaman bulmuştu –sonuçta Conlan’ı gerçekten tanımıyordu– ve o anda Conlan’ın dudakları onunkilere yapıştı. Conlan duygularını ona açtığı anda, Riley hiçbir erkeği onu tanıdığı kadar tanımadığını anladı.

Riley onu bütün benliğiyle istiyordu. Dudakları yumuşak, kararlı ve kesinlikle doğrudu. Onu aşkının açıklığından ölen bir adamın tutkusuyla öpüyordu. Riley de onu her şeyiyle hissetmeye çalışarak kendine çekiyordu.

Conlan nefes nefese bir halde hafifçe geri çekildi. Sevgilisinin tadının sıcak, güneş ışığı gibi ve tatlı olacağını biliyordu, fakat şimdi daha da güzel geliyordu.

En önemlisi, Conlan onun kendisine ait olduğunu biliyordu.

Dudaklarını yine onunkilere bastırdı. Teslimiyetini hissetmek istiyordu. Arzularını ve ihtiyacını kabullenişini. “Şimdi,” dedi, kendi sesindeki yakarışı duymasına rağmen umursamadan. “Şimdi. Lütfen.”

“Evet,” dedi Riley, kollarını onun boynuna dolayarak. “Evet, lütfen. Şimdi.”

Conlan onu kucığına alıp yatağa taşıırken hâlâ hiç aralıksız öpüyordu. Saniyeler içinde kapıyı kilitleyip yatağa geri döndü. Yatağa yaklaşırken, tenlerinin birbirine temasını hissetme hırsıyla gömleğini çıkardı.

Riley saçları yastığın üzerine yayılmış halde öylece yattarken, Conlan’ın hayali gerçekleşiyordu. Dev Prens mutluktan ağlamak üzereydi.

Bütün tutkusunu dünyaya haykırmak istiyordu.

Ama ikisini de yapmadı. Sadece Riley'e dokundu. Sonunda, *nihayet* ona dokunabildi.

Conlan yatakta yanına uzanırken, Riley titriyordu. Her nedense, göğsü ve omuzları çıplakken daha da iri görünüyordu. Adam kastan bir duvar gibiydi, fakat o gururlu savaşçının ardında, içindeki erkeği Riley görebiliyordu.

Conlan ona dokunup, parmakları yanağını ve sonra boyununu nazikçe okşadığında, Riley titreyen tek kişinin kendisi olmadığını anladı.

Bu anlayış, geri kalan bütün direnişini de kırdı. Vampirlerle, Biçimdeğiştirenlerle ve gecenin diğer yaratıklarıyla korkusuzca ve inanılmaz bir güçle savaşan bu iriyarı, sert savaşçı onu o kadar çok istiyordu ki elleri titriyordu.

Riley onun başını kendisinininkine doğru çekerek gülümsedi. "Öp beni. Beni öp ve kendimi yine güvende hissettir," diye fısıldadı.

O gözlerde yanan mavi-yeşil alev, Riley'in sinir uçlarını uyararak sırlıslıkla etti. Göğüsleri, Conlan'ın dev gibi vücudunun altında ezilme arzusuyla kıvranıyormuş gibi irileşmişti.

Riley vücudunu onunkine doğru itti ve Conlan'a itaat etme fırsatı vermeden kontrolü ele aldı.

Şimdi Riley *onu* öpüyordu. Nazikçe. Usulca.

Kokusu Riley'i sarmıştı. Ilık ve erkeksi baharat kokusu; aniden bütün nezaketini kaybediverdi.

İnilti arasımda dilini Conlan'ın ağzına soktu. Bir bacağı onun bacaklarına dolayıp onu ve bütün açıklığıyla ve sertliğini hissetme arzusuyla kendine çekti.

Conlan ölüp Tanrıların dağına gidebileceğini düşündü. Riley onu yakıp kavuruyor, içine çekiyor, açlıktan ölüyor-muş gibi öpüyordu.

Bu da ona fikirler veriyordu.

Harika, gerçekten harika fikirler.

Dudaklarını dudaklarından ayırarak yanağından bir yol izleyip boynuna indi ve orada hafifçe ısırıp emerek gırtlak-ğından inilti kopardı. Bir elini bluzunun altına sokarak ılık karnına kaydırıp ve daha yukarı itip göğüslerinden birini alt-tan kavradı.

Riley inledi ve göğüs kafesini Conlan'ın eline doğru itti. "Dokun bana, dokun bana, Conlan, lütfen."

Conlan yana yuvarlanarak onu üzerine çekti ve bluzunu başından çekip çıkardı. Sonra dilini ağzına sokarak tekrar öptü. Sert ve ısrarcı bir öpücüktü.

Benim. Benim. Daima benim.

Bu düşünce o kadar derinlerden geldi ki Conlan kayna-ğı tanıyamadı. Bütün vücudu Riley'i işaretleme, ona sahip olma, sarayına götürüp bir daha gitmesine izin vermeme ar-zusuyla titriyordu. Riley'in bunu hissedebildiğini biliyordu, çünkü Conlan onun duygularını hissedebiliyordu.

Riley gülümsedi ve kabullenen bir tavırla ona gülüm-sedi. Kendini güçlü hissediyor, dişil gücüyle Conlan'a hük-medebildiğini biliyordu ve Conlan'ın da bunu bilmesini istiyordu.

Conlan'ın vücudu bu duyguyla gerildi ve Riley'in arzu renkleri vücuduna, beynine doldu. Erkekliği o kadar sertleş-miştir ki aşırı dar pantolonunun içinde acımaya başlamıştır.

Conlan geri çekilerek dantel kumaşın altında kısmen görünen yuvarlak ve mükemmel göğüslere baktı. Onları ağzına alıp çiğnemek istiyordu.

Bir eliyle minik kopçaya uzandı ama hemen çözülmeyince öfkeyle homurdandı. Riley gülerek onun elini yakaladı.

“Sorun nedir? Büyük güçlü savaşçı basit bir sutyen kopçasını yenemedi mi?” diye takıldı Riley, hülyalı ve mırıl mırıl bir sesle. Hissettiği mutluluk, Conlan’ın zihninde havai fişekler patlattı.

“Eğer yardım etmezsen, büyük güçlü savaşçı onu dişleriyle sökecek,” diye karşılık verdi Conlan. Sonra eğildi ve Riley’in göğüs ucunu kumaşın üzerinden ağzına aldı. Riley iniltiyle belini kastı.

Conlan diğer eliyle Riley’in diğer göğsünü okşamaya, mıncıklamaya, sıkıştırmaya başladı. Diliyle ve dudaklarıyla bir göğsüne yaptığını, diğerine parmaklarıyla kopyalıyordu. Riley’in iniltileri daha da alevlenirken ve tırnaklarını Conlan’ın sırtına gömerken, başını yastığın üzerinde ileri geri atmaya başladı. “Ah, lütfen, ah, lütfen.”

Conlan göğüs ucunu bıraktı, üzerine üfledi ve Riley’in bütün vücudunun ürperişini izledi. “Lütfen ne, Riley? Söyle.”

“Lütfen. Sana ihtiyacım var.” Riley ellerini onun başına koyarak onu dudaklarına doğru çekti. Ama Conlan’ın işi henüz bitmemişti. Dudaklarını diğer göğsüne kaydırıp ve parmaklarının yerine ağzım geçirdi. Riley vücudunu onun kine yapıştırırken ve bacaklarının arasını erkekliğine dayar-

ken, Conlan daha da sertleşti. Riley'in göğüs ucunu hafifçe ısırdı ve Riley onun adını haykırdı.

"Şimdi, lanet olsun, hemen. Seni içimde istiyorum, hemen!" dedi nefes nefese bir halde. Tutku ve arzu, keskin, sivri ışıltılar halinde Conlan'ın zihnine yağıyordu.

"Evet," diye hırladı Conlan. "Evet, sana şimdi sahip olacağım."

Riley, kendisini arzudan deliye döndüren adama baktı ve yüzündeki vahşi ifadeyi neredeyse tanıyamadı.

Belki de burada aklını kaybeden bir tek o değildi.

Conlan yuvarlanıp eğilerek çizmeleriyle çoraplarını çıkardıktan sonra ayağa kalktı ve tek bir sert hareketle pantolonunu indirdi. Bütün mağrurluğuyla karşısında çırlıçıplak durduğunda, Riley'in nefesi kesildi. "Çok güzelsin," diye fısıldadı Riley, Conlan'm bacak kaslarına dokunmak için uzanırken. Vücudunun geri kalanı kadar iri olan erkekliği, Riley'in dokunuşuyla hafifçe seğirdi.

Riley onu tatmak istiyordu.

Conlan hafifçe güldü. "Ben bir savaşçıyım. Yara izleriyle doluyum ve kesinlikle güzel filan değilim. Ama *sen*... Tanrılar bile senin güzelliğin karşısında kıskançlıktan ağlardı."

Conlan onun ellerini tutarak çekip ayağa kaldırdı. Sonra parmaklarını Riley'in beline indirip kotunun fermuarını çözererek indirdi ve aniden Riley de onun gibi çırlıçıplak kaldı.

Riley bir an için utandı. Sonra Conlan ellerini onun vücudunda dolaştırmaya başlayınca genç kadın, kendini bir kez daha arzuya kaptırdı. "Dokun bana, Conlan. Her yerimi öp.

Her yerime dokun. Bana dokunmam istiyorum.”

Conlan zevkle inledi ve iki eliyle Riley’in başını tutup arkaya çekerek, tam bir sahiplenme ve ateşle dudaklarına yumuldu. Dizlerinin bağı çözülürken, Riley ayakta kalabilmek için onun omuzlarına tutundu.

Conlan ellerini onun vücudundan aşağı indirip kollarını, kalçalarını ve sonra sırtını okşadı. Riley titriyor, vücudunu onunkine bastırıyor, sertliğini vücudunda, içinde hissetmek istiyordu.

Conlan onu duymuş gibi ellerini vücudunun önünden aşağı kaydırıp göğüslerini avuçladı. Riley yine inerken, bu işkencenin artık bitmesini istiyordu.

Bir yandan da hiç durmamasını.

Daha fazlasını.

Conlan’ın elleri yoluna devam ederek Riley’in karnını okşadı ve sonunda tek bir hareketle bacaklarının arasına girip sıcaklığına hafifçe dokundu.

Başını kaldırıp genç kadının yüzüne bakarken, muzaffer bir tavırla gülümsüyordu. “Sırılsıklamsın, Riley. Benim için.”

“Ben... *oh!*” Riley herhangi bir şey söyleyemeden, Conlan iki parmağını onun içine itti ve Riley konuşma yetisini kaybetti.

Bir eliyle Conlan’ın parmaklarını sımsıkı kavradı ve zevkten neredeyse çılgılık attı. “Ah, evet, Conlan. Evet, lütfen, daha!”

Conlan kendisini duyabilecek Tanrılara şükretti. Riley çok istekli, çok ateşli, sıırılsıklamdı. Parmaklarını saran sıcak darlığı hissederken, bütün kontrolünü kaybederek daha içine

bile girmeden boşalabileceğinden korktu.

Daha önce hiç böylesine ezici bir arzu hissetmemişti.

Arızalı mal, Prens parçası. Nefret verici ses içinde fısıldayarak onu durdurdu, dondurdu. Ama sadece bir an için.

Riley gözlerini açarak Conlan'ın ruhunun derinliklerine baktı. "Hayır. *Hayır.* O orada değil; seni bir daha incitemez. Ona izin verme, Conlan."

Sıcaklığını Conlan'ın parmaklarına bastırarak onu iştahla tekrar öptü. "*Beni* hisset. Ben gerçeğim. Buradayım. Onun kazanmasına izin verme."

Conlan'ın kalbinde bir şey patladı. "Evet, evet, *mi amara.* Benim için buradasın. Benimsin. O bir hiç," dedi, nefes nefese bir halde dua eder gibi.

Parmaklarını çekti ve Riley hafifçe inledi ama sonra Conlan onu kollarına alarak yatağa bıraktı. Riley aniden uzaklardan gelir gibi gözlerini kırpıştırdı ve başını hafifçe iki yana salladı. "Biz... ben... korunma. Ben güvendeyim, ancak..."

Duyguları birbirlerine açık olduğu için Conlan hemen anladı. "Hayır, biz bağışıklyız. Senden grip bile kapamam; sen de benden, güzelim. Ve Poseidon'un kutsadığı doğurganlık ritüeli olmadan çocuk sahibi de olamayız."

Riley onun sözlerindeki gerçekliği hissederek başıyla onayladı. Sonra kollarım ona uzattı ve Conlan'ın dizlerinin bağını çözen bir şehvetle gülümsedi.

Conlan onun üzerine uzanırken kalbini de açtı. Geri kalan bütün duygusal kalkanları bir kenara atarak, kendisine verdiği müthiş armağanı hissetmesini sağladı.

Riley'in dizlerini belinin iki yanına çekerek tek bir hamlede içine girerken zevkle haykırdı.

Nefes nefese bir halde Riley'in ismini sayıklıyordu.

Alnını onunkine dayayarak fısıldadı. "Benimsin, Riley. Söyle. Benimsin."

Riley onun yüzünü ellerinin arasına alarak kendininkine çekti. "Seninim, Conlan."

Riley, sevgilisini ruhunda hissettiği bütün tutkuyla öptü. Masmavi gözleri parlayarak Conlan'a baktı ve yine gülümsedi. "Ve sen de benimsin."

Riley'in vücudu onunkiyle buluşmak için kasılıyordu. İkisinin de benliklerine akan duygular inanılmazdı. Hayranlık... Şaşkınlık... Şükran...

Conlan daha önce kimseye ait olmamıştı. Çocukluğundan beri sadece kendisi olduğu için hiç istenmemişti.

Şükran duygusu bir tutku patlamasına dönüştü ve aralarındaki bağ ile hepsini Riley'le paylaştı. Riley onun altında titredi ve Conlan'ın içinde bir şey koptu.

"Özür dilerim, Riley, fakat daha fazla kontrol edemeyeceğim," diyebildi dişlerini sıkarak. "Şimdi sert ve hızlı olacak ama bir sonraki sefer daha iyi olacağına söz veriyorum. Fakat..."

Riley bir parmağını Conlan'ın dudaklarına bastırarak gülümserken gözlerinden dişil güç yansırıyordu. "Kes konuşmayı. Az laf, çok iş."

Conlan mutlulukla bağırarak geri çekilip bir kez daha ileri atıldı ve vücudu Atlantis'ten daha eski bir ritmi yakaladı; hatta belki Tanrıların kendilerinden bile daha antik.

Birbirlerinin ritmine uyarak buluşup ayrılıyor, kadın erkeği sımsıkı ve sımsıcak sarıyor, erkek giderek artan bir gerilimle ilkel bir merakla onun derinliklerini araştırıyor, keşfediyordu.

Riley daha önce hiç böyle bir şey hissetmemişti. Sıcaklık ve kaygan gerginlik, Conlan'ın vücudundaki elektrik, parmaklarının altındaki sert kaslar, gözlerindeki ışıltı, ikisinin de her anından müthiş bir zevk aldığını gösteriyordu.

Bütün bunlar Riley'i zirveye taşıdı. Vücudundaki sinir uçlarının hepsi haykırıyordu. Baskı giderek yükseldi ve sonunda patlayınca, Riley kendini boşlukta düşer gibi hissederek tırnaklarını tutunmak istercesine Conlan'ın omuzlarına gömdü.

Riley altında titrerken, Conlan kontrolü elinde tutabilmek için kaslarını gerdi. Riley tekrar kendini bulduğunda gözlerini açarak ona baktı. "Conlan?"

Conlan eğilerek sevgilisinin dudaklarını öperken, boynundaki ve omuzlarındaki kasların gerginliği, kendisini kontrol etmesinin ne kadar zor olduğunu gösteriyordu.

"Riley, şunu bilmelisin. Antik hikâyelerde anlatılanlar doğru. Bütün hayatım boyunca farkında bile olmadan seni beklemişim."

Riley, Conlan'ın sözlerinin ve duygularının anlattıklarıyla afallamış bir halde ona baktı. "Yani sen..."

"Seni seviyorum, Riley. Kalbime sahip oldun." Conlan'ın kontrolü bu sözlerle daha da zayıfladı. Riley'in içinde bir, iki, üç kez daha gidip geldi ve sonunda sert bir hamleyle o kadar derine girdi ki Riley onu neredeyse rahminde hissetti. Conlan başını arkaya atarak Riley'in adını haykırdı ve

içine boşaldı. Zihni, kalbi, hatta ruhu, daha önce hiç olmadığı kadar açık bir şekilde Riley'in önüne serildi ve genç kadın kendini o duygularda dans ederken, dönüp durarak savrulurken buldu.

O tutkuyla.

Ve bunun etkisiyle bir kez daha zirveye ulaştı.

Her nasılsa, inanılmaz ve açıklanamaz bir şekilde, daha yeni tanıştığı bu adamı bütün benliğiyle seviyordu. Sonsuza dek tanıdığı bu adamı.

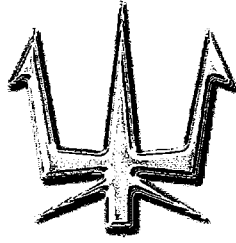
Bu anlayışla soluklanmaya çalışırken, kalkanlarını tekrar sağlam bir şekilde yerine yerleştirdi. Bu henüz paylaşmaya hazır olmadığı bir bilgiydi; Conlan'la bile.

Henüz. Daha çok erkendi. İnsanları seversen giderlerdi. Onun gitmesine henüz hazır değildi.

Belki de asla olmayacaktı.

Conlan onun üzerine yığılırken, ağırlığının altında ezmemek için dirsekləriyle kendini destekledi. Odadaki tek ses nefeslerinden geliyordu. İkisinden de. Bir-iki dakika kadar sonra Conlan yuvarlanarak yana döndü ama Riley'i kollarından bırakmadı.

"Tanrıların dağımı unut," diye mırıldandı Conlan. "Bunun için ondan hiç düşünmeden vazgeçerim."

24. BÖLÜM

Riley uyandığında sıcak ve mutluydu; çok uzun zamandır ağrımayan yerleri zevk veren bir şekilde ağrıyordu. Bir an için gözlerini açmadan, Conlan'm kollarında, başını onun omzuna dayamış halde öylece yattı. Güneş ışığı odayı ve her ne kadar illüzyon olduğunu bilse de, huzur da yüreğini ısıtıyordu.

“Ne zaman uyanacağını merak ediyordum, uykucu.”

Riley yattığı yerde hafifçe dönerek Conlan'a gülümsedi. “Uykucu mu? Nihayet dinlenmeme izin verdiğinde saat dördü geçiyordu.”

Conlan'ın yüzündeki gülümseme kibirli ve inkâr edilemez bir şekilde erkeksiydi. Riley bir kahkaha patlatıp onu çimdikledi.

“Hey!” Conlan dönerek Riley'i altına aldı. “Sen Atlantis Kraliyet Hanedanlığı'ndan birine saldırmanın cezasının ne olduğunu biliyor musun?”

Riley gözlerini devirdi. “Ah, zavallı bebeğim. Şu küçük çimdikten mi söz ediyorsun? Kesinlikle zindan olmalı.”

Conlan'ın gözleri yaramazca ve şehvetli pırıltılarla par-

ladı. “Ah, hayır. Sana zindan yok. Ağır iş cezası var. Yatak odamda.”

Riley güldü. Elinde değildi. Mağrur savaşçısını neşeli görmek onu mutlu etmişti.

Riley’in kaygısız kahkahasını duyunca Conlan’ın yüreği titredi. Bir kadınla yattıktan sonra asla yanında kalmazdı. İlişkilerden ve ayak bağlarından uzak durması gerektiğini daima bilirdi.

Ama Riley. *Riley*. Yanakları mutluluktan ve geceki tutkunun ardından kızarmış halde kahkahalar atan Riley. Conlan onun arzusunun derinleştiğini biliyordu; duygularının yoğunluğunu hissetmişti.

Ne var ki genç kadın yine de itiraf etmiyordu.

En azından söze dökmüyordu.

Conlan sırttı. “Belki bunun üzerinde çalışmamız gerekir.”

“Bana ağır iş cezası vermek konusunda mı? Hiç sanmıyorum,” dedi Riley kalkmak için kıpırdanırken.

Conlan kolunu kaldırarak Riley’in dirseklerinin üzerinde doğrulmasına izin verdi. Bu da onu tam istediği pozisyona sokarak yüzünü Riley’in muhteşem göbek deliğine yaklaştırdı.

Conlan, Riley’in üzerine atılıp onu yine altına alarak ılık tenini yaladı.

“Hey! Haksızlık bu,” dedi Riley gülmeye devam ederek.

“Kıpırdama,” diye mırıldandı Conlan, yatakta aşağı doğru kayarken. Kızıl-altın sarısı tüylerden oluşan ilgi çekici üçgene baktı.

“Conlan? Sen ne...”

Conlan elini uzatıp bir parmağıyla tüylerin arasından bir çizgi çekerken Riley’in sesi kesildi. “Sanırım cezan başlamak üzere, *mi amara*. Kıpırdamadan yat ve cezayı kabul-len.”

Riley’in bacaklarını ayırarak onu elleriyle hapsedti.

“Ama...”

Conlan parmağının izlediği çizgiden bu kez dilini geçirirken Riley inledi. Conlan gülümsedi. “Bence mahkûm uslu durmalı, yoksa cezası uzayabilir.”

Conlan’m dili bir kez daha aynı çizgiyi izlerken Riley nefesini tuttu. Sahip olduğunu bile bilmediği sinir uçları kavrulup damarlarını ateşe verirken, Conlan’ın dilinden bütün vücuduna elektrik dalgaları yayılıyordu.

Conlan onu öperek yalarken, emerken ve göğüslerine de aynı ilgiyi gösterirken, Riley inliyordu. Ancak bu kez Conlan durmazsa, Riley onun ağzına boşalacaktı.

Riley başını yastığın üzerinde ileri geri sallıyor, bir zevk selinde boğuluyordu; Conlan’dan, kendisinden, her ikisinden yayılan ilkel sıcaklığa teslim olarak. Birinin nerede bitip diğerinin nerede başladığını kim bilebilirdi? Ah, dudakları, dili, *ağzı*. Riley patlamak üzereydi.

Conlan bir parmağını içeri iterek bastırdı.

“Conlan!” diye çığlık attı biri; *kendisi* miydi?

Conlan bir parmağını daha ekleyip, dilini dengeli bir şekilde ıslak deliğine sokup çıkarırken, Riley nefes nefese inliyor, yalvarıyordu.

Ve Conlan durdu.

Riley gözlerini açıp soluklanmaya ve odaklanmaya çalışarak ona baktı. Conlan gülümserken gözbebekleri o mavi-yeşil alevlerle tamamen sarılmış gibiydi. “Boşal, Riley. Tadını gırtlığımda hissetmek istiyorum.”

Sonra Conlan başını tekrar eğdi ve ağzının daha ilk temasında Riley kendini kaybetti. Duygu yoğunluğundan bayılacağını sanana kadar peş peşe zirveye ulaştı.

Conlan nihayet onu bıraktıktan sonra onu aşağı, yanına çekerek yanaklarına dokundu. “Ağlıyorsun. Canını mı yak-tım?”

Riley kirpiklerinde birikmiş gözyaşlarının arasından ona baktı. “Hayır. Hiç de değil. Tam aksine, sanırım... sanırım içimde bir şeyi iyileştirdin.”

Kollarını sevgilisinin boynuna sararak onu kendine çekti. “Seni içimde istiyorum, Conlan. Lütfen.”

Conlan’ın gözleri tatmin ve sahiplenme hırsıyla parladı. “O zaman öyle olsun.”

Conlan, genç kadının bacaklarını kaldırarak taş gibi er-kekliğini dayayıp hassas noktasına bastırdı. “Şimdi mi?” diye sordu alaycı bir tavırla.

“Şimdi.”

Conlan tek bir hamleyle yüklendi ve ulaşabildiği kadar derine girdi. Riley bir çığlık atarak ona sımsıkı sarıldı ve tekrar tekrar kasıldı.

Conlan geri çekilip homurdanarak tekrar itti. Birkaç tekrardan sonra kendisi de boşaldı ve Riley’in kollarında titreyerek uzun bir süre içinde kasılıp gevşedi.

Riley nihayet konuşabildiğinde güldü. “Pekâlâ, bu ce-zaysa, suçumu tamamen kabul ediyorum.”

Conlan onu da beraberinde sürükleyerek yana döndü. “Buna neden ceza dememiz gerektiğinden emin değilim,” dedi nefes nefese bir halde. “Belki senin için olabilir. Kontrolüm Akademi’deki eğitiminin ilk günlerini yaşayan bir çocuğunki kadar berbat.”

Riley ona sokuldu. “Anlat bana.”

“KontROLSÜZLÜĞÜMÜ MÜ?”

“Atlantis’i. İnanılmaz olmalı.”

Conlan sevgilisini öptü. “Hayal edemeyeceğin kadar inanılmaz. Sana evimi göstermek için sabırsızlanıyorum. Ama önce duş alalım ve sonra da karnımızı doyuralım. O zaman sana bilmek istediğin her şeyi anlatırım.”

Riley başını iki yana salladı. “Yemek. Böyle bir zamanda. Erkekler başka şey düşünmez mi?”

Conlan, kollarında Riley’le doğrulup oturdu ve sonra hiç ağırlığı yokmuş gibi onu da kucığına alarak ayağa kalktı. “Bu gecedен sonra bana bunu sorabileceğini sanmıyorum, küçük empatik. En azından inanılır bir şekilde.”

“Ben küçük filan değilim! İndir beni,” dedi Riley, Conlan’ın boynuna sıkıca sarılıp gülerken.

“İndireceğim. Duşta.” Kaşlarını kaldırıp indirdi. “Sana Atlantis’ten geldiğimi söylemiş miydin? Suyla harika şeyler yapabilirim.”

Riley banyoya girene kadar güldü ve aslında Conlan’ın suyla yaptığı şeylerin harika filan olmadığını anladı.

Muhteşemdi!

Ven duştan çıktı ve zihnini kemirenin ne olduğunu anladı. Bütün gece Riley’in odasından hiç ses duymamıştı. De-

nal'ı başına sardıktan sonra Conlan'ın oraya girdiğini kesinlikle görmüştü ve bir patlama beklemişti.

O ya da bu şekilde.

Geçen günkü gibi bütün duvarlardan saf seks titreşimleri yayılmaya başlarsa, oralarda kalmayı pek düşünmüyordu. Empatik kadınla Atlantisli Prens arasındaki bir şey, cinsel gerginliği en yüksek yayın frekansına taşıyordu nedense.

Bu üzerinde düşünülmesi gereken bir şey olabilirdi.

Üzerine temiz bir tişört ve pantolon geçirirken Riley'in ablasını düşündü. I-ıh. Piliç onun için fazla kasvetli ve karıştı. Ven kadınlarının basit ve sade olmasını isterdi.

Terk etmesi kolay tipler.

Conlan'la aynı sevimsiz yazgıyla karşılaşacağını Tanrılar biliyordu: Onun için seçtikleri Kraliyet bakiresiyle evlenecekti.

Konsej'in Atlantis soyu için yaptığı planlara uymak Kraliyet sorumluluğuydu.

Prens olmak berbat bir şeydi.

Poseidon'un diğer savaşçıları da o *heyecan verici* işten kaçamazdı. On bir bin yaşında bir bakireyle evlenmeye zorlanmak; vay canına, heyecanını kontrol edebilir miydi acaba?

En azından erkekliğini tek bir kişiye bağlayana kadar elli yıl kadar daha zamanı vardı.

Gecenin bir yarısı geri döndüğünde kapının yanına fırlatıp attığı çantayı aldı. Riley'in artık onu isteyeceğini tahmin ediyordu.

Onun odasında neler keşfedebileceğini düşünerek sırttı.

Kapıyı açıp koridora çıktığı anda neredeyse Alaric'e tosluyordu. Rahip yine siyahlara bürünmüştü ve kıyafeti yüzündeki aşırı parıltıyı daha da vurguluyordu.

Biri güzellik uykusunu alamamış olmalıydı.

“Bastığın yere dikkat et, İntikam.” Rahibin yüzündeki ifade çoğu kişiyi korkuturdu.

Ven sadece güldü. “Derdin ne senin? Dün gece kendini Riley’in ablasının önünde aptal durumuna düşürdükten sonra uyku tutmadı mı?”

Alaric donup kaldı ve başını yavaşça çevirerek Ven’e baktı. Gözleri yeşil renkle parladı. “Bastığın yere dikkat et derken, bunu birden fazla anlamda düşünmek isteyebilirsin. Sabrım neredeyse taşmak üzere.”

Ven yine bir cevap yapıştıracaktı, fakat rahibin gözle-
rindeki bir şey onu durdurdu. Onu tanımasa, Alaric’in acı
çektğine yemin edebilirdi.

“Ah, daha kahve bile içmeden günümüzü neden berbat edelim ki? Haydi, kahve içelim, Alaric. Oh, şunları da Riley’e vermem ve dün gece Conlan’la birbirlerini öldürmediklerinden emin olmam gerek. Dün gece odasından hiçbir şey algılamadım.”

Alaric’in dudakları gerildi ama mutfağa doğru yürümeye başladı. “Odalarını ben kalkanladım. Eğer onların... Neyse. Odayı kalkanladım. Öyle kalsın.”

Alaric koridorda uzaklaşırken Ven gözlerini kırıştırdı. Kesinlikle bir terslik vardı; hem de Trident’i kaybetmenin yarattığı suçluluk duygusunun ötesinde bir şey.

“Bu da bana hazırlanmamız gerektiğini hatırlattı,” diye mırıldandı kendi kendine ve koridoru geçerek Riley’in kapısını vurdu. “Kalk bakalım, uykucu!”

Herhangi bir cevap alamayınca, kalkanın Riley’in kapının sesini duymasını engelleyip engellemediğini merak ederek kapıyı dikkatle araladı. “Riley?”

Ve yatağın kenarında durup gerinen Riley'in çıplak sırtının güzelliğiyle karşılaştı.

Riley küçük bir çığlık atarak yatağa dalıp örtüleri üzerine çekti.

"Ah, lanet olsun," dedi Ven, bakışlarını yere, çizmelelerine, herhangi bir yere indirerek. Yüzünün kıpkırmızı kesildiğini hissedebiliyordu.

Daha önce çıplak bir kadını görmekten asla rahatsızlık duymamıştı, fakat bu, eh, Riley'di. Leydi Güneş Işığı. Bir savaşı kadar cesurdu ve böyle çırılçıplak basılmaktan çok daha iyisini hak ediyordu.

Ayrıca, odadan gelen seks kokusuna bakılırsa, Conlan az sonra kışını tekmeleyebilirdi.

"Sorun değil, Ven, artık başını kaldırabilirsin," dedi Riley düz bir sesle. "Toparlandım. Bu arada, *kapıyı vurduğun* için teşekkürler."

Ven sırtıttı. "Hey, beni suçlama. Kapıyı vurdum ama Alaric herhangi bir sorun yaşanmaması için odayı kalkanlamış ve... şey, yani, ah, *hass...*"

Riley'in bütün yüzü, boynu ve göğüslerinin vücuduna bastırıldığı örtünün üzerinden görünen kısmı kıpkırmızı kesildi. "Ah, Tanrım. Ah, ben asla, biz asla... *öffffff...*"

Doğal olarak, tam o anda Conlan belinde bir havlu ve sırlıklam vücuduyla banyodan çıktı. "Ne? Ven! Burada ne arıyorsun?"

Conlan, Riley'le kardeşinin arasına girerek Ven'in görüşünü kapadı. "Riley çıplakken burada ne işin var senin?" diye tekrarladı, tehditkar bir sesle.

“Ah, sakın ol, ahbap. Buraya gelmemin nedeni bu zaten.”

Riley, Conlan'ın arkasından ilginç bir ses çıkardı. “Ne?”

Ven, çantayı Conlan'ın omzunun üzerinden Riley'e gösterebilmek için havaya kaldırdı. “Dün gece uyuyamadım. Aynı giysileri giymekten sıkılmış olabileceğini düşündüm ve hem oralarda düşman birileri olup olmadığını kontrol etmek hem de sana giyecek bir şeyler almak için evine uğradım.”

Conlan hafifçe gülümseyerek çantayı Ven'in elinden aldı. “Demek Riley, Denal'ı etkilediği şekilde seni de etkiledi, ha, kardeşim?”

Ven gözlerini kıstı. “Evet, şey, günde iki kez ve cuma günleri üç kez seni tepeleyebileceğimi aklından çıkarma, *ih-tiyar!*”

Riley örtülere sarınmış halde yataktan fırladı ve onlara doğru koştu. “Teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler! Temiz giysiler bulabilmeyi çok istiyordum. Sen bir tanesin!”

Conlan'la Ven'in arasına girerek ayak parmaklarının ucunda yükseldi ve Ven'in yanağına bir öpücük kondurduktan sonra çantayı Conlan'ın elinden kaptı. “Çok teşekkür ederim! Şimdi ikiniz bana izin verirsiniz, Trident'i bulup dünyayı kurtarma planlarımız üzerinde konuşmaya başlamadan önce giyinmek istiyorum.”

Ven ve Conlan şaşkın bir halde orada durmuş bakarken, Riley mumya gibi sarınmış bir halde ve örtünün ucunu arkasından sürükleyerek banyoya daldı.

“Yatak sohbeti mi yaptınız?” diye sordu Ven, ağabeyine sırtarak. “Bu arada, Riley'in evinde vampirlerden herhangi bir ize rastlamadım. Anlaşılan bizim peşimizdeydiler.”

“Teşekkürler, Ven. Ben ne yapardım bilmiyorum, eğer...” Conlan duraksayarak gözlerini kısıtı ve sonra başını iki yana salladı. “Riley şimdiye dek karşılaştığım en inanılmaz kadın –hayır, en inanılmaz *insan*– hayır, o bile değil. En inanılmaz *kişilik*. Önüne çıkan her şeyi kabulleniyor ve üstesinden gelmek için hemen harekete geçiyor.”

Ven biraz endişeli bir halde ellerini ceplerine soktu. “Eh, gerçekten inanılmaz biri. Ve görünüşe bakılırsa *seni* bile fetih etmiş, ağabey. Ona müstakbel Kraliçenden söz ettin mi?”

Conlan dişlerini sıktı. “Hayır. Ben... hayır. Ama Alaric’le konuşmam gerek, Ven. Bir şeylerin değişmesi gerekecek.”

Ven sözlerin bir şey başaracağından emin olamadığı için sessiz kalmayı seçti. İşlerin değişeceği kesindi. Sadece bunun *iyi* bir şey olup olmadığından emin değildi.

Riley çantayı karıştırırken, Ven’in kozmetik ürünleri de getirmesi gerektiğini bilecek kadar tanıdığı için memnun oldu. Şimdi sıra giysilerdeydi.

İpek ve deri giysileri tutup çıkardı.

Ven dalga geçiyor olmalıydı.

Atlantisli savaşçıların empatikler için uygun gördüğü savaş kıyafetleri bunlar mıydı? İpek iç gömleği ve sahip olduğu tek mini etek mi?

Gözlerini devirdi. Etek, gardırobundaki tek deri giysiydi; motosikletli serseri görünüşlü savaşçı bunun uygun olduğuna karar vermişti demek? En azından Riley’in en sevdiği çizimleri ve soğuktan donmaması için mavi bir kazak da almıştı.

Conlan, Riley giyinene kadar gitmişti. Conlan’la bütün gece ne yaptıklarını herkes bilirken savaşçılarla karşılaşmayı

istemediğini düşünerek beş saniye kadar duraksadı ama sonra burnuna gelen mis gibi taze kahve kokusu mahcubiyetine galip geldi ve başını dik tutarak mutfağa doğru yürüdü.

Ama içerisi boştu. Sadece dolu bir kahve sürahisi –kokusuna bakılırsa kahve tazeydi– orada öylece duruyordu. Masadaki yarısı boşalmış kocaman kutudan bir çörek seçti ve dünyayı kurtarmadan önce güzel bir kahvaltının tadını çıkarmak için masaya oturdu.

Hah! Sosyal görevli dünyaya meydan okuyor. On bir haberlerinde!

“Muhtemelen kopmuş vücut parçalarımı gösterirler,” diye mırıldandı.

Biri arkasında boğazını temizleyince Riley neredeyse kahve kupasını düşürüyordu.

“Anlayamadım, ne dediniz, Leydi Riley?”

Dönüp baktığında, Denal’ı kapıda dururken gördü. “Hiçbir şey. Sadece kendi kendime mırıldanıyordum ki bu asla iyiye işaret değildir. Girsene. Kahve ister misin?”

Denal eğilerek selam verdiğinde, Riley hiç yadırgamadı. Alışıyor olmalıydı. *Harika.*

Endişelenmesi gereken şeylere kibri de eklemeliydi.

“Hayır, teşekkür ederim, fakat sakıncası yoksa şu üzümlü çöreklerden bir tane daha alma cüretinde bulunacağım.”

Riley güldü. “Denal, dilin üzerinde gerçekten çalışmamız gerek. Seni bu asra getirmeliyiz. Ve elbette, keyfine bak. Çek bir sandalye.”

Denal tekrar eğildi ve Riley'in karşısına oturarak sırtını duvara verdi. Sonra bir çörek alıp ısırды ve bütün yüzünde bir mutluluk ifadesi belirdi.

Riley sırtıttı; elinde değildi. Bu haldeyken Denal dokuz yaşında bir çocuğu hatırlatıyordu, ki bu da Riley'i meraklandırmıştı. "Denal, tam olarak kaç yaşındasın? Bir şeylerden söz ederken hepimiz asırlardan dem vuruyorsunuz ama böyle bir şeyi aklım almıyor bile."

Denal yutkundു, ağzını bir peçeteyle sildi ve ciddi bir tavırla Riley'e baktı. "Yakında doğum günümü kutlayacağım, Leydi Riley. Siz böyle şeyleri kutlar mısınız?"

"Elbette. Pastalar, dondurmalar ve balonlarla. Ve lütfen, sadece Riley de, olur mu? Eh, pastanda kaç tane mum olacak bakalım?"

Denal şaşırdı. "Mum mu?"

"Her yıl için bir mum konur. Benim gelecek doğum günümde pastamda yirmi sekiz mum olacak ki bu da otuza biraz fazla yakın ne yazık ki," dedi Riley ürpererek. "Ya sen?"

Denal sırtıttı. "Korkarım öyle bir durumda mumlar yüzünden pasta yanardı, Leydi... *Riley*. Mumlarımların sayısı iki ve yirmi."

Riley güldü. "Ya, haklısın. Yirmi iki tane mum yangın çıkarmaya pek yetmez. Yirmi iki tane mumla lokum bile kızartamazsın."

Denal çöreğini bitirip başka bir tane alırken başını iki yana salladı. "Yirmi iki değil, iki yüz yirmi. Belki bir-iki tavuk kızartır."

Riley gözlerini kırptırdı. "Oh! Şey. Yaşına göre çok genç görünüyorsun," dedi zayıf bir sesle.

İki yüz yirmi mi? Üstelik de aralarında en gençleri, neredeyse çocuk gibi görüneni mi? Ama...

“Denal, Conlan kaç yaşında?”

Denal afalladı. “Bunu size söylemedi mi? Ama ben sanmıştım ki siz ikiniz... Şey, bence...”

Yanaklarının kızardığını bilse de, gülümseme sırası Riley’deydi. “Sorun yok, Denal. Biz hâlâ... duygularımız arasında yolumuzu bulmaya çalışıyoruz.”

Denal bakışlarını aniden masaya indirdi ve masa çok ilgisini çekmiş olmalıydı ki bir daha başını kaldırıp Riley’in gözlerine bakmadı.

“Güven bana, sorun yok. Çocukluğumuzda ablamın beni utandırmak için yaptığı şeyleri görmeliydin.”

Denal sonunda başını kaldırarak gözlerinde yaramazca pırıltılarla baktı. “Sekiz kardeşin en küçüğüydüm ve yedi ablam vardı. Durumunuzun nasıl olduğunu tahmin edebiliyorum. Benimkiler beni oyuncak bebek gibi giydirir ve zorla sonu gelmek bilmeyen çay partilerinde oturturlardı.”

“Ah, bunu sana karşı kullanacağım, evlat,” diye gürledi Bastien’in şakacı sesi. “Belki bundan sonraki görevimizde senin için bir çay partisi düzenleriz.”

Denal üzerindeki kırıntıları yere saçarak ayağa fırladı. “Bu hikâyeyi birine anlatırsan, yemin ederim, ben... ben...”

Bastien güldü. “Biraz daha büyüyene kadar bazı vaatlerinde acele etme, ufaklık. Ayrıca, bütün gece devriye görevimde yoruldum. Bu pek adil bir dövüş olmaz, değil mi?”

Riley ikisinin dövüşmesi fikri karşısında sırtıtmamak için kendini zor tuttu. Bastien, genç savaşıdan neredeyse otuz santim daha uzundu ve vücudu küçük bir tepe kadar genişti.

Ama konuşmalar onu daha önceki konuya geri getirdi. “Günaydın, Bastien. Eh, Denal ufaklıksa, sen kaç yaşındasın?”

“Günaydın, Leydim. Poseidon’a şükür, yaklaşık dört yüz yaşımıdayım.” Bastien kahve sürahisine uzandı ve geri kalan kahveyi elinde oyuncak bir fincan gibi kalan dev gibi bir kupaya boşalttı.

“Ya Conlan?” diye sordu Riley, cevabı bilmek istediğinden emin olamayarak.

Bastien başını yana yatırarak muzip bir tavırla gülümsedi. “Prens Conlan’ın tahta çıkış yaşına sadece birkaç hafta var. O gün beş yüzüncü yaşını kutlayacak ve leydi eşiyle tanışarak bütün Atlantis’in Kral’ı olacak.”

Riley kahve kupasını düşürdü ve etrafa saçılan kahveyi görmeden dik dik Bastien’e baktı. “*Kiminle* tanışacak?”

25. BÖLÜM

Riley sandalyeyi geri iterek yerinden fırladı ve yakında Atlantis Kralı olacak yalancı piç kurusunu bulmak için mutfaktan çıktı.

Onu Alaric’le birlikte yemek odasında buldu; ikisi de masanın üzerine serdikleri büyük bir haritanın üzerine eğilmişlerdi. Siyah saçları bir deriyle başının arkasından toplanmış, kaslı bacakları aralarına Riley’i masanın üzerine sırtüstü uzanmış bir halde alabilecek şekilde açılmış olarak görünce vücudunda bir karıncalanma...

...ve nişanlısı Atlantis’te onu beklerken Riley’i o haftanın insan metresine çevirip...

“Öldün sen!” diye bağırdı Riley ama sonra Alaric başını çevirip korkunç yeşil pırıltılar saçan gözleriyle onu olduğu yere mıhlayınca duraksadı.

Ne var ki bu haldeyken Alaric’le karşılaşmak bile onu durduramazdı. Bu kez değil. “Geri. Çekil. Alaric.” Riley, Alaric’e öfkeyle baktı. “Ablama ne yaptığın konusunda seninle daha sonra konuşacağız ama önce bir dakikalığına *Prens*inle konuşmak istiyorum.”

Alaric dişlerini gösterdi ve gözlerindeki pırıltılar belirgin bir şekilde zayıfladı, fakat Conlan bir elini kaldırdı. “Yeter. Neler oluyor, Riley?” Elini Riley’e doğru uzatarak aralarındaki duygusal bağdan sıcaklık ve şaşkınlık sinyalleri gönderdi.

Riley kalkanlarını sertçe kapadı ve Conlan’ın yüzünü buruşturduğunu görmekten zevk aldı.

“Dün gece beni yatağa atarken söylemeyi unuttuğun bir şey var mı, *Prens* Conlan?”

Conlan gözle görülür bir şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. “Ne...”

“Sen! Yarım bin yıl yaşındasın ki bu benim için aşırı yaşlı demek bu arada. Taht. Ve eee, neydi?” Riley tavana bakarak bir tırnağını dişlerine vurdu.

“Ah, tamam, doğru. *Kraliçen*. Bir şeyler hatırlamaya başladın mı, aşağılık herif?”

Riley birinin arkasında korkuyla inlediğini duydu ama mahcubiyeti umursamayacak haldeydi. Aşağılandığı kesindi. Ama evde onun *Prens*’in günün gözdesi olduğunu bilmeyen yoktu zaten.

Bunu düşününce Riley’in yüzü alev alev oldu ve Quinn’in gittiğine sevindi. Conlan ona doğru bir adım attı ama Riley bir elini yumruk yaparak kaldırdı. “Hayatımda kimseye yumruk atmadım ama bir adım daha atarsan ilk kişi sen olabilirsin. Benim için *yıllar* geçtiğini biliyor muydun? Yıllardır bir erkeğe o adımı atacak kadar güvenmediğimi?”

Yanaklarından yaşlar süzüldü ve zayıflığından nefret ederek bir eliyle yaşları sildi. Ah, ne kadar da aptaldı!

“Riley, sana yemin ederim ki...”

“Ah, tabii. Bu iyi olmalı,” dedi Riley öfkeyle. “Bana düştüğüm gibi olmadığını söyle bakalım. Dün gece benimle nişanlımı aldatmadığını söyle. Bana gösterdiğin duyguların bir yığın iğrenç yalan olduğunu.”

Bunları söyledikten sonra acısı nihayet öfkesini delip geçerek, savunmasını yardı ve benliğinin merkezine kadar içini kavurdu. Acının yoğunluğundan sendeledi ve neredeyse yere yuvarlanıyordu.

“Nasıl?” diye bağırdı. “Bana kalbinle yalan söylemeyi nasıl başarabildin?”

Conlan aniden harekete geçerek Riley’i çelik gibi kollarının arasına aldı. “Herkes çıksın,” diye bağırdı, gözleri öfkeyle parlıyordu.

Riley ondan kurtulmaya çalışarak göğsünü iterken artık ağlıyor, boğazı parçalanır gibi boğuk hıçkırıklara boğuluyordu.

Conlan zaten kalbini söküp almıştı.

Conlan’ın kendisini bırakmasını umarak kollarına yığıldı. Bacaklarını ağırlığını taşımaya zorlayamıyordu. Conlan ise Riley’i tutmaya devam ederek onunla birlikte yere indi ve dizlerinin üzerine çöktü. Riley onun acısını dalgalar halinde hissetti. Duygu dalgaları onu çekiştiriyor, sahte düristlük ve gerçek iddialarını zorlamaya devam ediyordu.

Riley bir çılgık attı. “Çık zihnimden! Bunların hepsi yalan. Senin evleneceğin kişi... adı ne?”

“Ben...”

Riley daha önce hiç tatmadığı, kıskançlıktan doğan bir acıyla hırlayarak yüzünü Conlan’ınkine yaklaştırdı. “Onun adını söyle bana!”

Conlan onu bırakarak kollarını indirdi. Omuzları sarkık bir halde gözlerinin içine baktı. “Adını bilmiyorum. Hiç karşılaşmadık.”

Riley ağzı açık bir halde geri sendeledi. “Ne? Anlamıyorum. Neden...”

“Neden, gerçeği söylemek gerekirse?” dedi Conlan, gözle görülür bir şekilde kendini toparlamaya çalışarak. Teni hafif mavi-yeşil bir ışıkla parlıyordu ve gözlerindeki parlaltı geri dönmüştü. “Kral olmaya uygunsam, bir Kral gibi davranmam gerekir, değil mi?”

Bunu söyledikten sonra Riley’in ellerini tuttu ve omuzunun üzerinden, odadan çıkmamış olan Alaric’e baktı. “Kral olarak seçme hakkım olmalı. Antik üreme programının başlangıçtan beri Yedi Adalar’ın yöntemi olması, böyle devam etmek zorunda olduğu anlamına gelmez.”

Conlan, Riley’e baktı; genç kadın yanaklarından süzülen yaşlarla oturmuş, onun neden söz ettiğini anlamaya çalışıyordu.

Kendisinin neden umursadığını da merak ederek.

Kendisine Conlan’dan nefret ettiğini söylemesine rağmen, hatta yerde dizlerinin üzerinde olmasına rağmen, onu hâlâ bir Kral gibi görüyordu. Herhangi birini hizmetkârlık seviyesine indirebilecek bir pozisyon, ondaki Krallığı bir nebze eksiltmemiştir.

Göğsündeki baskıya karşın nefes almaya çalıştı; boğazında düğümlenen şeylere rağmen.

Conlan konuşmaya devam ederken, sözleri Riley’in nefesini tamamen kesti. “Ben, Atlantisli Conlan, Yedi Adalar’ın Büyük Prensi, bundan böyle eş seçme töreninin istemeyen

hiç kimseye dayatılamayacağını buyuruyorum ve Kral olarak kendi eşimi seçeceğimi ilan ediyorum.”

Riley'in arkasından gelen inilti bu kez daha belirgindi ve kendi ağzından da benzer bir inilti çıktı. Alaric bembeyaz kesilmiş, ayakta kalmaya çalışır gibi masanın kenarını iki eliyle sımsıkı yakalamıştı. Riley onu sadece göz ucuyla görebiliyordu; asıl dikkatini Conlan'a vermişti.

Tek kelime bile edemiyordu.

Conlan, Riley'i de beraberinde çekerek ayağa kalktı ve bir kolunu sevdiği kadının beline doladı. “Ben seçimimi şimdi yapıyorum. Onu seçiyorum. *Aknasha* ve insan Riley Elisabeth Dawson'ı, eşim ve Kraliçem olarak seçiyorum!”

Mutluluk saçan bakışlarla Riley'e döndü. “Eğer o da beni kabul ederse.”

Riley ağzını açamadan Alaric araya girdi. “Hayır, seçmiyorsun. Hiçbir şey ilan etmiyorsun ya da yasaklamıyorsun. Yoksa Atlantis'i felakete, insanların dünyasını da ikinci bir yok oluşa sürüklersin.”

Alaric, Riley'e acı bir gülümsemeyle baktıktan sonra tekrar Conlan'a döndü. “Ve insanın ölecek.”

Felaket ilanının yankısı gibi, odada bir gök gürültüsü duyuldu ve bir enerji akımı Alaric'e çarptı.

Conlan aniden dönüp refleksten doğan bir hareketle Alaric'e doğru atılırken, rahibe bir enerji akımı daha isabet etti.

“Bu da ne böyle?” diye bağırdı ama yeterince hızlı değildi.

Yemyeşil bir alev, Alaric'in tam göğsüne çarptı. Rahip elektriğe kapılmış gibi aydınlanırken, bütün vücudu içine iblis girmiş bir kukla gibi sarsıldı.

Conlan, Riley'in çığlık attığını duydu, fakat havadaki element akımına kapılmıştı.

Saatler mi, yoksa saniyeler mi sürdüğü belli değildi. Zaman durmuş gibiydi.

Sonra, felç edici enerji akımı başladığı kadar ani bir şekilde yok oldu. Ven ve Justice bağırarak odaya dalarken, Conlan ileri atılarak Alaric'i düşmeden yakaladı.

Rahibin baygın bedenini masanın üzerine yatırdı ve nefes nefese bir halde Riley'e yardım etmek için döndü.

Riley birer kolunu tutmuş olan Ven ve Justice'in arasında kıpırdamadan duruyordu. Savaşçıların yüzünden öfke ve acımasızlık okunuyordu.

Conlan birini incitmeye hazırdı.

Riley'e doğru yaklaştı. "Ellerinizi onun üzerinden çekin, yoksa ikinizi de tepelerim," diye hırladı kardeşine.

"Öyle mi? Neyi koruyorsun ki sen? Kumsalda seni etkisiz hale getiren ve şimdi de Alaric'e bunu yapan kadını... *empatiği* mi?"

Riley korkuyla inledi. "Ne? Dalga mı geçiyorsun sen? Bunu nasıl ben yapmış olabilirim ki?"

Denal koridordan araya girdi. "Leydi Riley asla..."

Bastien onun sözünü kesti. "Kapa çeneni, evlat. Bu senin boyunu aşan bir konu."

Conlan sendeledi. Riley'i *taniyordu*. Lanet olsun, *ruhuna* girmişti. Ama Riley'in çok öfkeli olduğu ve sonra Alaric'in...

"Ne düşünüyorsun?" diye bağırdı Riley. "Bana neden öyle bakıyorsun? Benim gerçekten..."

Conlan'ın arkasından gelen boğuk bir ses tartışmayı böldü. "O doğruyu söylüyor, Conlan. Bu olayla onun hiçbir ilgisi yok."

Conlan olduğu yerde döndü ve Alaric'in masanın üzerinde doğrulup oturmuş olduğunu gördü. Yüzü sapsarıydı. "Bu, Trident'ten bir işaretti. Bulunmaya hazır."

Conlan rahat bir nefes alırken başının döndüğünü hissetti. "Riley, ben..."

"Hayır," dedi Riley duygusuz bir sesle. "Güzel sözlerini kendine sakla. Senin için hiçbir anlamım olmadığını az önce kanıtladın."

Riley kolunu çekip Ven'den kurtardı ve başını dik tutarak odadan çıkmak için döndü. Kapıda duraksayarak Conlan'a bakmadan konuştu. "Reisen'i yine hissedebiliyorum. Onu bulmanıza yardım edebilirsem yapacağım. Quinn için. Devrim için."

Conlan onun duygularına ulaşmaya çalıştı ama -kapanmış kalkanlardan daha kötü bir şekilde- Riley'in zihninde karşılaştığı tek şey boşluk oldu.

"Ve bir daha zihnime girme, Conlan. Seninle işimiz bitti."

Denal hepsine bakarak ve korkarak konuştu. "Şimdi ne yapacağız?"

Cevap veren Alaric oldu. "Şimdi Trident'i bulabilmem için bir akım daha bekleyeceğiz."

Bastien yumruğunu duvara indirdi. "Sonra da gidip şu Miken Hanedanlığı'nın canına okuyacağız."

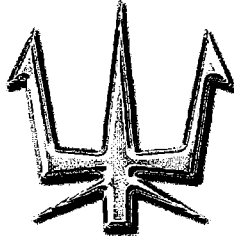
Conlan, içi kanarken ve buna neden olan kadın hayatından çıkıp giderken yerinden kıpırdayamıyordu. Dişlerini sıkarak hırladı. “Kesinlikle öyle, Bastien.

“Kesinlikle öyle.”

Anubisa başını Barrabas’ın sefil generalinin hareketsiz ve kanlar içindeki bedeninden kaldırarak tısladı. Elementlerdeki sarsıntı, zihninde bir savaş alanındaki ölüm kokusunu taşıyan rüzgâr gibi esmişti.

Temiz rüzgârlardan nefret ederdi.

Şimdi Barrabas’ı çalıştırma zamanıydı.

26. BÖLÜM

Riley, oyun odasındaki kanepede oturuyor, savaş hazırlıklarının telaşı arasında kendini bomboş ve ıssız hissediyordu. Alaric'le birlikte bütün günü Reisen ve Trident'in yerini bulmaya çalışarak geçirmişlerdi. Kendisi onların duygularıyla hüsrana verici ölçüde kısa temaslar kurabilirken, Trident rahiple tehlikeli bir kedi-fare oyunu oynayıp durmuştu.

Sonunda, günbatımında, enerji patlamaları daha güçlü hale gelmişti. Alaric artık onların izini sürebilmişti ve Riley de Reisen ve savaşçılarından aldığı duygusal yayınlar sayesinde bir noktanın saptanmasına yardım edebilmişti.

Şimdi her şey beklemeye kalmıştı. Çok fazla şiddetli duygusal iniş çıkışlara dayanamadığı için, Riley çabalamaktan vazgeçmişti.

Bütün öğleden sonra kararlı bir şekilde Conlan'dan uzak durduktan sonra, sonunda o da Reisen ve Trident'in bulunmasına yardım etmeye gitmişti.

Riley onların bu kadar ihtiyaç duydukları Trident'i bulmalarına yardım etmişti ve bir daha bu alçalıklardan herhangi biriyle hiçbir işi olmayacaktı.

Conlan'ın zihnine dokunacakken tam son anda kendine hâkim olmuş ve zihinsel kalkanlarını sımsıkı kapatmıştı.

Trident. Conlan'm ölesiye ihtiyaç duyduğu şey. Onu eline geçirince *Kral* olabilecek ve çok değerli *Kraliçesiyle* evlenebilecekti. Riley, Ven, onu Alaric'e zarar vermekle suçladığı zaman Conlan'm yüzünde beliren ifadeyi asla unutmayacaktı.

Asla bağışlayamazdı. Conlan onun içine –zihnine ve bedenine– hatta *kalbine* girmişti. Ama yine de ondan şüphe etmişti.

Onu sevdiğini hiç söylemediği için Tanrı'ya şükrediyordu.

“Sevdiğim filan da yok zaten,” diye mırıldandı kendi kendine. “Şehvet dolu anların yarattığı bir delilikti sadece, değil mi?”

Göğsünü sıkıştıran bir acı buna itiraz edecek oldu ama Riley bu duyguyu hemen bastırdı.

Acımasızca.

Tıpkı Conlan'm olduğu gibi. *Acımasız*. Nihayet kim olduğunu gerçekten anlayarak onu sevecek birini bulmuş olmakla ilgili aptalca hayallerini yok etmişti. Onu terk etmeyecek biri.

“Riley?”

Harika. Şimdi de onun sesini duyduğunu hayal ediyordu. Gözlerini daha da sıkı kapadı ve kirpiklerinde biriken ıslaklığa aldırmadı.

Bir parmak yanağını okşayınca Riley gözlerini açtı. Hayal görmemişti. Conlan oradaydı.

Conlan onun önünde diz çöktü ve karşı koymasına rağmen Riley'in ellerini tuttu. Riley odanın boş olduğunu fark etti. Savaşçılar yoktu. Silahlar yoktu. Sadece ikisi vardı.

Ve acı.

“Riley, bir saniyelik bir şüphenin aramızdaki şeyi yok etmesine izin veremezsin,” dedi Conlan. “Alaric ve felaket tellallığının canı cehenneme, umurumda bile değil. Benim *sana* ihtiyacım var.”

Kalkanlarını sımsıkı kapatmış olsa bile, Riley onun yüzündeki acıyı görebiliyordu. Son yarım saat içinde, ağzının kenarındaki çizgiler on yıla degecek ölçüde derinleşmişti.

Kendisi de muhtemelen pek iyi görünmüyordu.

Umurunda da değildi. Conlan'ı dışarıda bırakmaya kararlı bir şekilde gözlerini tekrar kapattı.

Ama nefesini yüzünde ve öpücüğünü alnında hissettiğinde dizlerinin bağı çözüldü.

“Beş yüz yıl boyunca kimseye güvenmediğim için hayatta kaldım, Riley. Kimseye inanmadan. Kimseyi sevmeden.”

Riley, Conlan'ın yüzünü görme ihtiyacıyla gözlerini açtı.

Sonra kalbini hissetmek için kalkanlarını da açtı.

İkisi de ona aynı şeyi söylüyordu. Conlan –bu mağrur savaşçı– onun önünde eğiliyor, umutsuzca ondan af diliyordu.

Riley'in onun gözlerinden okuduğu acı, Anubisa'nın işkenceleriyle geçen döneminin anılarında hissettikleriyle denkti. Ve aniden daha fazla dayanamadı.

Ona bu acıyı veren kişi olma düşüncesini kaldıramadı.

“Conlan, ben...”

Koridordan yaklaşan ayak sesleri sözlerini böldü. Gelen Ven’di ve savaşa hazırdı.

“Alaric gitme zamanının geldiğini söylüyor. Trident zihninde haykırıyormuş ve gücü yeni bir seviyeye yükselmiş.” Conlan ve Riley’e bakarken gördüklerinden hoşlanmadığı belliydi, fakat tek kelime bile etmedi. Sadece topuklarının üzerinde dönerek yürüyüp gitti.

“Artık gitmem gerek, *mi amara aknasha*.”

“Biliyorum. Dikkatli ol.”

“Döndüğümde burada olacak mısınız?” Conlan’ın sesinde çaresizliğin yarattığı bir boğukluk vardı. “Bunu o zaman konuşabiliriz. Bana söz ver.”

“Evet. Söz veriyorum. Git artık. Ne kadar çabuk gidersen, o kadar çabuk geri dönersin.”

Conlan ona sımsıkı sarıldı ve iştahla onu dudaklarından öptü. “Denal ve Brennan’ı yanında bırakacağım. Güvende ol, Riley. Benim için. Güvende olduğunu bilmem gerek.”

Bir an sonra gitti ve ön kapı arkasından kapandı. Riley kanepeye çökerken, Conlan’ın düşmanıyla yapacağı çatışmasından hayatta kalıp kalmayacağını merak ediyordu.

Eğer ona bir şey olursa kendisinin nasıl hayatta kalacağını da.

Reisen, bir Atlantis Prensi’ne kendilerini ve hizmetlerini sunmaya gelmiş, şimdi üzerlerinde mavi cüppeleriyle önünde diz çökmüş olan yirmi Platocular Derneği üyesine memnuniyetle baktı.

Henüz *Büyük* Prens olmamıştı ama o da olacaktı.

Deponun ana katı mükemmel bir toplantı yeri olmuştu. Ahşap bir paletin üzerinde duruyordu ve önündeki masa, kumaşa sarılı bir şey dışında boştu. Binada ışıldaklar yanmasına rağmen masanın üzerine mumlar yerleştirilmişti.

Trident yakında geceyi aydınlatacaktı.

Bir elini ceketinin cebine sokarak oradaki mücevheri okşadı. Şimdi biraz güç gösterisi yapma zamanıydı.

“Kalkın ve kehanetin gerçekleşmesini izleyin,” diye bağırdı. “Poseidon Savaşçıları’nın dünya toplumları arasındaki haklı yerini geri alışına tanıklık edin!”

Hepsinin görmeye geldiği eşyanın üzerindeki kumaşı çekerek, parıldayan altın Trident’i başının üzerine kaldırdı. “Poseidon’un Trident’i! Binlerce yıldır Atlantis hâkimlerinin kudret kaynağı!”

Coşkun tezahüratlar duvarları sarsarken, yere vuran ayakların gürültüsü geniş ortamda yankılandı. “Atlantis! Atlantis! Atlantis!”

Reisen cebindeki zümrütü çıkarıp Trident’i göz seviyesine indirdi. Gözlerini kapatarak kısaca dua etti.

“Poseidon, Suların Babası, Elementlerin efendisi, tüm Atlantislilerin adalet simgesi, yakarışımızı duy, ihtiyacımızı hisset. Atlantis’i eski görkemine yükselt. Yakarışımızı duy, ihtiyacımızı hisset.”

Gözlerini açtı ve yanlış tahmin ettiği takdirde kendisini bekleyen korkunç ölümü düşünmeden, zümrütü Trident’in asasının üzerindeki yedi boşluktan en üstteğine soktu.

Zümrüt yerine geçer geçmez, Trident boyunca cızırdayan bir güç yayıldı ve neredeyse elini yaktı. Herkesle birlikte

mutluluğunu ve zaferini haykırarak, Trident'i daha da sıkı tuttu.

Trident'ten kör edici parlaklıkta yeşil ve gümüş rengi ışıklar yayılırken, karanlık ortam öğle saatinde çöl güneşi gibi bir yoğunlukla aydınlandı. Elementler Trident'in siren çağrısına cevap verdi ve çılgınca bir rüzgâr Reisen'i sararak insanların cüppeleriyle saçlarını havalandırdı.

Duvarlardan, tavandan, yıllardır kullanılmamış paslı borulardan içeri sular aktı ve ışıkla dans ederek, göz kamaştırıcı bir güç gösterisi sergileyerek, etrafta dönerek girdap oluşturdular.

Güç, ah, güç. Reisen'in neredeyse sesi kesilmiş, boğazı kurumuştı ama zaferini haykırmaya devam ediyordu.

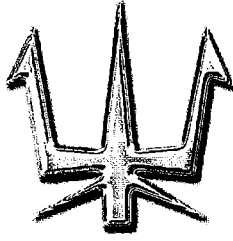
Atlantis benim olacak ve kısa süre sonrasında bu zayıf insanlar düşecek. Dünya bir kez daha bizim ayak seslerimizle titreyecek.

Benim ayak seslerimle.

“Ben Atlantisli Reisen, böyle olmasını buyuruyorum!”

Trident bu sözlerle korkunç bir sıcaklık yaydı ve Reisen etinin yanmasına aldırmadan kahkahalarla güldü.

Acıya gülerken savaş planlarını yapmaya başladı.

27. BÖLÜM

“Yanınızda oturabilir miyim?” Denal kapıda durmuş, Eski Batı’dan gelmiş bir silahşör gibi görünüyordu. Bacaklarına asılı hançerlerine ek olarak, göğsünde de çaprazlamasına çift tabanca kılıfı taşıyordu.

“O. K. Coral’a mı gidiyorsun?” diye sordu Riley gülümseyerek.

Denal kaşlarını çatı. “Anlayamadım?”

“Hiç. Boş ver. Bir Vahşi Batı terimi; muhtemelen senin zamanından önceydi. Gerçi senin zamanından önce bir şey var mı diye merak ediyorum. Ah, neyse, unut gitsin.”

Denal pencereye doğru yürüdü ve perdeleri kenara çekerek dışarı baktı. “Brennan dışarıdaki ilk nöbeti aldı. Herhangi bir sorun beklemiyoruz gerçi. Sonuçta yerimizi kimse bilmiyor.”

“Reisen ve grubu da böyle düşünüyordu. Ya onların da elinde bir empatik varsa?”

Denal’ın gözlerinin dehşetle irileştiğini gördü. “Bunu hiç düşünmemiştik! Ama... ama Alaric on bin yıldır ortaya çıkan ilk *aknasha*’nın siz olduğunuzu söyledi.”

Riley ayağa kalkarak yürüdü. “Doğru. Bir de ablam var. Ve kim bilir kibriniz arasında daha kaç tanesini gözden kaçırdınız?”

“Kendiniz ve Leydi Quinn gibi başkalarını tanıyor musunuz?”

Leydi Quinn. Bunu duysa nasıl gülerdi.

Belki de gülmezdi. Riley bu yeni Quinn’i gerçekten tanımıyordu; savaşta kurt adamlara liderlik eden.

Zihnini açtı. Duygularını geceye yönlendirerek ablasını aradı.

Hiçbir şey hissedemedi. Sanki Quinn o kanlı korulukta gerçekten ölmüş gibiydi. Ya da kendini bir kez daha kapamıştı. Yaptığı şeyleri ve dönüştüğü kişiyi gizleyerek.

Bu düşünceyle hüznüldü.

“Leydi Riley?”

Gözlerini kırpıştırarak Denal’ın yüzüne odaklandı. “Hayır. Hayır, Quinn dışında, bizim yaptığımız gibi duygu gönderip alabilen başka kimseye rastlamadım. Sanırım anememde de bu yetenek vardı. Onunla ilgili anılarımda bir şeyler...”

Gözlerini kapatarak duyularını farklı bir yola yönlendirdi. Kalbine giren ve kamp kuran ikinci kişiyi aradı.

Conlan.

Tepkisini hissetti; altın sarısı ve mavi renkte bir sıcaklık ve şefkat ona doğru aktı.

Riley? Bana ihtiyacın mı var?

Hayır. Ben... hayır. Dikkatli ol. Trident’i bulup çabucak geri dön. Lütfen.

Conlan'ın güldüğünü ve rahatladığını hissetti. *Uzaktan bile bana emirler yağdırıp duruyorsun. Bu Kral'a karşı saygısızlık eğilimini konuşmamız gerekecek.*

Hey, ben demokratik bir ülkede yaşıyorum, ahabap. Özgürlüğümüz için Kral'ın birinin kışını tekmeledik; sakın bunu bir kez daha yapamayacağımızı sanma.

Conlan şakaya karşılık veremeden, aralarındaki bağlantı titredi. Riley ürperdi.

Conlan?

İyiyim. Benim... odaklanmam gerek. Görüşürüz.

Conlan zihinsel kalkanlarını sımsıkı kapatarak onu duygusal bağlarının dışına itti.

Denal hançerlerinin kabzalarını sımsıkı kavramış halde Riley'in önünde duruyordu. "Ne oldu?"

"Bilmiyorum. Sanırım bir şey yok. Umarım bir şey yoktur." Riley kanepeye çöktü. "Şimdi ne yapıyoruz?"

"Bekliyoruz," dedi Denal asık yüzle. "Ama aslında diğerleriyle birlikte Trident'i almak için savaşıyor olmalıydım."

Denal çok gençti. Bir savaşın ve vahşetin dışında bırakıldığında öfkelenecek kadar genç.

Ama belki de öfkelenen gençliği değil, erkekliğiydi.

Riley hüzünle gülümsedi. "Dadılık görevini üstlenmek zorunda kaldığın için üzgünüm."

Denal afalladı. "Ne? Ah, hayır. Size hizmet etmekten ve sizi korumaktan gurur duyuyorum, Leydim. Sadece..."

"Bunun için endişelenme. O hançerlerden bir çift de bende olsaydı ve nasıl kullanacağımı bilseydim, ben de orada

onlarla birlikte olmak isterdim. Sanırım. En azından korumaya yardımcı olmak...”

“Prens’i.” Denal başıyla onayladı. “O halde efsanelerin *aknasha* hakkında söyledikleri doğru mu? Ruh birleşmesi bu kadar çabuk gerçekleşebiliyor mu?”

“Ne?” Riley yanaklarının kızardığını hissetti ama meraklanmıştı da. “Neden söz ediyorsun?”

“Söylentiye göre *aknasha* olan biri gerçekten sevdiğinde kendini sevgilisine açarmış ve böylece sevgilisi onun ruhunun ve kalbinin koridorlarında dolaşabilirmiş.”

“Çok şiirsel,” dedi Brennan odaya girerken. “Ven’in hücre evi olarak seçtiği ‘göz önündeki’ bu evlerin dezavantajlarından biri, benim gibi biri gece nöbet tuttuğunda komşuların çok fazla dikkatini çekiyor olması.”

“Burada çok fazla gereksiz dikkat çekiyorsunuz, değil mi?” diye sordu Riley neşeli görünmeye çalışarak. Denal’in sözleri, onu belli ettiğinden daha çok sarsmıştı.

Gerçek insana bunu yapardı. *Biri gerçekten sevdiğinde.*

“Neredeyse iki metre boyunda ve bu kadar çekici olunca, dikkat çekmemek zordur, Brennan. Atlantis’teki sularınızda bir tür güzellik iksiri filan mı var?”

Riley iki savaşçıya baktı; ikisi de baştan aşağı kalın kaslı, çıkık elmacıklı, derilere ve çeliklere bürünmüş adamlardı. Podyum modellerinin silah taşıdığı tuhaf bir paralel evrenden gelmiş gibi görünüyorlardı.

Denal başını iki yana salladı. “Atlantis’te suyun içinde yaşamıyoruz. Bizi koruyan bir gök kubbemiz var.”

Riley gözlerini kırptırdı ve biraz sonra kasıkları ağrıyana kadar gülmeye başladı. Denal huzursuz olunca açıkla-

maya çalıştı. “Hayır, hayır, sana gülmüyorum, Denal. Sadece kendime gülmüyorum. Tavşan deliğinden her tarafta seksi modellerin dolaştığı bir dünyaya düşmüşüm gibi hissediyorum.”

Bunları söyledikten sonra yine gülme krizine girdi ve Denal’ın başını iki yana sallaması durumu daha da kötüleştirdi. Brennan bile gözlerine yansımaya da gülümsedi.

Riley nihayet tekrar soluklanabildiğinde, gözlerinden akan yaşları sildi. “Pekâlâ. Tamam. Özür dilerim. Gerçekten. Bazen böyle oluyor. Ölüm döşğinde de gülersem hiç şaşmam. Pizzaya ne dersiniz? İki mi, üç mü?”

Onları incelerken sipariş planını değiştirdi. Dikkatlerini dağıtmalıydı. Buna ihtiyaçları vardı. “Hayır, beş tane pizza. Bu filmlerden birini izlerken yiyebiliriz. Ven şimdiye dek gördüğüm en iyi klasik film koleksiyonuna sahip. *King Kong*’un orijinalini izlemek isteyen?”

Vücutları sise dönüşmüş halde şehirde uçarlarken, Conlan, Alaric’i izliyordu. Ven ve diğerleri, Ven’in arabalarından ikisiyle peşlerinden geliyordu. Modern silahların büyü kullanılarak dönüştüklerinde değişmediğini çabuk öğrenmişlerdi; aslında, en azından orikalsum alışımı olmayan hiçbir metal bunu yapamıyordu.

Ven oyuncaklarını yanında taşımaya seviyordu. Adamın neredeyse bir ordudan daha çok silahı vardı.

Ve onlara kesinlikle ihtiyaçları olacaktı. Reisen’in savaşçılarından beşi ölmüş olmasına rağmen, hâlâ sayıları daha fazla olabilirdi. Miken Hanedanlığı, çalıntı Trident’i korumak için çok fazla savaşçı getirmiş olabilirdi.

Neden? Bu düşüncüyü Alaric'e gönderdi.

Senin öldüğüne inanıyordu. Atlantis'i bir kez daha yüzey halklarının arasındaki haklı yerine yükseltmek istiyordu. Konsey'in temkinli yöntemlerinden bıktı. Hiç şüphesiz kendini Kral olarak gördü.

Conlan onun ses tonunu fark etmişti. Sen de onun inançlarını paylaşıyor musun?

Empatik olmamasına rağmen, rahibin düşüncelerindeki tiksintiyi algılamakta hiç zorlanmadı.

Şimdi değilse, ne zaman, Conlan? İnsanoğlunu korumakla görevliyiz. Kadınlar gibi gizlenerek bu yemini yerine getirebilir miyiz? Hayır, pek uygun olmadı, çünkü kadınının ve savaşçı ablasının gizlenmek gibi bir eğilimi yok.

Alaric, Quinn'le ilgili düşüncelerinden kaçmaya çalışıyormuş gibi hızını daha da artırdı. Conlan emin olmak için bu tepkiyi daha iyi anlamalıydı ama daha acil bir konu vardı.

Alaric, şu sözünü ettiğin felaket de nedir? İkinci bir yok oluştan söz ettin?

Alaric cevap vermek yerine, geniş, harabe görünümlü bir binanın bulunduğu boş bir alana doğru hızla açıldı.

Işık, ses dolu ve arabalarla sarılı bir bina.

Rahip tekrar bedenine geri dönerken, başını ve kollarını arkaya atarak bütün kaslarını gerdi. "Trident burada. Beni çağırıyor; benimle alay ediyor. Diğerlerine haber gönder. Onu bulduk."

Yolculuk boyunca Ven'le temas halinde olan ve yönlerini bildiren Conlan, zihnin bağlantılarıyla son talimatlarını gönderdi. Ven. Acele edin.

Ven'in düşünceleri bir ok gibi geri ulaştı. *En fazla beş dakika. Ondan sonra Miken Hanedanlığı'nın lordunu doğduğu güne pişman edeceğiz.*

"Beş dakika, Alaric. Diğerlerini beklememiz gerek. Otoparkın durumuna bakılırsa sayıları bizden çok fazla."

Alaric karanlıkta parlayan gözlerle ilerledi. "Çoğu insan," diye hırladı. "Onları hissedebiliyorum. Her neyse, fark etmez. Hiçbiri benimle boy ölçüşemez. Poseidon'un adaletini tepelerine yıkacağım."

Conlan hemen Alaric'in önüne geçerek onu engelledi. "Bekleyeceksin. Prens olarak sana bunu emrediyorum. Sayı üstünlükleri sayesinde seni indirirlerse Atlantis'in ne umudu kalır?"

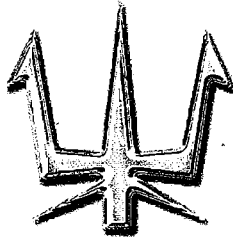
Alaric'in yüzünde vahşi bir ifade vardı. O yüzde Conlan'ın çocukluk arkadaşından eser yoktu. "Çekil yolumdan, Prens. Bu Tanrısal bir görev ve sen beni yolumdan alıkoyamazsın."

"Prens olarak belki yapamam. Ama ya arkadaşın olarak?" Conlan bir elini rahibin koluna koydu.

Alaric'in gözlerinden yayılan ışık Conlan'ın yüzünü yaktı ama Conlan geri çekilmedi.

Alaric kolunu çekip kurtararak gücü çağırarak için ellelerini kaldırdı ve güçlü bir rüzgâr Conlan'ı havalandırarak yere savurdu. Hava elementine karşı koyarak ayağa kalkmaya çalıştı.

Alaric taş gibi bir yüzle ona baktı. "Benim arkadaşım filan yok." Ardından, deponun ışık yayan pencerelerine doğru yürüdü.

28. BÖLÜM

Anubisa, sözde üstat vampirin eğik başına küçümseyerek baktı. Kocası olan babası ırklarının sulanmış kanını görse, utançla kıvranırdı.

Eline fırsat geçtiğinde Kaos'u öldürmüş olması herkes için daha iyi olmuştu. Onun ölümünü kederle düşündü.

Üzgündü, çünkü bir daha tekrarlayamazdı.

Bacaklarının arasında boşalırken enstest sevgilisinin gırtlığını parçalamanın o muhteşem, ruhunu sarsan coşkusunu hatırlıyordu. Tohumu erkekliğinden Anubisa'nın rahmine, kanı boğazından Anubisa'nın ağzına akarken nasıl çaresizce öfkeye kapıldığını da.

Babası onu bir Ölüm Tanrıçası yapmış, o da babasının ruhunu yemişti. Aslında her şey olması gerektiği gibiydi.

Ama şimdi liderlik etme cüretinde bulunan bu sefil budalayla kalakalmıştı.

"Elementlerin doğal dokusundaki yırtığı fark etmedin mi, seni sersem?"

Anubisa'yla yüzleşecek kadar erkek olmayan Barrabas, onun ayaklarının dibinde büzüldü. "Hissettim, Yüce Tanrıçam. Ne yapmamı emrediyorsunuz?"

Anubisa ipek kaplı ayağını zarifçe savurdu ve Barrabas'ın vücudunu havaya fırlatacak güçte bir tekme indirdi. Barrabas odanın duvarına çarparak yere kaydı. Omurgasız yaratık.

İşe yaramaz yaratık.

“Kalk, seni aptal solucan. Bu durumun kaynağına ulaşmanı ve elementleri bozmaya cüret eden şu Atlantislileri bulmanı istiyorum.” Anubisa'nın gözleri alev kırmızısı bir ışıkla parladi ve retinalarından çıkıp yanaklarından süzülen kanı hissetmedi bile.

“Drakos'u da yanında götür. Görebildiğim kadarıyla o sende olmayan bir sağduyuya ve mantığa sahip.”

“Ama...”

Anubisa aniden donakaldı ve ortamın sıcaklığı insanın kanını donduracak kadar düşti. İşte öfke böyle bir şeydi. Ruh hali letarjinin ötesine geçmeyeli asırlar olmuştu.

Ölüm kokan bir fısıltıyla, “Sen *beni* mi sorguluyorsun?” diye sordu.

“Asla,” dedi Barrabas korkuyla, hemen yerden kalkarken.

“Atlantislileri bul! Hemen! O zaman belki yaşamana izin veririm.”

Ven son birkaç yüz metreyi farları kapalı halde hızla aldı. Atlantislilerin gece görebilme yeteneği bazen çok işe yarıyordu.

Ven daha vitesi park konumuna almadan, Justice kapıdan fırladı. Bastien ve Alexios da hemen arkasındaydılar.

Ven arabadan inerek rüzgârın sesine baktı. Sis halinde yolculuk yapmayı seçen Christophe'tu bu ama gücü ve hızı Conlan ve Alaric'inkine denk olamazdı.

Ven başıyla onayladı. Gururu anlıyordu.

“Conlan!” diye seslendi Justice ve Ven koşmaya başladı.

Lanet olsun. Ağabeyi olamazdı.

Ven savaşçıların yanına ulaşırken, Justice, Prensi ayağa kaldırdı.

“Yaralı mısın?”

Conlan ona baktı ve soluklanarak başını iki yana salladı. “Hayır, fakat Alaric'i ele geçirdiğimde onun parlak yeşil kışını tekmeleyeceğim. Aşağılık herif Trident'e ulaşabilmek için beni büyüyle yere devirdi. Desteği bekleyemedi.”

Christophe yanlarında bedenlendi ve boş arsanın diğer tarafındaki çirkin görünüşlü çelik-beton karışımı binaya baktı. “Trident orada,” dedi nefes nefese. “Daha önce hiç böyle bir güç hissetmemiştim.”

Christophe, Ven'in durması için verdiği emre aldırma-
dan binaya doğru ilerledi. Bastien onun önüne geçerek çenesine rahat bir yumruk indirdiğinde adamı neredeyse yere deviriyordu.

Christophe gözlerini kırıştırarak etrafına bakındı ve sonra çatık kaşlarla Bastien'e döndü. “Bu da ne içindi böyle şimdi?”

Bastien sırtıttı. “Bir süredir kaşınıyordun. Ah, evet, transa da girmiştin.”

Conlan ileri atıldı. “Yeter. Dağılmamız ve neyle karşı karşıya olduğumuzu anlamamız gerekiyor. Alaric muhtemelen çoktan içine daldı bile. Nöbetçi varsa icabına bakın. Sessizce.”

Bastien hançerlerini çekti. “Sessizlik benim göbek adımdır, Lordum. Altınız.”

Christophe güldü. “Senin göbek adın çirkinlik.”

Alexios ileri atıldı ve yanından geçerken Christophe’u omuzladı. “Tek kelime daha edersen, çirkin kelimesinin yepyeni bir anlamını öğrenirsin, seni bok beyinli,” diye hırladı.

Conlan el hareketleriyle Justice’e sol tarafta öne geçmesini, Alexios’a da sağ tarafta aynısını yapmasını işaret etti. Kendisi hızla ortadan ilerlerken, Alaric’in bir dakika daha dayanabilmesi için Poseidon’a çabucak dua etti.

Tam o sırada binanın pencereleri paramparça oldu.

Brennan’nın başı hızla kalktı. “Biri geliyor.” Elleri hemen silahlarına gitti.

Riley hepsinin sürekli silahlarına sarılmaya hazır olduklarını fark etmişti. Kendisiyle birlikte yataktayken bile, Conlan’ın hançerleri ulaşabileceği bir mesafede, komodinin üzerinde duruyordu.

Son bir saattir belki ellinci kez Conlan’ı çıplak düşündüğünü anlayınca yanakları kıpkırmızı oldu. Lanet olsun, zihninde sürekli seks, seks, seks varken erkek gibi düşünmeye başlıyordu. Yakında bacak arasını kaşımaya ve fantezi futbol oynama hayali kurmaya başlarsa hiç şaşırmayacaktı.

“Muhtemelen pizzacı olmalı,” dedi Riley. “Yaşasın zamanında teslimat. Cüzdanımı alayım.”

Brennan ve Denal hemen onun yanına geldiler. Riley yumruklarını beline dayadı. “Pizzacı diyorum. Bu Simmeryalı Conan görüntünüzle ikinizi birden kapıda görürse muh-

temelen korkudan altına edecek çiroz bir lise öğrencisidir. Anladınız mı?”

Kapı çalındı ve Brennan başını iki yana salladı. “Yalnız gitmiyorsunuz.”

Riley mantığı kullanmaya karar verdi. “Bak, çocuğu korkutursanız gidip restoranda herkese anlatır, tamam mı? Adresinizin ve telefon numaranızın burada uyuşturucu işi yapan bir motosikletli çetenin oturduğunu düşünen birilerinin eline geçmesi işinize gelir mi?”

Denal “ben savaşıyım, sen de savunmasız zavallı kız” tavrıyla kılıcını çekti.

Riley gözlerini devirdi. “Brennan? Sen daha yaşlı ve bilge olansın, unuttun mu? Söylediklerim mantıklı değil mi?”

Kapı tekrar çalındı.

Brennan sonunda başıyla onayladı. “Gidebilirsiniz. Ben kapının arkasında duracağım.”

“Pekâlâ. Pepperonim soğumadan pizzaları alsak iyi olur.”

Riley filmin dondurma tuşuna bastı ve kapıya giderken ceketinden cüzdanını çıkardı. Brennan ona katlanmış banknotlar uzattı.

“Bizim yemeğimizin parasını ödemeyeceksiniz, Leydi Riley. Ama teklifiniz için yine de teşekkürler.”

Riley omuz silkip parayı kabul etti. “Pekâlâ. Belki de bir Kraliyet savaşçısının geliri bir sosyal görevlininkinden daha yüksektir.”

Brennan bir şemsiyeyi yoldan çekerek kapının arkasına geçti. “Atlantisliler gerçekten şemsiye kullanıyor mu? Sizlerin suyu sevdiğinizi sanıyordum,” diye dalga geçti Riley, Denal’ın yine kubbeden söz etmeye başlamasını umarak.

Ama Denal sadece sırtarak başını iki yana salladı ve portmanto kapısının arkasına geçti. Riley elindeki paralara baktı. “Tanrım, pizza için birkaç yüz dolara ihtiyacımız yok. Adam muazzam bir bahşış almış olurdu!”

Riley paraları ayırmaya devam ederken kapıyı açtı. “Gir bakalım, ahbap, ne kadar...”

Ama tıslayarak içeri dalan vampir sürüsünün ilk üyesi onu sırtüstü yere savurdu.

Alaric korkudan sinmiş insanların başlarının üzerinden Reisen’e bakarken, Trident’i bu berbat yerde görmenin dehşetiyle içinden kusmak geldi.

Lanet olasıca alçak hırsızın ellerinde.

İlk enerji patlamasının sarsıntısıyla Trident’i ve taşıyıcısını saran bir güç çemberi oluştu. Trident’in Reisen’i korumasına rağmen, siren çağrısı zihninde daha da ısrarla öttü.

Kurtar beni, Rahip. Beni Tanrımın tapınağına geri götür.

Alaric’in daha önce bilmediği oranda büyümüş bir güç onu kavurdu. Böyle bir güç hayal bile edilemezdi.

Ve Reisen daha sadece ilk mücevheri takmıştı.

Evet, daha ilki. Beni görkemime kavuştur, Alaric; o zaman sınırsız bir görkem ve güç senin olur.

Bu düşüncenin fısıltısıyla Alaric’in düşünceleri çok kısa bir an için Quinn’e gitti. Ama o asla Alaric’in olamazdı. Güç onun tek sevgilisi olacaksa, Alaric güce itaat edecekti.

Kollarını kaldırarak havaya yükseldi ve ilk patlamada düşen savaşçıların cesetlerinin üzerinden uçtu.

“Bana ait olan şeyi almaya geliyorum, Miken!” diye bağırdı, kullandığı güçle yankılanan derin bir sesle.

“Senin mi? Kendini fazla abartıyorsun, Rahip. Trident, Poseidon’a aittir. Sen sadece onun bir hizmetkârsın,” diye hırladı Reisen. “Yoksa şimdi Conlan ölmüşken sen de Tanrılığa mı heveslendin?”

“Conlan yaşıyor, aptal! Şu anda senin gülünç kuvvetlerini indirmek için buraya geliyor; dün Biçimdeğiştirenler karşısında aldığı yenilgiden kalanları halletmek için.”

“Yalan söylüyorsun!” diye bağırdı Reisen. “Gücü elde etmek için ölmüş Prens hakkında yalanlar bile söylüyorsun!”

Conlan’ın sesi enerjinin uğultusu arasında yankılandı. “Görünüşe bakılırsa ölümümle ilgili söylentiler fazlaca abartılmış.”

Reisen aniden başını çevirerek karşısında canlı duran Prensine baktı. Şaşkınlık ellerini gevşetmiş olmalıydı, çünkü Trident titriyordu ve Reisen neredeyse onu düşürüyordu.

Reisen’in savaşçıları kıpırdanıp ayağa kalkmaya çalışırken, Ven, Justice ve diğerleri binanın pencerelerinden ve arka kapılarının birinden içeri dalarak etrafı sardılar.

Reisen açık kalmış ağzıyla öylece duruyordu. “Conlan! Yedi yıldan sonra hâlâ nasıl hayatta olabilirsin?”

Conlan tehditkâr bir tavırla ona doğru bir adım atarken, her yanından Kraliyet aurası yayılıyordu. “Oh, bunu konuşacağız, Miken. Daha doğrusu, ben konuşacağım ve sen dinleyeceksin. Ama şimdilik Trident’i Poseidon’un rahibine geri ver!”

Reisen parlayan asayı havaya kaldırdı. “Hiç sanmıyorum. Atlantis’in yeni bir yola girmesi gerektiğine karar verdik. Anubisa’yla geçirdiğin bunca yıldan sonra hâlâ ele geçirilmediysen bile, sen geçmişte sıkışıp kaldın. Ben geleceğe uzanan yolum. Bununla durdurulmaz oldum!”

Alaric elementleri kullanarak parlayan bir enerji topu oluşturup Reisen’e fırlattı. Trident topun gücünün sadece bir kısmını yansıttı ve enerji küresi Reisen’i birkaç adım geri letti. Etrafındaki Miken Hanedanlığı’nın savaşçıları silahlarını çekerek ilerlemeye hazırlandı.

Conlan bakışlarını Alaric’e çevirerek başıyla onayladı. “Haydi oynayalım.”

Riley, elleriyle boğazını sıkın vampirin parıldayan kırmızı gözlerine baktı. Sesler duyuyordu; çatışma gürültüleri. Denal ve Brennan, Atlantis ve Poseidon’un adlarını haykırıyorlardı. Ama her nedense hepsi çok uzaklardan geliyordu.

Ve her şey ağır çekimde gibiydi.

Odaklanabildiği tek şey, kendisini öldürmeye çalışan vampirin ağzının köşesinde toplanan salyaydı. Vampir sara-rıp çatlamış dişlerini göstererek dudaklarını gerdi ve saldır-mak için başını arkaya attı.

Çürük dişli bir vampirin elinde ölecekti.

Conlan’a onu sevdiğimi hiç söylemedim.

Umutsuzluk ona güç verdi. Savunma derslerinde öğ-rendiği gibi bir saldırganın tutuşunu kırmak için kollarını ileri doğru uzatıp yana açtı.

Elbette ki bu hareket, evini bir eliyle kaldırabilecek kadar güçlü olmayan bir saldırgan karşısında etkiliydi.

Yine de vampirin tutuşu bir an için gevşedi ve bu da Riley'e dizini vampirin bacak arasına indirecek kadar zaman tanıdı, ancak vampirlerin testisleri olup olmadığını bilmiyordu.

Vampirin korkunç çılgılığı, onların da erkek olduğunu gösterdi.

Haykıran yaratığın altından yuvarlanarak çıktı ve kendisi bağırmaya başladı. Kulakları sağır eden bir çılgılla geceneyi yarıyordu.

Düşüncelerini ve dehşetini, daha önce hiç yapmadığı kadar güçlü bir şekilde Conlan'a gönderiyordu.

Vampirler! Çok fazlalar! Denal... oh, Tanrım, hayır!

Bir an dehşetle donakaldı. Çok fazla, çok fazla, *çok fazlaydılar*.

Ve böyle ölmeyeceğim!

İnanılmaz bir şekilde hâlâ portmantonun kapısına dayalı duran şemsiyeyi kaparak, Denal'a saldıran dört vampirin üzerine atıldı.

“O iğrenç ellerinizi arkadaşşımdan çekin!” diye bağırdı, Denal kılıcını önündeki vampirin göğsüne saplarken. Tam kalbine isabet etmiş olmalıydı, çünkü vampir iğrenç bir kan ve kemik yığını halinde patlayarak haliya döküldü.

Riley onun içinden koşarak geçmeye çalışırken ve şemsiyenin sivri ucunu başka bir vampire nişanlarken, kanlar ve kemikler yok olmaya başladı.

Brennan üçüyle savaştığı köşeden ona bağırdı. Bazılarını öldürmüş olmalıydı, çünkü kapıdan dalanların sayısı yediden çok fazlaydı.

“Riley! Sana saldıran! Kafasını kes!”

Riley durup önce Denal’a, sonra Brennan’a baktı ve ardından, ayağa kalkmaya çalışan vampire döndü.

“Lanet olasıca bir şemsiyeyle mi?” diye bağırdı Riley.

“Arkanda! Portmanto!”

Riley portmantonun kapısını açınca silahlarla dolu bir odayla karşılaştı. “Bu da ne?”

En yakında bulduğu şeyi kaptı; eski bir filmde fırlamış bir savaş baltasına benziyordu. “Canı cehenneme! Hep bir Viking olmak istemiştin!”

Gevezeliği kes, Riley, diye azarladı kendini, korkudan neredeyse kendini kaybetmek üzereyken.

“Riley! Şimdi!”

Riley baltayı önüne doğru tutarak hızla olduğu yerde döndü.

Ve arkasından yaklaşmaya çalışan vampirin kafasını biçiverdi. Vampirin kafatasından sıçrayan kan ve beyin parçaları Riley’in bacaklarına ve çizmelerine yapıştı.

Bu da zihnindeki son mantık kırıntılarını yok etti. “Bacaklarımda beyin parçaları var!” diye bağırdı, ölmekte olan vampiri kesip biçmeye devam ederken. Baltanın bir darbesi, vampirin kafasını boynundan ayırdı.

“Buna dayanmam! Buna. Dayanamam.”

Koşarak antreden kaçarken yerdeki kan ve beyin parçalarına basarak kaydı; neredeyse düşüyordu. Dehşet ve adrenalinin etkisiyle hırladı.

Denal’ı saran vampirlerin arasına dalarken hâlâ baltayla kesip biçmeye devam ediyordu. “Hayır, hayır, hayır! Onu

rahat bırakın!” diye hıçkırıyor, bağırıyor, kükrüyordu. Mantıklı davranmıyordu ama umurunda bile değildi.

Mantığın artık hiçbir önemi yoktu. “Bacaklarımda *beyin parçaları* var! Ben bir *sosyal görevliyim*! Kellenin *üç kopyasını* çıkaracağım!”

Öfkeden gözü kararmış bir halde, gün boyunca yaşadığı bütün duygusal sarsıntıların ağırlığını darbesine yükleyerek baltayı sağdan sola savurdu. Balta önündeki vampirin omzuna isabet etti ve onu göğsünün ortasına kadar biçti.

Vampir çılglık çılgığa yere devrilirken baltayı da beraberinde götürdü. Riley baltayı çekip çıkaramadı. Vampirin kaburgalarına sıkışmıştı.

“Riley!” Brennan’ın sesi gürledi. “Hemen buradan çık! Çık! Güvenli bir yere git! *Hemen!*”

Bir elinde hançeri ve bir elinde kılıcıyla hâlâ amansızca savaşmaya devam eden Denal, kendisine saldıran vampirin omzunun üzerinden Riley’e baktı. “Leydi Riley! Lütfen! Kaçın! Koruyucunuz olarak görevimi yapmama izin verin!”

Riley savaşan iki grubun arasında donakalmış halde hıçkırdı. Brennan bir vampiri daha indirdi ve karşısında sadece biri kaldı. Denal hâlâ ikisiyle dövüşüyordu.

“Bir silah daha kapmalıyım. Yardım etmeliyim,” diye bağırdı. “Conlan, hangi cehennemdesin?”

Ama ona ulaşmaya çalıştığı anda, hissettiği tek şey Reisen’in daha önce kendisinin ve adamlarının etrafında ördüğü tuhaf boşluk oldu.

Olduğu yerde dönerek, kanla kaplanmış bacaklarını silah odasına doğru yürümeye zorladı. Güçlü darbeyi ve De-

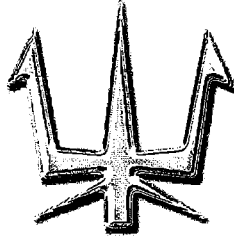
nal'ın acı dolu böğürüşünü duyduğunda neredeyse ulaşmıştı.

Görmek için döndü ve bir çığlık daha atarak dizlerinin üzerine çöktü.

Brennan artık kafasını kaybetmiş olan son vampirin üzerinde nefes nefese dikiliyordu.

Denal, karnında vampirin ölmeden önce sapladığı kılıçla yerde yatıyordu.

Riley gözyaşları arasında onu izlerken, Denal'ın gözlerindeki yaşam söndü ve gözleri camlaştı. Başı yan tarafa düştü. Ve Denal öldü.

29. BÖLÜM

Conlan hançerlerini iki farklı gırtlığa dayamış bir halde durdu. Silahsız bıraktığı savaşçılar nefeslerini tutmuş, sırtlarını duvara dayamış, hiç şüphesiz Conlan'ın gözlerinde kendi ölümlerini görüyorlardı.

Reisen'in adamlarından bir diğeri Conlan'ın ayaklarının dibine cansız bir halde devrilmeden önce havayı yaran çeliğin sesi duyuldu. Dönüp baktığında, Justice'in kılıcını düşen adamın giysilerine sildiğini gördü. "Sadece arkamı kol-luyordum, Conlan."

Conlan başıyla onayladı. "Görüyorum. Sana borçluyum."

Justice bir kaşını kaldırdı. "Oh, skor tutmaya başlama-şak iyi olur, Lordum. Çünkü 'sana borçluyum'lar artık iki basamaklı sayılara ulaştı."

Ven ve diğerleri, yarı otomatik pompalı tüfeklerle geri kalan Miken savaşçılarını kontrol altında tutuyordu. Ven'in oyuncaklarıyla ilgili sorun, elementleri kullanan birinin yanında makinelere pek güvenilememesiydi.

En kötü haliyle de tehlikeliydiler.

Ven tehlikeli yaşamayı sevdiğini söylerdi.

Alexios insanların arasında dolaşarak durumlarını kontrol etti. Hepsisi tuhaf cüppeler giymişti ve yüzlerinde hayranlıkla karışık dehşet ifadeleri vardı. Conlan onların “Atlantis, Atlantis,” diye mırıldandığını duyuyordu.

Giderek büyüyen sorun listesine eklenen bir madde daha.

Uydurma sahnede, Alaric, Trident’i elinden hâlâ bırakmayan Reisen’in karşısına dikilmişti. Bir enerji duvarı, aralarında bir ileri bir geri gidip geliyordu.

Reisen güç eşyalarını kullanmak konusunda eğitim almamıştı, fakat Alaric bir keresinde Conlan’a Trident’in kendi zihni olduğunu söylemişti. “Güzel bir kadından oynaktır” demişti.

Ama Alaric bu savaşı kazanıyor gibiydi.

Hançerlerin diğer ucundaki adamlar kıpırdandılar ve Conlan hançerleri boğazlarındaki yumuşak deriye biraz daha bastırdı. “Dikkatimin dağıldığını mı sanıyorsunuz? Hamle yapmaya mı hazırlanıyorsunuz?”

Gözlerini iri iri açmış halde sessizce durdular. Muhtemelen konuşmaya korkuyorlardı.

Mezarından geri dönüp vahşi bir katile dönüşen bir Prens ödlerini patlatmıştı.

Güzel.

“Ben yokken Anubisa’nın bana neler yaptığını kim bilebilir?” diye sordu onlarla alay ederek. “Belki de artık vampir olduğumu gizliyorumdur.”

Yüzünü onlara yaklaştırarak dudaklarını gerip dişlerini gösterdi ve tısladı.

Sağındaki adam hafif bir sesle inledi, gözleri başında arkaya döndü ve olduğu yere taş gibi yığılıverdi. Conlan, lanet olasıca aptal yaralanmadan hançeri geri çekecek zamanı ancak bulabildi.

Conlan'ın solundaki savaşçıysa hiç korkmamıştı. “Belki de daha iyisini hak eden adamlarla böyle çocukça oyunlar oynuyorsanız, vampir olmaktan daha kötüsüyle karşılaşmış olabilirsiniz, Lordum.”

Bu sözlerde utanç vardı ve ardından öfke geldi. “Sen beni azarlamaya cüret mi ediyorsun? İhanet kelimesi sana bir şey hatırlatıyor mu? Kutsal eşyalarından birini çalarak Poseidon Tapmağı'na karşı kâfirlik yapmak gibi? Büyük Prens'ine karşı silah çekmeye cüret etmek gibi?”

Adam yine de geri adım atmadı. “Ben Reisen'in Yedilerinin ilki Micah'yım. Sizin öldüğünüze ve Atlantis'in artık lidersiz kaldığına inanıyorduk. Siz...”

“Ven tahtın vârisiydi ve bunu herkes biliyordu. Ama iyi deneme.”

Micah yüzünü buruşturdu. “Ven mi? Hükümdar olmak istemediğini kaç kez belirtti? Kendini bir barda, sarayda olduğundan daha çok evinde hissediyor. Reisen de Kralların soyundan geliyor ve halkımıza iyi hizmet ederdi.”

Conlan geri çekilerek hançerlerini kınlarına soktu. Savaşçıyı küçümseyen bir tavırla baştan aşağı süzdü. “Yani bana taht hakkı konusunda ders veriyorsun, öyle mi? Annenin eteğinin altına geri dön, evlat ve böyle şeyleri düşünmeyi yetişkin erkeklere bırak.”

Micah, tam da Conlan'ın beklediği gibi kükreterek saldırdı. Conlan aniden yumruğunu savurarak Micah'nın yüzüne indirdi.

Micah gözlerini kırptırdı ve öne doğru devrilerek muhtemelen çoktan kırılmış olan burnunun üzerine düştü.

“Kara listeme girmek için kötü bir gün seçtin, Savaşçı,” dedi Conlan, neredeyse kendi kendine konuşur gibi. Sonra olduğu yerde dönerek, hâlâ devam eden sihirli irade savaşına doğru yürüdü. Alaric, Trident’e ulaşmıştı ve onu ele geçirmesi için sadece birkaç santim kalmıştı. Enerji duvarından yayılan güç, oradaki diğer herkesi dizleri üzerine çöktürmüştü.

Conlan onlara doğru yürürken Trident’ten bir güç patlaması daha yayıldı; her yana sıcak ve gürültülü mavi-yeşil-gümüşü renkte ışık dalgaları saçıldı. Conlan refleksle eğildi ve enerjinin çoğu başının üzerinden geçti.

İkincisi geçtiği anda, bu saçmalığa bir son vermeye kararlı bir tavırla Alaric ve Reisen’e doğru atıldı.

“Atlantis adına! Poseidon adına!” Kelimeler istemdişi olsa da güçsüz değildi.

Geri dönmüştü! Tanrılar adına, geri dönmüştü.

Anubisa kazanamamıştı.

Tam onlara ulaşmak üzereyken, Riley’in sesi, *duyguları* zihninde öfke ve acıyla patladı.

Conlan! Ölüm öfke keder ölüm ölüm ölüm haaaayuurrr!

Riley’in duygularının şok dalgası Conlan’ın ayaklarını yerden kesti ve acıyla inleyerek, Alaric’le Reisen’den birkaç adım ötede dizlerinin üzerine çöktü.

Hemen bana gel!! Sana ihtiyacım var, ihtiyaç ihtiyaç ihtiyaç güüüüçç!

Riley'in daha fazla bağıracak hali kalmamıştı. Ağlayacak gücü de yoktu. İğrenç vampir parçalarının, kanının ve zemini tüm pisliğiyle kaplayan ölümün arasına devrilerek sürünmeye çalıştı.

Her nasılsa Denal'a ulaşmayı başardığında, Brennan ikisinin de yanındaydı. Gözyaşları arasında görüşünü odaklamaya çalışırken, Brennan'ın da ağır yaralı olduğunu fark etti.

Topallıyordu. Vücudunda o kadar çok kesik, ısırik ve kan vardı ki Riley onun hala nasıl ayakta durabildiğini anlamadı.

Isırıklar. Ah, hayır.

“Brennan? Atlantisliler vampire dönüşebilir mi?”

Brennan başını iki yana salladı ve Denal'ın cesedinin yanında dizlerinin üzerine çöktü. “Hayır,” dedi ürpererek. “Virüs. Vampire dönüştürmez. Ya ölür ya da atlatırız.”

Şiddetli sarsıntılar arasında acıyla inleyerek ve nefes almaya çalışarak iki eliyle kendi boynunu yakaladı.

Riley ne yapacağını bilemeyerek uzanıp Brennan'ın elini tuttu.

“Bu kez kötü olabilir,” dedi Brennan zorlukla. “Sizi güvenli bir yere götürmeliyim.”

“Conlan'a ulaşmaya çalıştım. Hiçbir şey bulamadım; duyguların olması gerektiği yerde sadece boşluk vardı,” dedi Riley, daha fazla ağlamamak için kendini zor tutarak.

Ama sonra gözyaşlarını serbest bıraktı. Artık ne önemi vardı ki?

Denal en azından o gözyaşlarını hak ediyordu.

“Çıkarmamız gerek! Brennan, çıkarmamız gerek,” diye yalvardı Riley, kılıcı Denal'ın vücudundan çekecek gücü olmadığını bilerek.

Brennan sessizce ve asık bir yüzle başıyla onaylarken, derisi şimdiden yüzündeki kemiklerin üzerinde gerilmeye başlamıştı. Kafatası, etinin altında açıkça görülüyordu.

Brennan derin bir nefes alarak ayağa kalktı ve kılıcın kabzasını yakaladı. Ona dayanarak ayağa kalktı ve geri kalan bütün enerjisini topladı. Güçlü bir çekişle, kılıcı Denal'ın vücudundan çıkarıp koridora doğru fırlattı.

Sonra tükenmiş bir halde Riley'in yanına çöktü. "Artık sizi koruyamam, Leydim. Sizi hayal kırıklığına uğrattım. Çok üzgünüm."

Riley gözyaşları arasında başını iki yana salladı. Sonra Denal'ın üzerine eğilerek başını ve omuzlarını kucağına aldı. Bir eliyle Denal'ın cansız yüzünü okşarken, diğeriyle Brennan'ın saçlarını okşamak ve onu biraz olsun rahatlatmak için uzandı.

"Hayır. Beni asla hayal kırıklığına uğratmadınız; ikiniz de. Hepsi şu aptal ve değersiz Deniz Tanrınızın suçu. Ona ihtiyacımız varken o çok değerli Poseidon'unuz hangi cehennemdeydi?"

Riley, Tanrılarına bağırdığını fark etti ama umursamadı. "Prensinin sana ihtiyacı varken neredeydin, seni bencil piç? Etrafta yüzüp lanet olasıca bir denizkızıyla mı kırıştırıyordun?"

Brennan elini kaldırmaya çalıştı ama geri düştü. Riley'in gözlerinin önünde yaşamı vücudundan çekilip gidiyordu.

"Şimdi neredesin, ha? Seni puşt! Sana meydan okuyorum! O kadar güçlüysen, her şeye muktedirsen, bu adamları, kendi savaşçılarını iyileştirsene!" Boğazı acımaya ve teni alev alev yanmaya başlayana kadar bağırmaya devam etti.

Bir acı kasırgası bütün benliğini yakıp kavuruyordu ve bağıırırken ciğerlerinden dışarı saçılıyordu. Vahşice bir kahkaha attı.

“Eee? Hepsi bu mu? Haydi gel de beni kül et, seni çürümüş korkak pislik! Ne biçim Tanrısın sen? Haydi! Sana meydan okuyorum! *Gel de bu adamları iyileştir!*”

Tavandan suyla karışık alevler yağıp zemine dökülerek, Riley’le iki savaşçıyı sardı. Riley’in teni korkunç bir şekilde dağlandı. Acısı arasında, Riley kendi içinde bir dinginlik vahası buldu ve bir anlık bir düşünce yakaladı.

Demek böyle öleceğim. Bir Tanrı’yla alay ederek.

Güçle dolu bir ses antrede, zihninde ve gerçekliğinin dokusunda hayal edemeyeceği bir şekilde gürledi:

BÜYÜNÜN DAİMA BİR KARŞILIĞI VARDIR VE SEVGİ HER ŞEYE BEDELDİR. BU ADAMLARA KARŞILIK KENDİNİ SUNUYOR MUSUN?

Acısı kesildi. Bildiği tek şey, bir okyanus esintisinin ışığı, serinliği ve rengiydi. Denize sarılmış ve Deniz Tanrısı’nın sesiyle dolmuştu.

Bir Prens’i sevmeye cüret etmişti ve şimdi Tanrısı bu küstahlığı için onu öldürecekti.

Ses bir kez daha gürleyerek kemiklerini, dişlerini, kanını titretti.

BU ADAMLARA KARŞILIK KENDİNİ SUNUYOR MUSUN?

Cevabın kesin gerçek olması gerektiğini bilerek tereddüt etti. Savaşçıların yüzlerine ve kendi anılarına baktı. Bir çiçek buketinin arkasından utangaç gözlerle bakan neşeli Denal. Kendisinden çalınan duyguların açlığını çeken Brennan.

Ve şimdi *can* veriyorlardı. Riley'in bedeli buydu.

Conlan'ın onu sevdiğimi bilmesini sağlayacak mısın?

TANRIYLA PAZARLIK EDİLMEZ.

Yanaklarından süzülen yaşlara aldırmadan başını eğdi ve acı kalbini parçaladı.

Başıyla onayladı.

Kelimeleri duyma ihtiyacıyla yüksek sesle söyledi. Bir söz. Bir vaat. Bir adak. Ağır bir yemin. "Evet. Bu adamların karşılığında kendimi sunuyorum."

ÖYLE OLSUN.

Yerden, duvarlardan ve tavandan sular fışkırarak, Riley'i ve iki savaşçıyı dalgalarının arasına aldı.

Her nasılsa, Riley savaşçıların ellerini tutması gerektiğini biliyordu.

Her nasılsa, görünen şeyi biliyordu.

Trident'in bir düzine güneşin ışığıyla parlayan görüntüsü, ağırlığını hissetmeden önce bir an için avuçlarında belirdi.

ÖYLE OLSUN! BEN BÖYLE BUYURUYORUM!

Trident'ten yayılan güçlü bir ışık, Riley'in vücudundan geçerek önce Denal'ı ve sonra Brennan'ı sardı. Çabucak o kadar parlaklaştı ki Riley artık savaşçıları göremiyordu ve gözlerini korumak için kapatmak zorunda kaldı. Ama hareketsiz vücutlarını hâlâ yanında hissediyordu.

Su ateşe dönüştü ve alev uçlu bir kırbaç gibi sırtını yalayarak onu çığlık çığlığa bir uçurumdan aşağı savurdu.

Karanlık çökerken Riley huzur buldu. Onlarınkine karşılık kendi canı. Son düşüncesi ablası oldu.

Hey, Quinn. Benimle gurur duyardın. Bunu başarmak için ölmem gerekti ama sonunda devriminin bir parçası oldum.

Conlan başını kaldırmaya çalışırken, Trident bir renk ve ışık patlaması arasında kayboldu. Reisen ve Alaric, binadaki bütün ışıkları söndüren bir güç patlamasıyla geri savrulurken çılgılık atmışlardı.

Ven ve diğerleri taşıdıkları el fenerlerini çıkarmayı akıl edebildiklerinde, Conlan, Alaric'i bulmak için tahta sahneye fırlamıştı bile.

Arkadaşının yanma çömeldiğinde, hâlâ nefes aldığını duyunca inanılmayacak ölçüde rahatladı. Ven'in el fenerinden gelen ışıktaki Alaric ölü gibi bembeyaz görünüyordu. Alaric'in gözleri açıldı ve yeşil ışıltılarla Conlan'a baktı. "Trident?"

Arkasından boğuk bir ses geldi. Reisen. Alaric için endişelenirken bir aptal gibi aldırmazlık ettiği tehlikeye karşı kendini korumak için olduğu yerde hızla döndü.

Ama Reisen tehdit oluşturacak bir durumda değildi. Alaric'ten daha kötü görünüyordu. Gözlerinin kenarlarından ve burun deliklerinden kan süzülüyordu. "Gitti," dedi zorlukla konuşarak. "Zihnimde ölümden bahseden o ses. Sonra Trident ellerimde patlayıverdi."

Reisen başını ellerine dayarken, yakın mesafeden kendisine doğrultulmuş yarım düzine kılıç, hançer ve ateşli silah umurunda bile değildi. "Gitti. Ne yaptım ben?"

“Onu sen de mi duydun? Zihninde Riley’i mi duydun?” Conlan, Reisen’in kolunu yakalayarak sarstı. “Çağrısını duydun mu?”

“Hepimiz duyduk, ağabey,” dedi Ven. Conlan gruptakilere baktı ve hepsinin başlarıyla onayladığını gördü.

Hemen ayağa fırladı. “Bize ihtiyacı var. Denal, Brennan... hepsinin bize *hemen* ihtiyacı var!”

Ve sise dönüşerek deponun karşı duvarındaki pencereden dışarı fırladı.

Bunu yaparken duygularıyla Riley’e sesleniyordu.

Ve sadece boşlukla karşılaştığında geç kalmamış olmayı diledi.

Reisen gözlerini açtı. Vücudunun altında kıvrılmış kolunun nasıl kaskatı kesildiği düşünülürse, enerji akımı onu uzun bir süre için yaralamış olmalıydı. Doğrulup oturarak loş ortama bakındı. Pencereleden süzülen ay ışığı bütün depoyu dolduran yıkımı gözler önüne seriyordu.

Her yere hem insan hem de Atlantisli cesetleri serilmişti. Birçoğu kıpırdanıyordu; anlaşılan ölmemişler, enerji akımına yakalanmışlardı.

O anda eksik olan şeyi anladı. Conlan ve Trident gitmişti.

Başarısız olmuştu.

Reisen başarısızlığının ağırlığı altında gözlerini kapadı. Seçenekleri tükenmişti ve hayatını sona erdirmeliydi. Ölümü, Miken Hanedanlığı’nın onurunu yerlere çalan hainin ortadan kalkışı olarak anılacaktı.

Duyduğu bağırışlar onu kendine acıma krizinden sıyırdı. Kalabalık bir vampir sürüsü, pencerelerden dalga dalga içeri uçarak savaşçılarına ve savunmasız Platoculara saldırıyordu.

Tam bir düzinesi ona yönelmişti.

Hançerlerini çekerken gülümsedi. En azından bir savaşçı gibi ölecek ve bu lanet olasıca kan emicilerin bazılarını da beraberinde götürecekti.

“Gelin bakalım!”

30. BÖLÜM

Conlan daha önce işkenceyi tanıdığını sanıyordu.

Riley'in çıplak ve kanlar içindeki bedenini yerde yatar-ken ve Denal ile Brennan'ı onun yanında serilmiş halde gördüğünde hissettiği acıysa hiçbir şeyle kıyaslanamazdı. Yakınlarında bir kılıç, hançerler ve bir savaş baltası duruyordu.

Silahların hepsi kanla kaplanmıştı.

Açık kapıdan içeri dalarak normal bedenine geri dönerken hissettiği acı onu yakıp kül ediyordu.

"Riley, hayır, hayır, hayır." Riley'in yanında dizlerinin üzerine çökerken, çıplaklığını örtmek için gömleğini parçalayarak çıkardı ve genç kadının ılık bedenini kollarına aldı.

Ilık bedeni. Avucunu neredeyse dokunacakmış gibi Riley'in ağzına ve burnuna doğru tutarken inanmaya korkuyordu.

Ve nefesini hissetti.

Yaşıyordu!

"Yaşıyor! Tanrılar adına, yaşıyor!" Conlan alnını Riley'inkine dayadı ve kısık sesle şükran duaları etti. "Yaşı-

yorsun, *aknasha*. Başka bir şey istemem.”

Alaric yanında bedenlendi ve Denal’ın yanına çökerken antreyi taradı. “Burada neler olmuş böyle? Neden baygınlar? Görebildiğim kadarıyla yaraları yok.”

“Bana bir battaniye getir,” diye emretti Conlan. “Onu örtmem gerek. Yatağa götürmeliyim.”

Alaric başını iki yana salladı. “Onu henüz kıpırdatma. Önce iç yaralarını kontrol edeyim.” Yaklaşarak bir elini Riley’in omzunun üzerine doğru tuttu.

Conlan rahibe hırlamamak için kendini zor tuttu. Korumaya güdülerini eşinin yanındaki bir hayvan gibi, aniden savunma ihtiyacıyla vahşileşmişti.

“Ona dokunmuyorum, Conlan. Senin... oh!” Rahip elini yanmış gibi aniden geri çekti. Başını kaldırıp şaşkın gözlerle Conlan’a baktı.

“Gömleğini onun üzerinden al, Conlan. Omzunu görmem gerek.” Alaric’in sesindeki şaşkınlık Conlan’ı itaate zorladı. Riley’i örten kumaşın bir köşesini tutup nazikçe kaldırdı.

İkisi de tenine işlenmiş ve kenarlarından dumanlar tüten Trident amblemine şaşkınlıkla bakakaldılar.

“Bu benim iyileştiremeyeceğim bir şey, Conlan,” diye mırıldandı Alaric.

Onlar birbirlerine ve sonra tekrar kararmış tene bakarlarken, Riley’in gözleri titreyerek açıldı.

“Conlan? Alaric? Ben öldüm mü?”

Conlan cevap veremedi, Riley tekrar derin bir uykuya daldı. Alaric onu uyandıramayınca uyumasına izin vermenin daha iyi olacağını söyledi. Conlan sevgilisini yatak odasına

taşıyıp nazikçe vücudundaki kanları temizledi.

Ayak bileğini temilerken elleri titriyor, içinden bağır-
mak geliyordu. Birilerini veya bir şeyleri yakıp yıkmak, yok
etmek, öldürmek istiyordu.

Ağlamak istiyordu.

Bunların hiçbirini yapmadı. Riley için ağlamayı hak et-
miyordu. Onu saldırıya açık halde bırakmıştı. Ölebilirdi.

Sadece bir Prens olarak değil, bir erkek olarak da de-
ğersizdi.

Riley daha iyisini hak ediyordu.

Ilık el bezini elinde sıkarak duraksadı ve Riley'in solgun
tenine baktı. Şimdi bile birinin ona zarar vermesi düşüncesi
Conlan'ı delirtiyordu. Biri kesinlikle geberecekti.

Ama neden çıplaktı? Ona ne yapmışlardı?

Saldıranlar kimdi?

Herhangi birinin –daha da kötüsü, herhangi bir *yaratı-
ğın*– ona saldırdığını düşününce, bütün benliğini korkunç bir
gazap sarıyordu.

Ama neden Trident? Alaric bunun rahip işareti olduğunu
ve Riley uyanana kadar daha fazlasını açıklamayacağını söy-
lemişti.

Ne var ki rahibin sarsıldığı belliydi. Emin değildi. Yü-
zündeki sert çizgilere bakılırsa neredeyse korkmuştu.

“Riley,” diye fısıldadı Conlan, battaniyeyi sevgilisinin
artık temizlenmiş olan vücudunun üzerine çekerken. “Lüt-
fen bana geri dön.”

Kapı vuruldu. Hançerlerinin kabzalarını tutarak yatakla
kapının arasına girdi. “Gir!”

Ven kapıyı açtı. “Gitmeye hazırız. Şhrin çok dışında

bir yerim daha var. Etrafında Miller boyunca hiç ev yok. Orayı benden başka kimse bilmiyor, çünkü daha birkaç ay önce aldım.”

Ven ağabeyine yaklaştı ve yatakta uyuyan kadına baktı. “İyileşecek mi?”

Conlan, Riley’in yanına çömelerek yüzüne düşen saçları nazikçe çekti. “İyileşmek zorunda,” diye cevap verdi. “Yoksa ben de onunla giderim.”

Ven konuşmak için ağzını açtı, tekrar kapadı ve bir elini Conlan’ın omzuna koydu. “O zaman kesinlikle iyileştireceğiz. Gidelim.”

Conlan battaniyeyi Riley’in vücuduna daha sıkı sardı ve genç kadını kollarına aldı. Ven’in peşinden diğerlerinin beklediği koridora çıktı; hepsi ölü gibi bembeyaz olan Alaric’in etrafında gevşek bir çember oluşturmuştu.

“Brennan ve Denal, Hummer’ın arkasında,” dedi Bastien. “Alaric bize onların sadece uyuduğunu ve yakında uyanacaklarını söyledi.”

“Hiç görmediğim türde bir uyku,” diye mırıldandı Justice. “Onları araçlara taşırken yüzlerini bile buruşturmadılar. Onlara ne olduğunu merak ediyorum.”

Alexios yerde duran bir şemsiyeyi işaret etti. “Şemsiyenin ne ilgisi var? Arkanızdan girdiğimizde her yerde silahlar vardı. Bir balta, çok sayıda hançer ve ikisinin kılıçlarını saydım. Ama saldırganların silahları veya geride bıraktıkları izler yoktu; silahların üzerindeki kan dışında.”

Christophe ellerini iki yana açtı. “Bu benim uzmanlığım değil, fakat Alaric kötü durumda olduğundan, belki kullandıkları gücün türünü hissetmeye çalışabilirim.”

Gözlerini kapayarak başını kaldırdı ve boynundaki kaslar gerildi. Sonra vücudu bir darbe yemiş gibi sarsıldı. “Biri

buraya güç çağırılmış. Çok büyük bir güç. Bize depoda vuran türde bir şey, Alaric. Bunu ne yapmış olabilir?”

Christophe, Alaric'e döndü. “Ne Denal ne de Brennan bu tarzda bir güç kullanabilir. Bu gücü ne çağırılmış olabilir?”

“Trident,” dedi rahip düz bir sesle. “Poseidon, esasını Riley'e verdi ve onu rahibe ilan etti.”

Alaric'in kahkahasında karanlık bir vahşilik vardı. “Görünüşe bakılırsa Poseidon *aknasha* 'nı aldı, Conlan. Artık ona ait.”

Yeni hücre evine giderlerken Alaric neler olduğu konusunda daha fazla fikir yürütmeyi ya da Riley'le ilgili ne demek istediğini açıklamayı reddetti. Ev, Ven'in seyrek kullanıldığını söylediği toprak bir yol üzerine kurulmuş bir çiftlik eviydi. Conlan atçılık işiyle ilgili çeşitli işaretler fark etti ve açık alanlarda birkaç at gördü. Diğerleri binayı kontrol ederken, o arabada Riley'in yanında kaldı. Artık kimse işi şansa bırakmıyordu.

“Sığınak tarzında bir yer değil, fakat yeniden düzenlenebilir. Ayrıca, şehirden ve gözlerden çok uzak olmak gibi bir avantajı da var,” dedi Ven geri döndüğünde.

“Ne gerektiği umurumda bile değil. *Herkes*e nöbet ver,” dedi Conlan. “Şey, Denal ve Brennan dışında. Onlar dinlensin.”

“Dalga mı geçiyorsun? Onları yataklarına bağlasam bile dinlenmeye zorlayamam,” dedi Ven. “Uyandıklarından beri Leydi Güneş Işığı'nı korumak konusunda inanılmayacak kadar ısrarcılar. Çok tuhaf şeyler anlatıyorlar.”

Conlan kardeşine çatık kaşlarla baktı ama Ven ciddi bir yüzle başını iki yana sallamaktan başka bir şey yapmadı. “Anlattıklarına inanamadım. Vampirlerin arasına daldığını söylediler. Bu onun boyunu çok aşan bir şey, ağabey.”

Eve girerlerken Conlan’ın kollarında kıpırdamadan yatan kadına baktılar. “Ama ne kadın! Onu içine soktuğumuz pislikten çok daha iyisini hak ediyor.”

Conlan’ın damarları dondu. Konuşurken öfkesini zorlukla kontrol edebiliyordu. “Öyle. Ama ben... onun gitmesine izin *vermeyeceğim*. Asla, Ven.”

Ven omuz silkti. “İkna etmen gereken ben değilim. Alaric bu konuda bir şeyler düşünüyor gibi. Açıkçası kendi adıma ‘Başlangıç’tan geçme, on bir bin yaşında bir bakireyle evlen’ kuralından kurtulmaya can atıyorum. Ama bunun nasıl olacağını bulmak için benden daha akıllı adamlar gerekiyor.”

Conlan’ı ikinci kat koridorunun sonundaki geniş bir odaya götürerek yanından ayrıldı. Conlan, Riley’i nazikçe yatağa yatırdı ve yorganı üzerine örterken nefeslerinin o kadar sığ olmamasını diledi.

Teninin o kadar solgun olmamasını.

Sonra halının üzerinden bir sandalye çekerek yatağın tam yanına koydu ve Riley’in ellerini tutup, kendisini yedi yıl boyunca acıya terk etmiş bir Tanrı’ya dua etti.

Ven birkaç saat sonra yanına gelerek, Denal ve Brennan’ın onu görmek istediğini söyledi.

Conlan, Riley’in elini tutmaya devam ederek sandalyede oturuyordu. Zihni ve duyguları ona kapalı olduğu için, en azından tenine dokunmaya ihtiyacı vardı.

Boğazına onu boğacak gibi çöreklenmiş taşın arasından

nefes almaya çalıştı. Alaric, Riley'in iyileşeceğini söylemişti ve Conlan buna inanmak zorundaydı.

Poseidon'un sessizliği sağır ediciydi.

"Getir onları," diye emretti Conlan. "Ben buradan ayrılmayacağım."

Ven başıyla onayladı. "Ben de öyle düşündüm. Buradalar."

Conlan, odaya giren Denal ve Brennan'ı izledi; ikisi de gözlerini Riley'den alamıyorlardı. Brennan, Prens'i başıyla selamladıktan sonra bakışlarını tekrar yatağa çevirdi.

Denal başını arkaya atarak öyle acı dolu bir çığlık attı ki Conlan'ın kollarındaki tüyler diken diken oldu ve omurgası buz kesti.

"Öldü mü?" Denal sendeleyerek yatağa yaklaştı. "Yani bir rüya değil miydi?"

"Yaşıyor," dedi Conlan. Denal aniden başını Prens'e çevirdi.

"Alaric iyileşeceğini söylüyor. Sizin uyuduğunuz gibi çok tuhaf ve derin bir uykuda."

"Tanrılara şükür," dedi Brennan yaklaşırken, kısık ve saygılı bir sesle konuşarak. "Poseidon'a şükür, çünkü yanıma gelen gerçekten oydu, değil mi?"

Conlan'm eli hızla uzanarak Brennan'ın kolunu sımsıkı yakaladı. "Anlat bana. Neler oldu? Bir çatışma mı? Riley neden korunmasızdı?"

Brennan, Prens'in önünde bir dizinin üzerine çökerek başını eğdi. "Sizi hayal kırıklığına uğrattık, Prens'im. Onu koruyamadık."

Denal da diz çöktü ve bir elini kaldırıp Riley'in saçla-

rına dokundu. Conlan, genç savaşçının Riley'in yaşadığına emin olmaya ihtiyaç duyduğunu bir şekilde hissederek buna izin verdi.

Ardından, Denal yüzünü yatağın kenarına bastırarak hıçkırıklara boğuldu. Hıçkırıkları dev gibi vücudunu baştan aşağı sarsıyordu. O hıçkırıklarda Riley'in adı ve söze dökülmeyen bir keder vardı.

Conlan, Brennan'ı bırakarak elini Denal'ın omzuna koydu. "Anlat bana, Denal. Kendini toparla ve anlat bana."

Başını kaldırdı ve Alaric'in kapıda Ven'e katılmış olduğunu gördü. Diğerleri onların arkasında koridordaydı. "Girin, hepiniz. Oturacak bir yer bulun. Bunu dinlememiz gerek."

Yaşlı ve bitkin bir adam gibi hareket eden Alaric, odadaki diğer boş sandalyeyi aldı. Ven ve diğerleri içeri doluşarak ya yere oturdular ya da duvarlara yaslandılar.

Denal'ın omuzları hareketsizleşti ve derin bir nefes aldı. "Brennan anlatmalı. Duygusuz olmak şu anda kesinlikle bir nimet sayılır. Ben..." Sesi titredi ve başını iki yana sallayarak sustu.

Brennan hepsinin önüne dikildi. "Keşke şu anda ruhumda yanması gereken acıyı hissedebilseydim. Leydi Riley bundan azını hak etmiyor."

Yavaşça, bütün suçu üstlenerek, Brennan o geceki olayları anlattı ve bu arada bakışları sürekli olarak Riley'e dönüp durdu.

Denal birkaç kez araya girerek hatayı paylaşmaya çalıştı.

Brennan genç savaşçıya dönerek başını iki yana salladı ve anlattıklarını sonuçlandırdı. "Sonra kılıcı Denal'ın vücu-

dundan çektim ve vampir ısırıklarının zehrinin etkisiyle kendimden geçtim. Ben de ölüyordum, Lordum.”

Conlan sessizce dinlerken öfkeden titriyordu. Brennan duraksadığında Conlan ileri atıldı. “Geçmişte sadece koruyucu olarak hareket ettik ve sadece vampirler insanlara saldırdığı zaman müdahale ettik. Ama savaşı kapımızın önüne getirdiler. Riley’e zarar verdiler ve şimdi ölüyor.”

Adamlarına ve Alaric’e baktı. Hepsi kararlılıklarını gösteren asık yüzleri ve başlarıyla onayladılar. “Hepsi geberecek,” diye tekrarladı Conlan.

Alaric sakın bir sesle konuştu. “Ama sonrasında neler olduğunu bilmemiz gerek. Riley uyanmalı ve bize hikâyeyi kendi gözünden anlatmalı. Denal hayatta ve Brennan artık vampir zehrini taşımıyor. Başka... başka meseleler de var.”

Riley’in sırtındaki damgayı Conlan’dan başka kimse görmemişti. Rahibin neyi kastettiğini anlayarak başıyla onayladı.

Denal hâlâ akan gözyaşlarından kızarmış olan gözlerle dönüp rahibe baktı. “Sonrasında neler olduğunu biliyorum. Her nasılsa, hepsini gördüm. Okyanusun tatlı kokularıyla dolu çok güzel bir yerdeydim. Canım yanmıyordu; hatta hayatımı sona erdiren kılıç yaramı bile hissetmiyordum. Ama dinlenirken ve nihayet huzur bulmuşken, Riley’i kollarında benim cesedimle yerde otururken gördüm.”

“Onu ben de gördüm ve her şeyi duydum. Leydi Riley Deniz Tanrısı’yla pazarlık yapıyordu. Ona bizim canlarımıza karşılık kendininkini sundu.”

Yataktan gelen ses o kadar zayıftı ki Conlan bir an hayal gördüğünü sandı. “Bana bir Tanrı’yla pazarlık edilmeyece-

ğini söyledi,” diye fısıldadı Riley. “O halde neden hâlâ hayattayım?”

Conlan yerinden fırlayıp Denal’ı yana iterek bir anda Riley’in yanında bitti. Riley solgun yüzünde iri iri açılmış gözlerle ona baktı.

“Riley! Uyandın!”

Conlan sevgilisinin saçlarına, yüzüne dokundu ve eğilip dudaklarından nazıkçe öptü. *Tanrılara şükür!*

Tanrılara şükür.

Riley yaşlarla parlayan gözlerle bakarak ona gülümsedi. “Daha inanılmaz olanı, hâlâ yaşıyor olmam, sanırım. Özellikle de Poseidon’un bir denizkızıyla kırıştırdığımı söylememden sonra. Tanrıların çok daha azı için insanları kül ettiğini sanıyordum.”

Yüzünü buruşturarak yatakta kıpırdandı. “Ama omzum gerçekten acıyor. Ne olduğunu bilmiyorum.”

Conlan yanaklarından süzülen yaşları hissetmesine rağmen umursamadı. “Sorun değil. Biz ilgileneceğiz. Yaşıyorsun ve önemli olan bu. Eğer seni kaybetseydim...”

Arkasında birinin boğazını temizlediğini duydu ve Alaric’in elini omuzuna hissetti. “Belki de Riley’i dinlenmesi için rahat bıraksak iyi olur. Konuşmamız gereken çok şey var.”

Conlan omzunu silkerek elden kurtuldu. “Evet, hepiniz gidin. Ben burada kalacağım.”

Denal ayağa kalkarken yüzünde hem mutluluk hem de utanç vardı. “Yaşadığınız için duyduğum mutluluğu söze dökmem mümkün değil, Leydim. Hayatımın geri kalanını fedakârlığınızın karşılığını ödemeye çalışarak geçireceğim.”

Denal üzerine eğilirken Riley'in yanaklarından yaşlar boşandı. Brennan da eğildi ve sonra yatağın yanında diz çöktü. "Benim kadar değersiz biri için sergilediğiniz fedakârlığı anlamam mümkün değil. Bana ihtiyacınız olursa seslenmeniz yeterli."

Riley onlara gülümseyerek yastıkların üzerinde hafifçe doğruldu. "Benim için hayatlarınızı tehlikeye attınız. Benim de sizin için bunu yapmam fedakârlık değildi. Yaşadığınız için çok mutluyum!"

Kollarını Denal'a uzattı ve genç savaşçı hemen Conlan'a baktı. Conlan başıyla onayladı ve Denal, Riley'in sarılabilmesi için eğildi. Geri çekildiğinde, Riley, Brennan'a da sarıldı.

Conlan ruhunun en derin ve karanlık köşelerini Riley'e duyduğu aşktan koruyabileceği konusunda en küçük bir umut taşıdıysa bile, o illüzyonları da artık tuzla buz olmuştu. Riley'in iki savaşçıya uzanışını görmek ve onlar için yaptığı fedakârlığı düşünmek, onu –hepsini– mümkün olabilecek en yüksek seviyede onurlandırmıştı.

Riley'in ellerini nazıkçe tuttu ve başını eğerek ruhundan doğan kelimeleri antik Atlantis dilinde söyledi:

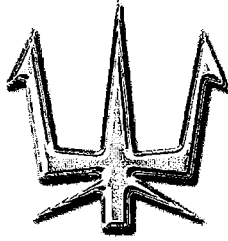
Seni korumak için kılıcım, kalbim ve canım hizmetindedir.

Şu andan başlayarak, dünyadaki son okyanus damlası kuruyana kadar.

Sen benim ruhumsun.

Riley elbette ki tek kelimesini bile anlamadan gülümsemi ve gözlerini rahatça kapattı.

Conlan diğerlerinin odadan çıkışını hiç duymadı.

31. BÖLÜM

Ölüm uyurken Riley’i almak için defalarca gelip, tenini ürpertti, etini yaktı; ta ki sonunda çığlık çığlığa uyanana kadar. Ama çığlıkları sadece rüyalarındaydı. Boğazından yayılan tek ses, boğuk bir iniltiydi.

O küçük ses bile, yatakta hemen yanında uyuyan adamı uyandırmaya yetmişti. Riley yatağın önceki gece yattığından farklı olduğunu da fark etti.

Farklı bir oda.

Conlan, koruyucu bir tavırla beline doladığı kolunu sıktı. “Riley? Uyandın mı? İyi misin?”

Riley onun gözlerine baktı ve gözbebeklerinde yine o mavi-yeşil alevleri gördü. Conlan’ın ona duyduğu tutkunun işareti.

Aşkın.

“Gerçekten iyiler mi? O da rüya değildi, değil mi?”

Conlan başıyla onayladı. “İkisini de kurtardın. Yaptığın fedakârlık...” Sözüünü tamamlayamadı.

Riley bir elini kaldırarak Conlan’ın yüzüne düşen saçları okşadı. “Şşş,” dedi sakinleştirici bir tavırla. “Her şey yolunda. Buradayım.”

Conlan'ın bütün vücudu ürperdi. "Seni kaybetseydim... bir daha *asla* hayatını öyle riske atma."

Riley kendini hiç olmadığı kadar zayıf hissederek gülümsedi; aynı zamanda da hiç olmadığı kadar güçlü. "İşte yine bana emirler veriyorsun. Şu Kraliyet kompleksin üzerinde çalışmamız gerek, ne dersin?"

Conlan'ın dudakları kıvrıldı. "Alış. Daha çok uzun süre sana emirler yağdırıp duracağım."

Eğildi ve nazikçe Riley'in alnını, burnunu, sonra da dudaklarını öptü. "Benden uzaklaşmana kesinlikle izin vermiyorum. Bunu anlıyorsun, değil mi?"

Sevgilisini tutkulu bir sarılışla kendine çekti. "Asla."

Riley kalkanlarını açtı, Conlan'ın tutkusunu hissetti ve buna karşılık kendi vücudu titredi. "Conlan? Seni hissetmem gerek. Sıcaklığını hissetmek istiyorum."

"Bütün gece sana sarılacağım, *mi amara*. Sonsuza dek sarılacağım," diye fısıldadı Conlan, Riley'in kollarını nazikçe okşarken.

"Hayır." Riley onu iterek doğrulup oturdu. Ciğerlerini ezen o kayadan kurtulmaya çalışıyordu. "Kendimi *canlı* hissetmeliyim. Sana söylemem gereken... sana göstermem gereken..."

Yuvarlanarak Conlan'ın göğsüne yattı ve ellerini yüzüne koydu. "*İhtiyacım* var," diye fısıldadı.

Sonra susuzluktan Conlan'ı öpüyormuş ve dünyadaki son su damlası onun dudaklarındaymış gibi öptü.

Conlan onu hissedince inledi. Nazik olmak için çok çabalıyordu. Onu açlığıyla ezmek yerine, istediğini çok iyi bildiği rahatlık ve güvenlik duygusunu hissettirmeye çalışıyordu.

Ama Riley onu yutacakmış gibi öpüyordu. Dokunuşundaki tutku, Conlan'm dizginlemeye çalıştığı seli serbest bıraktı; Riley'i yerde kıpırdamadan yatarken gördüğünde hissettiği dehşeti.

Yaşadığını anladığında duyduğu rahatlamayı.

"Riley, *aknasha* 'm, seni seviyorum. Sana ihtiyacım var. Hemen, hemen, hemen içine girmeliyim," diye homurdandı Riley'in ağzına.

Riley zihnini ve kalbini açarak ona kendi ateşini ve arzusunu hissettirdi. Conlan düşüncesizce, mantıksızca bir çılgınlıkla giysilerini parçaladı; umutsuzca tenlerinin birbirine temasını hissetmeye ihtiyacı vardı.

Riley de arzudan titriyordu. Hâlâ yaşadığını anlamak için onu içinde hissetmeliydi. Conlan, sevgilisi gibi çırlıçırılak kalana kadar giysilerini parçalarken dev gibi vücudu baştan aşağı titriyordu. Yorganı çekip bir kenara fırlattı ve Riley'in bacaklarının arasına girerken kendisine hazır olup olmadığını anlamak için parmaklarını içine itti.

Boğazından boğuk bir inilti yayıldı ve kendini Riley'in bacaklarının arasında dengeledi. Genç kadın kendisine uzanan sert ve kalm erkekliği hissedince belini kaldırarak ona yardım etti. Conlan o kadar tahrik olmuştu ki içeri zorlukla girebildi ve Riley ancak belli bir noktaya kadar esneyebildi.

Genç kadın arzuyla, açlıkla haykırdı ve öpüşmeleri arasında Prens'in dudaklarını yiyecekmiş gibi ısırdı. Conlan biraz geri çekildi, Riley inledi ve sonra Conlan olabildiğince yüklendi.

Riley bir çılgılık daha attı. Bir daha, bir daha. Tırnaklarını Conlan'm omuzlarına, sırtına gömdü. Devam etmesi ve daha

sert davranması için yalvardı. Yaşadığını, Conlan'ın yaşadığını ve birlikte olduklarını hissetmeliydi.

En azından şimdilik.

Riley, Conlan'ın yüzünde serbest bıraktığı avcıyı görünce daha da coştı.

“Benimsin, Riley. Benim, *mi amara aknasha*, benim sevgili empatiğim. Şimdi sana sahip olacağım, kendimi ruhuna kazıyacağım,” diye hırladı, kendini kontrol etmeye çalışırken dişlerini sıkarak. Riley benliğini saran ateşin Conlan'ın ruhunu ve kalbini nasıl yaktığını görebiliyordu.

Vücudunu saran alevle başını arkaya savurarak inledi. Sonra yavaşça gülümsedi ve gözlerinde bir bilginin sıcaklığı belirdi. “Hayır, Conlan. Benimle *sevişeceksin*. Çünkü beni seviyorsun.”

Conlan'ın yüzüne dokundu. “Ve ben de seni seviyorum.”

Conlan aniden hareketsiz kaldı ve Riley'in tenine titreyen ellerle dokundu. “Bir daha söyle,” dedi, boğuk bir sesle. “Bir daha söyle.”

“Seni seviyorum, Conlan. Sen benimsin.”

Conlan gözlerini kapadı ama Riley onun içinde patlayan duyguları hissetti. Mutluluk; parlak, yanan bir mutluluk. Hayranlık. *Huşu*.

Sonra gözlerini tekrar açarak Riley'i öptü. Ve onunla uzun uzun *sevişti*.

Barrabas kumaşa sarılı Trident'e baktı, ona çıplak ellerle dokunmak istemiyordu. Bir Tanrı'yı soymaya cüret et-

menin cezasının hayal bile edilemeyecek kadar korkunç olacağı kesindi.

Ama alması kolaydı. Yerde ölmekte olan insanları ve Atlantislileri görünce, bir ağaç dalını içeri yönlendirerek Trident'i eşikten dışarı çekmişti. Aptal insanın istemeden davet ettiği ilk grupta olmadığı için kendisi girememişti.

Yüksek kumandanlar asla ön saflarda olmazdı zaten.

Trident. Parşömenlere göre, Poseidon'un gerçek güç kaynağı. Kutsal törenlerde kullanılmak üzere Atlantis'in başrahibine teslim edilmişti. Prenslerinin tahta çıkışı gibi törenlerde.

Çok kötü.

Görünüşe bakılırsa ufaklık artık Kral filan olamayacaktı.

Drakos beton duvarlı odada kendisinden birkaç adım ötede maddeleştğinde yüzünde merak ifadesi vardı. "Kullanmayı denediniz mi?" diye sordu.

Barrabas dişlerini gösterdi. "Deniz Tanrısı'nın oyuncağıyla öyle paldır küldür oynar mısın? Benim üstat vampir olmamın ve senin bana hizmet etmenin iyi bir nedeni var."

Drakos korkmuş gibi yapacak kadar bile kurnaz değildi. "Yani bir general hizmetkâr mı oluyor? Ya Anubisa? Ona yeni oyuncağınızdan söz ettiniz mi?"

"Hayır! Ve sen de etmeyeceksin. Yeni kazanımından vazgeçmeye niyetim yok ve onu almaya çalışacağından eminim."

Barrabas masanın etrafından dönerek generalinin karşısına dikildi ve zihniyle sertçe yüklendi. Drakos yere devrilmemişti ama yüzündeki gerginlik, ayakta kalmanın onu ne kadar zorladığını göstermeye yetiyordu.

“Ah, gülünç bir meydan okuma, ha, *general*? Nedir bu? Terminus ortadan kalkmışken gözümde yükselmeye mi çalışıyorsunuz?”

Drakos başını eğdi. “Siz isterseniz, Lordum. Aklımda bu Atlantislileri halletmek için stratejiler var. Gücünüzü sarılsız bir hale gelene kadar sağlamlaştırmanıza yardımcı olacak stratejiler.”

Barrabas ilgisini gizleyemedi. Drakos’un savaş planları yapmaktaki sıra dışı becerisinin sonuçlarını daha önce görmüştü.

Belki de bu arsız generali henüz öldürmezdi.

Tekrar dönüp Trident’e baktı. “Parşömenlere tekrar göz atmamız gerek. Bakalım bu silahın gücünü nasıl kontrol edebileceğimiz hakkında bir şeyler bulabilecek miyiz?”

Drakos eğildi. “Akıllıca bir fikir, Lordum.

Barrabas bir elini uzatarak, Trident’e neredeyse dokunacak kadar yaklaştırdı ama sonra geri çekti. “Bana kan gurrularımdan birkaçını getir. Poseidon’un, bu oyuncakla oynamaya kalkışan vampirleri nasıl cezalandırdığını görmek için birkaç *deney* yapsak iyi olur.”

“Yakaladığımız Atlantislileri de unutmayın. Aralarında bunun gücüyle ilgili bir şeyler bilenler mutlaka vardır,” diye vurguladı Drakos. “İnsanları konuşturmak kolaydır. Bunların da çok farklı olacağını sanmıyorum.”

Barrabas gülümsedi. “Bunu öğreneceğiz, değil mi?”

Riley bitkin ama mutlu bir şekilde duşa girdi ve sıcak su vücuduna çarptığında, hissettiği rahatlamayla inledi. Gece

hızlı bir duş almıştı ama bu seferki lüks dolu olacak ve ağrıyan kaslarını rahatlatacaktı.

Vampirlerle dövüşmek yorucu bir işti.

Bu düşünce onu ciddileştirdi. O, Denal ve Brennan ölüne çok yaklaşmışlardı. Hatta Denal *ölmüştü*. Ve Conlan'da, Reisen ve Trident'le olanları ona hâlâ anlatmamıştı.

Sırtını yıkarken parmakları omzunda tuhaf bir kabartıya değdi. Birden, Poseidon onun teklifini kabul ettiği zaman hissettiği korkunç acıyı hatırladı.

Herhalde Riley'in vücudunu yarıp açmamıştı?

Ama sonuçta bir Tanrı'nın neler yapabileceği konusunda ne biliyordu ki?

Duş kapısını açarak aynaya koştu ve bir havluyla yüzeyindeki buharı sildi. Sonra sırtını aynaya dönerek, boynunu olabildiğince arkaya büküp omzuna bakmaya çalıştı.

Omzundaki yara izine; hayır, *damgaya*!

"Oh, Tanrım! Beni damgalamış!"

Conlan kapıyı hızla açıp ellerinde hançerlerle içeri dalana kadar bağırıldığını fark etmemişti. "Ne oldu?"

Riley önce ona, sonra tekrar aynada gördüğü, kürekke miğine işlenmiş on beş santimlik sembole baktı. "Beni damgalamış, Conlan. Bu bir... bu bir..."

"Bir Trident." Conlan iç çekti, Riley'i bir havluya sardı ve uzunca bir süre ona sarıldı. "Bunun tam olarak ne anlama geldiğini anlamak için Alaric'le konuşmalıyız."

Riley bilmek istediğinden emin değildi.

Sessizce giyinerek alt kata indiler. Pişmiş jambon kusu onu isteksizliğine rağmen dışarı çıkmaya ikna etmişti. Riley mutfağın bir vaha, bir huzur serabı olduğunu biliyordu.

“Artık bitti, değil mi? Dün gece yarattığımız güvenlik illüzyonu. Gerçeğe dönme zamanı,” dedi Riley, Conlan’ın elini tutarken.

“Sahip olduğum her şeyle seni koruyacağım, *aknasha*.” Conlan merdiven sahanlığında durarak onu kendine çekti ve sarıldı. “Bundan asla şüphe duyma.”

Riley gülümsedi ama bu mutluluk ifadesinden çok, Conlan’ı memnun etmeyi amaçlayan bir hareketti. Kendisine tekrar gülümsemek için bir neden bulması uzun zaman alabilirdi.

Bastien neşeli kırmızı-beyaz mutfğa hükmediyor, uzun tekrarlarla kazanıldığı belli olan bir beceriyle, omletleri ve kızarmış jambonları havaya fırlatıp çeviriyordu. “Size ne hazırlayayım, Leydi Riley?”

Riley gözlerini kapayıp kokuyu derin derin içine çekti ve anın tadını çıkarmaya karar verdi. Kimse boş mideyle savaşılamazdı. “Her şeyden biraz istiyorum. Açlıktan ölüyorum ve bunlar harika kokuyor! Ve lütfen, sadece Riley, Bastien.”

Bastien sırttı. “Her şeyden geliyor.”

Riley tezgâhın üzerindeki kahvelikten kendine kahve doldururken, mutfaktaki adamları inceledi. Ven ve Christophe kendi kahvaltılarını bitiriyorlardı ve gülümseyip başlarıyla onaylayarak Conlan ile Riley’i selamladıktan sonra, İtalyan ve Alman otomotiv mühendisliklerini karşılaştırdıkları tartışmalarına devam ettiler.

Conlan elini onunkinin üzerine koydu ama romantik bir hareket gibi görünen bu hareketin aslında kahve kupasını kapmak için bir numara olduğunu anlayınca, Riley sırtıp şakanın etkisini bozmamaya çalışarak kaşlarını çattı. “Hey! Kendi kahveni kendin koy, Prens Çocuk!”

Conlan güldü, kahveden bir yudum aldı ve kupayı Riley'e geri verdikten sonra başının üzerine bir öpücük kondu. "Demek Kraliyet kimliğime hiç saygı yok."

"Hem de hiç."

Ven şüpheli gözlerle onlara baktı. "Eh, bir kadında bu hoşuna gitmeli, ağabey. Evdeki kadınların kışını yalamasından sonra güzel bir değişiklik olur."

Riley'in mutluluğu delinmiş bir balon gibi sönuverdi. Evdeki kadınlar. Kararlaştırılmış Kraliçe.

İştahı aniden kaçarken, büyük ve ahşap çiftlik evi masasına oturup bakışlarını kupasına dikti. Ven ne yaptığını anlayınca homurdandı. "Hey, affedersin, ben sadece... ikinizi bu kadar mutlu görünce sadece Conlan'a biraz takılmak istedim ve... ah, lanet olsun! Yani, özür dilerim, Leydi Güneş Işığı."

Ven'in pişmanlığı o kadar belirgindi ki Riley güven veren bir tavırla gülümsemeye çalıştı. "Sorun yok. Sadece yorgunum."

Conlan uzanıp kardeşinin kafasına bir şaplak indirdi ve Riley'in yanına oturarak kolunu onun omuzlarına attı. Riley onun endişelendiğinin farkındaydı ama onu da rahatlatacak enerjisi yoktu.

Kahvaltılarını bitirirlerken, mutfaktaki enerji sanki biri dev bir buzdolabının kapısını açmış gibi aniden değişti. Riley başını kaldırırken yumruklarını sıkmış, savunmaya hazırды.

Aslında saldırmaya.

Kendisi bile neye dönüşmeye başladığını merak ediyordu.

Gelen, kişiliğinin bütün *sıcaklığını* yayan Alaric'ti.

“Konuşmamız gerek,” dedi bakışlarını Riley’e dikerek.

“Sana da merhaba. Evet, iyiyim, sorduğun için teşekkürler,” diye karşılık verdi Riley, alaycı bir tavırla.

Hıyar.

Alaric onu haklı bulduğunu belli eden bir şekilde başını eğdi. “Nasılsın, Riley? Daha doğrusu, omzun nasıl?”

“Sen biliyor muydun? Nedir bu?”

Conlan oturduğu yerde kıpırdandı. “Belki de bunu üçümüz başka bir yerde konuşsak daha iyi olur.”

Ven sandalyesini iterek ayağa kalktı. “Evet, şey, görüş-nüşe bakılırsa bu benim de bilmem gereken bir şey. Christophe, Bastien ocakla uğraştığı için nöbet sırası senin.”

Christophe homurdandı. “Dostum, nedense hep ben...” Başını kaldırıp Riley’le göz göze gelince sustu. “Evet. Anladım.”

Alaric hepsinin önüne geçip mutfaktan çıkarken, Bastien elini uzatıp Riley’in koluna hafifçe dokundu. “Arkan-dayız, tamam mı? Bu tür şeylerle kendini sıkma. Biz seninle ilgileniriz.”

Riley kalkanlarını açarak ona sıcaklık ve şükran duygularını gönderdi. Alırken gözlerinin iri iri açılışını dikkatle izledi.

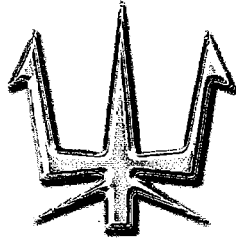
“Vay canına! Sen gerçekten... hey, bu *aknasha* olayı gerçekten güzelmış,” dedi Bastien sırtarak. “Ve rica ederim ama teşekkürle gerek yoktu.”

“Terbiye, uygar bir toplumun son kalesidir,” diye mırıldandı Riley.

“Ne?”

“Ah, hiç, annemin uzun zaman önce sık sık söylediğı bir şey. Adın bana bunu hatırlattı.* Harika kahvaltı için de teşekkürler.”

Conlan koridordan ona seslenince Riley iç çekerek omuzlarını dikleştirdi. “Geliyorum.”

32. BÖLÜM

Conlan, Alaric'in geniş odada —döşenme tarzında deri ve ahşabın olduğu bir çalışma odasıydı— bir aşağı bir yukarı yürüyüşünü izliyordu ve bu tekrarlanan hareket onu kızdırıyordu. “Kes şunu. Bize kötü haberi ver artık. Diplomatik davranmaya çalışmakla zamanımızı boşa harcıyoruz ve bu zaten senin tarzın değil.”

Alaric'in gözleri bir an için parladı ama en azından yürümeyi bırakmıştı. “Elimde gerçekler ve söylentiler var. Size ikisini de vereceğim ve hangisinin hangisi olduğunu söyleyeceğim. Sonra da nasıl devam edeceğimize karar vereceğiz.”

Riley sakın ve zayıf bir sesle araya girdi. “Sanırım bu benimle ilgili?”

Alaric bir şey söylemedi. Söylemesine gerek yoktu. Yüzündeki ifade her şeyi anlatıyordu.

Riley gülümsemeye çalışırken Conlan'ın elini daha sıkı tuttu. “Pekâlâ, kus bakalım. Ve merak ediyorsan, bunu mecazi anlamda söyledim.”

“Önce gerçekler. Kendini Denal ve Brennan'ın karşılığında kendini Poseidon'a sundun. O da yaşamana izin verdi.

Ancak, seni sadece rahiplerin taşıdığı Trident simgesiyle damgaladı.” Alaric konuşurken maddeleri parmaklarıyla sayıyordu.

“İkincisi...”

“Sadece rahiplerin taşıdığı da ne demek?” diye araya girdi Riley. “Ben ona tapmıyorum bile. Yani, olanlardan sonra gerçekten var olduğunu gördüm ve inanılmaz güçleri olduğunu da biliyorum ama ben kesinlikle bir Hristiyanım. Onun rahibi filan olamam! Ya da rahibesi, her ne haltsa.”

Conlan onun paniğe kapılmaya başladığını hissederek güven ve sükûnet duyguları gönderdi. “Alaric’in açıklamasına izin ver. Kelime anlamıyla rahiplerden bahsettiğini sanmıyorum. Poseidon’un rahibeleri yoktur.”

“Yani *şimdi* yok demek istiyorsun. Binlerce yıl önce, başrahip aynı zamanda başrahibe de olabilirdi,” dedi Alaric.

“Ne? Ben bunu hiç duymamıştım.”

“Son birkaç bin yıldır tapınağın kendine sakladığı belli şeyler var. Büyük felaket yaşandığı zaman Atlantis’ten ayrılanlar arasında *aknasha*’nın olduğu gerçeği gibi.” Alaric yine durduğu yerde duramıyormuş gibi yürümeye başladı.

“Alo? Rahip veya rahibe ya da *her ne haltsa* olmayan hâlâ burada,” dedi Riley, bacaklarını kanepede altına alırken. “Ayrıca, rahiplerin cinselliğe tövbekâr olmaları gerekmiyor mu?”

Sonra birden yanakları kızarınca güldü. “Şey, yani, ah, her neyse.”

Alaric buz gibi parlayan yeşil gözleriyle ona baktı. “Evet, böyle bir yemin var. Bu da değinmemiz gereken diğer bir gerçek.”

“Dalga mı geçiyorsun? Yüzlerce yıl seks yapmamak mı? Bu iğrenç!” Riley gözlerini kırıştırdı. “Üzerine alınma ama sürekli böyle ters ve asabi olmana şaşmamak gerek, Alaric. Seninle ilgili bütün görüşümü tekrar gözden geçirmem gerekebilir.”

Sohbetin ölümcül doğasına rağmen, Conlan sırtışını gizlemek zorunda kaldı. Riley tanıdığı en doğal insandı. Düşündüğü her şeyi...

“Hemen ağzımdan dökülüyor, biliyorum,” dedi Riley, Conlan’a dönüp gözlerini devirerek. “Bu kadar yüksek sesle düşünmeyi kes. Özür dilerim, Alaric. Düşüncesizce davrandım ve saygısızlık ettim. Sanırım planlanmamış bir rahibelik fikri beni hazırlıksız yakaladı.”

Alaric’in normalde buz gibi olan ifadesi biraz olsun yumuşarken oda birkaç derece ısındı. “İnan bana, anlıyorum. Ama Poseidon seni kutsanmış bir rahibin ya da senin durumunda rahibenin işaretiyle damgaladı. Bunun ne anlama gelebileceğini anlamak için antik Tapınak parşömenlerine bakmam gerekiyor.”

Conlan bir eliyle saçlarını sıvazladı. “Poseidon’a soramaz mısın? Yani, sonuçta sen onun başrahibisin.”

“Trident’i bir kez daha elinden kaçırın başrahip,” dedi Alaric, düz bir sesle. “Bugünlerde Deniz Tanrısı’yla konuşmaya çalıştığımda hiçbir karşılık alamıyorum. İnanın bana, denedim.”

“Ama...”

“Daha da kötü,” diye böldü Alaric. “Artık kapı da çağırma cevap vermiyor. Gece parşömenlere bakmak için At-

lantis'e dönmeyi denedim ve kapının büyüğü çağrılarımı reddetti. Korkarım Trident meselesi çözülene kadar burada sıkışıp kalmış olabiliriz.”

Ven sonunda kullanılmayan şöminenin yanında duvara yaslandığı yerden sohbete katılmaya karar verdi. “Hepimiz denedik. Sonuç yok. Yani yardım da isteyemeyiz,” dedi. “Ama biraz geri saralım. Tarihimizde başka *aknasha*’nın da mı olduğunu söyledin? Atlantisli olanlar mı?”

“Evet. Felaket olduğu zaman birkaç *aknasha* yüzeyde kalıp etrafa dağılmaya karar verenler arasındaydı. Empatikler o zaman çok daha sık görülüyordu. Hâlâ her yüz bebekten biri bu yetenekle doğuyor olabilir, fakat Riley ve...” Alaric belli belirsiz bir şekilde duraksadı. “Riley ve ablası, binlerce yıldır karşılaştığımız ilk *aknasha* olduğu için, sayılarının ne kadar azaldığını tahmin edebilirsiniz.”

“Peki fonksiyonumuz... fonksiyonları neydi?” diye sordu Riley.

“Yeteneklerinin doğası düşünülürse, en değerli Kraliyet danışmanları arasındaydılar. Ticaret pazarlıkları ve benzeri şeylerde esastılar. Ayrıca, sık sık Tapınak’ta Poseidon’a hizmet ediyorlardı ve rahip ya da rahibe olarak da çok popülerdiler.”

“Duyguları sezebilen birinin günah çıkarmakta ne kadar etkili olabileceğini tahmin etmek zor değil,” dedi Ven. “Ne yaptın sen? *Zaaart!* Yanlış cevap! Aslında çok daha kötü bir şey yapmışsın!”

“Kapa çeneni, Ven. Hiç yardımcı olmuyorsun,” diye tersledi Conlan.

“Sakin ol. Sadece ortamı biraz neşelendirmeye çalışıyorum. İkiniz de Riley’i korkudan öldürüyorsunuz,” diye hırladı Ven.

Hepsi dönüp Riley’e baktı. Riley çenesini kaldırdı. “Hey, dün gece bir vampiri baltayla doğrayan bendim, unuttunuz mu? Bacaklarıma saçılan beyin parçalarının yanında, eski zamanlardan söz etmek o kadar da ürkütücü değil.” Ürperdi. “Bu yüzden zavallı küçük Riley’i korkutmaktan en dişe etmeyin.”

“Konuya dönersek, benim düşüncelerim şöyle,” dedi Alaric. “Bence Riley ve Quinn, o antik Atlantislilerin soyundan geliyorlar ve kanlarında bizim DNA’mız var. Dahası, bu antik yetenekleri taşıyıp kullanmaları, Tapınak parşömenlerindeki en kutsal kehanetlerden birini doğruluyor.”

Derin bir nefes aldı. “Atlantis’in, dünyaya daha yeni ve daha iyi bir kuşak getirmek için insanlarla evlenmeleri gerektiği bir zamanın gelişini haber verdiklerine inanıyorum.”

Ven bir ısıklık çaldı. “Bu kâfirliktir, ahabap.”

Alaric başıyla onayladı. “Sadece bu değil, aynı zamanda Konsey’in, Kraliyet soyundan gelip de Kraliyet evlilikleri kuralını çiğneyen birinin Atlantis üzerine ikinci felaketi çekeceği yönündeki öğretileriyle de çelişiyor.”

“Ne?” Riley, bu resmi tarzda konuşmaları ancak bu kadar dinleyebilmişti ve şimdi beyin hücrelerinin yandığını hissediyordu.

“Anlaşılmayacak bir şey yok, Atlantis’in sonu,” diye araya girdi Ven.

“Sadece Atlantis’in değil. Bütün lanet *dünyanın*; bütün varlığımız boyunca korumaya çalıştığımız şeyin,” dedi Conlan, yavaşça.

“Hangisi olduğunu nereden bileceğiz?” diye sordu Riley. “Yani, burada hemen çıkarımlarda bulunmak istemiyorum, Conlan, çünkü birbirimizi tanıyalı daha bir hafta olmadı ama dünyanın sona ermesindense, evlilik seçeneğini tercih ederim.”

Conlan onun tedirginliğini hissetti ve cesaretine bir kez daha saygı duydu. Tanrılar adına, bu kadın çok güzeldi. Ve de cesur.

Dahası, Conlan’ı seviyordu.

Bu konudaki hayreti Conlan’ı neredeyse yere çalıyordu.

Riley’e sarılarak onu sıkıca kendine çekti. “Dün gece on kez söylememe rağmen beni duymadıysan, seni seviyorum. Bunun bir yolunu bulacağız.”

Riley de ona sarıldı ama Conlan sevgilisinin titrediğini hissedebiliyordu. “Yolunu nasıl bulacağız?” diye sordu.

“Sorun da bu. Atlantis’e dönemiyoruz ve Poseidon telefonunu açmıyor,” dedi Ven asık bir yüzle.

Alaric ve Riley aynı anda konuştular: “Trident.”

Sonra gözleri iri iri açılmış halde birbirlerine baktılar.

“Sen söyle,” dedi Alaric.

“Bilmiyorum. Sadece dün gece benimle konuşurken algıladığım bir his. Çok kibirliydi...” –Riley sesini kalınlaştırdı– “...‘bir Tanrı’yla pazarlık edilmez’ filan. Kaprisli olabileceği izlenimine...”

“Hem de nasıl,” diye karşılık verdi Alaric.

“Evet. Bu yüzden, bu belki de tamamen ‘en iyi olan kazansın’ meselesi, biliyor musunuz? Conlan ve sen Trident’i alırsanız tahtı, Atlantis’i ve istediğiniz sahil beldesinde kalma hakkını kazanacaksınız.”

Alaric başıyla onayladı. “Bence bu konuda kesinlikle haklısın. Tanrılar sürekli taraf değiştirir ve Poseidon herhangi bir mücadelede kazanan tarafa hayranlığını sık sık göstermiştir.”

Conlan, Riley’e daha sıkı sarıldı. “Yani Trident’i geri alacağız ya da Atlantis’i sonsuza dek kaybedeceğiz, öyle mi?”

Ven güldü ama sesinde neşe yoktu. “Tanrılara ve oyunlarına lanet olsun. Eh, en azından elimizde izleyebileceğimiz güçlü bir teori oldu. Artık yapmamız gereken tek şey, Trident’i bulmak. Alaric?”

Alaric gözlerini kapattı ve gücü kullanmak için kollarını kaldırdı. Birkaç saniye sonra başını iki yana salladı. “Hiçbir şey yok. Ama geçen gün sadece patlamalar halinde hissetmişim. Denemeye devam edeceğim.”

Koridordan ayak sesleri geldi ve Christophe köşeyi dönerek elindeki bir şeyi uzattı. “Böldüğüm için özür dilerim ama Riley’in cep telefonu çalıp duruyordu.”

Telefonu Riley’e uzattı. “Ablan arıyor ve başının dertte olduğunu söylüyor.”

Alaric’in yüzünü buruşturduğunu Conlan dışında fark eden olmadı.

33. BÖLÜM

Riley telefonunu kapadı ve pilin şarj etmezse her an bitebileceğini fark etti. “Diğer evden gelirken çantamı yanımda getirmedin, değil mi? Cüzdanım ve şarj cihazım onun içindeydi.”

Odadaki dört adam, ona az önce ayakkabı almaya gitmek istediğini söylemiş gibi baktı.

Riley gözlerini kıstı. “Bu önemli, tamam mı? Quinn’in bizimle iletişim kurmasının tek yolu bu, çünkü su zerresi durumundayken yanında cep telefonu taşımazsın.”

“Çantan antrede bir masanın üzerinde,” dedi Ven. “Şimdi belki bize telefonda neler konuşulduğunu anlatabilirsin.”

“Üstüme gelmeyin, çünkü bu zaten delice. Ama Quinn, Senatör Barnes’ın aslında Barrabas adında çok yaşlı bir vampir olduğunu ve bu Barrabas’ın...”

“Pontius Pilate tarafından Mesih’in yerine serbest bırakılan kişi olduğunu biliyoruz. Evet,” dedi Conlan.

Riley gözlerini kırıştırdı. “Benimle dalga mı geçiyorsunuz? Bunu biliyor muydunuz? Bir ara bana da söz edebi-

lirdiniz. ‘Ah, hey, dünyalı, yeni Senato lideriniz tarihin en azılı suçlularından biri,’ diyebilirdiniz mesela.” Kendi se-
sindeki alaycılığı ve öfkeyi duymuştu ama umursamıyordu.

“Ciddi misin? Sanki *kan emicilerin* devletin başına geç-
mesine izin veren bir halk, Barnes konusunda bizi dinlermiş
gibi!” diye tersledi Ven, Riley’inkine denk bir öfkeyle.

“Millet, odaklanın. Bunun bize hiç yararı yok. Quinn ne
istiyordu?” diye sordu Conlan.

“Halkınızı bulmuş. Şey, Reisen ve halkını. Devrim ca-
sususu olarak çalışan yüksek seviyeli bir vampirle görüşece-
ğini söyledi. Daniel adında biri. Bu gece onları çıkarması için
Quinn’e yardım edecekmiş.”

Alaric öne çıkarak ateş yeşili bir tonla parlayan vahşi
gözlerle bakarak ateş yeşili bir tonla parladı. “Ona yardım
etmek mi? *Quinn*’e yardım etmek mi? Bu kadın delirdi mi?
Lanet olasıca Primus’a öylece dalacak mı yani?”

“Daniel, Trident’in Barrabas’ta olduğunu söylüyor.
Nasıl kullanabileceğini anlayana kadar Atlantislilere işkence
yapmayı planlıyormuş. Dolayısıyla benim *deli kız kardeşim*,
sizin *kıçınızı* kurtarmanıza yardım edecek, Rahip.” Riley,
Alaric’in Quinn’le ne alıp veremediği olduğunu anlayamı-
yordu ama buna izin vermeye niyeti yoktu.

Quinn, Riley’in sandığı kadar zayıf olmayabilirdi ama
Riley hâlâ onu korumak zorundaydı. Bastien’i düşünerek ke-
yifsizce gülümsedi. *Arkamı kolluyorum, Quinn.*

Conlan öne çıktı ve odanın kontrolünü hiç çaba harca-
madan ele aldı. Bir adamı Kral’a dönüştüren X unsuru neyse,
Conlan’da fazlasıyla vardı.

Güvensizliği Riley'i dürttü. *Bir Kral'la evlenmeye uygun olduğunu sana düşündüren ne?*

Onu seviyorum. Hepsi bu. Bu yeterli.

"Hazırlanmak için en fazla bir saatimiz var. Washington'a gidiyoruz," diye emretti Conlan. "Riley, sen..."

"Kesinlikle geride kalmıyorum, bu yüzden bunu aklımdan çıkar," diye araya girdi Riley.

"Ama güvende olduğunu bilmem gerek," dedi Conlan, "köylülerle anlaşmaya çalışan" ses tonuyla.

Riley kollarını göğsünde kavuşturarak ve aralarındaki bağdan güçlü bir inatçılık dalgası gönderdi. "Bu. Olmayacak. Ayrıca... dün gecenin sonucuna bir bak."

Conlan başıyla onaylamadan önce, Riley onun zihnindeki çaresizliği hissetti. "Pekâlâ. Ama ateş hattının dışında kalacaksın, anlaşıldı mı? Sana bir şey olursa..."

Riley ona yaklaşarak kollarını Conlan'ın beline doladı. "Biliyorum. Anlıyorum. Ben de senin için aynı şeyleri hissediyorum."

Alaric hızlı adımlarla kapıya yürüdü ve orada durup dönerek onlara baktı. Riley onun bakışlarındaki vahşiliği görmüştü. "Ben gidiyorum. Orada buluşuruz."

"Trident'i şu anda hissedebiliyor musun?" diye sordu Riley.

"Hayır, fakat Quinn'i hissedebiliyorum." Riley, Alaric kendi zihinsel kalkanlarını sertçe kapamadan önce, acı patlamasını gördü ve nedenini merak etti.

O iyileşme sürecinde Quinn ve Alaric arasında neler geçmişti?

Kafasındaki “resmi olarak daha sonra düşünülecek şeyler” listesine bunu da ekledi ve çantasını almak için Alaric’in peşinden antreye yöneldi. Telefonunu şarj etmek için bir saati vardı.

Ah. Evet. Bir de dünyanın sonuna hazırlanmak için.

Dört saatten kısa bir süre ve elli kadar trafik kuralı ihlallinden sonra, Washington’ın yakınlarında, polisin bile girmek istemeyeceği kadar kötü bir semtтеydiler.

Riley, Quinn’i oraya ulaşmalarından çok önce Quinn’i hissedebilmişti. Sadece duygular yerine kelimelerle iletişim kurmayı denemek için kendini zorladı. Her nasılsa, bir ilahla sohbet ettiğinden beri bu alanda yeteneklerinin biraz keskinleştiğini hissediyordu.

Quinn! Beni duyabiliyor musun?

Riley? Nasıls... ah, değişmişsin. Senden yayılan güç bulunduğum yeri aydınlatıyor. Neler yapıyordun?

Kendisine ait olduğuma karar veren bir deniz ilahıyla dertleştim. Hayat... çok ilginç.

Quinn kelimelerini dikkatle seçmeye çalışıyormuş gibi bir sessizlik oldu.

Riley, sorun nedir? Bu mahşer ölçüsünde büyük ve kötü bir şey mi?

Evet. Evet, öyle. Oraya gelir gelmez elimden geldiğince açıklayacağım.

Bir sessizlik daha. Quinn sonunda Riley’in zihninde tekrar konuştu.

Pekâlâ, buraya çabuk gel. Ve... Riley?

Evet?

O burada. Alaric. Onu kanımda hissedebiliyorum. O... yakında.

Biliyorum. Bu konuyu da konuşmamız gerek.

İletişimi keserken, gerginlik ve zorlanma yüzünden gözlerinin üzerinde başlayan ağrıyı hissetti. Güçlenmiş olabiliyordu ama kullanılmayan kasların egzersize ihtiyacı vardı.

Tabii o kadar yaşarsa.

Başını iki yana sallayarak elini arabayı kullanan Conlan'ın bacağına koydu. Conlan çatık kaşlarla ona baktı. "Sen iyi misin? Quinn miydi?"

"Evet, neredeyse geldik."

Conlan yola ve her zaman tehlikeli olan başkent trafiğine odaklanarak başıyla onayladı.

Neredeyse geldik. Ve bu gece işler tam anlamıyla boka saracak. Başımı bu kez nasıl bir belaya soktum acaba?

Ama Conlan'ın güçlü profiline baktı ve bulunmak isteyeceği başka bir yer olmadığına karar verdi.

Riley'in, Quinn'in ona özgürlük savaşçılarının Doğu Sahili hücresi olarak operasyon üssü ve karargâh amacıyla kullandığını söylediği terk edilmiş binaya girerlerken Conlan en öndeydi. Riley'i geride kalmaya ikna edememişti ama en azından onu herhangi bir pusuya karşı koruyabilirdi.

Ven ve Yedilerin geri kalanı, silahlarını hazır tutarak Riley'in etrafını ve arkasını sarmışlardı. "Hummer'in jant ka-

paklarının ne kadar dayanacağını merak ediyorum,” dedi Ven kısık sesle. Muhtemelen Riley’i gülümsetmeye çalışıyordu.

“Ah, bahse girerim düşmüşlerdir bile,” dedi Bastien. “O arabayı hiç sevmemiştim zaten.”

Christophe güldü. “Arabalara küçük bir sürpriz yerleştirdim. Onların peşinden giden olursa, bundan pek hoşlanmayacak.”

Conlan sohbete aldırmadan, Riley’in yönündeki eski ve grafitilerle kaplı bir merdivenden indi. Bundan hiç hoşlanmamıştı.

En alt basamağa ulaştıklarında, hepsi eski kot pantolon ve deri mont giymiş olan bir düzine silahlı muhafızın kendilerini beklediğini gördüler. Ellerindeki yepyeni ve çok parlak silahları fark edene kadar, haydut veya evsiz olduklarını düşünmek kolaydı.

Conlan ve Yediler hemen silahlarını çekerek onlara nişan aldılar. Riley kendine yol açarak Conlan’ın yanına geldi ve başını iki yana salladı. “Güzel gösteriydi, Quinn. Şimdi onları geri çek.”

En önde duran savaşçı yapılı iri yarı adam, gülümseme olduğunu düşündüğü belli bir hareketle dişlerini gösterdi. Adamdan akan vahşiliğin arasında herhangi bir uygarca hareket sırtıyordu.

Conlan adamın lider olduğunu hemen anlamıştı. Başıyla onaylayarak adamı selamladı. “Ben Atlantisli Conlan. Bu da Riley, Quinn’in kız kardeşi. Aradığımız sizler değilseniz buradan hemen çıkacağız. Bizi durdurmaya çalışırsanız hepimiz ölürsünüz.”

Adam neredeyse belirsiz bir işaret verdi ve yanındaki adamlar silahlarını indirdiler. “Quinn! Anlaşılan aile toplan-tısı haftası gelmiş,” diye seslendi.

Elini Conlan’a uzattı. “Jack Shepherd. Yardım edece-ğim.”

Quinn, yürüyerek Jack’in arkasındaki küçük bir kapı-dan çıktı. Cep telefonunda biriyle tartışıyordu. “Hayır, ya şimdi ya da asla. O malzemeye bu gece ihtiyacım var. Ya da en geç yarın sabah.”

Elini alıcıya kapadı, Riley’e doğru başıyla onaylayarak selam verdi ve Jack’e baktı. “Şafakta?”

Jack gergin bir tavırla başıyla onayladı. “Şafakta. Tabii dostların kan emicilere gündüz ışığında saldırmanın daha iyi olduğunu düşünüyorsa?”

Conlan derin bir nefes alıp gücünü topladı. Elementler ona cevap verdi ama en güçlüsü toprağın şarkısıydı. Jack’e baktı. “Ya siz? Şafakta saldırmak diğer Biçimdeğiştirenler ve senin için de uygun mu?”

34. BÖLÜM

Ven ve Yediler, Quinn'in saldırı gücüyle tanışırken, Conlan, Riley, Quinn ve kurt adam sürüsünün lideri olan arkadaşı, eski püskü metal bir masanın etrafında, yine eski püskü ahşap sandalyelerde oturuyorlardı.

Quinn, Conlan'a baktı. "Değil."

"Ne değil?"

"O bir kurt adam değil, eğer düşündüğün buysa. O... Jack, onlara söylememin sakıncası var mı?"

Jack, Conlan'ı baştan aşağı süzdü. Ah, evet. Ayın çekimiyle ne tür bir hayvana dönüşüyor olursa olsun, adam kesinlikle bir savaşçıydı.

"Tamam. Sanırım Atlantis'le ilgili bilgi almak buna denk bir karşılık olur," dedi adam.

Quinn hafifçe gülümsedi. "O bir Kaplanadam. Kuzey Amerika'ya has bir tür değil ama vampirler saldırdığında..."

"Kan emiciler bütün sürümü –bütün ailemi– yok ettiklerinde, onların da ölmesi gerektiğine karar verdim. Ve onları yok etmenin en iyi yolu, kaynağına ulaşmaktı," dedi Jack, duygusuz bir sesle.

Riley bağ aracılığıyla onay gönderdi. Adam doğruyu söylüyordu. Bu, Conlan için yeterliydi. “Trident’i geri almamız gerekiyor. Onun gücünün Barrabas’ın veya –Tanrılar yardımcımız olsun– Anubisa’nın eline geçmesi, Mahşer Günü’nün başlangıcı demek olur.”

Quinn başıyla onayladı. “Sizin insanlarınız da onlarla. Daniel bize bir darbe planladığını söyledi ve biz...”

“Daniel mı?” diye araya girdi Riley. “Kim o ve ona neden güveniyoruz?”

“Güzel soru,” diye hırladı Jack. “Herif Barrabas’ın en tepedeki generallerinden biri ve ben ona *güvenmiyorum*. Deli ablana ne düşündüğünü sor.”

Karanlık, spiral bir gölge önüne buzlu bir rüzgârı katakarak odada dolaştı. Daha bedenlenmeden, Quinn ayağa kalkarak ellerini iki yana açtı. “Alaric.”

Alaric yere indi, Quinn’in ellerini tuttu ve onu geri iterek biçimdeğiştirenden uzaklaştırdı.

Jack’in bundan hiç hoşlanmadığı ortadaydı. Göz açıp kapayana kadar elinde silahıyla ayağa fırlamıştı. Conlan Biçimdeğiştirenlerin ne kadar hızlı hareket edebildiğini neredeyse unutmuştu.

Görünüşe bakılırsa, Kaplanadamlar türler arasında en hızlısı olabilirdi.

“Hanımdan uzak dur, sihirli çocuk,” diye hırladı Jack, göğsünden gelen bir kükremeyle.

Odada ormana has bir ses yankılanırken, yanında oturan Riley ürperdi. Conlan yerinden fırlayıp masanın üzerinden uzanarak Jack’e yaklaştı. “Sakin ol, o bizden biri.”

“Kim olduğu umurumda değil ve eğer ellerini ortağım-
dan çekmezse onu gübre yaparım.” Jack’in gözlerinde ürkü-
tücü, sarı-yeşil bir ışık parladı ve gözbebekleri kedilerinki
gibi uzadı.

Quinn’in sesi Conlan’ın arkasından geldi. “Jack, kes
şunu. Bu, Alaric ve aldığım mermi yarasını o iyileştirdi.
Onun biraz... medeniyet sorunları var.”

Odada sıcaklık ve ışık patlaması olduğunda, Conlan’m
bunun kimden geldiğini anlamak için dönüp bakması gerek-
medi. “Alaric! Kendini biraz kontrol eder misin, lütfen? Bu-
rada çözmemiz gereken bir sürü konu var.”

Alaric’in sesi gergin ve duygusuzdu. “Sadece biraz ko-
nuşmak istiyorum, Leydim. Benim sadece... ihtiyacım
olan...” Nefes nefese bir halde sustu.

Riley, Quinn’in yanına gitmek için ayağa kalktı ama
Conlan bir eliyle kolundan yakalayarak onu tuttu. Bu, hepsi
birlikte takım halinde Primus’a saldırmadan önce Quinn’le
Alaric’in çözmesi gereken bir şeydi. Riley önce ona öfkeyle
baktı ama sonra duygularını hissederek anladığını işaret etti
ve başıyla onaylayıp yerine oturdu.

Quinn sonunda dayanılmaz ölçüde bitkin bir sesle ko-
nuştı. “Evet. Konuşmamız gerek. Özellikle de birbirimizle
yapacağımız tek şey bu olduğu için. Benimle gel. Millet, siz
lütfen bekleyin. Birbirinizi daha yakından tanıyın.”

Güldü. “Kurabiye yiyin.”

Quinn ve Alaric odadan çıkarken, Conlan birden bir şeyi
kavradı: Riley’in Conlan’a yaptığı gibi, Quinn de Alaric’i
empatik ağına hapsedmişti!

Ama bazı deniz yaratıkları ağa yakalanınca boğulurdu. Alaric de onlardan biri gibi görünüyordu.

Ve öylece, onu bütün soyunun, eğitiminin ve mirasının yok etmesi gerektiğini söylediği bir yaratıkla baş başa bırakarak gittiler.

Riley onların arkasından baktı, ardından nefesini üfledi. Öne eğilerek dirseklerini masaya dayadı ve Jack'e gülümsedi. "Hadi bize kaplan olmaktan söz et. Nerelisin?"

Alaric, Quinn'le binanın çatısında yüzleşti. Kendini kontrol edebilmek için umutsuzca çabalıyordu. Sakin kalabilmek için.

Bu dişi insanın önünde dizlerinin üzerine çöküp kendisine dokunmasını dilenmemek için.

Poseidon şimdi başrahibine nasıl da gülüyordur.

Quinn baştan aşağı her yanından okunan bir temkinle onu izliyordu. "Büyülerinle çok güçlüsün, değil mi? Damarlarında dolaştığını, derimin altında zonkladığını hissedebiliyorum. Yaramı iyileştirirken bana ne yaptın sen? Bu arada sana teşekkür etme fırsatı da bulamamıştım."

Alaric onun etrafında giderek daralan bir daire çizerek yürüyor ve durması gerektiğini biliyordu.

Ama yapamıyordu.

"Sıradışı bir şey yapmadım, fakat son olaylar, Riley'in iyileşmene yardımcı olmuş olabileceğini gösteriyor," dedi kabaca. "Asıl sıra dışı olan, senin bana yaptığın şeydi."

Kadın güzel bile değildi. Alaric hep bir gün inanılmaz güzellikte bir kadına umutsuzca âşık olacağını düşünmüştü; kadınlar arasında bir Tanrıça'ya.

Atlantisli kadınlar arasında.

Ama bu kaba görünürlü insan –bu *asi*– kesinlikle hayal ettiği gibi biri değildi. O kadar zayıftı ki açlıktan ölecekmiş gibi görünüyordu. Etsiz yanaklarının üzerinde, dev gibi gözlerinin altında siyah halkalar vardı. Kısa saçları, cebinde sakladığı çakısıyla kesilmiş gibi görünüyordu. Giysileri Alaric'in sokaklarda gördüğü dilencilerinkilerden daha iyi değildi.

Ama onu o kadar arzuluyordu ki, testislerinin gerçekten acıdığını hissediyordu.

“Ne gördüğünü sandığımı bilmiyorum, fakat ben kardeşim gibi değilim,” dedi kederle dolu bir sesle. Duygularının sıcaklığı ve renkleri Alaric'in etrafında dönüp duruyor, ona işkence ediyordu. Şarap kırmızısı, toz grisi ve deniz mavisi Alaric'in vücuduna giriyor, içinden geçiyor, onu deliyordu.

Gözleri dolmuştu.

Alaric gözyaşlarını bastırdı ve bu kadının kalbinin, ruhunun etrafına hiç zorlanmadan ördüğü ipek ağa karşı koydu.

Bir deniz canavarını bile ehlileştirebilecek bir kadın.

Canavar olansa kendisiydi.

“Sen kardeşin gibi değilsin,” dedi Alaric. “Yine de tıpkı onun gibisin. İkiniz de aptalcasına idealistsiniz. O uyuşturucu kullanan bebekleri kurtarmaya çalışıyor, sen de dünyayı.”

Hile yap, saldır. “Riley'in savaşçılarımızdan ikisi için canından vazgeçtiğini biliyor muydun?”

Kadının mükemmel beyaz teni daha da soldu.

Ah, Alaric o tenin tadına bakmak istiyordu.

“Ne?” dedi Quinn korkuyla. “Ama bir dakika. ‘Canından vazgeçti,’ dedin. Ama şu anda o odada canlı bir şekilde oturuyor.”

“Evet. Poseidon yazgılarla ve yaşamlarla oynadığı kadar kolay bir şekilde anlamlarla da oynar. Riley’i kendisi için aldı.”

Quinn kaşlarını çatarak rahibe doğru bir adım attı. “Bu da ne demek böyle? Antik bir mitolojik Tanrı, sapıkça bir şekilde kardeşime tecavüz etmeye mi kalkışıyor? Çünkü eğer öyleyse, balık kuyruklu kışını zevkle tekmelerim.”

Alaric bu tavır karşısında yüzünü buruşturdu ve sonra bir anda kafasına dank etti: Quinn’i korumak için Poseidon’a karşı bile savaşırdı.

Alaric mahvolmuştu.

İşi bitmişti.

Quinn’in kendini tanımlamak için kullandığı kelimenin zihnine bu kadar kolayca süzülmesi ilginçti. *Bitmiş.*

“Neden bitiksin?” diye sordu aniden. “Sen neden söz ediyordun?”

Yüzünü buruşturma sırası Quinn’deydi. Olduğu yerde dönerek manzaraya baktı. Metruk binalar, hurda arabalar... Dikkatini çeken bir şey yoktu ama anılarındaki bir şey onu kesinlikle çekiyordu.

Alaric, Quinn’in tam arkasına geçene kadar sessizce kaydı. Kendi tenindeki soğukluğu ısıtan vücudunu hissedebiliyordu. Kalbinin donmuş tundralarını.

Hemen oradan uzaklaşmazsa yanacağını farkındaydı.

Ama kendisi kıpırdamadan, Quinn tekrar ona doğru döndü, neredeyse kollarına düşüyordu. O kadar yakındılar ki aralarında sadece bir nefes vardı.

Bir nefes ve on bir bin yaşındaki dogmalar.

“Asi ve rahip,” dedi zorlukla. “Ne çiftiz ama.”

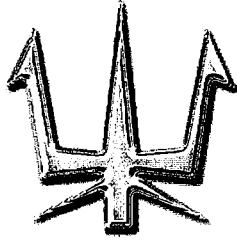
Quinn’in gözleri iri iri açıldı. “Çift, asla olamayacağımız bir şey. Ben... çok kötü ve karanlık şeyler yaptım. Özgürlük adına.”

Alaric onun yüzüne dokunmak için elini kaldırdı ama tenine bir santim kala durdu. “Ve ben hiçbir şey yapmadım. Bir Tanrı adına.”

Geri geri on adım kadar yürüdü ve durduğu yerde Quinn’e baktı. Ona karşı duyduğu bütün özlemi, açlığı ve arzuyu hissettirerek.

Quinn belinden eğilerek kollarını vücuduna sardı ve ağlamaya başladı. “Bunu istemeye hakkım yok ama lütfen git artık,” dedi, saygınlığını zorlukla koruyordu. “Bu gece birlikte çalışacağız ve sonrasında birbirimizi asla görmeyeceğiz. Ama git artık. Asla sahip olamayacağım hayallerle bana işkence etme.”

Alaric ona doğru eğildi ve sonra nasıl olduysa dönüp gidecek gücü kendinde bulabildi. Barrabas’la karşılaşmanın, şimdi toparladığı cesaretin yanında hiç kalacağını biliyordu.

35. BÖLÜM

Riley, Quinn'in sözünü ettiği kurabiyeleri ararken sendeledi ve tezgâhın kenarını yakaladı. Benliğini biçen acı onu neredeyse yere deviriyordu.

"Quinn. Ah, Quinn," diye inledi.

Conlan hemen yanındaydı. Onu kollarına alırken, yardım etmek için harekete geçen Jack'e hırladı. "Riley? İyi misin?"

"Evet. Hayır. Bilmiyorum. Sorun Quinn, o..." İşkence akımı aniden kesildi. Quinn kalkanlarını kapamıştı.

Riley ablasına anlayış ve sevgi gönderdi.

Quinn, ben yanındayım. Seni seviyorum. Neyin olduğunu bilmiyorum ama ben buradayım.

Ama tek cevap sessizlikti.

Ven odaya girdi. "Hey, hava kararıyor ve biz çıkıp bölgeyi tarayacağız. Dışarıdayken yiyecek bir şeyler de alacağız. Justice buraları iyi tanıyor ve elbette ki Quinn'in adamları..."

Sesi kesildi ve bakışlarını Jack'e odakladı. "Lanet olsun! Nesin sen? Daha önce *bu* kokuyu hiç almamıştım."

Jack kaşlarını çatdı. “Çok terbiyeliymişsin, tuvalet kâğıdı suratlı. Sen sürekli herkesi koklar mısın?”

Ven gülümsedi. “Katılmak ister misin? Çünkü inan bana, o kadar gerginim ki yüzünü sırf eğlence olsun diye değiştirebilirim. Haydi gidelim.”

Jack’in ağzı aniden dişlerle doldu. “Belki de türümün alfasına meydan okumadan önce gidip ayın durumuna bir bakmak istersin, su çocuğu.”

Riley, Conlan’dan ayrılarak iki adamın arasına girdi. “Odada bir mezuramız var mı?”

Ven gözlerini kırpıştırarak ona şaşkınlıkla baktı. “Ne?”

Riley en tatlı ve en masum gülümsemesiyle bakarken Conlan gülmemek için kendini zor tuttu. Bunun ardından neyin geleceğini biliyordu.

“Şey, görünüşe bakılırsa sonunda aletlerinizi yarıştıracaksınız; ben de derim ki ölçelim de bitsin,” dedi Riley melodik bir sesle.

Bir an sessizlik oldu ama sonra Ven ve Jack aynı anda gürültüyle kahkahalara boğularak tokalaşmak için ellerini birbirlerine uzattılar.

“Ven. Bize buraları göstermek ister misin, Orman Çocuğu?”

“Jack Shepherd. Ve senin için Orman *Adamı*.”

Ven, Prensine döndü, Conlan başıyla onayladı ve Ven kaplanla birlikte odadan çıktı. Plan iyiydi. Quinn’e güvenmemek için bir nedenleri olmamasına rağmen, etrafında topladığı kişilerle ilgili yargısı aksi kanıtlanana kadar soru işareti olarak kalacaktı.

Önceden gözlem yapmak zor bir şey değİldi.

Riley başını İki yana sallayarak güldü. "Erkekler daima erkek olacak, değil mi?"

Koyu bir gölge odaya süzüldü ve Alaric'e dönüştü. "Plan nedir?"

"Ablam nerede?"

"Geliyor. Biraz... yalnız kalmak istedi."

"Eğer ablamı incittiysen seni..."

Conlan bir elini Riley'in omzuna koyarak düşüncelerini gönderdi.

Riley. Ona bir bak. Yüreğİnle bak. Ablamı incitmektense ölmeyi tercih eder.

Riley duraksayarak Alaric'e odaklandı ve sonra tekrar Conlan'a döndü.

Belki. Ama birini incitmenin birden fazla yolu vardır.

"Planımız şu: bekleyeceğiz ve vampirlerin en zayıf olduğu şafak saatinde saldıracağız," dedi Conlan, Alaric'in sorusunu cevaplayarak.

"O halde şafaktan hemen önce dönerim," dedi Alaric kaba bir sesle. "Onu benim için koru, Conlan." Bakışları Riley'e döndü. "İkisini de koru."

Riley başını İki yana salladı. "Buna asla alışamayacağım, değil mi?"

Conlan kapıya yaklaşarak Ven'in yeterince muhafız bıraktığından emin oldu. Kardeşinin işini iyi yaptığını biliyordu ama hareket etmeye ihtiyacı vardı. Bir şeyler yapmalıydı.

"Oturup beklemek berbat bir şey," dedi.

“Ciddi misin?” Riley’in sesinde alaycılık vardı. “Ama benim yapmamı istediğin şey bu, değil mi?”

“Bu farklı. Sen...”

“Bir kadın mıyım? Ah, sakın bu konuya girme, Bayım,” diye uyardı Riley.

Conlan onu kendine çekerek alnını Riley’inkine dayadı. “Sen vücudumda atan kalpsin. Ölürsen, benim varlığım da seninkiyle birlikte sona erer,” diye mırıldandı.

Riley onun kollarında ürperdi ve sonra onu öpmek için yüzünü kaldırdı. “*Gerçekten* iyisin.”

“Biliyorum.”

Riley güldü. “Bu kadar kibir yeter, Balık Çocuk. Aynı zamanda benim için fazlasıyla da yaşlısın; yaklaşık dört yüz elli yıl kadar. Bunu unutmasan iyi edersin.”

“Senin için *Prens* Balık Çocuk,” diye takıldı Conlan.

Riley’in gülümsemesi yavaşça silindi. “Ölümün karşısında gülmek dedikleri şey bu mu? Çünkü şu anda kendimi o kadar da keyifli hissetmiyorum.”

Quinn’in sesi kapıdan yankılandı. “Kulübe hoş geldin, kardeşim.”

Ven ve Jack küçük bir orduyu doyuracak kadar çok sandviçle geri döndüler ama Riley birkaç lokmadan fazla yiyemedi.

Küçük bir ordu. Evet, eh, tam olarak buyuz zaten. Çok küçük bir ordu.

Ürpererek ceketine daha sıkı sarındı ama bunun aslında içten gelen bir üşüme olduğunun farkındaydı. Ölüm fikri sıcak ve neşeli değildi.

Bakışları odaya giren ve özgürlük savaşçılarıyla konuşan Quinn'e döndü. Her zaman naif ve kırılgan olan ablasının büyüyüp de asi lideri olacağı kimin aklına gelirdi ki? Ya da Riley'in kendisinin efsanevi bir ülkenin tahtının vârisine âşık olacağı?

Her şey, sıradan gerçeklerin fantastik imgelerle birleştiği bir şehir efsanesi senaryosu gibiydi.

Ya o ya da cidden kötü bir halüsinasyon. Uyuşturucu bağımlısı olmak için kötü bir zaman seçmişim.

Bu düşünce kendini tutamayarak gülmesine neden oldu ve odanın karşı tarafında durmuş, Jack'le konuşan Conlan dönüp ona bakarak bir kaşını kaldırdı. Adam, Riley'i her an izliyor gibiydi; Riley onun varlığını kanında, derisinin altında, damarlarında ve sinir uçlarında hissediyordu.

Yine ürperdi ama bu kez nedeni çok farklıydı. Biraz eğlenmeye karar verdi. Conlan'a çok özel bir duygu gönderdi.

Arzu.

Duyduğuma göre "hayatın tehlikede, dünyanın sonu gelebilir" şeklinde yapılan seks çok ateşli olurmuş.

Bütün dikkatini, ikisinin çırılçıplak halde birbirlerine dolanmış olduğu bir görüntüye odakladı. Riley'in dudakları Conlan'ın vücudunda, Conlan'ın elleri Riley'in vücudunda.

Bu duygu Conlan'a ulaşırken izledi. Conlan'ın dişlerini sıkarak keskin bir nefes aldığını gördü. Saniyeler sonra Riley'in önünde dikiliyordu.

"İlginç bir yetenek, *aknasha*. Bunu özel bir yere götürüp bana daha fazlasını göstermek ister misin?"

Riley gülümsedi. "Ah, evet."

Quinn'in dikkatini çekmek için elini salladı ve başıyla kapıyı işaret etti. "Biz biraz dinleneceğiz," dedi, ablasını kandıramayacağını bile söylemişti bunu.

Muhtemelen kimseyi kandıramıyordu. Odayı dolduran Biçimdeğiştirenlerin hepsi, onun yükselen cinsel arzularının kokusunu alabiliyor olmalıydı. Bu düşünce yüzünü kızartsa da, onu durduramadı.

Quinn başıyla onayladı ve başka tarafa döndü. Riley'e Alaric'ten söz etmemiştii. Sadece Riley'e gözlerinde tarifsiz bir acıyla bakmış ve anlatacak bir şey olmadığını söylemişti.

Bu düşünce Riley'i durdurdu. "Conlan, belki de biz..."

Conlan hemen anladı; Riley bunu hissedebiliyordu. "Evet, istersen kalabiliriz. Ama Quinn gerçekten kalmamızı istiyor mu?"

Riley tekrar ablasına baktı. Quinn, Jack'le kafa kafaya vermiş, Primus'un planlarını bir kez daha gözden geçiriyordu.

Jack de ayrı bir meseleydi. Riley, Jack'in avcı gözlerinin Quinn'i her hareketinde izlediğini fark etmişti. Kaplana-dam'ın Quinn'e karşı derin duygular beslediği çok açıktı ama Riley sevgili olduklarını sanmıyordu. Ya Alaric?

"O yetişkin bir kadın, aşkim. Sorunlarını onun adına çö-zemezsin," diye mırıldandı Conlan, Riley'in kulağına eğile-rek.

"Bu denemeyeceğim anlamına gelmez," dedi Riley, üzgün bir tavırla.

"Haydi, gel benimle. Şafağa kadar bir süre sana sarıl-yım."

Riley iç çekerek başıyla onayladı. "Evet. Quinn bana

uyuyabileceğimiz bir oda gösterdi. Çok sıkışık ve dar, fakat...”

Conlan, sevgilisinin yüzünü ellerinin arasına alarak gözlerine baktı. “Seninle olduğum her yer, benim için dünyadaki cennettir.”

Riley’in boğazında bir şeyler düğümlendi. Ruhunun diğer yarısını nihayet bulmuşken ve ikisinden biri bir gün daha yaşamayabilecekken, bu dünyanın neresi cennet olabilirdi ki?

“Ama bu gece bizim,” diye fısıldadı Riley. “Sonsuzluğa yetecek gibi yaşayalım.”

Ve Conlan’ı elinden tutup odadan çıkardı.

Barrabas, önündeki Atlantislinin boynunu kırdı ve ölen savaşçının yere yığılışım izledi. Sonra başını arkaya atarak odanın taş duvarlarına öfkesini haykırdı.

Drakos çok gerilerdeydi ve muhtemelen sıradakinin kendisi olmasından korkuyordu. Barrabas’ın öfkesi düşünülürse, muhtemelen haklı sayılırdı.

“Bu lanet olasıca et torbaları zihin kontrolü güçlerime nasıl karşı koyabiliyorlar?” diye tısladı Barrabas, cesetlerden birini tekmelerken; tekmesi o kadar sertti ki kaburgaların çıra gibi kırıldığını duydu.

Adam yaşıyor olsa daha çok hoşuna giderdi. Barrabas onların çığlıklarından çok hoşlanıyordu.

“Ama ölmeden önce çığlık attılar, değil mi, Drakos?” Kendi kan gururundan üç vampirden artakalanların arasında yürüdü.

Öğrenmesi gerekeni öğrenmişti: Poseidon, vampirlerin değerli oyuncuğına vampirlerin dokunmasından hiç hoşlanmıyordu.

Ancak ölümleri görkemli olmuştu. Bir alev şelalesi arasında. Barrabas, Deniz Tanrısı'nın tarzından hoşlandığını itiraf etmeliydi. Böylesine yaratıcı ölüm ve yıkım yöntemleri kullanan birine hayranlık duymamak mümkün değildi.

Vampirleri de çığlık çığlığa ölmüşlerdi.

Atlantisli Lider Reisen, kanlar içinde ve ölümün eşğinde, duvardaki prangalardan sarkıyordu. Ama o hiç çığlık atmamıştı. Barrabas bir kılıçla elini kopardığında bile.

Böyle bir cesaret de hayranlığı hak ediyordu, fakat Barrabas'ın planlarını bozuyordu. Acımasızca, öldüresiye işkence yapmak istiyordu.

“Reisen diğerlerinin Trident'i almaya geleceğini düşünüyor. Prens ve rahip,” diye mırıldandı, çizmesindeki kanı temizlemek için cesetlerden birinin giysilerine dikkatle sürerken. Yaratığın gömleğinin kızıl renkte kararışını izledikten sonra, kasıtlı şekilde yüzüne basarak üzerinden geçti.

“Size karşı gelmeye cesaret edemezler, Lordum,” diye karşılık verdi Drakos. O bile öfkeli görünüyordu. Samimi olsun ya da olmasın, hoş bir detaydı.

“Bir Prens ve bir rahip,” diye tekrarladı Barrabas. “Bu Atlantisliler devlet ve din işlerini ayrı tutmak diye bir şey duymamışlar mı?”

Güldü ve Reisen'in elsiz kolunu göğsüne doğru kaldırdığını gördü. “Belki o çok değerli Yedi Adalar'ınızı ele geçirdiğimizde size yeni kanunlar tanıtırız, ne dersin?”

Reisen başını kaldırarak Barrabas'a öfke saçan gözlerle baktı. "Conlan seni tepeler ve Alaric de hayal bile edemeyeceğin kadar güçlü, seni lanet olasıca kan emici." Reisen öksürdü ve bir ağız dolusu kan tükürdü.

Çenesinden kanlar akan Atlantisli gülümsedi. "Ve ben de tuzlanmış mezarında dans edeceğim."

Barrabas öfkeyle kükredi ve odadaki ışıklar titreşti. "Bunu göreceğ kadar yaşamayacaksın, seni solucan!"

Ama savaşçının başını vücudundan ayıramadan, Drakos onun önüne geçerek elinin tersiyle Atlantisliye vurdu. Reisen'in başı arkaya savrulup duvara sertçe çarptı ve sarktı; ya bayılmış ya da ölmüştü.

Drakos eğildi. "Belki daha sonra işimize yarayabilir, Lordum. Etkili şekilde ikna edildikten sonra, Trident hakkında daha fazlasını öğrenmemiz için bir anahtar olabilir."

Barrabas gözlerini kısarken bir kez daha generalinin zihninden geçenleri okuyabilmeyi diledi. "İyi bir strateji mi öneriyorsun, yoksa bana karşı mı geliyorsun, Drakos? Neden sürekli ikisinin arasında bir bıçak sırtında yürüyorsun?"

"Baş yardımcınızın zayıf biri olmasını mı isterdiniz?"

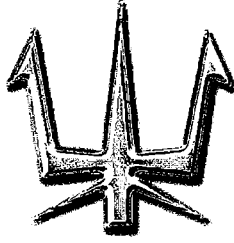
Barrabas cevap vermeden önce birkaç dakika bekledi. Drakos'un endişelenmesine izin verdi. "Hayır. Fakat bana karşı gelmene göz yumduğumu da sanma, General Drakos."

Drakos yine eğildi. "Sonuncusunu getireyim mi? Micah dedikleri savaşçıyı?"

"Ah, evet. Şafağa kadar daha birkaç saatimiz var. Bakalım onu öttürebilecek miyiz."

Barrabas ölülerin üzerinden geri yürürken, bastığı yerlerde kemiklerin kırılışını duymaktan zevk aldı.

“Müziğe bayılırım!”

36. BÖLÜM

Conlan kontrolünü kaybetmeden önce Riley'in arkasından loş odaya ancak iki adım atabilmişti. Kapıyı arkasından çarparak kapadı ve Riley'i neredeyse kollarının arasında ezercesine kendisine çekti. "Bunu yapamam, Riley. Yarın sen tehlikeye yakınken bu savaşa giremem. Lütfen benden bunu isteme."

Riley, Conlan'ın kollarında dönerek kendi kollarını onun boynuna doladı. "Bunun bizim kararımız olduğunu sanmıyorum. Bunun kendini kanıtlamakla ilgili olduğunu hissediyorum ve bütün kuralları Poseidon belirliyor. Sırtıma bu işareti damgaladığında, benim taşımı da oyuna sokmuş oldu."

Conlan kendi kulaklarında acı ve sertçe yankılanan bir kahkaha attı. "Çünkü onun için hepimiz sadece buyuz. Çılgın bir satranç tahtasındaki piyonlar."

Riley sevgilisinin yüzüne dokundu ve dudaklarını bir parmağıyla okşadı. "Tarih bize hepsi için sadece piyon olduğumuzu göstermiyor mu? Benim Tanrım, senin Tanrıların, herkesin Tanrıları? Elimizden geldiğince iyi oynuyor ve

sonra da ölüyoruz. Oyun bitiyor. Bunun için yapmamız gereken tek şey, oyunu ne kadar iyi oynadığımızı göstermek.”

Genç kadın gülümsedi. “Sanırım metaforun biçimini tamamen belirsizleştirdim. Ama ne demek istediğimi anladın.”

Conlan gözlerini kapadı. Tenine vuran nefese odaklanmaya çalıştı. Riley’in dokunuşuyla bütün vücudunda patlayan sıcaklığa.

“Oyunlar veya Tanrılar umurumda bile değil. Bu gece değil. İstediğim tek şey sana sarılmak ve bu anı sonsuza dek hafızama kazımak,” dedi Riley’e daha sıkı sarılırken.

“Evet,” dedi Riley. Basit ve doğrudan. Sadece *evet*. Sonra öpmek için yüzünü Conlan’inkine doğru kaldırdı ve Atlantis Prensi’nin bütün dünyası alev aldı.

Conlan onu kaldırırken, Riley bacaklarını kaldırıp sevgilisinin beline doladı. Conlan onun dokunuşuyla hissettiği zevkten bir çılgılık attı. Kasları gerilirken vücudu sertleşti ve kucığında Riley’le birlikte yürüyerek sırtını duvara yasladı.

Riley inleyerek parmaklarını Conlan’ın saçlarına daldırdı ve başını kendine çekerek dudaklarına yumuldu. Conlan dişil yuvarlaklığına sahip kalçaları avuçlarıyla destekleyerek, okşayıp sıkıştırırken, eteğini yukarı çekti; ta ki aralarında kendi pantolonu ve Riley’in ince ipek küloğu kalana dek.

Hâlâ fazla giyiniktiler. Bacaklarından biriyle Riley’in ağırlığını destekleyerek, ipek kumaşı elleriyle ikiye ayırıp Riley’in bacaklarından sıyırdı. Sonra bacağına yukarı itti ve bacağının sertliğini Riley’in ıslaklığına bastırdı.

Riley inleyerek kıvrılırken, parmaklarını Conlan’ın omuzlarına gömdü. “Evet, dokun bana. Bana sahip ol, Conlan. Sana ihtiyacım var.”

Conlan yüzünü onun boynuna gömerken, bir yandan zafer çığlığı atmak, bir yandan da kimse duymasın diye sesini boğmak istiyordu. Boğuk bir homurtuyla Riley'in boyununun kıvrımını ısırdı ve ardından yalayıp acısını bastırdı.

Riley bir kez daha inleyerek vücudunu Conlan'ınkine iterken, gömleğini üzerinden çıkarmaya ve tenine ulaşmaya çalışıyordu. Conlan gömleğinin ucunu pantolonun belinden bir eliyle çekip çıkardı ve kemerini çözüp çabucak fermuarını indirdi. Başka bir şey yapamadan, Riley ellerini dev yapılı savaşçının omuzlarına koyarak kendini yukarı çekti.

Sonra, bakışlarını Conlan'ın gözlerinden ayırmadan kendini hizalayıp yavaş yavaş üzerine otururken, sonunda onu ıslaklığı ve sıcaklığıyla tamamen sardı. Conlan kendini tutamayarak Riley'in ismini haykırdı. Nefis poposunu iki eliyle kavrayarak tekrar sıktı. İçinde tekrar tekrar gidip gelmeye devam ederken gözlerinde beliren zevk pırıltılarını o gözler sonunda titreyerek kapanana kadar izledi.

Ve durdu. Riley inleyerek gözlerini kırıştırdı. "Neden durdun?"

Conlan onu yavaş yavaş, santim santim yine erkekliğinin üzerine indirirken yüzünü izliyordu. "Çünkü sana sahip olurken yüzünü izlemeliyim. Gözlerine bakmalı, ruhunu görmeliyim, Riley'im, *mi amara aknasha*. Şimdi ve sonsuza dek benim olduğunu bilmeliyim."

Conlan geri çekilip sonuna kadar tekrar yüklenirken Riley'in iniltilerinin tadını çıkardı. "Bana sahip olmanı ve benim de sana ait olduğumu bilmeni istiyorum."

Riley onun omuzlarına tutunarak kendini yukarı çekerken, dişil kasları hâlâ erkekliğine tutunuyordu. Conlan'a

zevkle işkence etmek muhteşemdi. “Şimdi ve sonsuza dek, Conlan. Tanrıların bizim için planı ne olursa olsun, benim için asla başka biri olmayacak. Sen benim tek sevdiğimsin. Sonsuza dek mutlu yaşayacağım kişi. Aşkım. Ruhum.”

Bu sözlerle, Conlan’ın üzerine tekrar oturdu ve daha fazla giremeyene kadar itti.

Sonra sertliğini kendi ateşinin kınına sıkıca girmiş, sarırmışken durdu. Conlan’ın kalbi de Riley’inkine aynı şekilde geçip birleşmişti.

Aynı anda, iki ruh arasındaki geri kalan engellerin hepsini bir kenara attılar.

Conlan’ın dünyası, Riley’in dünyası, ikisinin dünyası, ışık ve renk patlamalarıyla doldu. Gök mavisi, turkuvaz ve gümüşü yeşil renkler arasında titreyerek durdular. Üzerlerine gökkuşaklarından oluşmuş bir müzik yağıyor, içlerinden geçiyordu. Bir ihtiyaç, özlem ve tatmin pınarı içlerinden doğup etraflarına dökülüyor, kimin nerede başlayıp nerede bittiğini bilemeyecek hale gelene kadar tekrar içlerine dönüyordu.

Dünyalar sarsılıyor, yıldızlar havai fişek gibi patlıyordu. Riley ruhunu ona açmış, Conlan da onu sahiplenmişti.

Riley de aynısını yapmıştı.

Ateş, öfke ve elementlerin gücü Conlan’dan Riley’e boşalırken, Conlan çok minik bir an için böylesine bir patlamanın nasıl olup da yeni bir yaşam başlatamayacağını merak etti, fakat Riley şimdi Conlan’ın zihninde çılgınlık atıyordu ve evren kaynıyordu.

Conlan ayakta duramayacak kadar zayıf düşünce, Riley’i kucağından bırakmadan dizlerinin üzerine çöktü. Riley de nefes nefeseydi ve ikisinin nefeslerinin ritmi aynıydı.

Riley nihayet başını kaldırdığında, yüzü dayanılmayacak kadar güzel görünüyordu. “Neler oldu? Dünya sona mı erdi?” diye sordu Riley fısıldayarak.

“Sanırım bu ruh birleşmesiydi,” diye cevap verdi Conlan, zorlukla konuşarak. “Efsaneye göre, zaman geçtikçe yoğunluğu da artarmış.”

Riley gözlerini kırptırdı. “Sağ kalamayız.”

Conlan'ın kahkahalarına son verip soluklanarak Riley'i köşedeki yatağa taşıması için uzun bir zaman geçmesi gerekti. Orada şafağa kadar geçen saatler boyunca Riley'e sarılıp yattı ve sevgilisinin uyuyuşunu izledi. Tanrılara bu nimet için şükrederek ve onu hayatı pahasına koruyacağına yemin ederek.

Duy beni, Poseidon, çünkü bu yemini bütün benliğimle ediyorum. Bu kadın benim.

Odada bir ışık patlaması oldu ve gözleri kamaştı.

Belki de Poseidon'un cevabıydı. Keşke Conlan ne anlama geldiğini bilebilseydi.

Çok kısa gelen birkaç saat sonra, Riley, Quinn'in savaş odasının bir köşesinde elinde bir kahve kupasıyla oturmuştu. Gözünü Conlan'dan alamıyordu. Güçlü savaşçı planlama yönetimini çabucak eline almıştı ve oradaki herkese hükmediyordu. Sürü liderleriyle dolu bir ortamda bile hükmeden daima o oluyordu.

Hükümdar olmak için gerekenlere sahip olduğuna inanan bir adama göre, yüzünün her yerinden çok fazla Krallık akıyordu.

Ve Riley'in, Kraliçesi olmasını istiyordu. Bu düşünce Riley'in aklının alamayacağı kadar devasaydı; özellikle de şimdi, bir vampir inine tam ölçekli bir saldırıya hazırlanırken. Konuyu daha sonra düşünecekti. İnkâr etmekte bir hayli başarı göstermeye başlamıştı.

Jack harita üzerinde bir şeyi işaret ediyordu. “Bunlar beton duvarlar; onları delip geçemeyiz. Quinn’in bağlantısı bizi karşılamazsa mahvoluruz.”

Rüzgârdan kırılacakmış gibi görünen Quinn’ı asık bir yüzle başıyla onayladı. “Orada olacak. Ona böyle bir konuda güvenmeden önce daha küçük konulardaki istihbaratımı kontrol etmediğimi mi sanıyorsunuz? Barrabas’ın tarzının yanlış olduğuna ve hortlakların eski tarzlarına dönmesi gerektiğine inanıyor.”

“İnsanları karanlık yerlerde yemeye mi?” diye sordu Ven, duygusuz bir sesle.

“Hayır, bizi fethetmeye çalışmadan insanlarla ortak bir yaşam sürdürmeye,” diye cevap verdi Quinn. “Gönüllü bağışçılarla karşılaştığı ender zamanlar dışında asırlardır hayvan kanıyla yaşıyor.”

“Yani öyle diyor,” diye vurguladı Conlan. “Fark etmez. Bu bilgiyle devam etmek zorundayız. Bize ihanet ederse Tanrılar ona acısın.”

Odada Alaric’in kartviziti gibi görünen buzlu bir rüzgâr esti ve rahip, Conlan’ın yanında bedenlendi. “Böyle bir parazitin dualarına karşılık verecek hiçbir Tanrı yok; Anubisa dışında. Ve keşke yardımına koşsa, o zaman onun da varlığına son verirdim.”

“Oh, buna kesinlikle varım,” diye hırladı Ven.

Conlan'ın sesi sakın ve kesinlikle duygusuzdu. “Anubisa ortaya çıkarsa o benimdir. Bunu ilk Kraliyet emrim olarak düşünün.”

Ven başıyla yavaşça onayladı ama Alaric'in böyle bir şey için söz vermediği Riley'in gözünden kaçmadı. Sadece avını inceleyen bir avcı gibi Quinn'e bakıp duruyordu.

Ya da celladına bakan bir idam mahkûmu gibi.

Riley hangisi olduğundan emin değildi.

Bastien sessizliği bozdu. “Ben pek seçici değilim. Hep-sini tek tek halletmem gerekse de, kan emiciler geberecek.”

“Primus'u koruyan insan polisler ve askerler de olacağını biliyorsunuz. Orası Kongre'nin resmi binası,” dedi Justice, odanın karanlık bir köşesinden. Riley onun geri döndüğünü fark etmemişti bile ve artık hayatının büyük bölümünü karanlık köşelerde geçirdiğini düşünmeye başlı-yordu.

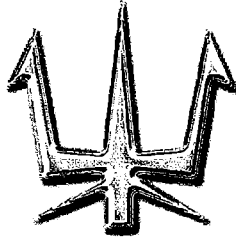
Bu da daha sonra düşüneceği bir şeydi.

“Bu yüzden, Daniel bizi yeraltı tünelinden götürecektir,” diye karşılık verdi Quinn, Alaric'e bakmamaya dikkat ederek. “Ancak ona ulaşabilmek için Barrabas'ın kan gururundan birileriyle çatışmak zorunda kalabiliriz. Daniel bizi bu konuda uyardı.”

“O halde Primus'a. Trident'i geri alacağız ve bu vampirlere insanoğlunun işlerine karışmak veya Poseidon Savaşçıları'na çatmak konusunda bir ders vereceğiz,” dedi Conlan, odada çınlayan sesiyle. “İki bin yıl kadar gecikmiş bir ders.”

“Amen,” dedi Riley, heyecanla. Sonra kupasını bıraktı ve bir eliyle boynundaki gümüş haça dokundu. “Tanrı yardımcımız olsun.”

Hemen ardından sırtındaki damga aklına geldi. “Bütün Tanrılar!”

37. BÖLÜM

“Kilitli değil. Tıpkı söz verdiği gibi,” diye fısıldadı Quinn, bir ofis binasının bodrum katındaki hademe odasındaki temizlik ürünlerinin sıralandığı bir rafın arkasında gizlenmiş kapıyı açarken. Conlan başıyla onayladı ve Ven’e karanlık koridorda ikisinin önden gideceğini işaret etti.

Arkasında Jack kısık sesle hırladı. “Hiç sanmıyorum. Grubun önünde olmadığım sürece adamlarımı –ve *Quinn*’i– tehlikeye atmıyorum, çocuklar.”

Conlan duraksayarak başıyla onayladı. “O halde sen de bize katıl, Kaplan. Ama bu operasyonun komutanı benim, çünkü ülkemin geleceği buna bağlı. Bu konuda hemfikir değilsek geride kalabilirsin.”

Biçimdeğiştirenin gözleri altın sarısı renkte parladı. “Kim durduracakmış beni?”

Alaric kayıtsız bir tavırla elini salladı. “Ben, ben.” Rahip, konuşma yetisini kaybetmiş gibi donakalan biçimdeğiştirenin önüne geçti.

“Dolunay zamanında bile gücüm seninkinden çok fazla. Bana meydan mı okuyacaksın, yoksa bizimle işbirliği mi ya-

pacaksın?” Dev yapılı Kaplanadam onu hiç düşündürmüyormuş gibi sikkın bir sesle, neredeyse esneyecekmiş gibi konuşuyordu.

Ama Jack bir işaret filan yapmış olmalıydı, çünkü Alaric tek bir kelime söyledikten sonra onu bıraktı.

Jack omuzlarını dikleştirirken hiç memnun görünmüyordu. Ama işbirliği yaptı. “Evet, emirlerine itaat edeceğim, Conlan. Yaptığın bir şey Quinn’i tehlikeye atmadığı sürece, senin adamınım. En azından bu operasyonda.”

Conlan yüzünü buruşturarak dişlerini gösterdi. “Riley’in veya ablasının zarar görmesine izin vereceğimi sanıyorsan, beni ciddi şekilde küçümsüyorsun demektir,” diye hırladı. “Ve beni küçümseyenler genellikle pişman olacak kadar bile yaşamazlar.”

“Sidik yarıştırmanız bittiyse gidelim,” dedi Quinn, bir elini Riley’e uzatırken diğeriyle cebinden çok tehlikeli görünen bir silah çıkararak. “Buluşulacak kişiler, öldürülecek vampirler var, vesaire vesaire...”

Conlan durarak Riley’e yaklaştı. “Sen arkamızda kalacaksın, anlaşıldı mı? Elindeki silahı kıpırdayan hortlaklara dönük tut ve tehlikeden uzak dur. Bana söz ver.”

“Ama...”

“Bana söz ver, yoksa operasyonu hemen sonlandırırım ve gidip Iowa’daki bir çiftlikte yaşarsınız. Atlantis’in canı cehenneme!”

Riley şaşkınlıkla gülümsedi. “Sığır pisliğine alerjim var. Söz veriyorum.”

Conlan başıyla onaylayıp koridora adımını attı. Riley’i tehlikeye götüren ilk adım. Şimdiye dek attığı en zor adım.

Quinn'in tahmin ettiğı gibi, üç vampir ortalarda bir yerde koridorda nöbet tutuyordu. Conlan suyu kullandı ve alarm vermelerine fırsat bırakmadan bir buz duvarıyla onları etkisiz hale getirdi.

Jack kısık sesle ıslık çaldı. "Güzel numara, Prens. Aynı tarafta olduğumuza sevindim. Bu iş kolay olacak."

"Sayıları üçten fazla, Kaplan. Fazla rahatlama." Conlan, bir açıklığa işaret edecek en küçük bir ışık hüzmesi arayarak karanlık koridorda ilerlemeye devam etti. Yüz metre kadar daha yürüdükten sonra, daha sıkı korunan başka bir geçide geldiler.

Bu kez Alaric elektrik gücünü çağırdı ve onlara saf enerji topları fırlatarak altısından beşini bir anda kavurdu. Ven'in hançeri altıncının kalbine saplandı ve yaratık olduğu yere yığılarak toza dönüştü.

"Bıçaklarda kutsal su. Her zaman işe yarar," dedi Ven, kendinden emin bir tavırla gülümseyerek. Hançerini geri alıp cebinden çıkardığı bir beze sildikten sonra bezi yere attı. "Nedense, vampirlerin bahçesini kirletmek beni hiç rahatsız etmiyor."

Conlan bir elini kaldırarak sessizlik işareti verdi. "Çığlık sesi bir işaret sayılırsa, vampirlerin ön bahçesi olabilir."

Atlantisli kulaklarının duyduğu şeyi diğerlerinin de duyması için bekledi. Birine işkence yapıyordu.

Ve başka biri de işini çok iyi yapıyordu.

Kendisine yaklaşık üç bin yıldır gayet iyi hizmet eden sezgileri, Barrabas'a bir tersliği haber veriyordu. Sadece *ne* olduğunu henüz anlayamamıştı.

Aslında memnun olmalıydı. Micah denen Atlantisli önünde neredeyse ölmek üzere bir halde yatıyordu ve Barrabas, onun kanını hâlâ ağzında hissediyordu. Drakos başını duvara çarptığından beri, Reisen henüz kendine gelememişti.

Ancak, içinde küçük bir şüphe tohumu belirdi ve bakışlarını, kendisine sakince bakan Drakos'a çevirdi. General artık yararlılığını kaybetmişti. Ne kadar zekice olursa olsun, hiçbir savaş stratejisi bu sürekli şüpheye değmezdi.

Özellikle de kendi kan gururundan biri değilken. Onları düşününce refleks olarak zihniyle uzandı. Muhafızlarından alacağı garanti rahatlaması için...

Ama karşılık yoktu.

Zihninde muhafızlarının olması gereken yerde boşluktan başka bir şey bulamadı. Başını hızla Drakos'a çevirdi.

Drakos şimdi odanın kapısında durmuş gültümsüyordu.

"Senin dönemin sona erdi, lanetli pislik," dedi Drakos. "Geleceğinle yüzleşmeye hazırlan."

Barrabas tek bir ses çıkaramadan, Drakos kapıyı çekip açtı ve bir savaşçı sürüsü içeri daldı. En öndekinin en derin cehennemler gibi simsiyah saçları ve gözleri vardı; bakışlarından sadece ölüm okunuyordu.

"Ben Atlantisli Conlan, Barrabas!" diye bağırdı savaşçı. "Gebermeye hazırlan!"

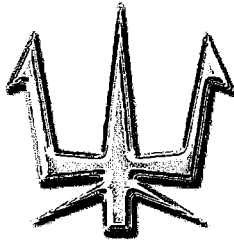
Hayır, sıradan bir savaşçı değildi. Onda bir Kral'ın aurası vardı.

Bu, Prens olmalıydı. Barrabas bütün benliğiyle Anubisa'ya ulaşmaya çalışarak tısladı.

Gel bana, Tanrıçam! Atlantislielerin, senin için ele geçirdiğim Trident'i almaya geldi; bana yardım etmen için yalvarıyorum!

Bunu söyledikten sonra bir zihinsel komut daha gönderdi ve alt kattaki odada tabutlarının içinde uyuyan bütün ailesi, yardımına koşmak için uyanmaya başladı.

“Şafakta saldırmanın benim gücüme sahip bir üstat vampiri zayıflatacağını mı sandın, Prens parçası? Toprağın çok derinliklerindeyiz ve tonlarca beton güneş ışığını engelliyor!” diye bağırdı. Ve Atlantislilerin burnunun dibinde kahkahalar arasında gözden kayboldu.

38. BÖLÜM

Barrabas tam beklediği şeyi yaparken Conlan izledi ve bir elini hızla indirerek Alaric'e işaret verdi. Alaric kollarını havaya kaldırarak, gücü altında duvarları titretecek sel sularını çağırırdı.

Barrabas yeniden maddeleşerek duvarların birinden sekti.

Conlan güldü. "Tanrıçan sana Poseidon'un su elementi üzerindeki gücünün sizin karanlığınıza karşılık ışık olduğunu söylemedi mi? Seni *mortus desicana* 'yla öldüremeyiz, çünkü hortlak dokularında boyun eğecek canlı sıvı yok."

Kılıcını çekti. "Ama gücünü kullanmanı engelleyebiliriz. Ölümünü kucakla, kan emici!"

Barrabas da kendi kılıcını çekti. "Hiç sanmıyorum, ufaklık. Dostlarına ne yaptığımı görmedin mi?"

Karşı duvarı işaret etti ve Conlan gölgeli köşeye bir bakış attı. Reisen bir kolundan duvardaki bir prangaya asılmış, kanlar içinde duruyordu. Başka bir savaşçı da aynı durumda yerde yatıyordu.

"Ven! Reisen'e koş!"

Ven elinde hançerleriyle Reisen'in asılı olduğu duvara doğru koşarken, Conlan'ın ayaklarının altındaki zeminden gelen bir gürültü, savaşçı Prens'i tam zamanında yana sıçraması için uyardı. Yerde bir kapak açıldı ve bir vampir sürüsü yukarı doğru uçarak odaya daldı.

Justice ve Denal ellerinde kılıçlarıyla Conlan'ın kanatlarını korumak için yanına koşarken, arkalarından Jack'in öfkeli kükreyişi geldi. Beş vampir dişleri ve pençeleriyle üzerine doğru dalışa geçerken, Conlan başka bir şeye dikkatini veremedi.

Riley! Çık buradan! Güvenli bir yere koş!

Riley'in cevabı gecikmeden geldi.

Sanırım Poseidon piyonlarından birini terfi ettirdi.

Bütün etrafında savaşan savaşçıların ve vampirlerin arasından Riley'i görmeye çalıştı ama başaramadı. Umutsuzluk, mantığının son zerrelerini de sildi. "Yanıma gelin, Savaşçılar! Atlantis adına!"

Ve Barrabas'a ulaşma çabasıyla hemen önündeki vampirin kafasını biçti. "Atlantis adına!"

Yerdeki kapak açılıp cehennem yaratıkları uçarak çıkarken ve Conlan'a saldırırken, Riley izlemekten başka bir şey yapamadı. Silahı önüne doğru tutuyor ama ateş edemiyordu. Baktığı her yerde vampirler, savaşçılar ve özgürlükçüler birbirlerine girdiğinden, rahatça ateş etmesi mümkün değildi.

Koridordan ikinci bir vampir dalgası daha geldi. Quinn en azından Daniel konusunda haklı çıkmıştı. Kendi hilele-

rini onlara karşı kullanarak o da vampirlerle savaşıyordu. Riley, kanlı dişlerinin bir başka vampire daha saplanışını izlerken ürperdi.

Alaric onun önüne geçerek ablasıyla ikisini arkasına alıp duvara doğru itti. Aynı anda başka vampirler onlara doğru yönelmişti. Alaric dalga dalga enerji topları gönderiyordu, fakat vampirler aynı hızla gelmeye devam ediyordu. Aralarından biri bir hançer fırlattı ve Alaric uçan hançeri kapmak için uzandı.

Ama bir hile olmalıydı, çünkü vampir ikinci hançerini Alaric'in diğer tarafına doğru savurdu ve Quinn'i bacağından yaraladı. Quinn bir çığlık attı ve Alaric aniden ona döndü.

Riley çaresizce titrerken, vampirin kılıcını kaldırarak Alaric'i nişanladığını gördü. Tetiği çekti ama vuramadı. Ağır çekimdeymiş gibi, hançerin sivri ucunun Alaric'in göğsüne derinlemesine saplanışını izledi. Alaric öne, Quinn'in üzerine doğru düştü ve Alaric'in vücudunu delip geçmiş olan kılıç ablasına saplanırken Riley bir çığlık attı.

Zihninde Quinn'in zayıf sesini duydu.

Asit gibi yakıyor, Riley. Zehirli olmalı. Eğer bir Tanrı sana dokunduyorsa, şimdi ona haber vermek için iyi bir zaman olabilir.

Önünde Jack'in hızla kaplana dönüşerek, dişleri ve pençeleriyle vampirleri parçalayışını gördü. Conlan ve Ven, on kadar vampirin ortasında omuz omuza çarpışıyorlardı.

Ne yapacağını bilemiyordu. Bir Tanrı nasıl çağırırdı ki? Büyü bilmiyordu ve güçleri filan da yoktu. Lanet olsun, sıradan bir sosyal görevliydi sadece. Hıçkırıklar arasında ve

acı içinde öylece durmuştu. Öfke içini yakıyor, güç ve ateş içinden yükseliyordu; o kadar ki şiddetinden patlayacağını sandı.

Tam o anda boğazına bir el sarıldı.

Sesin saf kötülüğü odada yankılandı. “Kadınını yakaladım, Atlantisli. Onun senin için değeri nedir?”

Bütün ses ve hareket etrafındaki dünya aniden donmuş gibi kesilirken, Conlan en tiksindiği sesin sahibine döndü.

Anubisa, Riley’in boğazını parmaklarının arasında tutuyordu. Conlan’ın görüşü parlak mavi-yeşil renkle aydınlandı ve sonra kararıp neredeyse siyah oldu. Vampirler Tanrıçalarının önünde diz çökerek sinerken, Alaric’in yerde Quinn’in üzerinde yattığını gördü. İkisinin de vücudundan bir kılıç geçmişti.

Kanları yere yayılıyordu. Riley’i, sadece nefesiyle öldürebilecek bir yaratığın elinde öyle çaresiz bir halde görünce ruhundan yükselen umutsuzluk çığlığını zorlukla bastırdı.

“Bırak onu,” diye emretti Conlan. “Benim için bir değeri yok. Artık dişi insanlarla savaşacak kadar küçüldüm mü?”

Anubisa güldü ve sesi saf kötülükle cınladı. O kadar kararlık ve sapkıncı ki Riley inleyerek ellerini kulaklarına bastırmaya çalıştı.

Riley’in burun deliklerinden ve gözlerinin ucundan, Conlan’ın gözlerinin önünde, kan süzölmeye başladı. Bütün benliğini bir öldürme hırsı sardı. Bir anı, bir yemin içini kavuruyordu.

Anubisa'yla işim bitmeden yalvarmaya başlayacak.

“Onu bırakırsan beni yanında mutlu küçük aşk yuvana götürebilirsin, Anubisa.”

Anubisa başını yana çevirdi. “Ah, şu sevimli kedi yavrusuna da bakın!”

Kaplan bedenine dönüşmüş olan Jack, iki yüz elli kiloluk ölümcül bir makine gibi havaya sıçrayarak Anubisa'ın başını hedef aldı. Anubisa iki parmağını ona doğru salladı ve Jack'in dev gibi bedeni aniden arkaya savrulup, sıra sıra duran vampirleri bowling lobutu gibi devirerek sürüklendi.

Sonrasında hiçbiri kıpırdamadı.

Conlan, Anubisa'ya doğru bir adım daha attı ve Tanrıça'nın parmakları uyaran bir tavırla Riley'in zayıf boğazını biraz daha sıktı.

“Ah, hiç sanmıyorum, Prens parçası. Onunla çiftleştiğini biliyorum, çünkü kokusunu alabiliyorum. Demek ben sana zorla sahip olurken senin *isteyerek* becerdiğin kaltak bu.”

Esirini küçümseyen gözlerle baştan aşağı süzdükten sonra, onu bir bez parçasıymış gibi odanın diğer tarafına fırlatıp attı; Riley'in başı duvara o kadar sert çarptı ki Conlan sesini duydu. “Oyuncaklarımı paylaşmadığımı bilirsin.”

Barrabas, ellerinin ve dizlerinin üzerinde Anubisa'ya doğru emekledi. “Kraliçem, Tanrıçam, teşekkür ederim, teşekkür ederim. Geldiniz, buradasınız ve her şey kurtuldu.”

Anubisa işaretparmağını kıvrarak Barrabas'ı çağırdı. Conlan elementleri çağırmak, herhangi bir gücü kullanmak istiyordu ama tıpkı esareti süresince olduğu gibi yine çaresizdi. Yapabildiği tek şey izlemektir.

Anubisa gülümsedi ve zarifçe Biçimdeğiştirenlerden birinin cesedinin üzerine bastı. “Sen benim ilkimsin, Barrabas. En eski çocuğum, en değęerlim. Elbette ki çağırđıęında yar-dımına gelirim.”

Anubisa’nın gözleri kıpkırmızı parladı ve Barrabas’a jilet keskinliğinde dişlerle dolu ağzını göstermek için ’du-daklarını araladı; cezalandıran, parçalayan dişler.

Conlan o dişleri çok iyi tanıyordu ve vücudu böylesine sıkı tutuluyor olmasa ürperirdi.

Barrabas efendisinin hipnotik etkisine girmiş halde sen-deledi. “Evet, ilkinizim, Tanrıçam.”

Anubisa bir elini kaldırarak ona dokundu ve gömleğini yırtıp üzerinden çıkardı. “O halde *neden*?” diye bağırdı Anu-bisa, aniden öfkeye kapılarak.

“*Neden bana Trident’i ele geçirdiğini söylemedin?*” diye kükredi ve sesinin etkisiyle ortamdaki bütün camlar tuzla buz oldu. Kulak zarlari patladı. Hâlâ kendinde olan her-kesin kanı dondu.

Ama Conlan umutlandı. Eğer Anubisa öfkeye kapılırsa, Conlan’ın onu yenme şansı olabilirdi. Riley hâlâ yaşıyorsa – aksine inanmayı reddediyordu– Poseidon onu iyileştirmenin bir yolunu bulurdu.

Riley öldüyse, hortlakların hiçbirisi bu odadan çıkama-yacak; kül yığıni olmak dışında.

Barrabas bir çığlık atarken Conlan’ın kafatası titredi. Başını vampirlere çevirdiği an, Anubisa’nın başını Barra-bas’ın omzundan kaldırdığını gördü.

Daha doğrusu Barrabas’ın omzunun kalanından.

İri bir parçası Anubisa'nın ağzındaydı.

Aralarına et parçaları sıkışmış kanlı dişleriyle yine gülümsedi. "Beni hayal kırıklığına uğrattın. Daha da kötüsün, beni kandırmaya kalkıştın, seni aptal!"

Elinin bir hareketiyle, Barrabas'ın pantolonunu da parçaladı. Vampir çıırılçıplak bir halde ve kanlar içinde Tanrıça'nın önünde dizlerinin üzerine çökerken, anlaşılmaz bir şekilde yalvarıp duruyor, özürler diliyordu.

Anubisa nazik bir sesle, "Bir ibrete ihtiyacımız var, değil mi, hayatım?" diye mırıldandı. Sonra elini pençe gibi kıvırdı ve Barrabas'ın kasıklarına indirdi.

Odada Conlan'ın Anubisa'nın ininden ayrıldığından beri duymadığı kadar acı dolu bir çığlık yankılandı ve Anubisa'nın parmaklarını açarak avucunda tuttuğu testisleri Barrabas'a gösterişini izledi.

"Evet," diye tekrarladı Anubisa, elindeki eti zevkle emerken. "Bir ibrete ihtiyacımız var."

Barrabas hâlâ çığlıklar atarak yere devrilirken, Anubisa'nın eli yine öne uzandı.

Bu kez elinde Barrabas'ın kalbiyle geri geldi.

Barrabas sesini bir daha çıkaramadı.

Riley bilincinin hafif dalgalar halinde geri döndüğünü hissederken, ses ve ışık dalgaları da zihnine doldu. Conlan'ın dehşeti onu neredeyse kusturacaktı ama sezgileri ona ölü rolü yapmasını söyledi.

Başındaki acıya bakılırsa neredeyse ölümün eşiğindeydi zaten.

Kalbini ve zihnini, *ruhunu* açarak yardım için yalvardı. *İnanıyorum. Daha önce sana meydan okumuştum ama şimdi en derin alçakgönüllülüğümle geliyorum, Poseidon. Sen Denizlerin Tanrısısın. Bu yaratıkların üzerinde güçlüsün.*

Zihnine tam bir sessizlik doldu. Başarısız olmuştu. '

Bu kez tevazu yerine meydan okumayı geçirdi.

Bugün bu kaltağın kazanmasına gerçekten izin verecek misin?

Yine sessizlik. Umutsuzluk içini kavuruyordu. Onu damgalayan Tanrı bile onları terk ettiyse, Riley'in Ölüm Tanrıcısı'na karşı ne şansı olabilirdi ki?

HER ZAMAN UMUT VARDIR, SAYGISIZ ŞEY. SAHTE TEVAZU MU? SUÇLU, YARAMAZ BİR ÇOCUK GİBİ.

Hissettiği rahatlamayla neredeyse titredi ve kıpırdaması gerektiğini son anda hatırladı.

Bana ne yapmam gerektiğini söyle, Denizlerin Kralı, ben de senin kadının olayım.

HİÇ SANMIYORUM. SEN CONLAN'IN KADINISIN VE İYİ BİR KRALİÇE OLACAKSIN. TRIDENTİMİ SON BİR KEZ KULLANABİLİRSİN, TOHUMUMUN TORUNUNUN TORUNU. AKILLICA KULLAN.

Bunu söyledikten sonra varlığı gök gürültüsü gibi Riley'in zihninden silindi. Ama poposuna sert ve sivri bir şey batıyordu.

Sanırım biraz mizah duygun varmış. Ve teşekkürler

Trident'in yaralı vücudunun altında ısınarak onu şifa, ışık ve sıcaklıkla doldurduğunu hissetti. Tek ve sessiz bir pat-

lamayla bütün yaraları iyileşirken, içine muazzam bir güç olduğunu hissetti.

Omzundaki damga yanıyor, ona görevini ve sorumluluklarını hatırlatıyordu.

Ah, büyük bir zevkle.

Tek bir hareketle Trident'in asasını kaparak ayağa fırladı. "Hey, sürtük! Oynamak ister misin?"

Eli iğrenç, kanlı bir şeyle dolu olan Anubisa tıslayarak dikkatini Riley'e çevirdi. Conlan odanın ortasında durmuştu ve kasları kıpırdayamaz bir halde seğiriyordu

"Sen daha ölmedin mi, lanet olası? Ve Tanrıların oyuncaqlarıyla oynayabileceğini mi sanıyorsun? Ah, lütfen. Bu eğlenceli olabilir," dedi Anubisa, kibirli bir tavırla.

Riley derin bir nefes alarak Trident'i ona doğru tuttu. "Lanet olsun, bunun nasıl çalıştığını bile bilmiyorum ama modifiye bir ışın kılıcı olduğunu düşünelim," diye mırıldandı.

Sonra bağırarak meydan okudu. "Al bunu, seni kötü, çirkin, kan emici pislik!"

Ve bütün benliğiyle güce seslendi. *Şimdi! Şimdi! Onu şimdi indirelim!*

Trident yükselen gücünü gösteren tatlı bir ses çıkarırken Riley'in ellerinde titredi. Anubisa'nın yüzündeki küçümseme ifadesinin yerini şaşkınlık alırken, Trident'in ucundan gümüşü renkte saf bir enerji yayılarak doğruca vampir Tanrıça'nın göğsüne çarpıp onu yere devirdi.

Güç dalgasının şoku odaya yayılırken Conlan kendisini tutan büyüden sıyrılıp Riley'e doğru koştu. "Yaşıyorsun! Tanrılara şükür, *aknasha*."

Trident'in asasını Riley'le birlikte tuttu ve ayağa kalkmaya çalışan Anubisa'ya tekrar nişan aldılar.

"Geber, seni pis cehennem yaratığı!" diye kükredi Conlan.

"Erkek arkadaşımdan uzak dur!" diye bağırdı Riley.

Bu kez güçlü enerji akımı Anubisa'ya çarparak onu havalandırdı ve tavana çarpıp orada tuttu. Anubisa'nın başı arkaya düşüp ağzı açılırken, enerji ağzına, burnuna, gözlerine doldu ve Anubisa sonunda –gök gürültüsü gibi bir sesle– toza dönüştü.

Enerji akımı kapanmış musluk gibi kesildi ve Riley ile Conlan birbirlerine dayandılar. Conlan sevgilisinin yüzünü ellerinin arasına alarak ileri geri çevirdi. "Yaralı mısın? Nasıl oldu da yaralanmadın? Ben..."

"Poseidon. Trident'le beni iyileştirdi," dedi Riley, aynı anda hem gülüp hem ağlarken.

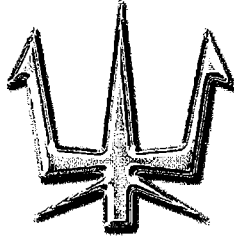
İkisi de aynı anda aynı şeyi düşündüler. "Diğerleri!"

Önce Alaric'le Quinn'e koştular ve Riley ablasının yanına çöktü; Quinn'i kanlar içinde yataarken görünce hıçkırıkları daha da şiddetlendi. Conlan kılıcı vücutlarından çekip çıkararak Riley'in yanına çömeldi ve ellerini bir kez daha onunkilerle birlikte Trident'in üzerine koydu.

İkisi de odaklanarak gücü kullandılar. Gümüşü yeşil ışık, Alaric ve Quinn'in üzerine yayıldı. Yüzlerine renk geldi ve ilk nefeslerini duydular.

Quinn gözlerini açtı. "Riley?"

"İyileşeceksin, Quinn. Herkes iyileşecek."

39. BÖLÜM

Kapıdan geçip parlak güneş ışığına çıkarken, Conlan ve Riley gözlerini kırptırdılar. Quinn, Alaric, insan bedenine dönmüş olan Jack, diğer savaşçılar ve Biçimdeğiştirenler onların peşinden güneşe çıktılar. Reisen yaralı kolunu tutarak ve yanında Micah'yla en arkadan geldi. Trident onu iyileştirmişti ama Poseidon elini geri vermemişti.

Deniz Tanrısı'nın intikamı etle alınmıştı.

Grup caddenin karşı tarafına geçerek yürümeye devam ederken, yaşadıkları ve özgür oldukları için herkes memnundu. Ağaçların sıralandığı parkın kenarındaki kaldırımdan devam ettiler. Serin sonbahar havasında bir havuz parlıyordu.

“O halde artık vedalaşma zamanı, Atlantisli,” dedi Jack.

Kolunu Riley'in beline sıkıca sarmış olan Conlan başını iki yana salladı. “Hayır, birbirimizi yine göreceğimizi hissediyorum. Bu savaş henüz bitmedi.”

Jack sırtıp selam verdi ve hızlı adımlarla uzaklaşarak, diğer özgürlük savaşçılarıyla birlikte ağaçların arasında gözden kayboldu.

Quinn kardeşinin elini hâlâ bırakmamıştı ve yanlarında kalmıştı. “Şimdi ne yapacaksın, Riley? İş ister misin? Dövüşlerde bir hayli etkilisin.”

Riley gülümsedi ama sonra sıkıntılı gözlerle Conlan'a baktı. "Aslında bilmiyorum. Bir sorunumuz var. Conlan dünyanın sonunu getirmeden bir insanla çıkamıyor ve ben de bütün insanlığın, Atlantis'in ve Biçimdeğiştirenlerin yok olmasına biraz karşıyım."

Ven güldü. "Hey, bunu söyleyeceğim aklıma gelmezdi ama o kân emicilerden biri hiç de fena değilmiş. Drakos'un, Barrabas'a karşı döneceğini hiç tahmin etmezdim."

"Drakos da kim?" diye sordu Quinn.

"Sen onu Daniel diye tanıyorsun," dedi Conlan, bakışlarını Riley'e dikerek. "Savaştan sonra ortadan kayboldu ama savaş sürerken elinden geleni ardına koymadı. Bence şu Daniel'la ilgili daha fazla bilgi edinmeliyiz."

Conlan, Riley'i kollarına çekti ve parkın ortasında, adamlarının arasında, Quinn'in ve başkentin yarısının önünde, Riley'i içindeki bütün tutkuyla öptü. Onca dehşet, onca rahatlama. Sonra onu kollarında tutmaya devam ederek rahibe baktı.

"Alaric, ben *onu* seçiyorum. Görevim, Krallığım ve hatta *hayatım* pahasına. Feragat törenine başlayabilirsin; tahatımı reddedip geleceğimi kucaklamama yardım et."

Kardeşine dönerek sırttı. "Ven harika bir Kral olur."

"Ah, lanet olsun, hayır," dedi Ven gerileyerek.

Alaric cevap vermek için ağzını açtı ama onun yerine Deniz Tanrısı'nın sesi duyuldu. Rahibin gözleri saf bir enerjiyle parladı.

"TAHTI REDDETMEYECEKSİN, ATLANTİSLİ CONLAN."

Conlan, Tanrı'sına karşı çıkmaya hazırlandı. "Bahse girer misin?"

"*TAHTI REDDETMEYECEKSİN,*" diye gürledi ses, üzerinde durdukları toprağı titreterek.

"*İŞARETİMİ TAŞIYAN BU DİŞİYİ KRALİÇEN YAPAKSIN. BUNU BEN EMREDİYORUM. KARNINDA TAŞIDIĞI ÇOCUK, ŞİMDİYE DEK BENZERİ GÖRÜLMEMİŞ BİR KRAL OLACAK.*"

Conlan'm ağızı açık kaldı. Şaşkınlıkla bakan Riley'e döndü.

"*İKİNİZ ARASINDA DÜNYAYA HÜKMEDECEK KADAR İSYANKÂRLIK VAR. UMARIM. OĞLUNUZA ATLANTİS'İN TANRISI OLARAK BANA BİRAZ SAYGI DUYMAYI ÖĞRETİRSİNİZ.*"

Alaric'in ağızı aniden kapanıverdi ve Quinn'e doğru yığıldı; Quinn kollarını onun beline sararak düşmesini engelledi. "Bu da neydi böyle?" diye sordu Quinn.

"Ah, önemli biri değildi," diye cevap verdi Riley, sırtarak. "Poseidon'du ve sanırım onayını aldık."

Conlan sevgilisini kollarına alarak mutlulukla çevirdi. "Leydim, karım, Kraliçem. Başka ne isteyebilirim ki?"

Conlan onu yere bıraktığında, Riley kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bilmiyorum ama benim isteyebileceğim daha çok şey var."

Conlan'm cesareti kırıldı. "Ne diyorsun?"

Riley parlayan gözlerle bakarak gülümsedi. Kalbi Conlan'a gönderdiği sevgiyle parlıyordu. Conlan tam hepsinin bunu hissettiğini düşünürken, savaşçılarının şaşkın iniltile-

rini duydu. “Başlangıç olarak, ciddi ve doğru düzgün bir teklif bekleyebilirim.”

Conlan ağzını açıp kapadı ve bir dizinin üzerine çöktü. “Ben, Büyük Prens ve Yedi Atlantis Adası’nın taht vârisi Conlan... kalbimin, ruhumun ve bedenimin sahibi Riley Elisabeth Dawson, senden eşim ve Kraliçem olmanı istiyorum. Beni kabul ediyor musun?”

Riley ellerini ona uzattı ve çekip ayağa kaldırdı. “Bütün kalbimle kabul ediyorum, Conlan. Seni sonsuza dek seveceğim.”

Conlan eğilip karısını öperken, kardeşinin sözlerini duydu:

“Offf bee! Kıl payı ıskaladı!”

Conlan, Riley’i bütün kalbiyle öperken, etraflarında suyun müziğini duyduğunu hayal etti.

Ama sonra su yüzüne çarptı.

Başını kaldırıp baktığında, havuzdaki suyun havaya parlak renklerde damlalar gönderdiğini gördü. Rüzgâr havaya yükselen suyu güzel biçimlerle savuruyordu. Toprak da ayaklarının altında titreyerek kutlamaya katılmıştı.

Alaric, Trident’i havaya kaldırarak kendi sesiyle konuştu. “Prensim, Poseidon gerçek Kraliçenizi bulduğunuzu açıkladı. Yaşasın Kral Conlan ve yaşasın Kraliçe Riley!”

Yediler hep birlikte dizlerinin üzerine çöktüler ve kılıçlarını ya da hançerlerini çekip havaya kaldırarak bağıldılar. “Yaşasın Kral Conlan, yaşasın Kraliçe Riley!”

Reisen ve Micah da diğerleri gibi diz çökmüşlerdi. Conlan’a bakarken, Reisen’in yüzünde sadakat ve özür vardı.

Conlan başıyla onayladı. Ceza yerine bağışlama olursa, şifa da daha hızlı gelirdi.

Quinn gülerek Riley'e ve Conlan'a sarıldı. "Beni düğüne çağırırsanız iyi olur, ha?"

Bir elini Riley'in karnına koydu. "Sence doğru mu? Hamile misin?"

Riley meraklandı ve ablasının karnına dayanmış olan eline baktı. "Ah, Tanrım! Ya da ah, Deniz Tanrısı! Sanırım neden bahsettiğini biliyordu."

Conlan elini Quinn'e uzatarak onu kendine ve Riley'e çekti. "Bir daha asla yalnız başına savaşmayacaksın, yeni kız kardeşim."

Sonra Alaric'le Ven'e döndü ve yüzlerinde mutluluğun yanında kararlılık gördü. "Savaş geliyor ve artık insanlığı korumak konusundaki kutsal görevimizi yerine getirme zamanımız geldi."

Conlan kardeşine, yeni ailesine, rahibine ve adamlarına baktı. "Atlantis yükselmeli!"

TERİMLER SÖZLÜĞÜ

Aknasha: Empatik; başkalarının duygularını hissedebilen ve genellikle kendi duygularını başkalarının zihin ve yüreklerine gönderebilen kişi. Atlantis'in tarihinde on bin yıldan uzun süredir hiç *aknasha* görülmemiştir.

Atlantis: On bir bin yıldan uzun bir süre önce, tektonik plakaları kaydıran depremlerden ve volkanik patlamalardan oluşan büyük bir küresel felaket, Yedi Atlantis Adası'nın batmasına neden olmuştu. Atlantis denen en büyük adanın yönetici Prens'i, Yedi Ada'nın Büyük Kralı olur ama her ada o adadaki hükümdar hanedanlığın lordları tarafından yönetilir.

Atlantisli: İnsanlardan ayrı, Poseidon'la adı zaman içinde unutulmuş bir su perisinin birlikteliğinden doğmuş bir ırk. Atlantisliler atalarının bazı yeteneklerini miras almışlardır. Ateş dışında bütün elementleri, özellikle de suyu kontrol edebilme yeteneği; sise dönüşerek yolculuk yapabilme yeteneği; insanüstü bir fiziksel güç ve çeviklik. Antik metinler başka güçlerden de söz etmektedir, fakat bunlar zamanla ya kaybolmuştur ya da bazı Atlantislilerde uyur durumdadır.

Biçimdeğiştirenler: Önceden insan olan, fakat her donunayda belli bir hayvana dönüşme lanetini taşıyan ya da bu

lanete yakalanan bir tür. Birçok biçimdeğiştiren ayın bu zamanlarında dönüşümünü kontrol edebilmektedir, fakat yeniler bunu yapamazlar. Biçimdeğiştirenlerin insanüstü bir gücü ve hızı varken, yaralanmadıkları veya öldürülmedikleri takdirde üç yüz yıldan uzun süre yaşayabilirler. Vampirlerle aralarında çok uzak geçmişe dayalı bir kan davası vardır'ama eski ittifaklar ve düşmanlıklar değişmektedir.

Kan gururu: Bir üstat vampirin yarattığı vampirler.

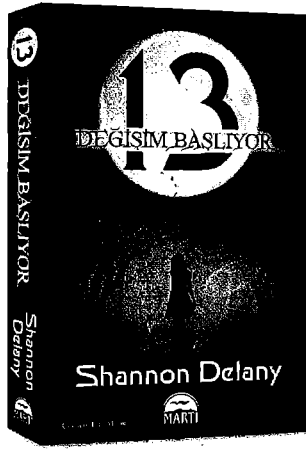
Poseidon Savaşçıları: Poseidon'a hizmet etmeye ve insanlığı korumaya yemin etmiş savaşçılar. Hepsi vücutlarında Poseidon'un damgasını taşırlar.

Vampirler: Tanrı Kaos ve Gece Tanrıçası Kızı Anubisa'nın ensest ilişkisinden doğmuş olan antik bir tür. Politik entrikalara, güç kazanmaya meraklıdırlar ve inanılmaz ölçüde uzun ömürlüdürler. Vampirlerin görünmez olma ve kendilerini uzak mesafelere ışınlama yetenekleri vardır, fakat büyük su kütlelerinin üzerinden geçemezler.

Yediler: Atlantis Kralı'nın veya Büyük Prensi'nin elit muhafız grubu. Diğer altı adanın hükümdarlarının birçoğu, bu geleneğin taklidi olarak kendi yedi kişilik muhafız gruplarını oluşturmuştur.

Yüzeydekiler: Atlantislilerin insanlara verdiği isim.

Zihin sondalama: Uzun zaman önce kaybedilmiş, bir kişinin zihninden ve anılarından bilgi toplamak için kullanılan bir Atlantisli yeteneği.

En Büyük Acı Başlamadan Uyan!

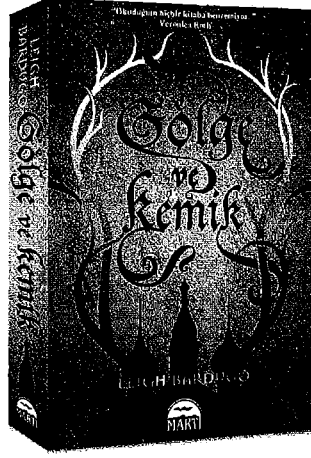
Jessie'nin hayatındaki her şey annesinin ölümüyle değişir.

Doğup büyüdüğü kasabada karanlık ve gizemli şeyler olmaya başlamıştır. Jessie'nin tek isteği bu değişime engel olmaktır.

Junction Lisesi'ne gelen yeni ve çekici öğrenci Pietr, etkileyici görüntüsünden çok daha fazlasıdır. O'nun tehlikeli sırları vardır ve Jessie'nin küçük kasabasına büyük bir bela getirmek üzeredir. Görünen o ki, Jessie'nin son veremeyeceği tek şey değişimdir, bir de önünde duramayacağı aşkı...

“Tek nefeste okuyup bitireceğiniz bir roman. Hızla ilerleyen sarsıcı hikâyesiyle bu kitap sizi etkisi altına alacak ve Shannon Delany hayatınıza bir güneş gibi doğacak!”

Ann Aguirre

**Onu yalnızca geçmişi...
geleceği ise bir tek o kurtarabilir.**

“Bekle!” diye sesimi yükselttim ama o çoktan arkasını dönmüştü. Kolunu tuttum, bizi izleyenlerden gelen şaşkınlık dolu seslere aldırış etmedim.

“Bir yanlışlık olmalı.

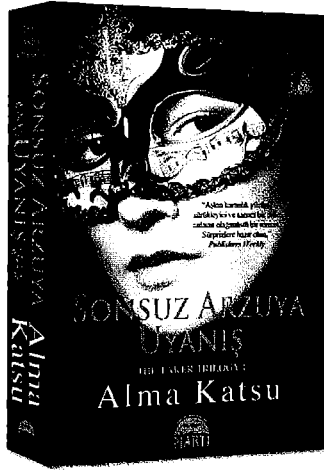
Ben... düşündüğünüz gibi...” Yavaşça bana dönüp elime ters ters bakınca sustum. Elimi çektim ama öyle hemen geri adım atmayacaktım. “Ben düşündüğünüz kişi değilim,” diye fısıldadım çaresizce.

Karanlıklar Efendisi biraz daha yakınımaya geldi, sadece benim duyabileceğim bir sesle, “Kim olduğunu bildiğini hiç sanmıyorum!” dedi.

“Bu büyüleyici dünya, içinde birçok tuzak barındırıyor.

Mitolojiyle süslenmiş ve inandırıcı karakterlerle güçlendirilmiş roman, sarsıcı sürprizlerle heyecanı ve adrenalini zirveye ulaştırıyor. George R. R. Martin ve J. R. R. Tolkien hayranlarına özellikle tavsiye edilir.”

RT Book Reviews

Aşk bir inançtır... ve bütün inançlar sınırdır...

“Romanın her bölümünde karanlık bir dünyanın gittikçe derinlerine iniyorsunuz. Zengin ve büyüleyici kurgusuyla Sonsuz Arzuya Uyanış’ın unutulmaz kitaplar listesinde sağlam bir yer edineceği kesin!”
New York Times

Polisler tarafından hastaneye getirilen cinayet zanlısı yaralı bir kadın, Dr. Luke Findley’in tüm hayatını değiştirir. Çünkü bu kadının kimsede olmayan tuhaf çekiciliğinin yanı sıra akıllara durgunluk veren gizemli bir hikâyesi vardır. Ve bu hikâyesine Dr. Luke’u da katarak, sıra dışı serüvenine kaldığı yerden devam edecektir...

Aşk, tutku ve ihanetin harmanlandığı olağanüstü bir üçlemenin ilk romanı...

Alyssa Day, romantik roman dalında RITA ödüllü Alesia Holiday'ın takma adıdır (karanlık ve eziyete uğramış ikinci kişilik). Amerika'nın Bloxi şehrinde doğan Alyssa Day, çocukluğunu ailesiyle birlikte dünyanın farklı kentlerini gezerek geçirdi. Ohio Üniversitesi'nde Sosyoloji bölümünü bitirdikten sonra Hukuk Fakültesi'ne devam eden yazar yüksek onur derecesiyle mezun oldu. Bir süre duruşma avukatlığı yapan yazar, içinde bulunduğu 'gerçek dünya'nın zihnindeki büyüleyicilikten uzak olduğunu fark ettiğinde yazma serüvenine başladı.

New York Times ve **USA Today**'in paranormal ve kent fantezisi dalında en çok satan yazarlarından biri olan Day, eserlerinde sık sık mitolojik ve tarihi öğeler kullanır. "Poseidon Savaşçıları" serisiyle büyük bir okur kitlesine ulaşan yazar, serinin ilk kitabı olan **Atlantis'in Yükselişi**'yle en çok satanlar listesine hızlı bir giriş yapmıştır. Yazar Japonya'da kocası ve iki çocuğuyla birlikte yaşamaktadır.

